BİR ŞEHİR UĞRUNA SAVAŞMAK KOLAYDI.
PEKİ YA AŞK? SAVAŞI KİM KAZANIRDI?

Gümüş Taht

Ayışığı Kitaplığı

BUŞRA BALÇIK

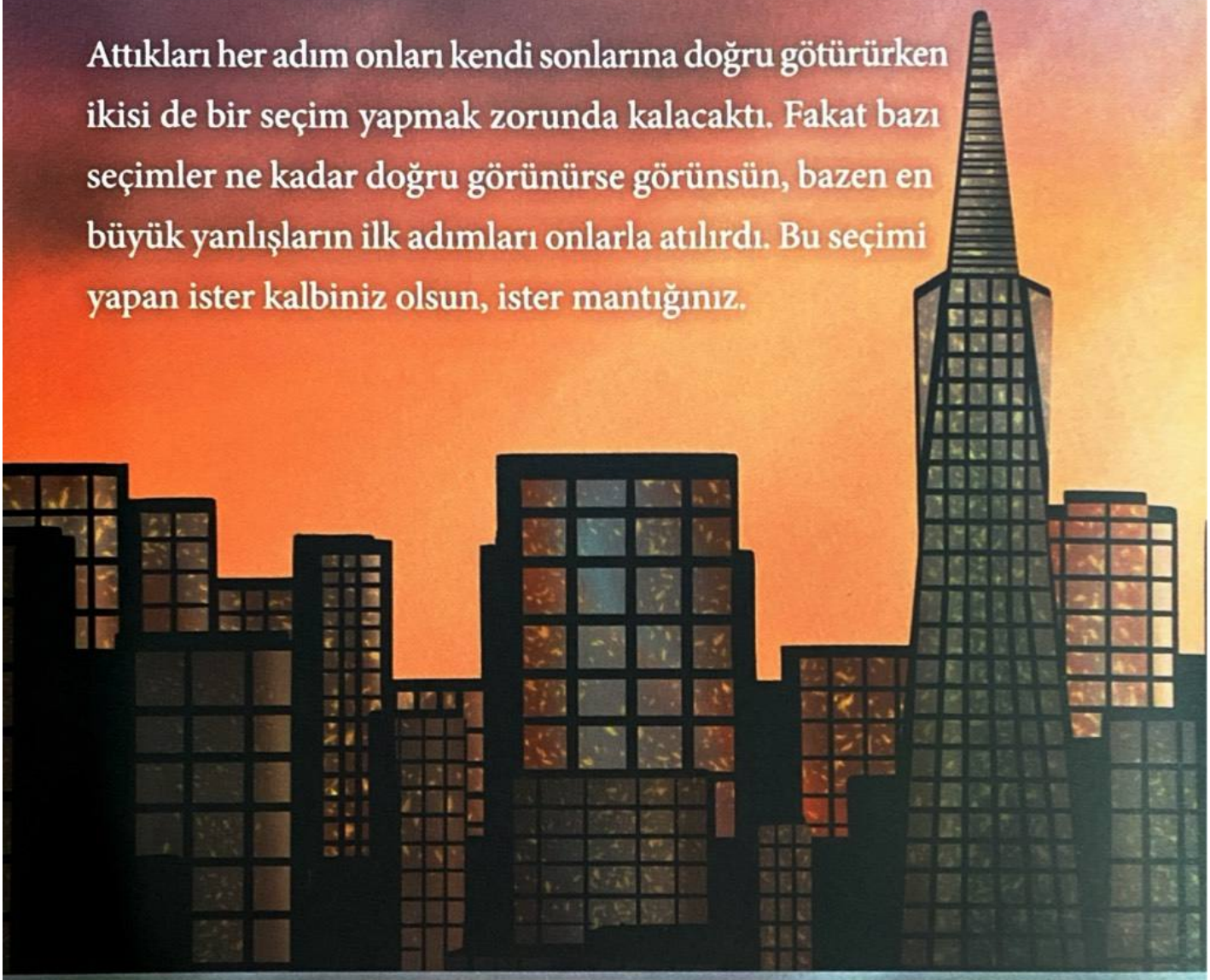
Bedenini istiyordum.
Ruhunu istiyordum.
Kalbini avuçlarımın arasına
alıp bana ait kılana kadar
saklamak istiyordum.
Bütünüyle, tüm kirli sırları ve
tüm yanlışlarıyla...
her şeyiyle.

Hera ve Lucas'ın yolları kesiştiğinde, ikisinin de düşündüğü tek şey aralarındaki soğuk savaştı. Biri diğerini yok edip sahip olduklarını çalacak ve San Francisco'ya hükmedecekti. Ancak beklenmedik bir tehdidin gölgesi çoktan şehrin üzerine düşmüştü. Hera ve Lucas bu ortak düşmana karşı ateşkes ilan edip birlik olduklarında, gelmekte olan fırtınadan tamamen habersizlerdi. Üstelik bu fırtına, hırsla büyüyen bir şehveti ve nefretle harmanlanan tutkulu bir aşkı da yanında getiriyordu.

Attıkları her adım onları kendi sonlarına doğru götürürken ikisi de bir seçim yapmak zorunda kalacaktı. Fakat bazı seçimler ne kadar doğru görünürse görünsün, bazen en büyük yanlışların ilk adımları onlarla atılırdı. Bu seçimi yapan ister kalbiniz olsun, ister mantığınız.

MARTI
/martiyayinlari
ISBN: 978-625-366-174-8
9 786253 661748

BUŞRA BALÇIK

GÜMÜŞ TAHT

Ayışığı Kitaplığı

GÜMÜŞ TAHT
Buşra Balçık

Yayıma Hazırlayan : Derya Sevim
Editör : Elif Çınar
Son Okuma : İrem Şimşek
Kapak Çizim : Aslıhan Özmen
Kapak Uygulama : Ali Özer
Sayfa Tasarım : Sidem Zelal Edin

Türü : Yetişkin - Romantik
Kitap No : 2691

1. Baskı: Ekim 2024
ISBN: 978-625-366-174-8
Yayınevi Sertifika No: 12330

©Buşra Balçık
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt
Cenevre Matbaa
Şehremini Mah. Mevlanakapı cad. Buzlugöl Apt. No: 80 / 1
Fatih / İSTANBUL
Sertifika No: 48854

BUŞRA BALÇIK

GÜMÜŞ TAHT

MARTI

YAZAR NOTU

Merhaba, çok sevgili okur! Karanlık bir hikâyenin sayfalarını aralamak üzeresin. Ama sen başlamadan önce söylemek istediğim birkaç şey var. Öncelikle bu hikâyede cinsel içerik, şiddet, küfür, ölüm, işkence vb. tarzda pek çok şeyle karşılaşabilirsin. Eğer bu gibi konulardan rahatsızlık duyuyorsan, sanırım hikâye senin için biraz tetikleyici olabilir. Sayfalarda buluşacağın kelimelerin tamamen bir kurgudan ibaret olduğunu, gerçeklikle doğrudan ilişkisi olma ihtimalinin olmadığını ve verilen bilgilerin kurgusal mantığa göre yazıldığını unutma lütfen. O zaman, eğer hazırsan bence sayfayı çevirebilir ve bu heyecanlı yolculuğa başlayabilirsin. Keyifli okumalar dilerim...

ÇALMA LİSTESİ

Lose Control – Teddy Swims
Let The World Burn – Chris Grey
Teeth – Five Seconds of Summer
Mother's Daughter – Miley Cyrus
Devil In A Dress – Teddy Swims
Animals – Maroon 5
Unstoppable – Sia
Irresistible – Fall Out Boy ft. Demi Lovato
Midnight Sky – Miley Cyrus
Us – James Bay
God Is A Woman – Ariana Grande
Bad Romance – Lady GaGa
Prisoner – Raphael Lake

GİRİŞ

Ben *Hera*. Adımı Yunan Tanrıçası Hera'dan alıyorum. Ona benzemem istenmiş, benziyorum.

Şu dünyada iki tür kadın vardır derdi annem. Hırsları için dünyayı yakanlar ya da aşkı için kendinden vazgeçenler. Ben hangisiydim? Gençlik duygularını en yükseklerde yaşamış Hera mı, yoksa dünyanın tüm pisliklerinden kurtulmak için hırslarına sarılan genç bir kadın mı? Bu soruların cevaplarını çok geç öğreneceğimi, en sonunda ikisi de olduğumu fark edeceğimi bilmiyordum. Sonbaharın soğuk esintilerinin derimin altına işlediği o gecede keşfetmiştim kendimi. Deli dolu bir aşkı o zamanlar hiç tatmamıştım belki ama onun için, Lucas için göze alamayacağım şey yoktu. Hırslarımla dünyayı yakmak isterken bulunduğum konuma gelebilmek için harcamadığım kimse kalmamıştı. Arafta geziyordum belki de... Daha dramatik, daha gösterişliydim. Size kendimle ilgili söyleyebileceğim en net şey ise asla iyi bir insan olmadığımdır. Ben, masum genç kızların masallarındaki prenses değildim. Adımın hakkını veren bir

kadındım. Ben Hera'ydım. Alevleri söndürüp donduracak kadar soğuk, buzları eritecek kadar cehennem ateşiyle doluydum. Beni az çok anladınız, değil mi? Hadi o zaman, başlayalım.

~

Ben *Lucas*. Hayatımı bu şehre, San Francisco'ya adadım. Bu şehrin Morrison soyadıyla anılması için sahip olduğum her şeyi ayakta tuttum.

İnsanların ne düşündüğü ne gördüğü ya da ne yaptığı hiçbir zaman umurumda olmadı. Bir şeyi istemek ve alabilmek benim için hiç sorun değildi. En azından onunla karşılaşana kadar öyleydi... Hera Allen. Gördüğüm her kadından farklıydı. Hırslıydı, güzeldi ve korkusuzdu. Tıpkı bana benziyordu. Kendi yansımamı güzel bir beden ve kıvrak bir zekâda görmek gibiydi. Daima buzlarla kaplı olan bakışları bana bu şehri bırakmayacağını, ellerinden alabilmem için onu ezip geçmem gerektiğini söylüyordu. Benim de amacım buydu; yoluma çıkan herkesi ezip geçmek ve yok etmek. Ancak hiçbir şey planladığım gibi gitmedi. Ne yazık ki, kaybetmekten korktuğum tek şey artık bu şehir değildi. O buz mavisi bakışlar bütün bildiklerime meydan okuyordu. Şimdi bir karar vermem gerekiyordu. Ya ona gidecektim ya da bu şehir için onu yok edecektim. Onca yemin, binlerce söz ve vaat edilen onca güç, yapacağım seçimle yok olmak üzereydi. Bu hikâyede *iyilik* bulmak istiyorsanız, çok yanlış yerdesiniz. Benim hikâyem, yanlışlar üzerine kurulu birçok gerçekten ibaret. Şimdi, eğer hazırsanız başlayalım.

Ayışığı Kitaplığı

BÖLÜM 1
BAŞLANGIÇ

HERA

Çıplak ayaklarımın altındaki soğuk zemin, bir iğne gibi derime batıyordu. Bulunduğum odanın boğucu küflü havası etrafımı tıpkı bir sarmaşık gibi sarmalamıştı. Ölüm sessizliğinin içinde duyabildiğim tek şey, aldığım sığ nefeslerdi.

Buklelerim yüzüme düştüğü için etrafı tam anlamıyla seçemiyordum. Sandalyeye bağlı olmamın da bundaki etkisi elbette büyüktü. Kafamı geriye atıp saçlarımı arkaya doğru savurdum ve etrafa daha rahat göz atmaya başladım. Odada beni bağladıkları sandalye haricinde başka hiçbir şey yoktu. İçerideki tek pencere tavandaydı ama o kadar küçüktü ki, herhangi bir şekilde hava girme ihtimali çok düşüktü. Bu yüzden küf kokusu tüm ağırlığıyla odaya çökmüştü.

Beni bayıltıp bu kokuşmuş yere soktuklarında tüm silahlarımı da almışlardı. Fakat bazı şeyleri fark edemeyecek kadar geri zekâlı olmaları benim gibi bir kadın için çölde bulunan şudan farksızdı. Dudağımın kenarından akan kanı yavaşça yalayıp sırıttım. Sol bileğimin bağlı olduğu sandalye kolçağına hafifçe

bastırarak bilekliğimdeki çakıyı çıkarttım. İpin sağladığı minik boşluk sayesinde öne doğru kaymasını sağladım ve çakıyı parmaklarımın arasına sıkıştırıp ipe doğru sürtmeye başladım. Şükürler olsun ki, çakımın keskin olması çok işime yarıyordu. Ya da bu aptal heriflerin ipi bir halta yaramayacak kadar kalitesizdi. Her iki durumun da bana faydası olduğunu göz önüne alırsak, hangi seçenek olduğunun şu noktada pek bir önemi yoktu.

İpten kurtulup diğer bileğimi çabucak çözdüm ve bacaklarımın bağlı olduğu ipleri de kısa sürede yolumdan çektim. Kenara fırlatılmış, en sevdiğim siyah botlarıma doğru uzandım. Arkaları sürüklenmenin etkisiyle yırtılmıştı.

Bunlar Louis Vuitton sizi aptallar...*

Sevkiyat sırasında tanınmamak için yüzüme taktığım kar maskem ayaklarımın dibindeydi. Sinirlenerek burnumu kırıştırdım, onu yerden aldıktan sonra botlarımı da ayaklarıma geçirdim. Anlaşılan bunların da hesabını sormam gerekiyordu, zaten canım yeterince sıkılmıştı.

Vücudumu birkaç kas hareketiyle esnetip karşımdaki demir kapıya doğru ilerlerken ellerimle deri ceketime bulaşan tozları silkeledim. O sırada gözlerim bileklerime takıldı. Lanet ipler, birkaç gün de olsa benimle kalacak izler bırakmışlardı. Homurdanarak içimden babama küfrettim. Çıkarım olmasa bu pis işlerine asla bulaşmazdım ama o koltuğu bana bırakacaktı ve ben, bu fırsatı tepmeyecek kadar onu istiyordum. *Gümüş Taht*'ımı istiyordum.

Kapıya yaklaştığım sırada dışarıdan gelen sesleri duydum ve seri bir hareketle duvara yaslandım. Ayak sesleri yavaşlayıp bir anlığına durdu. Kapı açılmak için tıkırdadığında çakıyı bileğimden aşağı itip parmaklarımla sıkıca kavradım. Paslı demir kapı gıcırdayarak açıldığında çıkan ses, dişlerimin ka-

* *Louis Vuitton*, *Moët* ve *Hennessy*'nin bir birleşimi olan LVMH, dünyanın en çok lüks ürün satan markalarından bir tanesidir. (e.n.)

maşmasına sebep olacak kadar rahatsız ediciydi. Nefesimi tutup beklediğim sırada benden en az on santim uzun olan bir adam yavaşça içeri adım attı. Odaya kısaca göz attıktan sonra karşıdaki boş sandalyeye yüzünde şaşkınlıkla baktı. İfadesini tam olarak göremesem de geçirdiği şokun izlerini kısa bir süre keyifle izledim. Harekete geçmesine fırsat vermeden elimi uzatıp omzuna hafifçe dokunduğumda sıçrayarak arkasına döndü. Yüzüme geniş bir gülümseme yayılırken dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyordum.

"Sen nasıl..." Cümlesi yarım kaldı. Sesi şaşkınlığından dolayı gergindi ve bakışları büyürken kaşları çatılmıştı.

"Ben nasıl mı?" Sesli bir kahkaha attım. "Esas sen, hamle yapamayacak kadar hâlâ nasıl bu kadar salak olabiliyorsun, bunu sormak istiyorum."

Tek kaşımı kaldırıp meydan okuduğum sırada adam koyu gözlerini bana dikerek silahına uzanmak için elini arkaya attı. Ancak ben çok daha hızlıydım. Ayağımı kaldırıp karnına bir tekme savurdum. Benden gelen gücün şaşkınlığı ve darbenin ağırlığıyla arkaya doğru sendeleyip yere devrildiğinde vakit kaybetmeden üzerine çıktım ve çakıyı parmaklarımın arasında hızla çevirdim.

Kocaman açılmış gözlerini elime dikti. Ne olduğunu, bu kısacık süre içerisinde ne yaşadığını anlamak ister gibi bakıyordu. Küçük beyinli bir adamın, bu kadar kas gücüne sahip olmasına rağmen hiçbir işe yaramaması biraz acınasıydı.

"Bu kadar aptal olduğun için üzgünüm. Cehennemde görüşmek üzere..."

Hareket etmesine fırsat vermeden yumruğumu yüzüne indirdim ve çakıyı boğazının kenarına sapladım. Kan üzerime sıçramadan önce arkaya doğru bir hamle yapıp gözlerindeki hayat ışığının sönüp gitmesini seyrettim. Ağzı kanla dolarken titreyen bedeni ölümün soğuk kollarına teslim olmaya başlamıştı bile.

"Bu botlarım ve patlattığın dudağım içindi," dedikten sonra kısa bir süre duraksadım. "Ayrıca yüzümü de görmüştün. Ne yazık, işe yaramaz ömrün bu kadarmış."

Arkamı dönüp kapıdan dışarı çıkmadan önce adamın hâlâ sarsılan bedenine uzanıp silahıyla birlikte çakımı aldım. Onunla işim bitse de diğerleri için hazırlıklı olmam gerekiyordu. Şimdi yoluma çıkacak olanlar için hissettiğim tek şey, silik bir acıma duygusuydu.

~

Yaklaşık üç saat sonra babamın ofisinde, onun tam karşısında oturuyordum. Deri koltukları beklenmedik derecede rahattı, kıçım bu serin kumaşla ne zaman temas etse aynı şeyi hissediyordum.

"Seni dinliyorum, kızım," dedi babam her zamanki sarsılmaz rahatlığıyla.

Sözleri üzerine benimkilerle aynı tonda olan buz mavisi gözlerini yüzüme dikti. Yerimde doğrulup bakışlarına aynı keskinlikle karşılık verdim. Babam karşısındaki insanın net olmasını, korkmamasını isterdi. Bana da bunu öğreterek bugün olduğum kadına çok büyük bir katkıda bulunmuştu.

"Her şey istediğin gibi oldu. Beni kaçırmaları, daha doğrusu öyle yapabildiklerini düşünmeleri hariç tabii ki..." derken parmaklarımı kütürdetip omuzlarımı silktim.

Babamın şaşkınlığı yüzüne yayılırken kaşları yay gibi gerilerek havaya kalktı. "Seni kaçırmaları mı? Bu da nereden çıktı? Neden bundan yeni haberim oluyor?"

Gözlerimi devirmemek için kendimle savaşırken ayağa kalktım ve odanın neredeyse tamamına hâkim olan dev pencerelerin önüne gittim. İşte, San Francisco manzarası tam anlamıyla ayaklarımın altındaydı. Benim şehrim, evimdi burası. Hiçbir zaman, başka hiçbir şeye böyle büyük bir tutkuyla bağlanmamıştım. Hayallerimi her zaman bu şehir süslemişti ve ben onun için her şeyi

yapmaya hazırdım. Sevkiyat sırasındaki kaçırılma gibi birkaç detay beni durduramayacak kadar değersizdi.

"Planda bazı aksaklıklar çıktı. Biliyorsun, çok nadir de olsa böyle şeyler yaşanabiliyor." Kısa bir an duraksadım. "Ama sorun yok, iyiyim. Silahların sevkiyatı da devam ediyor." Konuşurken sesim beklediğimden daha güçlü çıkmıştı.

"İyi olduğuna emin misin?" Babamın sesi ise benimkinin aksine titriyordu. Sorusu üzerine kıkırdadım ve başımı iki yana sallarken dönüp yüzüne baktım. Babam insanlarla çok ilgilenmezdi. Eğer işini yaptırmayacaksa ya da bir çıkarı yoksa, kimseye asla yakın davranmazdı. Onun için herkes bir araç, kendi oyunundaki figürandan başka bir şey değildi. Aile içinde, tamamen biz bizeyken de durum aynıydı... Aslında bu bizim aile kuralımızdı. Annemin soğuk, sert mizacı ve en az babamınki kadar sarsılmaz otoritesi onun en belirgin özelliğiydi. Sonuç olarak ben ve kız kardeşim, iki taviz vermeyen ebeveynin kurallarıyla birlikte hayatta kalma yollarını öğrenerek büyümüştük. Andrea ile her ne kadar aramız çok iyi olmasa da bazen kilometrelerce uzakta, İspanya'da okumuyor olmasını diliyordum.

"İyiyim, baba. Çok umurundaymış gibi davranmana gerek yok." Omuzlarımı silkip gülerek burnumdan sert bir nefes verdim. Bakışlarımı tekrar manzaraya diktiğimde babamın soğuk kelimeleri kulaklarıma doldu.

"Sen benim tek vârisimsin, Hera. Elbette umurumda." Bu sefer sesindeki titreme yerini keskin bir kararlılığa bırakmıştı.

Başımı iki yana salladım. Bazen küçük kız kardeşimi unutuyordu. Hoş, Andrea'nın varlığını çoğu zaman yok sayardı. Onunla bu konuda uzun bir süre kavga etsem de artık tartışmayı bırakmış, pes etmiştim. Bizim karanlığımızın Andrea'da olmadığını, onun sıradan bir genç kız olduğunu düşünüyordu.

"Andrea bunu duymasa iyi olur," derken göğsümü yakan derin bir nefes aldım.

Babam umursamaz bir tavırla, "Onun yaradılışında liderlik yok," diye karşılık verdi.

Yüzüne dönüp bakmak istedim ama bunun yerine camdaki yansımasına gözlerimi dikmekle yetindim. Kelimeleri söylerken elini savurma şekli ve bakışlarındaki boşluk, söylediklerine inandığını görmem için yeterliydi.

Benden herhangi bir cevap gelmediğinde tekrar konuşup konuyu tamamen değiştirmeye karar verdi. "İstediğim bir şey var ve bunu senin yardımın olmadan yapamam."

Tek kaşım havalanırken ona doğru döndüm. Her ne kadar pis işlerine bulaşmak beni sinir etse de bir yandan yaptığım şeyi seviyordum. Kendi başıma bir ordu gibiydim ve bana itaat eden adamlarım vardı. Saygı duyulan, söyledikleri emir sayılan biri olmak bana güç veriyordu. Yalnız, kayıp dünyamda sırtımı dayadığım tek şey de bir bakıma buydu. Zaten sevgiden çok saygının önemli olduğunu küçük yaşta öğrenmiştim. Tam da bu sebepten benim için gücün getirdiği saygınlık her şeyden önce geliyordu. Soğuk kış günlerine direnen ağaçlar gibi kök salmanın, dimdik ayakta durmanın önemini çok iyi biliyordum.

"Dinliyorum," derken sırtımı dikleştirdim.

Babam koltuğundan kalkıp yanıma geldiğinde onu şöyle bir incelemek için durdum. Yaşına rağmen siyah saçları tamamen beyazlamamıştı, şakaklarındaki birkaç gri teli dikkatli bakmayan kimse göremezdi. Babamla bir diğer benzerliğimiz aslında tam da burada başlıyordu; kuzguni siyah saçlar. Aramızdaki tek fark, benim saçlarımın tıpkı anneminkiler gibi kıvırcık olmasıydı. Annemle babamın tuhaf bir harmanıydım aslında. İlk bakışta babama benzesem de bir İspanyol kadınının sahip olduğu her şey annemden bana miras kalmıştı. Kıvrımlı, orta beden bir vücuda eşlik eden kıvırcık saçlar ve esmer bir ten.

Babam alnına dökülen birkaç tutamı yavaşça geriye itti. Yılların yorgunluğunu taşıyan gözlerinin daha çok kısılmasına se-

bep olan bir gülümsemeyle bana baktığında, bahsettiği yardım meselesinden fazlasıyla keyif aldığını anlamıştım.

"Lucas John Morrison'ı tanıyorsun," derken boğazını temizledi.

İsmini duyunca güldüm. Nedense adını hep ironik bulmuştum. İki ismi olan insanlarda, bana kendimi tuhaf hissettiren bir şey vardı. Ayrıca evet, elbette o adamı tanıyordum. San Francisco'daki en büyük inşaat şirketine sahipti, servetiyle ve aynı zamanda şehrin gözde bekârı olmasıyla ünlüydü. Bu şehrin en büyük isimlerinden olması, onu bir numaralı düşmanımız yapıyordu. Ancak onunla ne gibi bir işimiz olabilirdi, işte bunu merak ediyordum. Bize karşı yıllardır verdiği güç savaşı haricinde, konu tam olarak neyse bir an önce öğrenmeliydim.

"Esas konuya gelebilir miyiz lütfen, baba," dedim bakışlarımı bu sefer yüzüne çevirerek.

Babam lafı uzatmak yerine tek bir nefeste aklından geçeni söyledi. "Bu küçük oyunlardan, gizli hamlelerden ve proje sabotelerinden sıkıldım artık." Duruşu dikleşirken yüzüne yayılan ürkütücü gülümseme tüylerimi diken diken etti. "*Morrison İnşaat*'ı istiyorum ve sen, bunun için bana yardım edeceksin."

Ne? Neyi istiyordu?

Ağzımı birkaç kez açıp kapattım. Mantıklı bir cümle kurup kurmadığını düşünürken beynimin içindeki çarklar hızla dönmeye başlamıştı bile. Şaşkınlığımı atmam uzun saniyeler alınca kendimi tokatlamak istedim. Bugüne kadar hiç böyle bir istekte bulunmamış, bunun sinyalini dahi vermemişti.

Derin bir nefes alıp düşüncelerimi toparlayarak, "Bir inşaat şirketini, özellikle de onunkini istiyorsun? Birincisi, neden kendimiz böyle bir şirket kurabilecekken başkasınınkini istiyoruz? İkincisi, böyle bir şirketle tam olarak ne yapacağız? Amacımız onu tamamen yok etmekse, bu tüm okları üzerimize çeken bir hamle olacaktır," dedim.

Aklımın bir köşesinde oynaşan yanıtı vereceğine emindim, yine de esas amacını öğrenmek istiyordum. Bu adamın bir gün mutlaka önüme çıkacağını, bir şekilde onunla uğraşmak zorunda kalacağımı nedense hep hissetmiştim. Çünkü o da bu şehirde hak iddia ediyordu ve ben nefes aldığım sürece buna izin vermem söz konusu dahi olamazdı.

Babam bir elini omzuma koyarak beni tekrar deri koltuklara yönlendirdi. Yan yana oturduğumuzda eliyle masanın üzerindeki dosyayı işaret etti. Dosyaya uzanıp hızlıca açtıktan sonra içerisindeki fotoğraflara ve notlara göz atmaya başladım. Lucas'ın farklı açılarından çekilmiş birtakım fotoğraflarına bakarken yüzünü daha net görebilmek için dosyaya doğru eğildim. İtiraf etmeliydim ki, oldukça yakışıklı bir adamdı. Onu yakından gördüğüm birkaç seferde, hiç bu kadar detaylı inceleyecek vaktim olmamıştı. Buğday teni canlı ve ışıltılı bir tondaydı. Benim esmer tenime göre çok daha açıktı ama yine de dikkat çekmeme imkânı yoktu. Kumrala çalan saçlarının ön kısımları güneşten bir öpücük almış gibi sarı tutamlara sahipti. Kumrallık ve sarışınlık arasındaki o ince çizgide yürüyordu sanki... Aslında bana göre ikisi de aynı şey sayılırdı. Gözlerim tekrar yüzüne, sert çenesine odaklandı. Düz burnu ve hafif çekik koyu mavi gözleri ona esrarengiz, hatta ıssız bir hava katıyordu. Kısacası kirli sakallı yüzü bebeksi olmaktan çok uzaktı. Farklı bir tarzı olduğunu, sevimli bir sarışınlıkla alakası olmadığını kabul etmem gerekiyordu.

"Ne görüyorsun?" Babamın sesiyle irkilerek düşüncelerimden sıyrılıp odağımı dosyadaki belgelere çevirdim. Her sayfa sadece inşaat firması ve yaptığı yatırımların sağlamlığıyla, aynı zamanda ülkenin en güvenilir şirketlerinden biri olduğuna dair bilgilerle doluydu. Babamın ne demek istediğini hemen anlayarak gülümsedim. Bunca zaman onu hiçbir mali kayıpla yolumuzdan çekememe sebebimizin nedeni de bu gördüklerimdi.

"Çok düzgün. Her şey fazlasıyla kitabına uygun duruyor." Gözlerim tekrar dosyaya kaydı. Bu kadar kusursuz olması normal değildi. Dışarıya nasıl bir görüntü verdiğinin farkındaydım. Tıpkı avını bekleyen bir aslan, hatta timsah gibiydi. Görünürde sadece boy gösteriyor, ardından gizlice saldırmayı tercih ediyordu.

Bizim gibi. Benim gibi.

Babam kafasını sallayıp arkasına yaslandı ve düşüncelerimi dile getirerek, "Tıpkı bizim gibi. Biz de ilk bakışta sadece bir gıda firmasıyız, öyle değil mi?" dedi.

Dosyayı bırakıp babama doğru döndüm. Duruşumu biraz yumuşatırken derin bir nefes aldım. "Morrison İnşaat'ı isteme sebebin bu mu yani? Daha tam olarak neye bulaştığını bile bilmiyoruz," dedim yüzümü buruşturarak.

Ondan hâlâ mantıklı bir açıklama gelmediği için gerginliğim giderek artıyordu. Tavrından anladığım kadarıyla bu işe fazlasıyla hevesliydi. Bir şeyler çevirdiğinde hep böyle olurdu. Yaptıkları yetmediğinde en akılalmaz olanı düşünür, uygulamak isterdi.

"Onu istiyorum çünkü bu sayede sevkiyatlarımız için çok güvenli alanlar sağlayabiliriz. Biliyorsun ki, işin en önemli kısmı burada başlıyor. Kendi şirketimizi kurup sağlamlaştırmak zaman alır. Morrison İnşaat bu iş için biçilmiş kaftan. Ayrıca şirketin başına sen geçtiğinde karşında durabilecek birilerinin olmasını istemiyorum," dedi babam ciddi bir tavırla.

Aslında bir noktada haklıydı. Sevkiyat için aldığımız ya da kiraladığımız en güvenli depolar bile bir süre sonra ifşa olmasın diye el değiştiriyordu. Temelli sahip olabileceğimiz çeşitli alanlara ihtiyacımız vardı ama fazla konut yatırımı yapmak bizim işimiz için göze batan bir durum olabilirdi, bu yüzden hiçbir zaman sabit kalamıyorduk. Eğer bir inşaat şirketine girersek, yine tuhaf görünebilirdi ama en azından insanlar bunu yatırım olarak görecekti. Bu sayede hem güvenli depolar elde edebilir

hem de dikkat çekmeden sevkiyatlara devam edip gıda firmamızı da bu şirketin getirileri sayesinde dünyaya açabilirdik.

Başımı sallayıp kollarımı göğsümde bağladım. "Aynı zamanda bu adamın kirli işlerini çözeceğiz böylece bize zararı olacak herhangi bir durum kalmayacak," dediğimde babam gülümsedi.

"Zekânı seviyorum," dedi gözleri parlarken.

"Ben de zekâmı seviyorum ama bu işte tam olarak ne rol oynamamı istediğini bir an önce söylemezsen tepem atacak, baba. Yapmak istediğin şeyin mali komplolarla pek ilgisi olmadığının farkındayım." Her şeyi anlamıştım, bana da mantıklı gelmeye başlamıştı. Ancak benden istediği şeyin ne olduğunu çözememiştim. Ne tür bir hamlede bulunmam gerekiyordu?

Babam, önüne kocaman bir pasta konmuş çocuklar gibi ellerini birbirine sürtüp neşeyle doldu. Tuhaf halinden rahatsız olarak tek kaşımı kaldırdım. Bu tavırları, yaşlı bir adama göre fazla heyecanlıydı.

"Sen Hera, Lucas John Morrison'ın asistanı olarak işe gireceksin ve bana ihtiyacım olan her bilgiyi getireceksin." Babam söylediklerini kendinden emin bir ses tonuyla ifade ederken yüzüne itiraz kabul etmeyen bir ifade takındı.

Bir süre öylece yüzüne baktım. Sırf duyduklarımın doğru olup olmadığını anlamak için birkaç saniye boyunca öylece bekledim. En sonunda beynim söylediklerini idrak ederken histerik bir kahkaha tufanı göğsümden kopup gitti. Hatta öyle çok güldüm ki, karnıma giren ağrı canımı yakıyordu. Bunu gerçekten yapabileceğimi düşünüp ciddi ciddi söylemesi sinirlerimi bozmuştu.

Babam kahkahalarıma karşı kaşlarını çatıp gözlerini devirirken titreyen göğsüm yavaşça duruldu. *Kahretsin*... Bunu gerçekten yapmamı istiyordu.

"Sen ciddisin," dedim şaşkın ve bir o kadar da öfkeli bir sesle.

"Hiç olmadığım kadar."

"Beni tanıyacaktır, baba. Kim olduğumu biliyor!"

Sakinleşemeyeceğimi anladığımda ayağa kalkıp ileri geri yürümeye, odayı arşınlamaya başladım. Benden gerçekten bunu yapmamı istiyordu. Gelecekte olabilecek birçok şeyi bile çoktan planladığına dair içimde hoş olmayan bir his vardı. Fırtına bulutları gibi yüklü bir öfke dalgası göğsümü doldururken ona doğru döndüm. Çenem çok sıkılmaktan gerilmiş, dişlerim ağrımaya başlamıştı.

"Sen delirdin mi? Ben asistanlığa dair tek bir halt bilmiyorum ve yürütmem gereken sevkiyat işleri olduğunun farkındasın değil mi? Yaşımın da bu duruma pek uyduğunu düşünmüyorum. Sana hâlâ yirmi yaşında gibi mi görünüyorum? Kafayı yememi istiyorsan başarılı olmak üzeresin." Derin bir nefes alıp boğazıma oturan yumrudan kurtulmak için yutkundum. "Bütün vaktimi o serserinin randevularını ayarlamakla harcamayacağım!" Sesim öfkem yüzünden sert bir rüzgârın uğultusu gibi çıkmıştı.

Bağırmam son bulduğunda babam ayağa kalkıp karşıma dikildi. İfadesi ciddiydi ve bu işteki kararlığı tüm yüzünden açık bir kitap gibi okunuyordu. Ona karşı gelemeyeceğimi bile bile gözlerinin içine dik dik bakmaya devam ettim. Sayacağı sebepleri az çok biliyordum.

"Sevkiyat işlerinden elini çekmeyeceksin. Fakat sana yardım edecek birkaç kişiyi tanıyorum. Böylece iki işe de vakit ayırabileceksin. Seni tanıması hususuna gelince de... Benim bir kızım olduğunu herkes biliyor ama kaç kişi senin gerçekte kim olduğunu biliyor ki? Tüm işlerini gizlice hallediyorsun, sadece geceleri zifiri karanlıkta çalışıyorsun. Yüzünün büyük kısmını şu kar maskelerinle saklıyorsun ve bir milyarder kızına göre her anlamda çok farklısın, Hera. Dışarıda boy gösterip magazin dergilerine poz vermiyorsun." Konunun aslında bu olmadığını

bilmesine rağmen en basit noktaya değinmeyi tercih etmişti. Yanıldığını söyleyemezdim, babam her zaman haklı çıkacağı bir argüman sunardı.

Ancak hesaba katmadığı bir şey daha vardı. "Bu yine de yüzümü tanımayacakları anlamına gelmiyor. Aynaya baktın mı sen? Birbirimizin kopyasıyız," dedim önce onu, sonra kendimi işaret ederek.

Babam omuzlarını silkti. Yüzü yumuşarken tutmak istediği o hilekâr gülümsemesi dudaklarına sinsice yayıldı.

"Evet, öyle. Zaten sana kimliğini saklayacağımızı söylemedim. Tam olarak bu yüzden kızımı biraz tecrübe edinmesi adına çok tanınmış bir inşaat şirketinde işe sokuyorum. Ayrıca yaşın konusuna gelince; zengin bir ailenin yıllarca kendi halinde takılan, babasıyla iş görüşmeleri hariç doğru düzgün dışarı çıkmayan kızı olarak görüneceğin için sorun olmayacak. Hayatını eline alıp boş boş oturmaman adına sana bir çıkış yolu sunduğumu ve artık aile şirketini devralacağın için de bir noktada güçlenmen gerektiğini düşünmelerini sağlayacağız."

Gözlerim büyüdü. Babamın zekâsı bazen beni olması gerekenden fazla şaşırtıyordu. Gerçi ona benzediğim düşünülürse çok da şaşırtıcı bir durum değildi. Genlerimiz ister istemez benzer yanlarını gözüme sokacak bir yol buluyordu.

Elimi çenemde gezdirip değindiği noktayı anlayarak, "Kendi şirketinde neden çalıştırmadığını sorduklarında da tecrübeyi aile dışında edinmem gerektiğini, böylece iş hayatının gerçek yüzünü görmemin iyi olacağını söyleyeceksin," dedim. Elbette klişeydi... Fakat tıpkı pek çok klişe gibi mantıklıydı.

"Kesinlikle." Babam anlamaya başladığımı görünce olduğu yerde biraz daha dikleşti.

Dişlerimi birbirine sürtüp başımı geriye atarak tavana baktım. Bu iş, planlarım arasında yer alan bir şey değildi. Kendi krallığımdan ayrılmak, düşman sahasına girmekti. Gündüz baş-

ka gece başka bir hayat sürmek zorunda kalacaktım. *Neydim ben? Kedi kadın mı? Batman için bilgi mi toplayacaktım?** Bu saçma düşünce yüzünden istem dışı güldüm.

Babamın sesi düşüncelerimi bölüp zihnime sızdı. "Sana ihtiyacım var, Hera. Sana bir krallık bırakmak istiyorum, bu yüzden yapman gerekenleri yapacaksın. Kendin ve geleceğin için. En çok da..." durup başını koltuğunun durduğu tarafa çevirdi. "Tahtın için."

Babamın samimiyetini anlamak için ses tonundaki o değişimi duymam yetiyordu. Ben de aslında bunu istiyordum, değil mi? Krallığımızı her anlamda elime almak en büyük arzumdu. Bu yolda karşıma çıkan engelleri aşıp bazı şeylere bir süre göz yumarsam ve tüm fırtınalara karşı koyarsam elbet istediğime sahip olacaktım. Hayatımı bunun için yaşıyor, bu şehri yönetmek için nefes alıyordum. Bu yüzden itiraz etmenin de pek bir anlamı yoktu. Madem bir şeyleri ele geçirmek istiyorduk, o zaman payıma düşeni yapacaktım. Sahip olduğum hırs benim her şeyimdi. İnsanların zayıflık olarak gördüğü her duygu, benim gücümü ve bugün olduğum kadını beslerdi. Kimseye boyun eğmeyeceğime yemin etmiştim. Bu yemini, tahtıma oturduğumda yerine getirecektim.

Kendimden emin bir şekilde bakışlarımı babamın yüzüne diktim ve güven veren bir ses tonuyla, "Tamam," dedim. "Yapacağım."

~

24 saat sonra...

"Surat asmayı bırakır mısın, lütfen?"

Gözlerimi kıstım. Cassandra, yani babamın çok sevdiği asistanı iğnelemeyi çok severdi ve şimdi deneme tahtası ben-

* Kedi Kadın -orijinal ismiyle *Catwoman*- ve *Batman*; *Bob Kane* ve *Bill Finger* tarafından yaratılan *DC* çizgi roman evrenindeki kurgusal karakterlerdir. (e.n.)

dim. Onu tanıdığım günden beri kişiliğiyle ilgili en belirgin özelliği buydu. Babam benim yapacağım asistanlık rolü için elbette Cass'i görevlendirmişti. Bu işin tüm detaylarını bana öğretirken o da benden sevkiyatla alakalı bilgiler alacaktı. Benim şirkette olduğum zamanlar, yani asistanlık görevimdeyken sevkiyatla da çoğu zaman o ilgilenecekti. En azından evrak gerektiren işlere bakacaktı, bu da oldukça önemliydi.

Derin bir nefes alıp boynumu kütürdettim. "Farkındaysan bana elbise giydirmeye çalışıyorsun." Bakışlarımı bu akşam için özellikle kapattığımız *Vuitton* mağazasında gezdirdim. "Aynı zamanda mini etek ve ceket."

Bu kıyafetler asla tarzım değildi. Ben gerekli anlarda rahatça koşabileceğim, hareket edebileceğim ya da içinde kolaylıkla dayak atabileceğim kıyafetleri tercih ederdim. Dolabımdaki elbise veya mini etekler her ne kadar yeterli miktarda olsa da pantolon ve tişörtlerime kıyasla yok denecek kadar azdı. Onları sadece babamla katılmam gereken resmi iş yemeklerinde tercih ediyordum. Günlük hayatta beni gören biri, o kadın olduğuma bile inanmayabilirdi.

"Evet çünkü yakında yakışıklı bir patronun olacak ve senin onun dikkatini dağıtmak adına biraz esmer tenini ve kalçalarını göstermen gerekecek," dedi sanki dünyanın en normal cümlesini kuruyormuş gibi. "Ayrıca bunların içinde nasıl hareket edileceğini çok iyi bildiğini ikimiz de biliyoruz. Hiç babanla politik yemeklere ya da önemli davetlere katılmamış gibi davranıyorsun. Senin için rol yapmak sabah kahvaltı edip kahve içmek kadar kolay bir şey."

Homurdanıp yüzümü buruştururken kusuyormuş gibi yaptım çünkü haklı olması midemi bulandırmıştı. Sadece bu kıyafetleri giymek, rol yapıp gerçek kişiliğimi gizleyecek olmak çok fazla canımı sıkıyordu. Oysaki onları giydiğim zaman olmam gereken kadını, karakterimin gizli ve pek kullanmadığım

tarafını da çok iyi tanıyordum. Baskı altında hissetmemin bir diğer nedeni de tam olarak buydu, o kadınla hiçbir zaman iyi anlaşamamıştık.

Cass'in kollarıma yığdığı her parçayı alıp kabine girdim ve hepsini tek tek deneyip onun tabiriyle kısa bir şov yaptım. Farklı türlerden bir sürü etek ceket takımı ve mini elbiseler şovun en büyük kısmını oluşturuyordu. En sonunda bitmiş vaziyette kabinden çıktığımda Cass elinde gözlerinin tonunda bir kahverengi ceketle duruyordu. Saçlarımı bir omzundan diğerine atarken her zamanki ciddi tavrımla, "Onu denemeyeceğim," dedim. Kahverengi asla benim favorim değildi, kendi tenimi giymekten pek farkı yoktu.

"Sana değil zaten, kendime bakıyorum. Sevkiyat işlerine koştururken giyemem ama ofiste güzel gider diye düşündüm. Beni bilirsin, senin aksine süslenmeyi ve mini eteklerle ceketleri çok severim," dedikten sonra bana cilveli bir edayla göz kırptı.

*Dios Mío...** Bu kız gerçekten deliydi.

Gözlerimi devirip kasaya doğru ilerlediğimde hızla peşimden geldi. Aldığımız tonlarca kıyafetin hepsini kasiyere uzatırken dün yırtılan botlarımın aynılarını da almıştım. Bir kadın için topuklu ayakkabıları ne kadar değerliyse, bu botlar da benim için öyleydi. Gerçi artık ben de o kadınlardan biri olmak üzereydim. Bu düşünceyle birlikte yüzüm buruşurken sırf bunun için katlanılmaz bir acı hissetmem hiç normal değildi.

Tanrım! Sen bu işten sağ çıkmamı sağla.

Eve döndüğümüzde saat akşamın yedisini gösteriyordu, alışveriş yapmaktan yorgun düşmüştüm. Sızlayan bileklerimi ve acıyan dudağımı saymıyordum bile. Bileklerimi kaldırıp gözlerimi izlerin üzerinde gezdirdim. Muhtemelen haftaya solup gideceklerdi ve Lucas ile tanıştığımızda fark edilmeyecek

*(İsp.) Tanrım. (e.n.)

durumda olacaklardı. Yine de onları kapatmak için birkaç ufak dokunuşta bulunmak iyi olabilirdi. Hiçbir şeyi belli etmeyecek-sek, her şeyi kitabına uygun bir şekilde yapmamız gerekiyordu.

"Dudağın kesin iyileşir ama bileklerinden çok emin değilim." Cass yatağımda, bir elini başının altına koymuş yan yatarak uzanıyordu. Ayrıca her zamanki gibi düşüncelerimi okumuştu.

"Pek fazla belli olmayacaklardır. Bileklik takabilir ya da makyajla kapatabilirim," derken derin bir nefes verip omuzlarımı silktim.

Ardından yatağa doğru ilerleyerek yanına uzandım. İkimiz de kollarımızı, başımızın altına koyup bakışlarımızı tavana diktik. Tüm günün yükü omuzlarıma çökerken yorgun zihnim artık pes etmeye meyilliydi.

"Babam yardım etmesi için yanına kimi verdi? Yani, ben yokken birinin sana her şeyi gösterip yardımcı olması lazım." Başımı çevirip Cass'in yüzüne baktım. Gelecek cevabı aslında bilmeme rağmen sorma gereği hissetmiştim. Çünkü bu işleri benimle yürüten ve ona en iyi şekilde göz kulak olabilecek tek bir kişi vardı. Ancak ikisi arasındaki gereksiz gerilim göz önüne alındığında belki de babam fikrini değiştirmiş olabilirdi. Çok emin olmamakla birlikte yaklaşan fırtınanın kokusunu şimdiden alabiliyordum.

Cass yanımda kıpırdanarak iç çekti. "Martin."

Yavaşça doğrulup yüzünü inceledim, elbette tahminimde yanılmamıştım. Cass ile Martin'in çalışması imkânsızlık derecesinde zordu ancak bu işi en iyi yapabilecek kişi de yine Martin'di. Birbirlerine duydukları bu gereksiz nefretin nedenine dair en ufak fikrim yoktu, zaten Martin'in dilinden anlayabilen tek kişi de bendim. Antrenman yaparken birbirimizin kıçını patakladığımız anlar, birbirimizle bağ kurduğumuz en gerçek saatlerdi.

Martin bir İspanyol'du ve henüz beş yaşındayken ailesini kaybettikten sonra babam onu yanına almıştı. Annemin, Martin'in ailesini uzun süredir tanımasının bunda çok büyük bir etkisi olduğunu inkâr etmek elbette mümkün değildi. Onu yetimhaneye göndermek istememiş, yakın arkadaşına yani Martin'in annesine verdiği sözü tutarak ona sahip çıkmıştı. Böylece biz de beraber büyümüş, birçok şeyi de birlikte öğrenmeye başlamıştık. Aldığımız eğitimlerin çoğu ortaktı. Martin yıllar geçtikçe benimle çalışan en sadık adamım, dostum ve bir zamanlar da yatak arkadaşım olmuştu. İki ergen olarak bir kadınla bir erkeğin tensel çekimini birbirimizin üzerinde keşfetmiştik. Kısa bir dönem yaşanan bu kaçamaklarımız şimdi çok eskide kalmış, dostluğumuzu etkileyecek bir boyuta hiçbir zaman gelmemişti. Artık ikimiz de birer görev insanıydık, nerede durmamız gerektiğini daima bilirdik.

"İstiyorsan babamla konuşabilirim. Başka birini bulacaktır," diye bir öneride bulundum ancak bunun pek bir etkisi olacağını sanmıyordum. İşi benim kadar iyi bilen tek kişi Martin olduğu için ben de başkasını istemezdim.

Cass başını iki yana sallarken saçları bir hale gibi etrafa dağıldı. "Onunla idare edebilirim. Hem akşamları sen geleceksin. Sana olan saygısı düşünülürse, bana kötü davranamayacaktır."

Kesinlikle haklıydı. Birbirlerine olan nefretlerinin temelini bilmesem de Martin arada benim olduğumu bilerek Cass'in üstüne gidemezdi. Yataktan kalkıp tıpkı babamın ofisindeki gibi evimin de en güzel parçası olan büyük camların önüne gittim. San Francisco geceleri bana daha parlak, daha çekici geliyordu. Ruhunu yansıtan *Golden Gate** ve tüm o gökdelenlerden yükselen ışıklar sanki içimi aydınlatıyor, karanlığıma karşı direniyor gibiydi. Korkularımla yüzleşirken bile bu şehrin ışıkla-

* Golden Gate Köprüsü, Kaliforniya'daki San Francisco Körfezi'nin girişinde, Golden Gate Boğazı üzerinde bir asma köprüdür. (e.n.)

rına sığınırdım. Çünkü bizi en çok kendi karanlığımız yaralardı, hatta sizi yok edecek kadar derin olurdu açılan bu yaralar. Sığındığımız ışıklar ise onların yara bandı olurdu. *San Francisco* da bana özel bir yara bandından farksızdı...

Evimi bu yüzden seviyordum. Nefes aldığım bu manzaraya eskiden sahip değildim. Annemle babam doğup büyüdüğüm malikânede yaşıyorlardı. Ben yirmi beş yaşımdan sonra evden ayrılıp San Francisco Körfezi'ne yakın bir yerdeki bu çatı katı dairesini satın almıştım. Şehir merkezine ve köprüye uzaklığı hemen hemen aynıydı. Sonuç olarak iki senedir evim dediğim, kendimi bulduğum yegâne yerdi burası. Bir gökdelenin tepesindeki bu kusursuz dairenin bana ait olmasının verdiği haz sayesinde en azından mutluluğun tadına bakabiliyordum. Burada kendim olabiliyordum, gardiyan kuralları ya da etrafımda uçuşan hizmetliler yoktu. Hayatımı yöneten insanlar, yumuşak ve kırılabilir biri olmamam için geçmem gereken sınavlar da bitmişti artık. Gerçi onlardan çok da şikâyetçi değildim, bugün olduğum kadını bir nevi o sınavlara borçluydum. Fakat artık sadece ben vardım. Ben ve bitmek tükenmek bilmeyen yalnızlığım.

Cass'in yataktan kalktığını duyduğumda bakışlarım onunkileri buldu.

"Gitmem gerekiyor. Sevkiyat belgelerini okumam lazım ve dinlenmeye ihtiyacım var. Sabah gelirim, sen de uykunu alsan iyi edersin. Yapacak işlerimiz var," dedi çantasıyla ceketini odanın zemininden alırken.

Yapacak işlerden kastı benim asistanlıkla alakalı şeyleri öğrenmemdi. O da babamı asiste ettiği için işi bana öğretmesi ikimiz için de zor olmayacaktı. Sonuç olarak bir haftam vardı. Hızlı öğrenen bir kadın olduğumu göz önünde bulundurursak benim için çok zor olmayacaktı. Sadece canımı sıkıp bunalmama sebep olacaktı.

Oflayarak başımı yana yatırdım. "Bundan nefret ediyorum."

Cass gelip omzuma dokundu, konuşurken sesinde ufak bir hüzün vardı. "Biliyorum."

~

Cass gittikten sonra kapıyı kapatıp odama doğru ilerledim. Yürürken üstümden deri ceketimi attım ve botlarımı çıkartarak kapının kenarına doğru ittim. Bu saatte uyumama imkân yoktu ve benim için yapılacak en mantıklı şey, antrenmandı. Giyinme odama girip üstümdekileri hızla çıkardıktan sonra spor taytımla atletimi üstüme geçirdim. Uslanmaz buklelerimi ehlileştirmek adına onları bir tokayla tepemde topladım. Çok başarılı olamasam da gözümün önüne düşmelerini engellemek için yeterliydi.

Evin bir diğer ucunda yer alan spor salonuma doğru hareketlendim. Kaçırıldığım gün arkadan gelen bir darbeyi gözden kaçırmıştım, ki bu benim için büyük bir hataydı. Eğer o darbeyi hissedebilseydim böyle bir şey yaşanmayacaktı. Bunun üstünde çalışmak için Martin'i arayabilirdim ama onu şimdi ararsam, bütün hırsımı ondan çıkartmaktan korkuyordum. En yakın arkadaşıma zarar vermek pek mantıklı bir seçenek değildi.

Kum torbasının karşısında yerimi alıp yumruklarımı torbaya hızlı darbelerle indirmeye başladım. Nedense karşımdaki torbada hayal ettiğim yüz Lucas'a aitti. O ukala sırıtışını yüzünden silip suratını dağıtmayı öyle çok istiyordum ki... O adamda beni huzursuz eden bir şeyler vardı. Göründüğü gibi olmadığı konusunda babam kesinlikle haklıydı. Diğer yandan ben de öyleydim ve eğer gerçekten bir şeyler saklıyorsa, o da benden şüphelenecekti. Babam bu oyunun tek taraflı olacağını düşünüyordu fakat çok büyük ihtimalle yanılıyordu. Lucas zeki bir adamdı ve bu oyun, her iki tarafı da en mükemmel şekilde zorlayıp geride derin hasarlar bırakacaktı.

Ayağımı çevirip kum torbasına vurduğumda torba sarsıla-

rak arkadaki duvara çarptı. Bana doğru gelmeye başladığında eğilip altından geçtim ve dirseğimi sert bir hareketle torbaya indirdim. Bunu ne zaman yapsam keyfim yerine geliyordu ama bu sefer beni huzursuz eden şeyler, kum torbasından hırsımı çıkaramayacağım kadar fazlaydı.

LUCAS

Sabahın erken saatlerinde, bir kadeh viskiyle ofisimin geniş terasından şehrin eşsiz manzarasını seyretmek, bugünkü planlarım arasında en güzeliydi. Geri kalan her şey canımı sıkan meselelerdi ve bunlar için biraz bulanık bir zihne sahip olmak daha çok işime geliyordu.

Stephen Allen.

Bu adamın bir şekilde işlerime daha çok burnunu sokacağını biliyordum. Stephen olması gerekenden, göründüğünden çok daha fazlasıydı ve çevirdiği dolapları az çok tahmin edebiliyordum, hatta bildiklerim konusunda neredeyse emindim. Sadece henüz bir kanıt elde edememiştim. Kartlarımızı açık oynamadığımız bir poker oyunu gibiydi aramızdaki savaş ve hiç kimse bugüne kadar yüksek sesle dile getirmemişti.

İhtiyacım olan kanıtları bulmak için denemediğim yol kalmamasına rağmen istikrar sağlayamamıştım. Ne var ki istediğim şeye giden yol, kendi ayağıyla bana gelmek üzereydi.

Hesaplarım arasında kızı Hera'yı yanımda işe sokması yoktu, zaten kızı birkaç iş yemeğinden ve davetlerden az çok hatırlıyordum. Onun da beni net bir şekilde hatırladığına dair şüphelerim vardı. Bana dikkat etmeyen çok az kadından biriydi Hera. Yüz yüze geldiğimiz o birkaç iş yemeği ve davette asla göz teması kurmamış, olması gereken kadına sadık kalmıştı. Pek fazla kişinin önemsemediği o uysal ve tatlı görüntünün al-

tında bambaşka bir kadının yattığına dair içimde kuvvetli bir his vardı. Bu da aslında onu fazlasıyla ilgi çekici kılıyordu. Sırf o kadını bulmak için uğraşacağımı, bana karşı açık ama yine de sessiz bir savaş ilan ettiğini bile bile Stephen'ın teklifini kabul etmiştim.

Bardağımı elime alıp içeriye girdiğimde Elena ofisimin büyük kısmını kaplayan krem rengi L koltuğuma uzanmış, bir bacağını aşağıya doğru sarkıtmıştı. Üzerine giydiği mini pembe elbise dağılmış, sarı saçları yüzünün etrafına yayılmıştı. Karşımdaki manzara gözlerimi devirmeme sebep oldu. Bu kadına git dediğimde söz dinlemeyi bilmemesi onu boğma isteğimi güçlendiriyordu.

"Neden hâlâ buradasın?" diye sorarken viskimden bir yudum daha aldım. Manikürlü parmaklarından birini bacağına sürterek yukarı götürdü ve oldukça kısa olan elbisesini biraz daha çekti. "Sence?"

Gözlerimi tekrar devirmemek ve boğazının etrafına ellerimi sarıp onu boğmamak için kendimle büyük savaş verdim. Elena'ya katlanma sebebim, sadece magazini kişisel hayatımdan uzak tutmaktı ve babasıyla bir arazi anlaşması yapmak üzereydim.

"Bunun için vaktim olmadığını biliyorsun. İşlerim var, Elena. Bu yüzden gitmen gerektiği zamanları artık öğrenmelisin." Sesim viskimin sert tadından bile daha keskin çıkmış, boğazımı tırmalamıştı.

Elena homurdanarak ayağa kalktı ve boyamaktan yıpranmış sarı saçlarını bir omzundan diğerine atarak koyu gözlerini yüzüme dikti.

"Beni sadece işin düştüğünde arıyorsun."

Omuz silkip bardağımı kaldırdım ve bal rengi alkolün geri kalanını kafama diktim. Damarlarıma karışırken vücudumu ısıtan sıcaklığı bana kendimi çok daha iyi hissettiriyordu.

"Anlaşmamız böyle. Unuttuysan eğer, babanın imzaladığı

kâğıtları çıkarması için avukatımı arayabilirim." Kısık bakışlarımı ona dikerek karşılık verdim. Nedense bir anda ofisin içi boğucu hissettirmeye başlamıştı.

"Tamam, gidiyorum. Yine de... bilirsin işte..." Yanıma yaklaşıp tırnağını çeneme sürtünce başımı yana doğru çevirerek dokunuşundan uzaklaştım. Gerçekten boğulduğumu hissediyordum ama görünüşe göre bu ofisten ya da üzerimdeki binlerce dolarlık kaşe takım elbiseden kaynaklanmıyordu. "İhtiyacın olursa buradayım," diyerek cümlesini tamamladı.

Kafamı umursamazca salladım ve arkamı dönüp tekrar terasa yöneldim. Bu gitmesi için yeterli bir işaretti.

Yaklaşık bir saat sonra masamda oturmuş, düşüncelerimle savaşıyordum. Her şey bir anda birbirine girmişti. Yapmam gereken onca işin arasına bir de Stephen belası ve kızı Hera eklenmişti. Stephen'ın beni hafife almadığını, benim de onu almayacağımı bildiğinin farkındaydım. Yine de zihnimdeki ufak tefek belirsizlikler beni rahatsız ediyordu.

Beş sene önce, henüz yirmi beş yaşındayken babamı kaybetmiştim. Morrison İnşaat'ın başına geçerken istediğim şeyler her zaman belliydi. *Bu şehir ve onunla birlikte gelecek olan mutlak güç.* Büyürken hayranlıkla seyrettiğim bu şehre duyduğum aşk, babamın bana verdiği sevgiden çok daha büyüktü. O beni çok sevip ardında bir vâris bırakmak için elinden geleni yaparken ben San Francisco'ya tapmıştım. Sahip olma arzusuyla güçlenmiş, her adımımı bunun için yemin ederek atmıştım. Sınır tanımaz, kendi kurallarıma göre oynardım.

Kapının hafifçe tıklatılmasıyla koltuğumda doğrulup içinde bulunduğum ana geri döndüm ve gelen kişiye içeri girmesi için seslendim. Sam'in sakin adımları odayı doldururken dağılan düşüncelerimi toparlamaya çalışıyordum.

"Söyle bakalım, Sam. Ne buldun?" dedim en sonunda sesimi bularak.

Sam elindeki birkaç dosyayla birlikte karşıma oturdu. Tahminimden daha az belgeyle dönmesine şaşırarak kaşlarımı çattım. Hiç onluk bir hareket değildi. Görevini tam anlamıyla yerine getirmiş olmasını bekliyordum. Sunacaklarını merakla beklerken başımı hafifçe yana yatırdım.

"Fazla bir şey yok, Luc. Bildiğin şeylerin aynısı. Hera Allen. Harvard'da okumuş. Yirmi yedi yaşında. Hobileri yüzmek ve kitap okumak gibi bazı sıradan aktiviteler. Evden çıkmayı pek sevmeyen bir tip. Şirketin vârisi ama şu an için kendi işleriyle ilgileniyor." Sam'in sıradan sesi yorgun yüzüyle tezat oluşturuyordu.

Masama doğru eğilip dirseklerimi dayadım. Parmaklarım saçlarımın arasında kaybolurken sinir krizi geçirmemek için kendimi zor tutuyordum.

"Bu bir tek bana mı tuhaf geliyor?" derken kaşlarımı çatıp bakışlarımı Sam'in meraklı yüzüne çevirdim.

"Neden bahsediyorsun, patron?" Kahverengi gözleri merakla kısıldı.

Güldüm. Bu kadar açık bir şeyi nasıl göremiyordu?

"Fazla düzgün. Fazla normal. Sıradan... Bir milyoner kızına göre rahibe hayatı yaşamıyor mu? Bak, dışarıdan nasıl izlenim verileceğini ve insanların bir şeylere inanması için neler yapılması gerektiğini bilirim, Sam." Bakışlarımız kesiştiğinde ne demek istediğimi anladığından emindim. "Ben nasıl görünüyorsam, o da öyle görünüyor. Ne işler çevirdiklerini çözmem lazım. Stephen'ın teklifini bu yüzden kabul ettim. O kız sayesinde ona ulaşabileceğim ve belki de sahip oldukları her şeye erişme imkânım olacak. San Francisco'ya iki taht fazla. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Bu şehre fazla mı takıntılısın, yoksa güç manyağı mısın çözemiyorum, Luc." Kafasını iki yana sallarken sesi katılaştı. Benden korktuğunu belli ettiği nadir anlardan biriydi. Sam ge-

nelde maskesini yüzünde çok rahat taşır, duygularını pek belli etmezdi.

Omuzlarımı silkip sırtımı dikleştirdim. "İkisi de diyelim, Sam. İkisi de..."

Beni tanıdığını düşünen herkes aslında bir noktada yanılıyordu. Spesifik zevkleri olan ve güce takıntılı gibi görünen bir adamdan çok daha fazlasıydım. Dış görünüşün her şey olduğunu bilecek kadar insanlarla muhatap olmuş, zekânın bir oyunu kazanmak için en mühim silah olduğunu anlayacak kadar da fazla çatışmaya girmiştim. Ben kaybetmezdim. Kaybetmenin ne olduğunu da bilmezdim.

Koltuğumdan kalkıp takım elbisemin yakasını düzelttiğim sırada Sam de benimle birlikte ayağa kalktı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Girmem gereken toplantılar var. Ayrıca şu kızın odasını hazırlatacağım," dedim kapıya doğru ilerlerken.

"Benden istediğin başka bir şey var mı?" Sam'in sesi şimdi eskisi gibi özgüvenli gelmiyordu.

Arkamı dönmeden kapının önünde durdum ve ona bakma gereği duymadan dümdüz ama sert bir tonda konuştum. "Daha derin araştırma. Sana benim bildiklerimi önüme getir diye para vermiyorum, Sam," deyip avukatımı azarladıktan sonra kapıdan çıktım.

Yoğun bir gün geçireceğimi, bundan sonraki her günümün hesapsız bir şekilde ilerleyeceğinin farkındaydım. Huzursuzluğum benim daimi dostumdu ancak bu sefer aramıza gereksiz şüpheler ve komplo teorileri de katılmış gibi görünüyordu. Ne de olsa artık bu savaş görünmez değildi. Tüm silahlarımızı kuşandığımız açık bir meydan savaşına dönüşmek üzereydi ve kazanan kişi, diğerini bu şehirden silecekti.

Homurdanarak toplantı odasına girdim. Bunları düşünmek için bolca vaktim, planlarımı yoluna koymak için de fazlasıyla motivasyonum olacaktı. Bu yüzden şimdilik işimin beni olacaklardan bir süreliğine uzaklaştırmasına izin verdim.

BÖLÜM 2
HIRS VE GÜÇ

HERA

"Bunların hepsini nasıl aklında tutabiliyorsun?" Gözlerimi toplantı saatleri ve günlük raporların bulunduğu kâğıtta gezdirdim. Cass sorduğum soruya karşılık olarak sakince yerinde kıpırdandı ve umursamazca gözlerini devirdi.

"O kadar zor değil, zamanla alışıyorsun."

Kafasını yana yatırıp kâkülünü kulağının arkasına sıkıştırdı. Bunu ne zaman yapsa liseli kızlara benziyordu.

Cass'in odasındaydık ve şu asistanlık işi için bana öğretmesi gereken şeylerle uğraşıyordum. Benim işim sadece silahların geliş gidiş saatlerini kontrol edip sevkiyatı güvenli ve sorunsuz şekilde tamamlamaktı. Eğer sorun çıkarsa ya bunu konuşarak çözerdim ya da yumruklarım ve silahlarımla. Alışkın olduğum şeyler tam olarak bunlardı. Şirket raporlarındaki geniş çaplı rakamlar ya da toplantıların düzenlenmesi değil.

"Kafamın içinde dönen düşünceleri okuyabiliyorum, Hera. Kendini biraz rahat bıraksan olmaz mı?" Cass tatlı tatlı konuşurken bunun bana iyi geleceğini düşünmesi trajikomikti.

Gözlerimi devirdim, ağzımı açıp bir şeyler söylemek istediğim sırada kapı hızla açıldı. İçeriye bir fırtına gibi giren kişi tabii ki Martin'di.

"Kapı çalmak diye bir şey var, biliyorsun değil mi?" Cass öldürücü bakışlarını sanki onu yere serebilecek güçtelermiş gibi üzerine dikti. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Burada istediğim her şeyi yapmak için iznim var, Cassandra," dedi Martin, Cass'in tam adını söyleyerek. Bunu onu sinir etmek için yapmıştı.

"Öyle mi dersin, Martinez? Girdiğin oda benim odam. Hareketlerine dikkat edeceksin."

Gözlerim ikisi arasında gidip geldi. Normalde böyle çatışmaları benim yanımda yapmazlardı fakat onlar da yeni sorumlulukları yüzünden en az benim kadar gerginlerdi. Bu durum çok normal olsa da tepem atıyordu.

"Senin odanla," Martin parmağını aşağı yukarı sallayıp Cass'i işaret etti. "Azıcık bir işim dahi yok, Cassandra," dedi bariz bir imayla.

Beni şaşırtan çok az şey vardı, az önce Martin'in söyledikleri de bunlara dahildi. Kısa bir şaşkınlığın ardından kafamı kaldırıp yüzüne tehditkâr bir bakış attığımda sırıtması soldu.

"İğrençsin!" Cass elindeki kalemi ona fırlattı. Hızlı bir refleksle uzanıp kalemi Martin'e ulaşmadan önce tuttum.

"Ya şuna bir son verirsiniz ya da ikinizi de kovarım." Gözlerim ikisi arasında sayamadığım kez gidip gelmeye devam etti. Ciddiyetimi anlamaları gerekiyordu. Bu işten zaten yeterince tiksiniyordum ve bu iki geri zekâlı durumu daha da zorlaştırmak adına atışıyorlardı. İkisini bir arada tutma ve ortak bir şekilde çalıştırma fikri şimdiden patlamıştı.

Martin ellerini havaya kaldırıp yanıma oturdu. "Tamam. *Dios Mío*... Sen nasıl istersen, patron. Yancına laf atmayacağım."

Sabrımı sınıyordu. "MARTIN!"

Ses tonumdaki öfke yüzünden irkilerek, "Sustum," dedi.

Arkasına yaslandığında bakışlarımı tekrar Cass'in yüzüne diktim. "Sen de rahat duracaksın. İkinizin dik başlılığı bu ara kaldırabileceğim bir şey değil. Düzgün bir plan yapmalıyız. Fazla vaktimiz yok ve benim öğrenecek çok şeyim olduğu gibi sizin de çok şeyiniz var."

Elimdeki kâğıtları masaya bıraktım. İkisinin de pürdikkat beni dinlediğinden emin olmak için birkaç saniye bekledim.

"Sevkiyat hakkında Martin'den yardım alacaksın, Cass. Ben akşamları yanınıza gelene kadar en azından bir şeyleri idare edebilmen adına sana bazı temel şeylerden bahsedecek."

Cass bir şey söylemeden kafasını salladı. Duruşumu değiştirip Martin'e doğru döndüm. Bu durumdan keyif aldığı belliydi çünkü dudağının kenarında oynaşan bir tebessümü tutmakla uğraşıyordu.

"Uslu bir çocuk olup sen de işi tam anlamıyla anlamasını sağlayacaksın. Yoksa olacaklardan sorumlu değilim, Martin."

Martin bir eliyle uzanıp dizimi sıktığında tek kaşımı kaldırdım.

Tutuşu sıkılaşırken tatlı tatlı sırıtıp başını yana eğdi. "Kraliçem nasıl isterse..."

Cass homurdandı. Ben gözlerimi devirdim.

"Anlaştığımıza göre şu kâğıtlarla biraz daha samimiyet kurmam gerekiyor. Bunları alıp babamın odasına geçiyorum. Siz de artık yapmanız gerekenlere başlasanız iyi edersiniz."

Ayağa kalkıp deri ceketimi koltuktan aldım. Eğildiğim sırada giydiğim tişörtten göğüs dekoltemin açıldığını çok iyi biliyordum. Martin'in bakışları oraya kayarken kafasını tutup kaldırdım.

"Gözlerini sabit tutsan iyi edersin." dediğimde sırıttı.

"Zamanında sabit tutmamla pek ilgilenmiyordun."

Omzumu silkip başımı iki yana salladım. Aramızdaki dina-

mik artık bundan çok uzak olsa da flörtöz yanını asla kaybetmiyordu.

Dışarıdan bir gözle bakıldığında Martin oldukça karizmatik bir genç adamdı. Esmer teni ve parlak su yeşili gözleri, en az benimki kadar koyu olan saçlarıyla müthiş bir uyum içerisindeydi. Zamanında çok iyi bir yatak arkadaşıydı ve bu konuda oldukça yetenekli olduğunu kabul etmem gerekiyordu. Ancak gençliğimizin ilk yıllarındaki tüm o maceralar geride kalmış, şimdi sadece aramızdaki esprilere minik imalar oluşturmaya başlamıştı.

Ceketi omzuma atıp buklelerimi geriye doğru ittim. Az önce okumaktan hiç keyif almadığım kâğıtları elime alarak başka bir şey söylemeye gerek duymadan Cass'in odasından çıktım.

Babamın odasına girdiğimde yokluğu şaşırtıcı derecede baskındı. Saatime baktım, henüz öğlene geliyordu. Muhtemelen klasik toplantılarından birindeydi ve birkaç saate burada olurdu. Gözlerim o çok sevdiğim gümüş koltuğa kaydı. Dışarıdan bakan birisi için havalı, heybetli bir çalışma masası koltuğu olabilirdi ama o koltuk benim tahtımdı. *Gümüş Taht*'ımdı.

Sakin adımlarla odayı arşınladım, koltuğa oturup kâğıtları masaya bıraktım ve arkama yaslanarak gözlerimi kapattım. Olmak istediğim yer burasıydı. Ben buraya aittim. Bunun için aptal bir asistan rolü oynamam gerekecekse, onu da seve seve yapacaktım. Çünkü benim bildiğim başka türden bir sevgi, aşk ya da bağlılık yoktu. Sadakatim kendime, şehrime ve tahtımaydı.

"O koltuğa yakışıyorsun."

Babamın sesiyle irkilerek doğruldum. Siyah takım elbisesinin içinde oldukça formda gözüküyordu. Ellilerindeki bir adama göre gerçekten dinçti. Daima spor yapar, kendine dikkat ederdi. Duruşundaki sertlik, hiçbir felaketin yerle bir edemeyeceği bir çınarı andırıyordu. Annem için de aynısı geçerliydi. Onu pilates yaparken ya da sabah koşusundan dönerken defalarca izlediğim günleri henüz unutmamıştım. Kısacası ailemiz yaşlanmayı pek sevmiyordu.

"Öyle mi dersin?" derken yüzünü inceledim. Samimiyetini anlamam için bakışlarıyla buluşup titreşen gözbebeklerini görmem yeterliydi.

"Evet." Bana doğru yaklaşıp koltuğun yanında durdu. Gözleri şimdi üzerime bir sis gibi çökmüştü. Otoriter bakışlarının arkasında çakan şimşekler dikkatimden kaçmamıştı. Neydi onlar? Gurur? Sevgi? Babamın uzak olduğu birtakım duygular?

Kafamı iki yana sallayıp kalkmak için hamle yaptığımda elini omzuma koyarak beni geri oturttu.

"Kalkmana gerek yok. Birkaç eksik evrak almak için uğradım. Toplantıya döneceğim." Gözleri tekrar yüzümü taradı. "Bu işi başaracaksın, Hera. Sen benim kızımsın."

Bu sefer o gözlerde gördüklerim, az önce şimşekler çakan kıvılcım dolu duygular değildi. Onda görmeye alışık olduğum şeylerdi. Güç ve hırs, onu ve beni en iyi tanımlayan iki kelime...

Gerekli evrakları ya da dosyaları -artık ne haltsa- aldıktan sonra odadan çıkışını seyrettim. Onun bu kadar gücü elinde bulundurması beni hem geriyor hem de benim için gelecek olanları düşündükçe heyecanlandırıyordu. İçten içe gülerek masaya uzandım ve Cass'in benim için hazırladıklarını gözden geçirdim. Ne kadar zor olabilirdi ki? Sonuçta benim için elde edilmesi gereken bir zafer, yok edilmesi gereken bir başka engel daha vardı.

Sessiz bir iç çektim. Lucas John Morrison onun için geldiğimi biliyordu ve ben de bu işin beklediğimiz gibi gitmeyeceğinin, her kaybın bizden bir şeyler götüreceğinin farkındaydım.

LUCAS

Hazırlattığım odanın içerisinde dolaşırken ceketimi üzerimden çıkarıp kırık beyaz tondaki masanın üzerine bıraktım. *Tatlı* casusun odası tam olarak istediğim gibi hazırlanmıştı. Onu bir casus olarak görüyordum çünkü amaçlarının ne olduğunu adım

kadar iyi biliyordum. Ne yazık ki Stephen'ın hâlâ kabullenemediği bir şey vardı, ben kolay lokma değildim. Beni yerimden edecek kadar güçlü bir kasırgayla henüz karşılaşmamıştım. İçinde bulunduğum kabuk benim zırhımdı ve hiçbir afetin onu delip geçme ihtimali yoktu. Dışarıdan gördükleri adam, gerçek benliğimin bir kâbus gibi üstlerine çökmesine sebep olacaktı.

Sinsice gülerek bir hafta sonra onun olacak koltuğa oturdum. Elimi aşağı doğru attığımda koltuğun altındaki ses kayıt cihazı parmaklarıma değdi. Bu çok öngörülebilir olmasına rağmen onun için attığım bir yemdi. Odadayken bunu fark edip konuşmalarına dikkat etmesini istiyordum. En ufak açığı için onu kışkırtmak, şüphelerimi doğrulamak için damarına basmak istiyordum.

Odanın kapısı tıklatıldığında arkama yaslandım. "Gel!"

Sam içeri sakin adımlarla girdi, odaya şöyle bir baktıktan sonra kaşları şaşkınlıkla havalandı. Takım elbisesinin ceketini tek eliyle omzunda tutarken diğer eliyle tabletini sıkıca kavramıştı. O gözleriyle odayı tararken ben de tablete odaklandım, istediğimden fazlasını getirmiş olmasını umuyordum.

"Oda güzel olmuş," dedi Sam alaycı bir tonda.

Dudaklarım ukala bir gülümsemeyle iki yana doğru kıvrıldı. Biliyordum. Hera için kusursuz, beyaz tonlarının hâkim olduğu bir oda hazırlatmıştım. Benim odam gibi bir şehir manzarası yoktu ancak odalarımızı birbirine bağlayan bir kapıya sahipti. Ne de olsa asistanım olacaktı, değil mi? Sözde asistanım... Bizi bekleyen bir irade savaşı olması her şeyi daha da zorlaştırıyordu.

"Elindeki tablette bana göstermek istediğin bir şey var mı, Sam?" dedim dikkatimi tamamen ona yönelterek. Sam bir şey söylemeye gerek duymadan sadece başını sallayıp sessiz adımlarla yanıma yaklaştı ve tableti bana uzattı. Gözlerim açık ekrandaki çarpıcı kadına kayarken tableti elinden aldım. İlk başta bocalasam ve anlam veremesem de bu durum çok kısa sürmüştü.

"Bu o mu?" dedim sesimi ele geçiren şaşkınlığı gizleyemeden.

"Evet."

Bakışlarım tekrar tablete kaydığında şaşkınlığımın yüzüme yayılmasına engel olamadım. Onu daha önce sadece birkaç iş yemeği ve davette görmüştüm. Ancak o kıvrımlı vücudu ve bir aslan yelesini andıran kıvırcık saçları tanımama imkânım yoktu. Fotoğraftaki görüntüsü, resmi yemeklerdeki kadından, o *prenses* duruşundan çok uzaktı. Deri ceketine eşlik eden deri bir pantolon giymişti. Vücudunun her kıvrımı, cehennemin en sıcak katına davet eden bir günah kadar arsız bir çağrıda bulunuyordu. Bu yüzden üzerindekilerle onu tanımak inanılmaz derecede zordu. İfadesinden anladığım kadarıyla fotoğrafının çekildiğinden haberi yok gibiydi.

"Burası şirketlerinin olduğu sokak, değil mi?" diye gözlerimi fotoğraftan ayırmadan sordum.

"Evet." Sam eğilip ekrana tıkladı ve fotoğraf yakınlaştı. Hera, elinde birtakım dosyalar tutuyordu. Ne yazdığını ya da dosyanın kapağını seçmek imkânsızdı.

"Görüyorum ki bana bildiklerimden fazlasını getirmişsin, Sam." Arkama yaslanıp tableti ona uzattım. "Anlat bakalım."

Sam gururlu bir sırıtışla masanın karşı tarafına geçip kendini beyaz deri koltuklardan birine bıraktı.

"Öğrendiğim kadarıyla ara sıra babasının bazı işlerine yardımcı oluyor. Şirkete nadiren gidiyor, burası doğru. Günlük yaşantısında bu tarz bir görünüme sahip sanırım. Ancak bu, şirket çalışanları hariç pek fazla kişinin dikkatini çekmiş gibi durmuyor. Herkesin doğal karşıladığı bir durum gibi ama aslında öyle olmaktan çok uzak." Derin bir nefes alıp sağ elini kaldırdı ve ensesini kaşıdı. "Bu işlerin ne olduğunu bilmiyorum, sıradan şeyler gibi durmuyor."

Yerimden kalkıp odanın içinde yürümeye başladım. Sam haklıydı. Eğer babasının klasik şirket işlerini yapıyor olsaydı,

yanımda işe girmesinin herhangi mantıklı bir tarafı kalmazdı. Aklımın köşesinde oynaşan birkaç soru gün yüzüne çıktı. Yaptıkları pis işlerin başında Hera olabilir miydi? Dışarıya çizdiği imajın altında bambaşka bir kadın olduğunu zaten seziyordum. Kimse kusursuz değildi, bunun en büyük kanıtlarından biri de bendim. Çevirdikleri türlü dolapları ve tüm o illegal işleri ortaya çıkarıp onları yok etmeden önce Hera'yı çözmem gerekiyordu. Eğer sezgilerimde yanılmıyorsam, bu beklediğimden çok daha kolay olabilirdi. Yine de geri tepme ihtimalini de göz önünde bulundurmak gerekiyordu.

Sam'e elimi uzatıp tableti tekrar aldım. Buz mavisi bakışlarının hoyratlığını fotoğraftan bile hissedebiliyordum. Bu kadın beni çileden çıkaracaktı, şimdiden emindim.

"Nasıl olur da insanlar bu kadına dikkat etmezler?" Bu soruyu daha çok kendime sormuştum. Gittiği herhangi bir yerde böyle bir kadının dikkat çekmemesi imkânsızdı. Lanet olası, fazla güzeldi.

"Cevabı bilsem söylerdim," dedi Sam düşüncelerime tercüman olarak.

Başımı sallayıp dilimi dudaklarımda gezdirdim. "Cevabı biz bulacağız. Şimdilik tek yapmamız gereken onun bize kendi ayağıyla gelmesini beklemek." Hafifçe gülümsedim. "Odama geçelim, artık işle alakalı bir şeyler konuşmak istiyorum."

Sam'le birlikte benim odama açılan kapıdan geçtiğimizde beklenmedik bir misafir odanın tam ortasında duruyordu. Elena'nın babası Craig'i karşımda gördüğümde kısa bir duraksamayla kaşlarımı kaldırdım. Bana haber vermemişti, bundan ne kadar rahatsız olduğumu belli edercesine dilimi şaklattım. Duruşundan ve burnundan solumasından anladığım kadarıyla Elena, babasına beni şikâyet etmişti. Bu insanların en büyük hatası da buydu; kendi krallığındaki bir aslanı dürtmek.

"Bu şerefi neye borçluyum, Craig?" Sesimdeki memnuniyetsiz tonu saklama ihtiyacı duymamıştım.

Bana soğuk bir bakış attı. Duruşunun altında kaynayan sessiz öfkeyi görebiliyordum, az kalsın buna gülecektim. Yaşlı yüzündeki derin çizgiler duygularını gizlemek için fazla kırışıktı. "Neye borçlu olduğunu gayet iyi biliyorsun, Morrison."

Tek kaşımı kaldırdığım sırada sol gözümün hafifçe seğirdiğini hissettim. Benimle konuşurken seçtiği kelimelere dikkat etmesi için onu defalarca uyarmıştım. Sam gerildiğimi anlayarak odanın karşısındaki bara doğru gitti ve bardaklarımıza viski doldurmaya başladı. Giderken attığı tedirgin bakışlar dikkatimden kaçmamıştı.

"Kızının isteklerinin beni ilgilendirmediğini de sen biliyor olmalısın."

Her kelimenin altında yatan saf öfkeyi net bir şekilde görmesi için ona doğru yaklaştım. Tam karşısında durup bakışlarımı gözlerine diktiğimde vücudundan yayılan gerilimi ilikliyerime kadar hissedebiliyordum.

"Arazi anlaşmamız olmasaydı, ne kızının ne de senin etrafımda dolaşmanıza izin verirdim. Senin paraya olan muhtaçlığın, benim o araziye olan ihtiyacımdan fazla. Bu yüzden kızına tırnaklarını içeride tutmasını ve ben istemedikçe beni rahatsız etmemesi gerektiğini bir kere daha hatırlatırsan sevinirim. Ayrıca..." Bir elimle ceketinin üstünde olmayan tozu silkeleyip omzunu sıktım. "Bir daha bana başında 'bay' olmayan türden bir hitap şeklinde bulunursan, hayalarını Golden Gate köprüsünden sallandırırım. Anladın mı?" Tıslayarak bitirdiğim her bir kelime yerini bulmuş gibiydi, gözlerine yerleşen endişe ve korku kıvılcımları bunu açıkça gösteriyordu. Başını sarsakça aşağı yukarı sallayıp bir adım geri çekildiğinde kibarca gülümsedim.

"Viski alır mısın, Craig? Tam da Sam'le senin arazin hakkında konuşmak üzereydik. Bize katılırsan memnun olurum." Sahte samimiyetimden doğan davetime mecburi bir itaatkârlıkla karşılık verdi. "Memnun olurum, Bay Morrison."

"Güzel," dedim omzuna hafifçe vurarak. "Çabuk öğreniyorsun, ihtiyar."

HERA

Morrison İnşaat'ta işe başlamamdan önceki gün, her zamanki gibi spor salonumda stres atıyordum. Bu seferki oyun arkadaşım kum torbası değil, Martin'di.

Sağ kroşesini savuştururken tıpkı kum torbasına yaptığım gibi çevik bir hareketle kolunun altından geçtim ve dirseğimi kaburgalarına geçirdim. Martin acıyla sarsılıp gerilerken kaybettiği dengesinden faydalanıp tekme atmak için ayağımı kaldırdım. Ancak o da en az benim kadar iyi bir dövüşçü olduğunu kanıtlarcasına bileğimi hızla yakaladı. Gözlerimiz kesiştiğinde beyaz dişlerini sergileyen o geniş gülümsemesi yüzüne yayılmaya başlamıştı. Karşılıklı hamlelerimizi, kimin bu oyunu nasıl oynadığını ikimiz de çok iyi biliyorduk. Aramızdaki eğlenceli atışmalar içinde en sevdiğim buydu.

"İlk pes eden olmayacağımı biliyorsun, değil mi?" Meydan okuyarak gözlerine baktım.

Sırıtması daha da genişlerken ayağımı bırakıp bana doğru yaklaştı ve kollarını etrafıma doladı. Her zaman hoşuma giden zararsız flörtlerini dövüştüğümüz zamanlarda beni etkilemek için kullanırdı. Hilekâr gülüşünün bende bıraktığı etki, ne yazık ki diğer kadınlardan çok daha farklıydı. Onu çocukluğumuzdan beri tanıyordum. Benim için açık bir kitaptan ya da çözülmesi basit bir matematik probleminden farkı yoktu. O her zamanki Martin'di ve ben de aynı Hera'ydım.

"Sorun şu ki Martin, erkek olman işimi kolaylaştırıyor."

Hızlı bir şekilde kollarından çıkıp bileğini ters çevirdim ve sırtına doğru yapıştırdım. Dönmek için hamle yapma fırsatını

bloke etmek adına ayağımla diz boşluğuna vurdum. Dizlerinin üstüne düşerken diğer koluyla arkaya uzanıp boynumdan yakalayarak beni ters çevirdi ve altına aldı. Yere çarpan sırtımın ağrısıyla Martin'in üzerimdeki ağırlığı yüzünden öfke bedenimi ele geçirmişti.

"Esas sorun, Hera senin bana aslında pek kıyamıyor oluşun. En iyi hamlenin bu olmadığını ikimiz de biliyoruz," dedi yüzüne yayılan tebessümün ardından.

Haklıydı. Sevdiğim, değer verdiğim çok az insan vardı ve Martin onlardan biriydi. Ona isteyerek zarar verebilecek en son kişi bile değildim. Bu yüzden tek kelime etmeden elimi ensesine attım ve tüm gücümle onu üstümden atarak kıçını *yeterli miktarda* biraz daha patakladım.

Bir saatlik bir antrenmanın sonunda ikimiz de yerde uzanıyorduk. Martin yanımda soluklarını düzenlemeye çalışırken göğsü şiddetle inip kalkıyordu. Bir süre yüzünü inceledim. Acaba ona karşı çok daha farklı duygular beslemiş olsaydım, bundan fazlası olabilir miydik diye düşünmeden edemedim. Ancak Martin'de gördüğüm şey sadece sadık bir dost, hatta suç ortağıydı. Savaşta sırtınızı hiç çekinmeden dayayacağınız duvardı. Bir zamanlar yaşadığımız tensel zevklere rağmen aramızda hiç o türden duygular yeşermemişti. Dışarıdan tuhaf görünecek kadar karmaşık bir ilişkimiz varmış gibi duruyordu fakat her şey aslında çok basitti. Geçmişin paslı anıları bile bunu değiştirmeye yetmezdi.

"Ne düşündüğünü biliyorum." Gözleri hâlâ kapalıyken mırıldandı.

"Eminim biliyorsundur."

"Böyle iyiyiz değil mi, Hera?" Bu sefer gözlerini açıp başını benden tarafa doğru çevirdi. Yorgunluktan kısılan bakışlarında samimiyet, içtenlik ve güven vardı.

Ona aynı duygularla bakarak kısık sesle güldüm. "Oldukça iyiyiz, olması gerektiği ve her zaman olduğumuz gibi."

"Kesinlikle." Çevik bir hareketle ayağa kalkarak elini bana uzattı.

"Gidip toparlansak iyi olacak. Babam ve Cass gelmek üzeredir." Elini tutup ayağa kalkmadan önce kollarımı genişçe açarak sırtımı esnettim. Kendimi gelmekte olana hiç hazır hissetmesem bile öyle olmam gerektiğini biliyordum, bu yüzden yorgun kaslarıma dik durmaları için içten içe bir emir verdim.

"Sen buradaki duşu kullanabilirsin. Ben hazırlanıp büyük salona geleceğim," deyip birkaç adım geriledim.

Martin beni onaylarcasına başını salladı, terli saçları yüzünün etrafında siyah bir çerçeve oluşturmuştu.

Arkama dönüp kapıya doğru ilerlerken, "İçecek bir şeyler ister misin?" diye sordu. Sesi yorgunluktan, biraz da susuzluktan çatlamıştı.

"Aslına bakarsan bir bira iyi gidebilir," dedim esnemelerimin arasında. Derin ve tatmin edici bir uykuya ihtiyacım olduğunu fark etmek, bunun için yalvaran kaslarıma hiç iyi bir örnek değildi.

"Oldu bil," dediğinde duraksayıp yüzüne bakmak için başımı çevirdim. Sonraki kelimelerim benim olduğu kadar onun da favorisiydi. "*Gracias guapo.*"*

Bazı zamanlarda, çok keyifliysem ya da çok öfkeliysem İspanyolca konuşma eğilimi gösteriyordum. İkinci bir dil bilmek işle alakalı özel durumlarda da işime çok yarıyordu. Sağ kolum olduğu için silahların sevkiyatı sırasında çoğu zaman Martin'le de İspanyolca konuşmayı tercih ediyorduk.

Küçükken annemle İspanyolca pratiği yaptığım zamanlar, anılarımın en kırık olmayan parçalarıydı. Kız kardeşim ve ben her şey için özel eğitim almıştık, etrafımızdaki öğretmenlerin sayısını dahi hatırlamıyordum. Ancak annem İspanyolca'yı başkalarından öğrenmemizi istememişti. Defterler, kalemler

* (İsp.) Teşekkürler, yakışıklı. (e.n.)

ya da kitap kuralları olmaksızın bize bu dili aşkla öğretmişti... Kendimi anneme en yakın gördüğüm anıların hepsi o zamanlardan oluşuyordu. Bize kültürüyle birlikte sevgisini de aşıladığı o kelebek etkisi yaratan anlar hiçbir zaman aklımdan çıkmazdı. Ben anılarıma tutunmayı sevmezdim. Bunlar ise kaybolmasından en çok korktuklarım, bırakmayı reddettiklerimdi.

Martin'in yorgun ama bir o kadar keyifli kelimeleri düşüncelerimi böldü. "*Siempre, mi reina.*"*

* (İsp.) Her zaman, kraliçem. (e.n.)

BÖLÜM 3
KÜÇÜK ÇABALAR, BÜYÜK TANIŞMALAR

HERA

Salonun geniş penceresinin önünde, Martin'le biralarımızı yudumlarken antrenmanın verdiği rahatlama hissi ve sıcak duşun tüm kalıntıları vücudumu gevşetmişti. Ancak zihnimin kuytu köşelerine doğru çekilen her bir düşünce tekrar yüzeye çıkmıştı, beni boğarcasına dibe doğru çekiyordu.

Yarın girişeceğim iş için kendimi oldukça hazır hissediyordum, sonuçta beni zorlayabilecek fazla bir durum yoktu. Fakat dikkat etmem gereken konular vardı. Oraya gidişim kesinlikle Lucas'ta bir barış göstergesi ya da gerçekten iş öğrenmeye ihtiyacı olan bir milyarder kızı izlenimi yaratmayacaktı. Bu savaş karşılıklıydı. Ben onu son günlerde kafama ne kadar taktıysam, onun da beni takıntı haline getirdiğine bahse girebilirdim. Babamın en çok anlamak istemediği nokta buydu. O adamın en az bizim kadar zeki olduğunu ya gerçekten fark etmemişti -ki bunun imkânsız olduğunu düşünüyordum- ya da hafife alacak kadar küçümsemişti.

Düşüncelerimden sıyrılmamı sağlayan kapı sesiyle arkamı

döndüm. Şimdilik olayları akışına bırakmam gerektiğini sürekli hatırlatan babam ve Cass, aklımdakileri duyarcasına tam zamanında gelmişlerdi. Derin bir iç çektiğim sırada Martin benden uzaklaşıp kapıyı açtı ve konuklarımı içeri aldı.

Misafirlerim yan yana içeri girdiklerinde ikisinin de gözleri Martin ve benim üzerimde gidip geldi. Çok yorgunduk, evet ama kimsenin gözünü dikip sanki bir arabanın altında kalmış küçük bir kediymişiz de yardımlarına muhtaçmışız gibi bakmalarına gerek yoktu.

Dişlerimi gıcırdatıp onlara doğru yürüdüm. "Acaba bizi incelemek yerine içeri girseniz de işimize mi baksak?"

Babamın mavi bakışları şaşkınlıkla kısılırken kaşları da aynı tepkiyle havalandı. Cass ise herhangi bir tepki vermemeyi seçmişti. *Akıllı kız.*

"Bazen baban olduğumu unutuyor gibisin," diye mırıldandı babam düz bir tonda.

Gözlerimi devirdim. "Babam olduğunu unutmuyorum. Sen sanki benim senin kızın olduğumu unutuyor gibisin, koca adam."

Yanına yaklaşıp koluna girdiğimde ifadesinin yumuşadığına yemin edebilirdim. Onu salona doğru yönlendirdiğim sırada yüzünü incelemek için kirpiklerimi kaldırdım. Gülümsemesini bastırmak istiyordu. Bu ufacık sevgi kırıntısı, hiç istemediğim bir noktaya baskı yaparak göğsümün özlemle dolmasına sebep olmuştu. Böyle şeylerden mutlu olmayı bilmeyen, olsa bile asla belli etmeyen kalbime iyi gelmişti.

Ölüm sessizliğinin ardından, "Evet, patron. Kızın bence son derece hazır," dedi Cass ve uçarcasına yanımızdan geçip kendini koltuğa bıraktı.

"Senin olduğundan çok daha iyi. Hâlâ silah tutmayı beceremiyorsun." Martin büyük bir rahatlıkla Cass'in tam karşısına otururken laf sokmadan duramamıştı.

"Farkındaysan, Martin bir haftada usta bir nişancı olmama imkân yok. Ben kalem, kâğıt ve rakamlarla çalışan bir kadınım. Hera gibi değilim."

Haksız sayılmazdı. Herkesin hamuru farklı bir aromaya sahipti. Benimki kan, dehşet ve hırsla yoğrulmuştu. Sertti; tadını alanı önce tıpkı bir viski gibi çarpar, ardından delirtecek kadar korkuturdu.

Babamın kolundan çıkıp ona da oturmasını işaret ettim ve hepsinin karşısına geçip tek tek yüzlerine baktım.

"Öncelikle, bence herkes görevini yapmaya yeterince uygun durumda." Dönüp Martin'e baktım. "Cass'in silahla işi olmayacak, bunun için yanında sen varsın. Ben gelene kadar olayların fazla karışacağını sanmıyorum. Yine de..." bakışlarımı Cass'e çevirdim. "Bir şeyler öğrenirsen sevinirim. En azından hareket halinde olmadığın zamanlarda nişan alabilmeyi. Bu işler senin konfor alanının çok dışında, Cass ve sana zarar gelmesini istemiyorum."

Cass yumuşakça gülümseyip başını yana doğru eğdi. Yüzü tıpkı bir mum gibi aydınlanmıştı. "İyi olacağım, H. Merak etme."

Ona aynı şekilde gülümsedikten sonra dikkatimi bu sefer babama yönelttim. "Baba, sen de lütfen sana getirdiğim her bilgiyi iyi değerlendir. Bu işin bizim için kolay olacağını düşünüyorsun ama olmayacak." Babamın özgüveni bazen onu objektif bakmaktan alıkoyuyordu. Bakış açısı her ne kadar doğru olsa da aceleci davranması onun en büyük eksiğiydi.

Gergince kıpırdanıp sırtını dikleştirdi. İfadesinde herhangi bir duygu kırıntısı yoktu. "Sana güvenim sonsuz." Gözlerimiz buluştuğunda onda yine kendimi gördüm. "Senin de bana güvenin sonsuz olsun, kızım."

Derin bir nefes alarak sözlerinin beni nasıl da etkilediğini belli etmemek için kaçmaya çalışan birkaç duyguyla savaştım. Kırık dökük bir insan olmanın en zor yanı buydu. Kimse zırhı-

nızı delemediğini düşünürdü fakat bunun sebebi, açılan deliklerin görünmez olmasıydı.

Boğazımı temizleyip Martin'e döndüm. "Cass'i yalnız bırakmayacaksın. Ben gelene kadar düzeni aynı şekilde koruyacaksın. Her zamanki tarzımızın dışına çıkmanı istemiyorum. Yokluğumu fark ettirmemen çok önemli... Etrafımız yeterince aç kurtla dolu, onlara ziyafet çektirecek ortamı asla hazırlama."

Martin elini alnına götürüp asker selamı verdiğinde gülümsedim.

"Şimdi, sizin söylemek istediğiniz bir şeyler var mı?" Tek tek hepsinin yüzünü inceledim. Herkes birbirine bakarken aralarında konuşulmayan kelimelerle bir anlaşma oldu. Bu sessiz bir onay anlamına geliyordu, planın işlemesi için herkes görevinin farkındaydı.

"O halde," dedim derin bir nefes alarak. "Bence artık dağılabiliriz. Dinlenip kendimi yarına hazırlamam gerekiyor. Biliyorsunuz ki, artık her gün topuklu giyip makyaj yapacağım." Yüzüme tiksinti dolu bir ifade yayılırken odada herkesin kahkahasını tutmaya çalıştığını fark ettim. Bunun dalga geçmemek için değil de gazabıma uğramamak için olduğunu anlamıştım.

"Aslında," dedi babam ayağa kalkıp yanıma gelirken. Yüzüme dikkatle baktığı sırada, "Siz gidin. Benim Hera ile konuşacaklarım var," diye cümlesini tamamladı.

Kaşlarım çatılırken bakışlarına aynı dikkatle karşılık verdim. Konuşacak başka neyimiz vardı ki? Başını salonumun büyük pencerelerine doğru çevirdi, ardından manzaraya bakmak için o tarafa doğru sakin ama baskın adımlarla ilerledi.

"Seni eve ben bırakırım, Cass. Hadi gidelim." Martin ayağa kalkıp ceketini üstüne geçirdi. Havalar soğuyordu ve sonbahar, San Francisco için olması gerekenden çetin geçiyordu.

"Yarın akşam sevkiyatta görüşürüz." Onlara bakmadan arkalarından seslenmiştim.

"*Te veo, mi reina,*"* dedi Martin.

Çaresiz ama tatlı bir tonda, "Görüştürüz, H. Lütfen yarın akşam çok gecikme," diye ekledi Cass.

İkisi de kendi vedalarını yapıp kapıdan çıktıklarında babama doğru ilerleyerek aramızdaki mesafeyi kapattım. Şehrin eşsiz manzarasına dikilmiş gözleri bulutlarla kaplıydı. Bakışlarım elinde tuttuğu silaha kaydı. Yanına iyice yaklaşıp silaha uzandığımda tereddüt etmeden avucumun içine bıraktı. Bu *benim* silahımdı. Sevkiyatlardan biri sırasında çıkan bir çatışmada, yüksek bir binanın çatı katından düşmüştü ve çoğunlukla zarar almıştı. Babam tamiri için ona vermemi söylemişti.

"Eskisinden iyi oldu," dedi ben silahı incelerken.

Evet, haklıydı. Çok daha iyi görünüyordu. Simsiyahtı ve kenarlarındaki keskin kırmızı çizgiler onarılmıştı. Kabzasındaki gümüş sarmaşık detayları eskisinden daha canlıydı; uca doğru uzanıyor, kırmızı şeritlerin etrafından şekillenip namlunun ucuna doğru silikleşiyordu. Kusursuz bir güzelliğe sahipti. Aslında silahın bende bir yedeği vardı fakat bunun yeri benim için çok ayrıydı. Her bir detayı beni anlatıyordu.

"Teşekkür ederim." Sesim çatladığı için boğazımı temizleme gereği duydum. Silah elimde olması gerekenden daha ağır hissettiriyordu. Belki o da artık üstümdeki tüm sorumlulukların yüküne sahipti.

"Fazla yakın olmadığımızı biliyorum," dedi babam sesinin çatlamasına engel olamadan. Bu da ondan duymaya alışık olmadığım şeylerin, kendi kapalı duvarlarının ardında yeşeren duyguların açığa çıkacağının bir işaretiydi. İzni olsun ya da olmasın, serbest kalmaya hazırlardı...

"Ancak bu sana değer vermediğim anlamına gelmiyor, Hera. Sen benim hazinemsin. Sayende Allen soyadı ve bu şehir çok daha fazlasına sahip olacak." Bana doğru döndü. "Annen de ben de seninle gurur duyuyoruz."

* (İsp.) Görüşürüz, kraliçem. (e.n.)

Gurur? Değer? Bunlar zaten bildiğim kelimelerdi. Peki ya *sevgi?* Tam olarak nasıl bir şey olduğunu bilmediğim, onunla nasıl yaşayacağımı öğrenemediğim duygu? Bir arkadaşı sevmek gibi değildi hissetmek için çırpındığım şey... Ondan çok daha fazlasıydı. Nasıl hissettirdiğini bilmediğim gibi, başkasına nasıl vereceğimi de bilmiyordum. Bu kelimeyi ne zaman düşünsem, boğazıma oturan ve beni boğmak için çabalayan o sert yumruya engel olamıyordum. Ne kadar yutkunursam yutkunayım varlığını hep hissettiriyordu.

"Sana bir şey olmasına asla izin vermeyeceğimi bilmelisin." Uzanıp elimi tuttu, iki elinin arasına alıp sıktı. Gözyaşlarımın kopup gitmemesi için çabalıyordum. Fakat babamın da bununla savaştığını gördüğüm an duvarlarım indi ve en nefret ettiğim şey gerçekleşti, yanağıma doğru bir damla ılık yaş süzüldü.

Babam parmağıyla o yaşı silmek istediğinde ondan birkaç adım uzaklaşıp yüzümü sert bir tiksintiyle sildim. Hayır, daha önce hiç yapmadığı bir şeyi şimdi yapmasına izin vermeyecektim.

"Biliyorum, baba. Teşekkür ederim. Ben de sizlere değer veriyorum," derken tüm ciddiyetim geri dönmüş, duvarlarım görünmezlik pelerinini atıp tekrar eski halini almıştı. Herkesin bildiği ve gördüğü Hera olmak benim için çok kolaydı.

Babamın yüzünden tereddütlü bir ifade geçti. Söylemeye hazır olduğu şeyi biliyor fakat duymak istemiyordum.

"Seni sevdiğimizi de biliyor olmalısın," dediğinde öyle sert bir kahkaha attım ki, babamın acıyla buruşan yüzü göğsümdeki çukuru daha çok oymuştu.

"Bunu söylemek yeni mi aklına geliyor?" Kahkahalarım durulurken derin bir nefes aldım. "Ne yani, öleceğimden falan mı korkuyorsun?" Ona doğru yaklaşıp işaretparmağımla göğsüne dokundum. "Suçluluk hissediyorsan bunu sakın yapma. Beni böyle büyüten sensin. Bana bunu öğreten de sensin. O yüzden karşıma geçip senden hiç duymadığım şeyleri söylediğinde benden aynı karşılığı bekleme," dedim tükürürcesine.

Arkamı dönüp yüzüne bakmayı reddettiğimde uzanıp omzuma dokundu. Parmaklarının sıcak baskısı ince tişörtün üzerinden tenime doğru yayılıyordu.

"Seni böyle yetiştirdim çünkü yenilmez olmanı istedim. Kırılganlıktan uzak olmanı istedim. Bugün olduğun kadını sevmediğini bana söyleyemezsin. Sen bu dünyadaki hiç kimseye benzemiyorsun, kızım. Bu yüzden hayır, bunları sana öleceğinden korktuğum için söylemedim. Sadece bilmeni istedim. Bazen bir şeyi bilmek, onu yaşamış olmaktan çok daha kıymetlidir."

Bazen bir şeyi bilmek, onu yaşamış olmaktan çok daha kıymetlidir. Her kumarbazın kendine uydurduğu kılıf da buydu ya zaten... Kim sevildiğini hissetmek yerine sadece duymak isterdi ki? Kim sevginin bir kayıp olduğuna inanarak büyütülmeyi dilerdi?

Elini indirip benden uzaklaşarak birkaç adım geri gitti. Bu konuşmanın tekrarlanmayacağını ikimiz de çok iyi biliyorduk.

"Yarın akşam sevkiyat öncesi malikânede ol. Yemeği beraber yiyeceğiz. Annenin seninle konuşacakları var," dedi ciddiyetini sesine yansıtarak. Tıpkı benim gibi duvarlarını tekrar aramıza bir set gibi çekmişti. Bununla baş edebilirdim, bildiğim yerden gelen her sorunun çözümü kolaydı.

Hiçbir şey söylemedim. Zaten evet ya da hayır demem kararını değiştirmeyecekti. Sadece pencereden dışarı bakmaya, tutkuyla sevebildiğim tek şeyi seyretmeye devam ettim. O da kapıdan çıkıp gitti.

Bir gözyaşı daha yanağımdan süzüldüğünde öfkem dışarı çıkmak için çırpındı ve cama yumruk attım. Bu yaptığım sadece canımı yakmıştı. Babam son söylediklerinde haklıydı. Olduğum kişiden pişman değildim ve böyle olmayı, güçle birlikte gelen tüm o hırsı seviyordum. Nahif bir kalple büyüsem belki de çok fazla fedakârlık duygusuyla dolacaktım. Benim dünyamda böyle basit şeyler için yer yoktu.

LUCAS

"Günaydın, Bay Morrison," dedi Laura masasından kalkıp beni başıyla selamlarken.

"Günaydın, Laura. Gelen giden var mı?" Odamın kapısının önünde durmuş, sekreterimden gelecek cevabı bekliyordum. Bahsettiğim kişilerin kim olduğunu tüm çalışanlarım biliyordu. Herkesin aklındaki soru ise belliydi; *neden?*

"Henüz değil. Ama söylediğiniz gibi onları bekletmeden size yönlendireceğim."

Gülümseyerek onayladım. "Güzel. Gözünü kulağını iyice açmanı istiyorum, eğer dikkatli olursan çok geçmeden terfi alırsın." Özellikle bu aralar çalışanlarımı motive etmek için çok daha fazla sebebim vardı.

Laura sanki önüne bir çuval dolusu para bırakmışım gibi ışıldadı. Her şeyi yapmaya hazır olduğu her halinden belli oluyordu. Kadınlar üzerindeki etkim bazen hiç istemediğim kadar işe yarıyordu. Dış görünüşe eklenen zekâ, bir kadın için hazine gibiydi.

"Bana güvenebilirsiniz, Bay Morrison." Sesine yerleşen özgüven hoşuma gitmişti.

Omzuna hafifçe dokunup göz kırptığımda nefesini tutmasına gülümsedim. "Kahvemi bekliyorum, Laura."

Sersemliğini atmak için başını sallayıp, "Getiriyorum efendim," dedi.

Odama girerken bugünden sonra kahvelerimi Hera'nın getireceği aklıma geldi ve kendime engel olamadan kahkaha attım. Bu kadını biraz zorlayacak, duvarlarını yıkacak ve istediğimi elde edene kadar onu avucumun içine alacaktım. Uzaktan bakınca benim için zor bir oyun gibi durmuyordu fakat diğer yandan Hera'yı tanımıyordum. O fotoğraftaki buz gibi ve kendin-

den emin hoyrat bakışlar bende daha önce hiç tatmadığım bir tedirginlik hissi yaratıyordu. Bu yüzden artık pek çok şeyden emin değildim. Bu savaşın kazananı olmak için tüm varlığımı ortaya koymaya hazırdım.

Telefonumun sesi düşüncelerimin arasına hızla sızdı. Elimi cebime atıp telefonu çıkarırken odanın ortasında durakladım. Arayan annemdi.

"Günaydın, Lucas." Tedirgin sesi kulaklarıma dolunca kaşlarımı çattım.

"Günaydın, anne," derken endişeliydim.

Annem beni kolay kolay aramazdı. En azından artık eskisi kadar sık aramıyordu. Babamın ölümünden sonra aramızdaki bağ bir miktar kopmuştu. Ben ne kadar yalnız hissettiysem, annem de bir o kadar yıkılmıştı. Hayat arkadaşını ve uğruna her şeyi yaptığın birini kaybetmenin nasıl bir his olduğuna dair en ufak fikrim yoktu. Ben babamı, o sevdiği adamı gömmüştü. Hayatının aşkıyla vedalaşırken kilise duvarlarını inleten çığlıklarına şahit olmuştum ve kalbimdeki acı, bir bıçak gibi göğsüme batmıştı. Birini böyle sevmek nasıl olurdu... hiçbir fikrim yoktu. Bunun için fazla yoğun, işine fazla sadık bir adamdım. Aşk, sadece annemin babama bakan gözlerinde gördüğüm bir duyguydu. Ne var ki, babam için aynısını söylemenin pek imkânı yoktu...

"Şirkette olduğunu varsayıyorum." Şimdi sesi çok daha net geliyordu.

"Evet. Önemli bir şey mi oldu?"

Telefonun diğer ucunda nefesinin ağırlaştığını duyabiliyordum.

"Lucas... Ben sadece..."

İçimi bir huzursuzluk dalgası kapladı. Annemi daha önce hiç bu kadar tereddütlü görmemiş, duymamıştım.

"Anne, sorun ne?"

"Lucas, ben artık dönmek istemiyorum. Her şey çok fazla. Babanın yokluğu, onunla alakalı öğrendiklerim... Yapamıyorum. Türkiye'ye yerleşeceğim."

Birkaç dakika boyunca ne diyeceğimi bilemeden öylece durdum. Annemin sürekli yurtdışında olması, gidip gelmeleri beni pek etkilememişti. Ancak temelli buradan gitmek istemesi başka bir durumdu. Ne olursa olsun onun burada, gözümün önünde olmasına ihtiyacım vardı. Bunca düşmanın varlığına rağmen savunmasız kalamazdı. Fakat biliyordum ki, bu kararından dönmeyecekti. Annem kafasına bir şey koyduysa onu yapmak için sınır tanımazdı.

"Buna emin misin?" Onu ikna etmeye çalışmak yerine kafamın içindeki senaryoları hayal etmeye başlamıştım.

"Her yerde babanı görüyorum ve bu artık dayanılmaz bir durum olmaya başladı. Sadece o da değil, kayboldum. Üstelik aradan onca sene geçmesine rağmen..."

Sessizce güldüm. "Babamın hayalinden korktuğun için uzaklaşıyorsun, doğru mu anlıyorum? Güvende olmadığını ve düşmanlarımızın etrafta kol gezdiğini bilmene rağmen. Aynı zamanda beni yalnız bırakıyorsun."

Onu kendimi öne sürerek vurmak istiyordum fakat bunun da işe yarayacağından pek emin değildim.

"Senden uzaklaşmam mümkün değil, oğlum. Ona öyle çok benziyorsun ki ben..."

Sustu ve suskunluğu beni kendime getirdi. Ona bugüne kadar istediği zamanı verdiğimi düşünüyordum, oysaki yanılmıştım. Anlaşılan yeni bir hayata, düzene ihtiyacı vardı. Güvende olması için yeterince iyi önlemler almıştım fakat bu sefer durum tamamen farklıydı. Bir yerde kalıcı olmak istiyordu.

"Kendine geldiğinde döneceğine söz veriyor musun?" Boştaki elimle burun kemerimi sıkıp başımı iki yana salladım. "Seni güvende tutmaya çalışıyorum, anne."

Annem bu sefer tereddüt etmedi. "Döneceğim, söz veriyorum. Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var."

Siktiğimin beş senesi hiçbir şey için yeterli değildi anlaşılan.

"Oradaki evin için ayarlamaları yaptırırım. Bana kalmak istediğin şehri söylemen yeterli." Buz gibi bir sesle konuşmak istememiştim ama ben düz bir adamdım. Duygularımı sakladığım kişi annem olmayacaktı. Ne yaptığını ve doğabilecek sonuçları görmesini istiyordum.

"Seni seviyorum, oğlum. Özür dilerim." Ağlayarak söylediği her kelimeyle yüzümü buruşturdum. Babam öldükten sonra ilk kez beni sevdiğini söylüyordu. Bu kelime ailemizdeki son kullanma tarihini yaklaşık beş sene önce doldurmuştu. Bunca zaman sonra duymaya ihtiyacım yoktu, hissettirilmeyen bir şeyin duyulsa da faydası olmazdı.

"Sözünü tutacağını biliyorum, özür dilemene gerek yok."

"Geri geleceğim."

"Geleceksin."

Telefonun kapanma sesiyle bir süre boşluğa baktım. Ruhumdaki çatlak, babamın ölümüyle her geçen gün daha fazla büyümüştü. Annem ise... korumaya çalıştığım, kimsenin bilmesine izin vermediğim en zayıf noktalarımdan biriydi. Dışarıya bunu hiçbir zaman göstermemiştim çünkü ona gelebilecek zararların, yaptığım işin tehlikeli yanlarının fazlasıyla farkındaydım. Babamı da tam olarak bu yüzden kaybetmiştim. Aynısı annem için yaşanmayacaktı. Belki de buradan oldukça uzakta olması çok daha iyi bir fikirdi. Yeteri kadar güvenli bir ortam sağlayabilirsem, onu tüm bu karmaşadan da uzak tutabilirdim.

Kapının diğer tarafındaki hareketlenme seslerini duyduğumda karmaşık hislerimi bir kenara bırakıp en iyi bildiğim şeyi yaptım ve iş insanı kimliğime büründüm. Ceketimi düzeltip ellerimi cebime soktuktan sonra bakışlarımı kapıya diktim.

Birkaç saniye sonra kapı tıklatıldı ve Laura'nın sarışın kafası kapının aralığından gözüktü.

"Geldiler, Bay Morrison."

Başımla onay verdiğimde kapı tamamen açıldı ve içeriye öncelikle Stephen Allen girdi. Her zamanki donuk bakışları ve dik duruşuyla bana doğru ilerliyordu. Bu adamı ne zaman görsem yüzünü yumruklamak ve onu terasımdan fırlatıp atmak istiyordum. Onda beni rahatsız eden, çözemediğim bazı şeyler vardı.

Bakışlarımı arkasında yürüyen kadına diktiğimde her şey kısa bir süreliğine sessizleşti.

Hera.

Özgüven dolu adımları, sert ama bir o kadar kurnaz bakışlarıyla babasını takip etti. Bakışlarımı serbest bırakıp onu gerçek anlamda, fotoğraftakinden çok daha farklı bir gözle incelemeye başladım. Gece siyahı kıvırcık saçları tepesinde dağınık bir topuz halini almış, yüzünün iki yanına dökülen birkaç bukle kan kırmızısına boyanmıştı. Resimde gördüğüm ya da yıllar önce karşılaştığım kızla bu kadının uzaktan yakından alakası yoktu. Buz mavisi gözleri hatırladığımdan çok daha can alıcıydı. Dolgun dudakları, saçlarındaki kırmızıyla aynı tondaydı ve hafifçe gülümsediğinde sağ yanağında beliren gamze dikkatimden kaçmamıştı. Benimkinin tam zıttıydı...

Üstüne giydiği siyah elbisenin kolları dirseklerine kadar iniyordu. Davetkâr bir göğüs dekoltesine sahipti, tüm vücudunu sararak dizlerinin üstünde bitiyordu. Annesinin İspanyol genleri, kesinlikle kendini bu vücutta bulmuştu.

Bir erkek olarak böyle bir kadından etkilenmemem mümkün değildi ama bir rakip, hatta düşman olarak bu muhteşem görüntünün sadece bir yanılsama olduğunu biliyordum. Derin bir nefes alıp ona doğru çekilen bedenimi yok sayarak buz gibi gözlerle yüzüne baktım. Gözleri beni baştan ayağa süzerken dilini çıkarıp dudaklarını yaladı.

Şımarık bir prenses gibi gülümsediğinde bakışlarım kısıldı.

Hilekâr casus, bir prensesi oynamak istiyordu. Öyleyse oyununa dahil olmaktan geri kalmayacaktım.

"Hoş geldiniz," deyip elimi Stephen'a uzattım.

"Hoş bulduk, Lucas." Elimi sertçe sıkıp beni kibarca selamladığında, bana ismimle hitap etmesinin verdiği rahatsızlık boğazımı hafifçe temizlememe sebep oldu. Bundan nefret ettiğimi herkes bilirdi.

"Seninle ve kızınla tekrar karşılaşmak büyük şeref." Ciddiyetime biraz samimiyet katarken başımı yana doğru eğdim. Stephen gülümsedi ve bir adım geri çekilerek kızının biraz daha yaklaşması için yolu açtı.

Hera, iki adımla aramızdaki mesafeyi olması gerekenden daha fazla kapattı. Zehirli sarmaşıkları andıran bakışlarını yüzüme diktiğinde gözlerimi kıstım. Buz mavisine karşı koyu mavi. Gökyüzü ve deniz. Dudakları iki yana kıvrılırken tek kaşımı kaldırdığımda bana elini uzattı.

"Bay Morrison, tanıştığımıza memnun oldum." Ses tonu tam olarak tahmin ettiğim gibiydi. Feminen olmasının yanında biraz sert ve hoyrattı.

Parmaklarımızın arasında bir şimşek çakmış gibi ikimizin de teni ısındı. Gözleri karanlık bir hal alırken ona çarpık bir şekilde gülümsedim. "Ben de öyle, Hera." Onun resmiyetine karşı sunduğum kişisel hitap canını sıkmıştı. Elimin etrafındaki parmakları sıkılaştığında bakışlarımla ona meydan okudum.

Daha yeni başlıyoruz, Prenses.

"Oturmaz mısınız? Konuşacak çok şeyimiz var gibi görünüyor."

Hera'nın elini bırakıp arkamı dönerek masama ilerledim. Geniş sandalyeme oturmadan önce ceketimi çıkardım, gömleğimin kollarını sakin hareketlerle katlarken bakışlarım kontrollü bir incelikle Hera'ya odaklanmıştı. İşimi bitirip bir kral eda-

sıyla oturduğumda odadaki gerginlik gitgide büyüyerek havayı tüm ağırlığıyla ezdi.

Hera'nın bakışları kısılıp önce oturuşuma, sonra vücuduma ve en sonunda yüzüme kaydı. Beni süzdüğünü görmek başka bir zaman olsaydı keyif almama sebep olabilirdi. Görünüş bizim gibi insanlar için her şeydi ve ikimiz de bunu çok iyi biliyorduk.

"Öncelikle teklifimi kabul ettiğin için teşekkür ederim. Senin gibi prestij sahibi bir adamın kızıma öğreteceği çok şey var." Stephen'ın kelime oyunları, sahte samimiyetle dolu sesi gülümsememe sebep oldu. Benim kadar onlar da bu oyunu tek taraflı oynamadıklarının farkındalardı.

"Benim için bir onurdur, Stephen. Hera ile iyi anlaşacağımıza ve işin altından kalkacağına eminim."

Hera koltuğunda yan dönüp göğsünü öne doğru çıkararak sertçe başını kaldırdı. Diliyle dudaklarını ıslattıktan sonra, "Bundan şüpheniz olmasın. Sizinle çalışmaktan keyif alacağım," dedi.

Bunca sahteliğin arasında özgüveni ona ait en gerçek şeydi. Bunu görmeyen ya da fark etmeyen herkes bir aptaldı. Eğer böyle bir anlaşmanın ardından dönen dolaplarla bir savaş başlatmak üzere olmasaydık, Hera gibi bir kadın benim için biçilmiş kaftan olabilirdi. Özgüvenli, güzel, sert ve kendinden emin. Ne yazık ki birimizin kanı dökülecek, San Francisco'yu kırmızıya boyayacaktı. Fakat artık tam anlamıyla emindim. Onların başı ne kadar beladaysa, benimki de bir o kadar belanın içine batmıştı.

Laura, kapıdan girip elindeki kahveyle bana doğru yaklaşırken düşüncelerim dağıldı. "Ah, sormadım ama bir şeyler içmek ister misiniz?" dedim kahvemi Laura'dan alırken.

Stephen başını iki yana sallayıp yavaşça ayağa kalktı. "Aslında kalıp sohbet etmek isterdim ama yetişmem gereken bir toplantı var." Dönüp Hera'ya baktı. "Ayrıca kızımın da öğren-

mesi gereken şeyler vardır diye düşünüyorum." Bakışları tekrar bana döndüğünde ayağa kalkarak gömleğimde olmayan bir tozu silkeleyip kravatımı hafifçe gevşettim.

"O zaman seni tutmak istemem. Biz de Hera ile bir an önce şirket turuna başlarız."

Masanın arkasından dolanıp kararlı adımlarla Hera'ya doğru ilerledim. Parke zemini döven ayakkabılarım odadaki tek sesin sebebiydi. Ona ulaştığımda gözlerinin içine bakarak yavaşça koluna dokundum. Teni parmaklarımın altında ısınırken irkilerek bakışlarını elime dikti, bu hareketi beklemediği belliydi. Gözlerini sıyırıp geçen öfke rüzgârları hızla dağılırken bana aklımın kenarına not etmem gereken bir şey söylemişti, bu kadın temastan fazla hoşlanmıyordu.

"Güzel. Size şimdiden kolay gelsin." Stephen birkaç adım atıp Hera'yı kendine çekti ve kızına sıkıca sarıldı. "Kendine dikkat et, tatlım."

Hera'nın yüzü ona hiç yakışmayan, sert ruhuna zıt ama bir o kadar da insanda etki bırakan tatlı bir gülümsemeyle aydınlandı. Gamzesi tekrar belirdiğinde parmağım oraya dokunma dürtüsüyle karıncalanmıştı. Gereksiz, anlamsız ve hiç olmaması gereken bir dürtüyle.

"Teşekkürler, baba. Sonra görüşürüz," dedi Hera babasına güven verircesine.

Stephen beni başıyla selamladıktan sonra seri adımlarla odadan çıktı. Kapının kapanma sesiyle birlikte Hera için hazırlattığım odaya doğru yürümeye başladım. "Odanı görmek isteyeceğini düşündüm."

Kapıdan içeri girdiğimde topuklu ayakkabılarının sesi kulaklarıma doldu. Odanın ortasına giderek arkamı döndüm ve içeri girip etrafı dikkatle inceleyen Hera'yı seyretmeye başladım.

Hafif çatılan kaşlarına uyumlu bir ses tonuyla, "Beyaz," dedi.

Birkaç saniye duraksadıktan sonra odayı incelemeye devam ederken bana doğru yaklaştı. Boyu benim gibi 1,90'lık bir adama göre fazla kısa değildi. Tahminime göre 1,75 civarındaydı ve on santimlik topuklu ayakkabılarla neredeyse aramızdaki fark kapanmıştı. Başını hareket ettirmeden sadece göz kapaklarını kaldırarak yüzüme baktığında boğazımı temizledim. Mavinin en canlı, en soğuk tonu gözlerine uzun süre bakamayacağım kadar parlaktı. Benim gözlerimden çok daha açık, alışılması çok daha zor bir tondu.

"Fazla beyaz," diye tekrar vurguladıktan sonra kollarını göğsünde birleştirip ikiz pencerenin önüne ilerdi. "Sizinki gibi bir şehir manzarası yok. Bu yüzden beyaz olmasına pek takılmayacağım. En azından iç açıcı."

Omuzlarını silkerken onu tekrar süzdüm. *Karmaşık*. Bu kadını tanımlayabilecek en iyi kelime şimdilik buydu. Onu kolaylıkla çözebileceğimi düşünmüştüm ama gördüğüm kadarıyla yanılmıştım. Bu kadına dair net olan tek şey, tıpkı benim gibi duygularını çok iyi kontrol edebildiğiydi. Maskelerin ardında saklanan herkes, yaralarının ya da açtığı yaraların kurbanı olurdu. Ve Hera'nın sandığımdan daha fazla maskesi vardı.

"Eh, burası sahip olduğum tek asistan odası. O yüzden idare etmen gerekecek," dedim omzumu silkip ellerimi pantolonumun cebine sokarken.

Attığı kahkaha odanın duvarlarından sekip kulaklarıma dolduğunda herhangi bir tepki vermeden öylece bakmaya devam ettim. Güzel olması, kahkahasının tüylerimi diken diken etmesi işimi hiç kolaylaştırmayacaktı.

Ben de onun işini kolaylaştırmayacaktım. Maskesinin ardından beni nasıl süzdüğünü görmüştüm. Oyununu oynamak için çok hevesliydim.

"Bir milyardere göre fazla mı mütevazisiniz? Eminim size yakın olan tek oda burası değildir."

Şimdi gülme sırası bendeydi. Bakışları pencereden ayrılıp tekrar bana döndü. "Evet öyle. Ancak ben asistanlarımı her an ulaşabileceğim bir yakınlıkta tutmayı tercih ederim. Bilirsin, yoğun bir çalışma tempomuz var. Bir şirketi ve bir şehri yönetmek çok zor."

İlgisini çekeceğini bildiğim bir cümle kurmuştum ve başarmıştım da. San Francisco söz konusu olunca babasının değil, onun tırnaklarını göstereceğini odamdan içeri o lanet güzelliğiyle ve özgüveniyle adım attığı anda anlamıştım.

"O zaman sizin gibi bir *liderle* çalışmaktan keyif alacağım."

Lider kelimesine yaptığı vurguya, sesindeki alaycı tona karşı güldüm. O da benim damarıma basmıştı ama belli etmemek adına çabalarken sıktığım çenem dikkatinden kaçmamıştı. Sürekli göreceğimden emin olduğum hınzır gülümsemesi yüzüne yayıldı.

"Eee? Bu kadar mı? Şirket turu yapmayacak mıyız, Bay Morrison?"

Bugün değil, Lucas.

Şimdi olmaz.

Kontrolünü başka bir zaman kaybedersin.

İkimiz de kimin kaybedeceğine dair şimdiden bahse tutuşmuş gibi birbirimize dik dik bakıyorduk. "Yapacağız. Göreceğin, öğreneceğin çok şey var, Hera. Senin yerinde olsam, bu işi asla hafife almazdım," deyip hızla arkamı döndüm ve sert adımlarımın etrafımızda yankılanmasına hiç aldırmadan odadan çıktım.

BÖLÜM 4
KARIŞIKLIK

HERA

"Yapacağız. Göreceğin, öğreneceğin çok şey var, Hera. Senin yerinde olsam, bu işi asla hafife almazdım." Lucas'ı taklit ederken yaptığım hareketler, Cass ve Martin'i çok eğlendirmişe benziyordu. Bu kadar çok kahkaha atmalarının başka açıklaması olamazdı. Tüm günümü onlara özet geçerken anlaşılan eğlencelerine de konu olmuştum. Lucas'a sinir olmamdan keyif almış gibiydiler.

"Benimle dalga mı geçiyorsunuz? Gülmeyi kesmezseniz, teslimat sırasında ikinizi de kurşuna dizip bunu bir kaza gibi göstermekten çekinmeyeceğim."

Cass ağzına fermuar çeker gibi bir hareket yapıp koltukta arkasına yaslandı. Martin hâlâ gülmekle gülmemek arasında gidip gelerek dikkatini yola vermeye çalıştı.

Gözlerimi devirdim. Arabanın içinden sağ çıkmaları için benimle dalga geçmeyi bırakmaları gerekiyordu. Yeterince sinir bozucu bir gün geçirmiştim. O Lucas denen ukalayı yumruklamamak için kaç kez kendimle savaş verdiğimden bile emin

değildim. Tüm gün bütün tuşlarıma basmış, beni vurabileceği her noktadan vurmaya çalışmıştı.

"Her neyse. Teslimatı bugün olması gerekenden erken yapıyoruz." Arabanın saatine baktım, 19.00'u gösteriyordu. "Bunun sebebini bana açıklamak ister misiniz? Malikânedeki yemeğe gidemedim ve muhtemelen annem şu an sinir krizi geçiriyordur." Duraksayıp ikisine kısaca göz attım. Az önceki gülümsemelerinin yerini gergin bakışlar almıştı. Cass tırnağını kemirirken Martin dümdüz bir ifadeyle yola bakmaya devam ediyordu. "Ayrıca orada buluşmamız gerekiyordu. Neler dönüyor?" diye sorarken kucağımdaki çantayı açtım ve eşyalarımı eşeleyip her zaman taktığım siyah kar maskemi elime aldım.

Martin cevap vermeden önce gerginliğini dağıtmak ister gibi kıpırdandı. "Teslimat mekânında problem yaşadık."

Çantayı kapatıp ayaklarımın önüne koymak için eğildiğim sırada duraksadım. "Ne demek problem yaşadık?"

"Cass ayarlamaları geciktirdiği için anlaşma yaptığımız adam sorun çıkardı," diye yanıtladı Martin sesindeki titremeye engel olamadan.

Doğrulup hızla arkaya dönerek Cass'e sert bir bakış attım. Öldürücü bakışlarımdan kaçınmak ister gibi oturduğu yerde küçülmüş, giydiği gri eşofman takımının içerisinde boncuk boncuk terlemeye başlamıştı.

Derin bir nefes alıp başımı koltuğa yasladım. "Dalga mı geçiyorsunuz? Ayrıca bu gecikme ne zaman gerçekleşti?" Aksamaları sevmezdim, özellikle de bilgim dışında olanları.

"Bugün sen şirketten çıkmadan bir saat önce, sana haber verdiğimiz sırada ben de yeni öğrenmiştim. Bizden hemen sonra başka bir iş için mekân ayarlanmış. İşin ne olduğunu bilmiyorum ama ısrarla bizim saatimiz istenmiş," dedi Cass kısık bir tonda.

Ağzım tam anlamıyla açık kalırken gözlerimi kırpıştırdım. Hiçbir zaman, tek bir gün bile böyle bir sorun yaşamamıştım.

Her şey zamanında gerçekleşirdi, bu yüzden tüm plan ve sevkiyat kusursuz ilerlerdi. Ayrıca San Francisco ara sokaklarını başka kim benim kadar sık kullanıyordu ki? Bizim karşımızda durup planlarımızı aksatacak kimse yoktu, buna cesaret dahi edemezlerdi. Kimliğimi gizliyor olmama rağmen şehrin anahtarının Allenlara ait olduğunu bilmeyen yoktu.

"Size inanamıyorum. Bensiz ilk günden çuvallamış olmanızdan dolayı hayal kırıklığına mı uğrasam, yoksa çıldırıp ikinizin de kıçını tam şu an tekmelesem mi karar veremiyorum." Bağırmadan bu kadar sakin bir tonda konuşmam bile mucizeydi. Sinirimi bir yerden çıkarmam gerektiği için başımı ellerimin arasına alıp saçlarımı çekiştirdim.

"Bu kadar büyütecek bir şey yok, Cass'e yüklenme. Benim de dikkatim dağınıktı. Biz olayı anlayana kadar sevkiyat saati gelmişti ve gecikme olması bizi daha büyük sıkıntıya sokardı."

Martin'in Cass'i savunması beni şaşırtırken başımı kaldırıp yüzüne baktım. İfadesi düzdü, gerginliğini saklamak için elinden geleni yapıyordu ve sadece yola odaklanmıştı. Bu beni daha çok sinirlendirdi. Normal olduğunu düşündüğü şeyin aslında bize sıkıntı çıkaracağını o da çok iyi biliyordu.

"Seninle bu konuyu daha sonra konuşacağız. *Dios Mío. Dame paciencia!*" Bakışlarımı camdan dışarıya çevirip puslu San Francisco akşamına odaklandım ve sevkiyat öncesi sakinleşebilmek adına derin nefesler almaya başladım.

Teslimat bölgesine ulaştığımızda bu sokağı neden tercih ettiğimi bir kez daha hatırlamıştım. İki sokak sonrası işlek bir caddeye açılıyordu ve insanlar buradan geçmeyi çok nadir akıl ediyorlardı. Çok fazla kuytu bir köşe olmaması hem risk hem de avantajdı. Sarhoşların uğrak yerlerinden biri olduğu için kimse bu sokağın yakınından geçmek istemezdi. Loş ışıkları ve insanın içinde karanlık bir hava uyandıran duruşuyla yeterli miktarda suça teşkil ediyordu.

* (İsp.) Yüce Tanrım, bana sabır ver! (e.n.)

Arabadan inmeden önce saçlarımı sıkıca toplayıp topuz haline getirdim ve üçgen şeklindeki kar maskemi yüzüme geçirdim. Karanlıkta hiçbir zaman dikkat çekmezdim ancak yüzümün genel hatlarını saklamayı tercih ediyordum. En azından Gümüş Taht'ımı alana kadar dışarıya bu görüntüyü vermenin doğru olacağını düşünüyordum...

Dönüp baktığımda Martin de kar maskesini başından geçirmekle meşguldü.

"Sen arabada kalacaksın, Cass. Hatta direksiyona geç, sür ve direkt benim evime git," dedim ona dönüp bakmadan. Herhangi bir göz temasında patlamaya hazırmış gibi hissediyordum. Son günlerde yaşanan her şey bir yıkım topu gibi üzerime geliyordu.

"Ama ilk teslimat günü ve öğrenmek için yanında olmam gerekmiyor mu?" diye sorarken sesi biraz daha kısıldı.

"Bugün değil. Kendimi patlamaya hazır bir volkan gibi hissediyorum ve bunun sebebi olmanı, seni incitmeyi istemiyorum. Lütfen, evime git. Geldiğimde konuşuruz."

Bir cevap vermesine fırsat bırakmadan silahımı belime takıp arabadan indim. Tanrım, kotumun ve tişörtümün içinde olmak çok iyi hissettirmişti. *Vuitton* botlarımın rahatlığı tüm gün dolaştığım topuklu ayakkabılardan sonra bulutlarda geziyormuşum gibi hissettiriyordu. İnsanın konfor alanına dönmesi kadar huzur verici başka bir şey yoktu. Tüm gün o elbisenin içine sıkışıp kalmış olmanın yanında, bir de ruhumun tüm katmanlarını ve en derin yaralarımı görüyormuş gibi bakan bir çift koyu mavi göze karşı savaşmak zorunda kalmıştım. Yeteri kadar *huzursuzdum.*

"Eee," derken Martin ufak adımlarla yanıma yaklaştı. "Bana ne kadar sinirli kalırsın? Tahminen yani..."

Yüzüne ters ters baktım. Şakacı yönünü pek kaldıracak bir konumda değildim. "Bunu sonra konuşacağımızı söylemiştim,"

deyip etrafa göz gezdirdim ve binaların gizli yerlerine yerleştirdiğimiz adamlarımın konumlarını karanlığı delip geçen loş ışıkta belirlemeye çalıştım.

"Herkes yerinde mi?"

"Evet." Martin'in sesi ciddiyetini geri kazanmıştı.

"Güzel, en azından bunu doğru yapmışsınız."

Biz binanın arkasına yaklaşırken bana göz devirdiğini hissedebiliyordum. Martin'in bir şeyleri ciddiye alma süresi duruma göre değişiklik gösterebiliyordu.

Garaj kapısı yavaş yavaş açıldı ve sevkiyat mekânı için anlaşma sağladığımız Ivan dışarıya çıktı. Üzerine giydiği takım elbise yaptığı bu yasadışı işler için gereksiz derece resmi görünüyordu.

"Hoş geldiniz," derken bizi başıyla selamladı.

Aramızdaki mesafeyi kapatmak adına ona birkaç adım yaklaştım. "Merhaba Ivan. Bana neden her zamanki saatimizde çalışmadığımızı açıklamak ister misin?" Başımı yana yatırıp gözlerinin içine bakarak ciddiyetimi görmesini sağladım.

Ivan sırtını dikleştirip omuzlarını silkerken, "Hatayı yapan ben değilim. Görüştüğüm kişi de sen değildin," dedi.

Kaşlarım çatılırken gerginlik kanımı kaynatıyor, büyümekte olan bir alev topu gibi boğazıma kadar yükseliyordu. "Ne yani, eğer görüştüğün kişi ben olsaydım her zamanki saatimizi verecek miydin?"

Sorum karşısında yüzü düz bir ifadeye büründü. "Neden olmasın?"

Kahkaha attım. Boş sokakta yankılanan sesimle birlikte hem Martin hem de Ivan ürkerek birkaç adım geriledi. "Yani, ben aramadığım için *benim* teslimat saatimi başkasına verdin? Doğru mu anlıyorum?"

"Şey, aslında..." Ivan yerinde rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Bakışlarını kaçırmasından ve az önceki dik duruşunun yerinde yeller esmesinden anladığım kadarıyla işin içinde başka bir şey vardı.

Kollarımı göğsümde bağlayıp ona birkaç adım daha yaklaştım. Sesimi duyabileceği kadar kısık bir tonda, "Konuşmaya başla, Ivan," diye tısladım.

"Başka bir sevkiyat daha olacak." O kadar hızlı söylemişti ki, bir an nefes almadığını düşündüm.

"Biliyorum. Sadece bunun benim işimle alakasını öğrenmek istiyorum. Hal ve hareketlerinden anladığım kadarıyla da oldukça fazla. Israrla her zamanki saatimi isteyen biri var ve sen de sebebini biliyorsun."

Ivan başını hızla aşağı yukarı salladı. "Sizden sonraki sevkiyat bir silah sevkiyatı değil. Ne olduğunu bilmiyorum ancak çok nüfuzlu birisi olduğu kesin. Aslında size istediğiniz saati verebilirdim ama bana..." Yutkundu, gözlerini kaçırıp bakışlarını yere dikti. "Bana bütün bu işleri kolayca üzerime yıkabileceğini, beni kolaylıkla ifşa edebileceğini, hatta öldüreceğini söyledi. Başta reddettim ama sonra beni kolumdan yaraladı."

Ivan ceketini çıkarıp bandajlı kolunu gösterdiğinde hissettiği acıdan dolayı yüzü buruştu. Şaşkınlıktan bir süre öylece donup kaldım. Benim işlerime burnunu sokan ve bu cahil cesaretine sahip olan kişiyi görmek istiyordum. Ivan'ın bu durumda bize haber vermemesi için muhtemelen başına silahlı birilerini de dikmişlerdi. Ancak bu kadar basit olması biraz şüphe uyandırıcıydı. Benim tanıdığım Ivan, bir yolunu bulup bu durumdan haberim olmasını sağlardı. İşin ilginç yanı ise bu durumun, Lucas'ın şirketinde işe başladığım günkü sevkiyatta gerçekleşmiş olmasıydı. Normal olmadığı konusunda kesinlikle haklıydım. Bakışlarım kısa bir süreliğine Martin'e kaydı, onun da gözlerine aynı şüphe tohumları yeşermişti.

Sakin kalmaya devam ederek sessizce başımı salladım. "Koşullar ne olursa olsun en iyi müşterini kaybetmeyi bir noktada göze almışsın gibi görünüyor, Ivan. Üstelik bu şehirde her dediğini yapabilecek, polisin ya da herhangi bir kurumun sö-

zünden çok daha fazlasına sahip bir müşteriyim. İkimiz de senin bundan çok daha akıllı olduğunu biliyoruz. Demek ki, beni karşına almayı göze aldın. Ben de burada durmuş, bana olan sadakatine ihanet etmemiş olmanı diliyordum."

Boğazıma kadar yükselen alev topunun etkisiyle usul usul Ivan'ın etrafında dönmeye başladım. Bedeni histerik bir şekilde titremeye başladığında haklı olduğumu anlamıştım, o da bu işin içindeydi.

Bir turu tamamlayınca tam karşısında durdum. Burun buruna geldiğimizde nefesindeki pis sigara kokusunu alabiliyordum. Soluk tenindeki ruhsuz bakışları, midemi bulandıracak kadar boştu. Bunun etkisiyle yüzümü buruşturdum.

"Sevkiyat bittiğinde buradan ayrılmayacağım." Duraksayıp tepkisini bekledim fakat herhangi bir şey söylemek yerine öylece yüzüme baktı. "Benim saatimi kime verdiysen, onlarla yüzleşmek için burada olacağım." Ciddiyetime biraz alaycılık katarak ona gülümsediğimde Ivan'ın gözleri korkuyla büyüdü. "Sen diğer sevkiyatla uğraşırken bir köşeden izleyeceğim. Eğer burada olduğumu belli edecek herhangi bir şey yaparsan, karşı karşıya kaldığın tehditleri ya da kolundaki bu ufak sıyrığı mumla ararsın. Anladın mı beni?"

"E-evet."

"Güzel. Şimdi depoya dön ve ayarlamalarını yap." Ivan hızla başını sallayıp yalpalayarak deponun içine doğru ilerledi. Kapının yanında bekleyen adamıma içeri girip başında durması için işaret verdim. Başka şeylerin de rayından çıkıp canımı sıkmasını istemiyordum.

Martin tüm bu süreç boyunca sessizliğini korumuştu. Şu an bana doğru yürürken gözleri öfke alevleri saçıyordu. "Sevkiyat sonrası burada kalmak mı? Sen aklını mı kaçırdın? Bırak adam ne yaparsa yapsın! Bizi ifşa etmek mi istiyorsun? Sana ya da herhangi birimize bir şey olursa ne olacak? Geçen sefer başına gelenleri çabuk unutmuş gibisin!"

Sesi her kelimesiyle yükselirken etrafımıza kısa bir bakış attım. Bir düzine adamım karşısında bana bağırması canımı sıkmıştı. Martin'in sağ kolum ya da en yakın arkadaşım olması, ona kararlarımı sorgulama lüksünü vermiyordu. Üstelik hiçbir şeyi keyfimden yapmadığımı en iyi bilen insanların başındaydı.

Omzuna sert bir yumruk atıp arkaya doğru yalpalamasına sebep olurken, "Benimle konuşurken ses tonuna dikkat et!" diye bağırdım.

Önce şaşkınlıkla, ardından kırılgan gözlerle yüzüme baktığında yaptığıma pişman olmakla daha çok sinirlenmek arasında gidip geliyordum. Hayır, herkesin içinde bana karşı gelen oydu ve söz konusu iş olduğunda tıpkı herkes gibi yerini bilmek zorundaydı. Bu konuda tolerans benim için asla bir seçenek olamazdı.

"Size bir zarar getireceğime gerçekten inanıyor musun, Martin? Bu kadar salak olabileceğimi sana düşündüren ne? Geçen sefer yaşanan şey benim dikkatsizliğimdi, bunu kabul ediyorum ama o zaman bile kimsenin başına bir şey gelmedi. Şu anki durumun onunla uzaktan yakından alakası olmamasını saymıyorum bile." Derin bir nefes alıp başımı geriye attım ve gözlerimi kısa süreliğine sıkıca kapatıp sakinleşmek için birkaç saniye bekledim. "Şimdi ya benimle kalır planlarımda yardımcı olursun ya da tıpkı Cass gibi eve gider, kendi kendine girdiğin saçma triplerin tadını çıkarırsın."

Martin yüzüme, gözlerimin içine bakarken konuşması için bekledim. Ağzını birkaç sefer açıp kapattı. En sonunda, "Sana bağırmamalıydım, evet. Sanırım bazen korkularım kontrolümün önüne geçiyor," deyip omuz silkerek bakışlarını kaçırdı. "Ama bana herkesin içinde vurmuş olman gururumu incitmedi desem yalan olur. Sanırım eşitiz." Parmağıyla bir kendini bir beni işaret etti. "Hâlâ en yakın arkadaşın olduğum için bunu sorun etmeyeceğim."

Gözlerimi devirip iki parmağımı burnuma bastırdım. Şu an tüm günün öfkesi üzerimdeydi. Beni sorgulama cesareti gösterdiği ve sevkiyat meselesinde daha mantıklı hareket etmediği için ona kızgındım. Muzip tavrı için ruh halimin pek uygun olduğunu düşünmüyordum. Son zamanlarda yaşadığım stresi düşününce bu ara keyfimin yerinde olma ihtimali fazlasıyla düşüktü. Bir buldozer göğsümün üzerine bastırıp, tüm bunların ağırlığıyla tek başıma savaşmam gerektiğini söylüyordu sanki.

Onu, tamam dercesine elimi sallayarak geçiştirip arkamı döndüm ve depoya doğru yürümeye başladım. Adımlarım kapıya ulaştığında sevkiyat aracının gürleyen sesi kulaklarıma doldu. Tıra bakmak için döndüğümde bakışlarımın odağı tekrar Martin'di. Ona herhangi bir şey söylememe gerek yoktu, görevini yapacağını ikimiz de biliyorduk. Ne kadar kızarsam kızayım Martin sadakat kelimesinin benim sözlüğümdeki karşılığıydı, bunu hiçbir şey değiştiremezdi. Başını hafifçe eğip tıra doğru yöneldiğinde ben de depoya giriş yaptım.

Rusya'dan gelen silahların teslimatı tek tek yapılırken yaklaşık yarım saat geçmişti. Bugünkü sevkiyat her zamankinden daha fazlaydı ve işin sorunsuz gitmesi çok önemliydi. Silahları satacağımız ülkeleri not alırken bir arabanın daha sokağa girdiğini gördüm. Bakışlarım arabanın farları yüzünden kısılmıştı, elimi kaldırıp kamaşan gözlerime siper ettim. Farlar söndü, arabanın motoru durdu ve Drew -birlikte çalıştığımız *SFPD*'nin sivil polisi- kapıyı açıp aracın içinden çıktı.

"Gergin görünüyorsun," dedi beni baştan aşağı süzerken. Oldukça rahat bir tavrı olmasına rağmen Drew her zaman temkinli görünürdü. Arkasında bir gözü olduğunu düşündüğüm zamanlar bile vardı.

"Öyleyim."

Yüzümü okumaya çalıştı ancak çözemeyeceğini anladığın-

* San Francisco Polis Departmanı. (e.n.)

da iç çekerek pes etti. "Evrakları getirdim. Her zamanki gibi her şey resmi olarak hazır."

Bana uzattığı kâğıtları elinden alıp kontrollerimi yapmak için incelemeye başladım. Her şey son derece kitabına uygun görünüyordu. Silahları kendimiz almak yerine direkt gönderim sağladığımız için evrak işlerini halletmekte zorlanmıyorduk. Aslında bir nevi el altından ülkelere dağıtıyorduk. Bunu yaparken de tabii ki içeriden birileriyle anlaşma yapmıştık. Sınır kapılarında çalışan adamlarımız ve tırlara özenle yerleştirdiğimiz gıda ürünleri sayesinde işimiz çok daha kolay oluyordu. Bu kadar rahat olmamızın sebebi buydu; bir açık bırakmamak adına düzenimizi kurmuştuk. Üstelik bu işin kâr payı akılalmaz derecede yüksekti. Sadece bugün cebimize giren para *on beş milyon dolardı.*

Kıs kıs gülerek evrakları Drew'a geri verdim. Keyfim biraz da olsa yerine gelmişti. Ne uğruna çabaladığımı, neden bu bataklığın en derinine battığımı tekrar hatırlamak motivasyonum için yeterli bir itici güçtü. Göğsümdeki buldozerin baskısı biraz daha azalırken ciğerlerime rahat bir nefes çektim.

"Teşekkürler," dedim ona gülümseyerek.

"İşim bu." Drew hafifçe başını öne eğdi. Ardından güvenlik önlemleriyle alakalı adamlarımdan birkaç bilgi aldı. On beş dakika sonra silahlar bir araçtan diğerine aktarılırken önce bana, ardından sayım yapan Martin'e selam verip arabasına binerek uzaklaştı.

~

Çıktığım bina, sevkiyat binasının tam çaprazındaydı. Üçüncü katın penceresinden geniş alanı çok net bir şekilde görmemi sağlıyordu. Puslu akşamın yağmur yüklü bulutları etrafı biraz daha içine çekerken gökyüzünde parlayan şimşek, sokağı biraz da olsa aydınlatmıştı. Derin bir nefes alıp keskin nişancımla birlikte yanımda duran Martin'e kısa bir bakış attım. Silahımı

belimden çıkarmıştım, ne olur ne olmaz diye düşünerek hazır bir şekilde bekliyordum.

Birkaç dakika sonra garaj kapısına doğru tam üç araba yaklaşırken kaşlarımın çatıldığını hissettim. Kim bu kadar dikkat çekerek sevkiyata gelirdi ki? Arabalardan en öndeki özel bir *Jeep**'ti. Sahip olduğu kurşungeçirmez kaplama, karanlığın içinden bile kendini belli ediyordu. Şoför tarafından uzun boylu siyahi bir adam indiğinde camın kenarına doğru kaydım ve göze batmamak için köşeden izlemeye başladım.

Giderek daha çok kararan havanın ve yağmuru davet eden yüklü bulutların yoğunluğu sayesinde saklanmak çok daha kolay olmuştu. Dikkatimi tekrar arabaya verdiğimde yolcu koltuğundan başka bir adam indi. Yapılı olsa da boyu kısaydı, ortalama bir erkek için bile kısaymış gibi görünüyordu. Gözlerimi kısarak yüzünü incelemeye başladım. Bu insanlar kendine gerçekten güveniyor olmalıydı. Kimliklerini saklayacak herhangi bir şeye sahip değillerdi. Yüzleri apaçık ortadaydı, gizlemeye niyetleri varmış gibi bir havaları da yoktu.

Çok geçmeden işlerine koyuldular, *Jeep*'in arkasından inen dolu paketlere odaklandım.

Ne olduklarını anlamak için biraz daha pencereye eğildiğim sırada, "Kokain," dedi Martin, varlığını konuşana kadar unutmuştum...

İrkilerek ona doğru döndüm. "Emin misin?"

"*Dios Mío*, Hera... Görmüyor musun?"

Dişlerimin arasından sert bir nefes verdim. Yıpranan sinirlerime iyi davranmak yerine ukalalığına devam ediyordu. Bütün gün Lucas denen ukala piçle uğraşmamışım gibi bir de Martin'in ergenliğini özleyen tavırlarıyla baş etmek zorunda kalıyordum.

"Kıçını tekmeleyeceğim," dedim dişlerimin arasından.

* *Jeep*, *SUV* ve arazi araçları ile bilinen bir Amerikan otomotiv markasıdır. (e.n.)

"Ben de senin."

Dirseğimi karnına geçirip tekrar dışarıya baktım. Bu konuşmanın ne yeri, ne de sırasıydı. Adamların işi neredeyse bitmek üzereydi. Hızlı bir şekilde araçtaki tüm kokainleri depoya sokmuşlardı.

"Hazır mısın?" Başımı çevirip keskin nişancıma baktım.

Bana sadece başını sallayıp sırtını dikleştirdi. "Evet, efendim."

"Yolcu koltuğundan inen adam ve Ivan hariç hepsini tek tek indir."

Emrim dudaklarımdan dökülür dökülmez saniyeler içinde adamlar pat pat yere düşmeye başladı. Bu görüntüden zevk almam yanlıştı, biliyordum ama ben hiçbir zaman doğruların kadını olmamıştım. Süper kahraman hikâyelerindeki kurtarıcıdan çok, kötü olmaya meyilli bir *antikahraman** gibiydim. Dudaklarıma hırçın bir gülümseme yayıldı, silahımı parmağımda çevirerek merdivenlerden inerken Martin hemen arkamdaydı.

Sevkiyatı gerçekleştiren adam ve Ivan panikle etraflarına bakıyorlardı. Ivan beni görünce birkaç adım gerileyerek depoya doğru uzaklaşıp kaçmayı tercih etti, ki akıllıca bir seçimdi. Korkudan altına işemesi de muhtemel bir ihtimaldi tabii.

Diğer adam yavaşça kafasını çevirip bana baktı, gözleri yüzümü tanımaya çalışırmış gibi dikkatle beni inceliyordu. Kısık bakışları merak ve hiddetle doluydu. Tanısa da şu noktada bunu pek umursamıyordum. Sesli bir kahkaha göğsümden kopup puslu havaya karıştı.

"İşimi baltalayan adam sensin demek," dedim sessizlik tekrar akşamı esir alırken.

İfadesi çarpık bir gülümsemeye bürünürken sırtını dikleştirdi.

* Antikahraman, edebiyat ve sinema başta olmak üzere günümüzün popüler kültüründe idealleri, amaçları ve kişiliği alışılageldik kahramanların tam zıddı olan başkarakterleri tanımlamada kullanılır. Olumsuz nitelikleri olan başkahraman şeklinde de tarif edilebilir. (e.n.)

"Eh, ben sayılırım."

"Sayılmak mı?"

"Patron ne derse onu yapıyorum."

Ona bir adım daha yaklaştım. Belindeki silahını rahatlıkla görebiliyordum. Bu durumda iki seçeneğim vardı, ya onu konuşturmak için ölüm riski az bir yerinden vuracak ya da yine konuşturmak için adil bir dövüş teklifinde bulunacaktım. Öldürmek işimi asla kolaylaştırmazdı. Konuşmama ihtimali de elbette vardı ama şu an için seçeneklerim kısıtlı görünüyordu.

"Seninle bir anlaşma yapalım mı?" Sesim beklediğimden çok daha *tatlı* çıkmıştı.

Kafasını yana yatırdı, dilini dişlerinin üzerinde gezdirdikten sonra, "Seninle anlaşma yapmak istediğimi söyleyen kim?" diye sordu.

Çok bilmiş suratındaki ciddiyeti süzdüm, içten içe gülmeden edemiyordum. Karşımdaki adamın cesareti şaşırtıcı derecede eğlenceliydi.

"Adil bir anlaşma olacak. Senden tek istediğim silahını bırakman ve benimle teke tek dövüşmen. Ben de silahımı bırakacağım."

"İlginç geldi. Peki ya kazanan ne alacak?" Omuzlarını hafifçe geriye attığında teklifimi kabul etmek üzere olduğunu anlamıştım. Aslında oldukça kolay olmuştu, bu da şüphe uyandırıcı bir durumdu. Belki de dayak yemeyi seviyordu...

"Eğer bu dövüşü ben kazanırsam, buradan defolup gideceksin. Benim mekânlarıma burnunu sokmayacaksın. İşlerimi karıştırmak için adamlarımı tehdit etmeyeceksin. O çok güvendiğin patronunun kim olduğunu da bana söyleyeceksin."

"Peki ya ben kazanırsam?" dedi özgüvenine sımsıkı tutunurken.

"O zaman bu mekânı sevkiyatların için tamamen sana bırakacağım."

Tıpkı kendini bilmez, aptal bir erkeğin egosuyla ellerini birbirine sürtüp yere tükürdü. "Patron bu işe çok sevinecek."

Tek kaşımı kaldırdım. "Kazanacağına eminsin yani?"

"Oldukça."

Başımı aşağı yukarı sallarken sakin kalmaya çalıştım. Başına geleceklerden öyle habersiz, öyle aptal bir özgüvenle doluydu ki... Dönüp Martin'e baktığım sırada omuzlarını silkerek bana sırttı ve silahımı vermem için elini uzattı. Silahı eline bıraktığımda parmaklarımı sıkıp bana göz kırptı. Olacakları biliyordu, keyifle izleyeceğinden hiç şüphem de yoktu.

Başımı sağa sola yatırıp boynumu esnetirken, "Korkma, hiç kimse sana bir zarar vermeyecek," diye salak herifi temin ettim.

"Zaten veremeyecekler." Silahını yere bırakıp ayağıyla uzaklaştırırken ceketini çıkardı.

Aptal.

Havayı esir alan gerginlik, çoktan yağmaya başlayan ve gitgide yoğunlaşan yağmura karışıyordu. Göz gözü görmeyecek bir yoğunluğa ulaşması neredeyse an meselesiydi. Bu yüzden daha dikkatli, daha temkinli hamlelerde bulunmak zorundaydım.

Adamla birbirimizin etrafında dönmeye başladığımızda artık bunun başka yolu olmadığını anlamıştı. Bakışlarındaki hırçınlık ve kazanma arzusu, kanını kaynatıyordu. Benim sakinliğime karşı o fazla enerji doluydu, hamlesini yapmak için hevesliydi.

Ben de ilk hamleyi yapması için ona izin verdim. Hızlıca bana doğru koştuğunda sakince bekledim. Yağmurun etkisiyle yerde kayarak bana çelme taktı, bedenim geriye doğru savrulup sırtım yerle buluşurken hamlesini rahatlıkla karşıladım. *Güzel.* Ayaklarını açıp üstüme oturduğunda bir an nefesim ciğerlerime takıldı fakat diyaframımı kontrol altında tutmayı çok iyi öğrenecek kadar bu tarz dövüşlerde bulunmuştum. Hatta benden çok daha profesyonel dövüşçülerle aynı ringi paylaşmıştım.

Yüzüme birkaç yumruk indirdikten sonra tek elini boğazıma sardı.

"Bu kadar beceriksiz olduğunu bilmiyordum. Bana dövüş teklifi yapmış olman biraz acınası," derken kazandığına neredeyse emindi.

Boğazımdaki elinin sıkılığıyla nefesim hırıltılı bir hal aldı ama bu beni gülmekten alıkoyamamıştı. Ağzım bir kahkaha için aralanırken yağmur damlaları dudaklarımın arasından boğazıma doğru sızdı.

"Ben de bu kadar saf olabileceğini düşünmemiştim. Patronun için üzülüyorum. Senin gibi salak bir adamla çalıştığını bu geceden sonra anlayacak olması gerçekten kalp kırıcı."

Sonrası tam planladığım gibi çok hızlı gelişti. Sert bir dirsek hamlesiyle karın boşluğuna vurduğumda yan tarafa doğru savruldu. Denge kaybından faydalanıp ağrıyan sırtımı yok sayarak yağmurun sağladığı kayganlığı kullandım ve ayağımı yerde sürüdüm. Sonraki hamlem en sevdiklerimden biriydi; bacaklarının arasına, hayalarına tekme atmak.

İki büklüm olmasını seyrederken toparlanmasına fırsat vermeden diğer tekmemi karnına indirdim, tüm ağırlığıyla savrulup kayarak duvara çarptı. Kocaman açılan gözlerindeki şaşkınlıkla birlikte hâlâ karın boşluğunu, diğer eliyle de bacaklarının arasını tutuyordu. Ellerimi arkaya doğru savurup takla atarak ayağa kalktım ve botumun topuğunu sert bir hamleyle ciğerlerine geçirdim. Ağzından kan gelirken öksürük krizine tutuldu, eli göğsünü bulurken vücudu acıdan cenin şeklini almıştı. Bu hamle benim acil durum darbemdi. Ciğerlere verilen bir hasar -ki gerçekten güçlü bir hasarsa- karşınızdakini çok hızlı bir şekilde etkisiz hale getirebilirdi. Benim de tekmelerim meşhurdu.

Yumruğumu yüzüne geçirmek için üzerine doğru eğildiğimde bir elini kaldırdı. Hareketini umursamadan ardı ardına yüzünü yumrukladım. En sonunda öksürerek, "Yapma, dur. Tamam.

Ne istersen, nasıl istersen öyle olacak," dedi. Öksürükleri her kelimesini keserken ağzından boşalan kanla birlikte güçlükle konuşmuştu.

"Bu kadar çabuk pes etmeni beklemiyordum." *Yalan.* Tam olarak beklediğim, planladığım şey olmuştu. O darbeyi indirme sebebim buydu.

Hâlâ öksürdüğü için cevap vermek yerine göğsünü tutmaya devam etti.

Omuz silkerek bana attığı yumruk sonrası kanayan burnumu sildim ve üzerine doğru eğilip saçlarını sıkıca kavradım. Yüzünü yüzüme yaklaştıracak şekilde saçlarını çektiğimde göğsüne yüklenen acıyla haykırdı.

"Bir daha işlerime burnunuzu sokarsanız, sana da patronun olacak pisliğe de şehrin en manzaralı yerinden bir mezar ayarlatırım. Anladın mı?"

"A-anladım."

"Güzel. Şimdi bana patronunun kim olduğunu söyle!"

Tam konuşmak üzereyken ağzından biraz daha kan geldi ve gözleri arkaya kayarken bayıldı. Yüzünü birkaç defa tokatladım, numara yapma ihtimaline karşı nefes alışlarını kontrol ettiğimde göğsü sakince inip kalkıyordu. Saçlarını bırakıp beş para etmez bedenini ittirirken içimden birkaç küfür savurdum.

Martin beklediği yerden koşar adımlarla yanımıza geldi, baygın adamı ayağıyla dürtüp benim gibi kontrol etti.

"Ne yapacağız?" diye sorarken adama bakmaya devam ediyordu.

Omuz silktim. "Bırakalım gitsin, patronuna haberini uçursun. Böylece elimize daha çabuk düşebilirler. Benim işlerime burunlarını sokmadan önce iki kez düşünmeleri gerektiğini onlara göstermiş olduk."

Martin başını hafifçe sallayıp bana doğru döndü. Yüzündeki kar maskesi yüzünden ifadesini çözemiyordum. Ancak birkaç saat önceki tartışmamız nedeniyle üzgün olduğunun farkındaydım.

"Zarar gördün mü?" Soruyu direkt gözlerinin içine bakarak sordum. Bakışları benimkileri tararken derin bir nefes aldı.

"Hayır." deyip hemen ardından gözlerini kaçırdı.

"Herhangi bir adamım zarar gördü mü?"

Kafasını olumsuz anlamda salladı.

"Bir daha bana bağırırsan ve kararlarımı sorgulama cesaretini gösterirsen, Tanrıya yemin ederim ki, sağ kolum ya da dostum olman umurumda olmaz. Kendini bu adamdan daha beter bir halde bulursun."

Martin bu sefer gözlerimin içine daha dikkatli bakmak için bana bir adım yaklaştı. Kar maskesini yüzünden çekip aldığı sırada yağmur biraz daha azalmıştı, artık ifadesini net bir şekilde görüyordum. Pişmanlık ve kaybetme korkusu tüm hatlarına hâkimdi.

"*Lo siento.*"*

Özrüne karşılık gülümsedim, dudaklarımın kıvrıldığını kırışan göz kenarlarımdan anladığını biliyordum. O da aynı şekilde bana gülümserken, "Ben de üzgünüm, bir daha olursa üzülmeyeceğimi bilmelisin," dedim.

Gülümsemelerimiz kahkahaya dönerken eğilip silahımı parmaklarının arasından aldım ve onu şöyle bir dürttükten sonra etrafımıza bakındım.

Bakışlarım Ivan'ın saklandığı köşeye doğru kaydığında adımlarımı oraya doğru çevirdim. Ivan korkuyla gerilerken iki elimle ceketinin yakasından tutup onu arkasındaki duvara yapıştırdığımda acıyla inledi.

"Senin cezan, sevgili Ivan... ortalığı temizlemek. Bu kadar ölü adamla ne yaparsın bilmiyorum ama çözümü bu defa sen bulacaksın. Bir daha benden habersiz işimle alakalı kararlar alırsan, kendini yerde yatan *çöplerin* yanında bulursun."

Ivan bir şeyler söylemek istese de sesi çıkmayınca sadece

* (İsp.) Özür dilerim. (e.n.)

kafasını sallamakla yetindi. Korkusunun kokusunu alabiliyor, titremelerini kendi bedenimde bile hissediyordum. Tatminkâr bir haz içime dolduğunda birkaç adım geri çekilip içimi saran o duygunun tadını çıkardım. Korkular benim gücümü beslerdi. Tıpkı hatalar gibi, onlar da bizim bir parçamızdı.

Tekrar sokağa döndüğümde adamlarımın Martin'den aldıkları talimatla kendi araçlarına doluşmalarını izledim. Herkes uzaklaşırken başka bir araba da bize doğru geliyordu.

Günün yorgunluğu yeni yeni bedenimi ele geçirirken göğsüme dokunan tuhaf bir ağrı hissettim. Aldığım darbeler yüzünden değil de taşıdığım yüklerin ağırlığı yüzündendi. Arada bir hafiflese de uzun bir süre geçmeyeceğini, yıkık ruhumu daha da ezeceğini biliyordum...

"Aracımız geldi," diyen Martin'in sesi beni şu ana tekrar döndürdü. Kısa süreli kayboluşum geri çekilirken yüzüne baktım.

"Güzel."

"Seninle geleceğim."

"Elbette geleceksin. Cass'i boğmama engel olmana ihtiyacım var. Gerçi seni de onunla birlikte boğabilirim. Bana çok güvenmeyin."

Hiçbir şey olmamış, kavga etmemişiz ve aksiyon dolu bir gece geçirmemişiz gibi gülmeye başladı. Hayatımın nasıl bir noktaya doğru ilerlediğini bilmiyordum ama hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağına adım kadar emindim. Düşmanlarım her zaman çoktu; kimisi şu an yaşamıyor kimisi ise benimle baş edemeyeceğini öğrenmiş, kendi işine bakıyordu. Ancak her zaman yenileri olurdu... yenileri ve daha zekileri. Beni ve şehrimi yok etmek, elimden almak isteyen herkes için üzerlerine yağmayı bekleyen bir gazabım vardı.

Adımın Hera olması tesadüf değildi çünkü Tanrıça Hera asla kaybetmezdi. Göründüğü kadının arkasındaki savaşçı ruhu, benim bedenimde yaşıyordu.

BÖLÜM 5

ÇALIŞ, DAHA ÇOK ÇALIŞ!

HERA

Elimde tablet ve kahveyle Lucas'ın ofisine girerken gözlerinin baştan aşağı beni süzmesinin tadını çıkarıyordum. Bugün onun için özel bir kıyafet seçmiştim. Dar, kumaş bir mini etekle ona eşlik eden *blazer* bir ceket. İçine giydiğim kırmızı saten gömlek dantelli sutyenimi belli edecek kadar dardı. Kesinlikle rahat olmadığım ama özgüvenimi en doğru şekilde besleyen bir kıyafetti. Göz makyajım sadeydi, yine de morluklarımı tam anlamıyla kapatmak için profesyonel fondöten kullanmak zorunda kalmıştım. Bu yüzden yüzümde bir ağırlık hissediyordum.

Lucas oturduğu yerde o kadar rahat ve kendinden emin görünüyordu ki, o çok bilmiş yakışıklı yüzünü dağıtmak, özel dikim takım elbisesinin her tarafına kahve dökmek istiyordum. Midemin bulanmasına sebep olacak derecede baskın bir karizması vardı. Nefretime tutunup ona doğru yaklaştım.

"Günaydın, Bay Morrison. Bugünkü programınızın üstünden geçmek ister misiniz?" Gözlerimi kırpıştırıp tatlı tatlı sordum.

Dudakları iki yana doğru kıvrılırken bakışları kısıldı. Bir günah kadar edepsiz bir gülümsemeydi, dilini dudaklarının üzerinde gezdirirken yüzüne iyice yayılmıştı.

"Ah... Evet, Hera. Çok isterim. Bu arada," dedi elimi işaret ederek. "Kahve bana sanırım." Ukalalığı bir üst seviyeye çıkarken onu terslememek için kendimle ufak bir savaş verdim.

"Evet, elbette sizin." Kahveyi vermek için eğildiğimde bakışlarının göğüs dekolteme doğru kaydığını hissettim. Aramızdaki elektrik bir akım oluşturup tüylerimin diken diken olmasına sebep oldu. Bundan *nefret* ettim. Bu gereksiz çekimi kullanmak zorunda olduğumu bildiğim için yüzümü buruşturmamaya çalışıyordum. Bakışları hâlâ tenimde dolaşırken birkaç sefer boğazını temizlediğinde içimden ufak bir zafer çığlığı attım.

"Evet, seni dinliyorum," diyerek son hız eski haline döndüğünde ben de doğrulup tableti açtım ve az önceki durumu tıpkı onun gibi tamamen görmezden geldim. Bu oyunu iki kişi oynuyorduk, henüz güçlü hamlelerin sırası değildi.

"Bir buçuk saat sonra avukatınızla bir görüşmeniz var. Öğleden hemen önce de satın aldığınız son arazi hakkında toplantı yapacaksınız. Öğle arasından sonra alan çalışması yapmak adına ekibinizle arazi ziyareti gerçekleştirmeniz gerekiyor," deyip bakışlarımı yüzüne diktim. Koyu mavi gözleri parlak bir tondaydı, bana bakarken sanki içimi görmek istiyor gibiydi.

"Güzel," dedi tekrar arkasına yaslanıp rahat bir şekilde koltuğuna yayılırken. Ceketinin kumaşı kalın kollarının etrafında gerildiğinde gözlerim birkaç saniye oraya takıldı. "Ayarlamalarının hepsini yap. Orada bana eşlik etmeni istiyorum."

"Nasıl isterseniz." Tekrar yüzüne bakıp kibarca gülümsedim. Gittiğimiz arazide onu öldürüp gömsem ne olurdu ki? Şirketini ele geçirmek çok daha kolaylaşırdı...

Bakışları önündeki evraklara kayarken kaşları endişeyle

çatıldı. İş söz konusu olduğunda gözünün başka bir şey görmediğini anlamak için bu adamın mimiklerine dikkat etmek fazlasıyla yeterliydi. Bu işi sevdiğini ve mesleğine kendini adadığını görmek çok kolaydı. Kendine bu kadar güvenmesi, işine tutkuyla bağlı olması bana tanıdık geliyordu...

Kafamı yana eğerek onu biraz daha inceledim. Kusursuz görünümlerin altında neler yattığını iyi bilirdim. Kendini saklamak, kamufle olmuş bir bukalemun gibi bulunduğu ortamın rengini almak profesyonellerin işiydi. Benim ve onun gibilerin...

Dünkü sevkiyatın, yaşananların arkasında o olabilir miydi? Bu mümkün müydü? Kimseye güvenmiyordum, üstelik Lucas'ın bir şeyler çevirdiği zaten oldukça açıktı. Bu ihtimali göz önünde bulundurmak kârıma olurdu. Yine de içimde o olmadığına dair kuvvetli bir his vardı. Bu kadar göze batmak istese, bunu çoktan yapmaz mıydı?

"Yüzümde bu kadar dikkatini çeken şey nedir?"

Sorusuyla birlikte irkilerek geri çekildim. Onu dikkatle incelediğimi elbette anlamıştı... Sakladığımdan değildi gerçi.

Attığı topu iyi değerlendirmek için aklıma gelen ilk düşünceyle içten içe sırıttım. "Hiç, ben sadece bugün oldukça karizmatik göründüğünüzü söylemek istedim." Ona tekrar tatlı tatlı gülümsedim. Sanki öldürmek istiyormuş gibi değil de onu becermek istiyormuş gibi...

Bu cevabı beklemediği öyle belliydi ki, yüzünün aldığı ifadeye gülmemek için kendimle kısa bir savaş vermem gerekmişti. Önce ufak bir şok dalgası sert hatlarından geçip gitmiş, ardından bunu bilerek yaptığımı anlayarak gözlerini devirmişti. İşin komik yanı, aslında yalan söylemiyor oluşumdu. Karizmasını ve maskülen çekiciliğini inkâr etmenin mantığı yoktu. Güzel olan her şey, bir noktada takdir edilmeliydi.

"Demek öyle..."

Ayağa kalkıp bana doğru geldiğinde birkaç adım gerileme-

me sebep oldu. İri, oldukça yapılı bir adamdı. Ben de minyon bir kadın değildim ama Lucas'ın uzun bedenine eşlik eden kasları inkâr edemeyeceğiniz kadar baskındı. Dergilerin neden onun fotoğraflarını çekmek için birbirleriyle yarıştıklarını artık daha iyi anlayabiliyordum. Gülünç derecede süper modellere benziyordu ve bu çok saçmaydı. Kimse bu kadar kusurlu kusursuz olmamalıydı.

"Öyle," diyerek ona meydan okudum. Bakışlarımız birbirini öldürmek isteyen iki insandan farklı değildi. O beni parçalamak istiyordu, ben onu yakıp yıkmak istiyordum. O savaşı başlatan taraf olmaya niyetli değilken ben ateşi körüklemek istiyordum. Nefretime tutunmak, elimden gelse onu yok edeceğimi ona göstermek için yanım tutuşuyordum.

Ancak... orada gördüğüm bir şey daha vardı. Bana bakan çoğu erkekte gördüğüm bir şey. Nefretinin ardında ufak da olsa bir kıvılcım gibi yanan o duygu...

Arzu.

Çarpık bir gülüş sergilediğimde Lucas kaşlarını çattı ve tek elini kaldırıp bir parmağını sağ yanağımdaki gamzenin üzerine bastırdı.

"En çok ne sinirimi bozuyor, biliyor musun? Bu kadar hırslı bir kadın olmana inat tam buranda beliren o derin gamzen. Bilmesem fazla masum olduğuna inanacağım kadar iştah açıcı."

Söyledikleri karşısında nefesimi tuttum. Bir şeylerin farkında olduğunu zaten biliyordum ama yaptığı kelime oyunlarına düşmeyecek kadar tecrübeliydim. Ona biraz daha yaklaşarak üzerimdeki etkisinin istediği gibi görünmesine izin verdim, arzulu ve ihtiyaç dolu.

"Demek öyle..." dedim az önce söylediklerini tekrarlayarak.

Birkaç adım geri çekilip başını yana yatırdı. Mavi gözleri bu savaşın çoktan başladığını, şehvet oyununda kaybetmektense

ölmeyi tercih edeceğini söylüyordu. Anlaşılan aramızda kelimelere pek yer yoktu.

"Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?"

"Şimdilik hayır," dedi ani bir ruh hali değişikliğiyle. Az önce bana iştahla bakan adam sanki hiç orada değilmiş tamamen kaybolmuştu. Arkasını dönüp masasına ilerledi ve tekrar bana bakma gereği duymadan önündeki dosyaları eline aldı.

Etkileme oyununu rafa kaldırmıştık, kartlar tekrar dağıtılana kadar elimi kapalı tutmak işime gelirdi.

"Ben odamdayım. Bana ihtiyacınız olursa seslenmeniz yeterli." Sesim bir günah kadar davetkârdı ve bunu o da hissetmişti. Arkamı dönüp odama doğru ilerledim, bakışlarının ağırlığı sırtımı yakarken aramızdaki o yoğun duygu karmaşası kulaklarımda uğulduyordu. Acı verecek kadar baskın, nefretime bir odun atıp onu daha çok ateşe verecek kadar da hırçındı.

Masama oturduğumda derin bir nefes alıp az önce yaşananları düşünmemek için bir süre gözlerimi kapatıp bekledim. Bakışlarım tekrar hayat bulduğunda odanın beyazlığına tiksinerek baktım. Bu rengin bu denli beni rahatsız etmesi hiç mantıklı değildi ama sevmiyordum işte. Fazla masumdu. Olmadığım her şeyi yüzüme vurmaktan başka hiçbir şey yapmıyordu.

Anlamsız asistanlık işleri için bilgisayarımı açıp Lucas'ın tüm toplantı ve görüşmelerini tabletten aktardım. Kendi işlerime, bir hafta sonra gerçekleşecek olan diğer sevkiyata da biraz göz atmak için vaktim vardı.

Telefonumun sesi gözlerimi ekrandan ayırmama sebep oldu, arayan Martin'di. Ona beni buradayken aramaması gerektiğini söylemiştim. Anlaşılan durum acildi.

"Evet, Martin."

"Ofise geliyorum. Konuşmamız gerekiyor."

"Ne? Hayır."

"Durum acil, Hera."

Kaşlarımı çattım, sesi tedirgin geliyordu. Buraya gelmesi hiçbir şekilde mantıklı değildi fakat bir kılıfa uydurmak için birkaç fikir çoktan zihnimde belirmişti.

"Tamam, çabuk ol. Yapacak işlerim var."

"On beş dakika sonra oradayım."

Telefonu kapattığında arkama yaslandım. Odanın içerisinde bir yerlerde bir dinleme cihazı olduğuna adım kadar emindim. Lucas gibi bir adam asla bu fırsatı tepmezdi. Etrafa bakınmayı ve cihazı söküp almayı düşündüm ama bu kendimi açık etmeme sebep olurdu. Her şeyin yeterince farkında değilmiş gibi savaşın açık bir hamlesi olarak sayılırdı.

Martin'den *geldim* mesajını alınca toparlanıp aşağı inmek için odamdan çıktım. Lucas hâlâ masasındaydı, az öncekinden çok daha fazla bir yığın evrakla uğraşıyordu. Ceketini çıkarmış, gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı. Saçları o kadar birbirine girmişti ki, elini defalarca aralarında gezdirdiğine bahse girerdim. Beni fark ettiğinde kafasını kaldırıp yüzüme baktı.

"Bir sorun mu var?" Kaşları çatılırken elindeki kalemi bırakıp arkasına yaslandı.

"Ben..." Tıklatılan kapıyla birlikte tüm dikkatimi oraya verdim. Tahmin ettiğim şeyin olmaması için içimden ufak bir dua mırıldanıyordum...

"Gel." Lucas evraklara uzanıp onları şöyle bir düzeltirken bir bana bir kapıya baktı.

Laura kapıda belirdiğinde gözlerimi kapatıp içimden bir küfür savurdum. Kesinlikle tahmin ettiğim şeydi.

"Hera için bir ziyaretçi var."

Geri zekâlı Martin!

Hızla araya girip, "Aslında ben onunla aşağıda görüşebilirim. Sizin de izniniz olursa eğer," dedim.

Lucas cevap vermeden önce bana saatler gibi gelen saniyeler boyunca gözlerini dikip baktı.

"Aslında odanda görüşebilirsiniz," dedi keyifli bir ses tonuyla. Canının her istediğini yapıyor olmak, ona itiraz edemediğimiz bir durumda yer almak sinirlerimi yıpratıyordu. *Şerefsiz pislik...*

Meydan okuyan hoyrat bakışları muzip parıltıların ardına gizlenmişti.

Yüzüme küçük bir gülümseme yerleştirdim. "Teşekkür ederim, Bay Morrison."

Laura kenara çekildiğinde Martin tüm ihtişamıyla odayı doldurdu. Her zamanki serseri görüntüsü yine onunlaydı. Salaş bir kot pantolona eşlik eden siyah bir tişört giyiyordu. Boynundaki kolyeleriyle hiçbir zaman çıkarmadığı bileklikleri artık onun imzası gibiydi. Martin'in gözleri önce Lucas'ın üzerinde dolandı, ardından tüm dikkatini bana verdi.

"Arkadaşını benimle tanıştırmak istersin diye düşünüyorum," dedi Lucas sakince odayı arşınlarken. Yerinden kalktığını fark etmemiştim bile.

Yanımıza ulaştığında Martin'e elini uzattı. Bakışlarındaki soru işaretleri birer ok gibi en yakın arkadaşıma yönelmişti. Başımı yana eğip iki adama da şöyle bir baktım. İkisi de yapılıydı, uzun boyluydu. Ancak Lucas, sanki Martin'den çok daha fazlasıydı. Dikkatli bakınca çok belirgin farklar vardı. Lucas birkaç santim daha uzundu ve vücudu, Martin'e göre çok daha fazla kasla donatılmıştı. Duruşundaki kral edası midemi bulandıracak kadar onunla bütünleşmişti.

Martin tokalaşmak için elini tuttu, ikisi de birbirine dikkatle bakmaya devam ediyordu. Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verip kollarımı göğsümde bağladım, erkeklerin sidik yarışlarından hiç hoşlanmıyordum.

"Lucas John Morrison," dedi Lucas genizden gelen bir sesle.

Martin gülümsedi. "Evet, biliyorum. Ben Martin. Hera'nın..." Dönüp yüzüme baktı.

Sağ kolu ya da en yakın arkadaşı demek arasında gidip geli-

yordu ama benim daha iyi bir fikrim vardı. Biraz kaosun, ateşi körükleyecek bir başka kıvılcımın hiçbir sıkıntısı olmazdı. Lucas'ın hamlelerini merak ediyor, tıpkı benim gibi onun da bana oyun oynadığını biliyordum. Bu yüzden beni etkilemek için bir sonraki adımını nasıl atacağından emin değildim ancak ona bir fırsat verebilirdim.

"Erkek arkadaşım," dedim gülümseyerek Martin'in koluna girerken.

Lucas'ın bakışları hızla benimkileri bulduğunda sırıtışım genişledi. Şaşkınlık bu adama hiç yakışmıyordu. Tüm o karmaşık duygu geçişleri yüzünde kısacık saniyelerle belirip kaybolurken keyifle seyrettim. Gözleri kısa bir anlığına kısıldı ve başını yana yatırıp oyununu baltalayacağını düşündüğü adama keskin, karanlık bir bakış attı.

Martin'in bana daima uyum sağlayacağını bildiğim için onu uyarmama ya da herhangi bir şey söylememe gerek yoktu.

"Memnun oldum, Bay Morrison." Kolunu belime dolayıp beni kendine biraz daha çektiğinde sağ elimle göğsüne dokundum.

"Ben de öyle, Martin." Lucas'ın maskesi yüzüne tekrar inerken birkaç adım geri çekildi. Şu anda zihninin içine girmeyi, karmaşık düşüncelerindeki amansız savaşı görmeyi o kadar çok isterdim ki... Onu öldürmekle, zihnini okuma isteğim arasında gidip geldiğim nadir anlardan biriydi.

Bulunduğumuz ana dönerken konuşmamız gereken mühim bir konu olduğunu hatırlayıp, "O zaman biz odama geçelim. Ne dersin, hayatım?" dedim Martin'e.

"Sevinirim, sevgilim." Martin eğilip yanağımdan öptüğünde Lucas'ın bakışlarındaki ilgisizliğin bir anlığına kaybolduğuna yemin edebilirdim. Azıcık bile inanmadığının farkındaydım, yine de onu sinir etmek şu noktada içimi soğutan tek şeydi.

"İzninizle, Bay Morrison," dediğimde Lucas beni eliyle geçiştirip arkasını dönerek masasına doğru ilerledi.

Konuşurken sesi biraz gergindi. "Fazla uzun sürmesin."

"Merak etmeyin, işim önceliklidir." Martin'in kolundan tutup odaya doğru çekiştirdim. Kapıyı kapattığımızda Martin kahkaha atmamak için kendini zor tutuyordu. Ona parmağımla sus işareti yaptığımda yüzündeki gülümseme soldu.

"Evet, hayatım ne için gelmiştin?" dedim gözlerimi kocaman açıp rolüne uyması için.

Martin kendini beyaz koltuklardan birine bırakıp odayı gözleriyle taradı. Gördüklerinden en az benim kadar iğrenirken yüzünü buruşturdu. Buranın asla bana göre olmadığının o da farkındaydı.

"Akşamki yemeğimizle ilgili sorun çıktı," dedi koltuğa biraz daha yayılırken.

Kaşlarımı çattım. Bahsettiği şey yemek değildi elbette. "Bunu telefonda neden söylemedin?"

"Çünkü seni görmek istedim," dedi fakat gözleri başka bir şey söylüyordu. *Çünkü duyman gereken şeyler bir telefon konuşmasında anlatılamayacak kadar mühim.*

Kaşlarımı çatıp başımı yana doğru eğdim, Martin telefonunu çıkarıp bana bir mesaj attı.

Martin: Bu şekilde nasıl konuşacağız? Söyleyeceklerim gerçekten önemli. Bir bahane bulup bizi buradan çıkarman lazım.

Mesajı okuduktan sonra düşünmeye başladım. İspanyolca konuşabilirdik ama eğer oda dinleniyorsa İspanyolca da kolaylıkla çevrilebilecek bir dildi. Bugün zihnimin mantıklı yanı beni bir miktar terk etmişti anlaşılan ya da Martin'in geri zekâlılığı bulaşıcıydı. Ona ters bir bakış attım.

Ben: Başta yukarı çıkan sendin, aptal. Neyse, tamam. Beş dakika sonra seni geçirmek için aşağıya ineceğimi söyleyece-

ğim. O sırada konuşabiliriz. Ya da en azından arabanın oralarda...

Martin beni bakışlarıyla onayladı. Ardından beş dakika boyunca basit şeyler hakkında sohbet edip sevgililerin her zaman yaptığı saçma konuları konuştuk. Vakit öldürmek hiç bu kadar sıkıcı ve beş dakika gibi bir süre hiç bu kadar uzun gelmemişti.

En sonunda, "O zaman ben sana aşağıya kadar eşlik edeyim, hayatım," diyerek ayağa kalktım.

Odadan çıktığımız sırada Martin elimi tutuyordu ve Lucas yine o evraklarla bütünleşmişti. Tamamen işine yoğunlaşmışken nasıl bu kadar dış dünyadan soyutlanabildiğini, onlarca dosyaya aynı anda nasıl odaklanabildiğini düşünmeden edemedim. Bakışlarım göğsüne doğru kaydı, gömleğinin ilk iki düğmesini açmış, kravatını çıkarıp masasının üzerine atmıştı. Saçlarını kaç kez elleriyle dağıttığı belli değildi çünkü her bir tutam alnının etrafına dökülmüştü.

"Çok sevinirim, sevgilim," Martin'in sesiyle irkilerek kendime geldim. Bu adamı ne demeye inceliyordum ki? Kendime benzettiğim için miydi, yoksa aslında tamamen farklı olduğumuz için mi? Oysaki ikimiz de siyahtık.

Lucas bize bakmak için başını kaldırdığında lacivertin en parlak tonuna bürünen koyu mavi gözleri benimkilerle buluştu. Gözlerimizin mavisi öyle farklıydı ki bu... biraz ürkütücüydü.

"Gidiyor musunuz?"

"Evet, sevgilim oldukça yoğun. Onu çok yormanızı hiç istemem." Martin Lucas'a bilerek sataştığında yüzüne bir tane yumruk atmak istedim. Bu onu sadece sinirlendirecek, daha çok üzerime gelmesine sebep olacaktı.

Lucas'ın yüzüne şeytani bir gülümseme yayıldı. Gözlerine ulaşmayan, ölüm vaat eden türdendi. Eğer Azrail bir bedende can bulsaydı, bu kesinlikle Lucas olurdu.

"*Çalış, daha çok çalış*. Bizim şirket sloganımız. Bu yüzden bu konuda söz veremeyeceğim. Ancak emin olabileceğin bir şey var..." Arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. Gülümsemesi daha da genişlerken bu sefer şeytani bakışlarının hedefi tamamen bendim. "Ona iyi bakacağım," diye ekledi. Şimdi gözleri ölüm saçan yalnızca o değildi. *Seni öldüreceğim...*

Martin herhangi bir şey söylemesin ve bir an önce gidebilelim diye uyarı amaçlı kolunu sıktım. Patavatsızlığının ne yeri ne de zamanıydı.

"Buna şüphem yok," demeyi başardığında rahatlayarak gülümsedim.

Odadan sakin adımlarla çıkıp sessizce asansöre yöneldiğimizde Martin biraz sinirliydi. Lucas ile tanışmak insanı tam olarak böyle yapıyordu ama kendine gelmesine ihtiyacım vardı. Odaklanmamız gereken sorun her ne ise muhtemelen Lucas'tan çok daha önemliydi.

"Sakinleşir misin? Bizi kışkırtmak için yapıyor ve sen başarmasına izin veriyorsun," dedim dişlerimin arasından. Etrafımızdan yürüyüp giden insanların dikkatini çekmek istemiyordum.

Martin bir şey söylemedi, asansör boyunca da konuşmadık. Dışarı çıktığımızda arabasına gidene kadar bu sessizlik aramızda hüküm sürdü. Otoparka ulaştığımızda soğuyan San Francisco havası tıpkı dün akşamki gibi yağmur bulutlarını çağırıyordu.

"Seni nasıl parmağında oynattığını görüyorsun, değil mi?" dedi en sonunda arabasına yaslanarak. "Resmen bilerek yapıyor. Senin buna uzun süre katlanabileceğini hiç sanmıyorum..."

"Evet ama dayanmak zorundayım. Bu iki kişilik bir oyun, Martin. Ben onun şifrelerini kırmak için çabalarken o da benimkileri bulmak için uğraşacak. Yine de hazırlıklıyım. Hem amacımız da tam olarak bu, hatırladın mı? Yoksa bu işte çuvallayacağız ve ben kaybetmem. Onu ve sahip olduklarını elde edene kadar da durmayacağım."

"Elbette, Hera..." Duraksayıp derin bir nefes aldı. "Bunu biliyorum. Ben sadece dikkatli olmanı istiyorum."

Onu anlıyordum, bana verdiği değeri ve korkularını da görebiliyordum. Martin oldukça düz bir adamdı, düşünceleri diline dökülürken yüzünden de okunurdu. "Olacağım. Şimdi lütfen bana neler olduğunu anlat."

Martin yüzünü ellerinin arasına alıp ofladı. Söyleyeceği şey için hazırlanıyormuş gibi yutkundu, ardından bakışlarını yere dikti. "Ivan ölmüş. Sabah onu kontrol etmeleri ve verdiğin görevi halledip halletmediğini öğrenmek için adamlardan bazılarını yollamıştım. *Ölmüş*. Üzerinde de bu notu bulmuşlar."

Söyledikleri karşısında irkilerek birkaç adım geri gittim. Ivan'ı öldürmüşlerdi. Bu cesaret gerektiren bir hareketti ve daha önce böyle bir şeyle hiç karşılaşmadığım için afallaşmıştım. Anlaşılan dün verdiğim ders ters tepmişti. Görünen oydu ki, dövüştüğüm adamı öldürüp öldürmememin hiçbir önemi de yoktu. Muhtemelen bu hamle planlıydı. Karşımdaki kişi her kimse bu işin peşini bırakacak gibi görünmüyordu. Düşüncelerimden sıyrılıp notu çekiştirerek Martin'in elinden aldım.

Kendi kurallarını benimkilerle karşılaştırma, Hera. Bu şehirde artık tek değilsin. Aslına bakarsan... hiçbir zaman olmadın. Şimdi yoldan çekilmesi gereken biri varsa o kişi ben değilim. Senin yerinde olsam, arkama iki kez bakmadan bir daha yürümezdim. Çok yakında görüşmek üzere...

Kâğıdı buruşturup yere fırlattım. Kanım damarlarımı yırtıp dışarıya taşmak istercesine hızla akıyor, kalbim göğüs kafesime deli gibi çarpıyordu. Görüşümü kaplayan kırmızının sebebi bu sefer kızıl buklelerim değil, geçirdiğim sinir kriziydi. Bir şeyleri parçalama isteğimle birlikte arabanın lastiğine sert bir tekme attım. Martin sıradaki darbenin hedefi olmak istemediği için hızla doğruldu.

Arabaya yaslanıp derin bir nefes aldım. Sevkiyat işlerinin Allenlar tarafından yürütüldüğü konuşulmayan bir gerçekti. Bu şehri bizim yönettiğimizi herkes biliyordu fakat işlerin arkasındaki kişinin ben olduğumu bilen insan sayısı bir elin beş parmağını geçmezdi. Çalışma tarzım ya da aldığım onca önlem asla keyfi değildi. Babasının biricik kızı, iş yemeklerinde boy gösterip evinde takılmayı seven Hera Allen'ı herkes tanırdı. Gerçek ben ise... işte bunu bilmek için ya bir aptal cesaretine sahip olmak gerekirdi ya da dişli bir düşman.

"Lanet olsun!" Ellerimi saçlarıma geçirip gergin olduğum zamanlarda yaptığım gibi onları sertçe çekiştirdim. "Bu her kimse onu bulmak zorundayız, Martin. Anladın mı? Kimse beni şehrimle ya da tahtımla tehdit edemez! Daha önce hiç böyle bir şeyle karşılaşmadım, şimdi de buna izin verecek değilim. Lanet olası her kimse onu istiyorum. Bana alenen ismimle hitap etmiş..."

Martin hiç beklemeden aklındaki ismi söyledi. "Lucas olduğunu düşünüyorum."

Benim de aklıma gelen ilk isim oydu ancak bir şeyler kafamda yerine oturmuyordu. Lucas bu kadar aptal olamazdı. Gözlerinin arkasında çelik gibi parlayan o zekâyı, geçirdiğimiz iki günde bile fark etmiştim. Böyle bariz ve fark edilir hamleler yapmak için tam bir aptal olması gerekirdi.

"Bunu ben de düşündüm. Eğer oysa zaten bir bakıma avucumuzun içinde, yanı başımızda demektir. Fakat eğer başkasıysa -ki nedense öyle hissediyorum- ihtimalleri değerlendirmek zorundayız. Anlıyor musun? Beni bu şekilde tehdit etmeye cüret etmiş olması..." Dişlerimi sıktım, çenem gerginlikten acırken sinirlerimi dizginlemek için içimden birkaç küfür savurdum. Birkaç hafta öncesine kadar hiçbir şey bu kadar karışık değildi. Nasıl bu duruma gelmiştim?

Sırtımı dikleştirip, "Ne yapman gerektiğini biliyorsun. Ayrıca Cass'e de haber ver. Bu tarz şeylerde belirli bir araştırma altyapısı var. *Hacker* yeteneklerini kullanmasını istiyorum,

sana fazlasıyla yardımı olacaktır," dedim en mantıklı kelimeleri bulmaya çalışarak.

Martin bana yaklaştı ve iki eliyle kollarımdan tutup beni kendine doğru çekti. Gücünü bana aktarmak istercesine kollarımı sıkı sıkı tutuyordu.

"Sakin olmana ihtiyacım var. Halledeceğiz. Sen lütfen işine odaklan. Gerisini bana bırak ve bana güven." Başını biraz daha eğip gözlerimin içine baktı. Gergin gülümsemesi yüzüne yerleşmişti.

"Biliyorum. Çözeceğimize inancım tam çünkü biz buyuz. Ve lütfen Ivan'ın ailesi için gereken her şeyi yapın. O insanların tek bir eksiği dahi olursa seni sorumlu tutarım, Martin," dedim derin bir nefes alarak.

"Göründüğünden çok daha şefkatlisin, Hera Allen." dedi minik bir tebessüm dudaklarının kenarında oynaşırken.

İçim kısa bir anlığına sıcacık oldu. Şefkatli biri olup olmadığımı bilmiyordum ama günahsız insanları ortada bırakacak kadar da kötü kalpli değildim. Pas tutmuş duygularıma rağmen kalabalığın içinde kimsesiz kalmayı çok iyi bilirdim.

Hızlıca toparlanıp kısık bakışlarımı Martin'e diktim. "Yüzünü yumruklamadan önce defol git." Bana böyle cümleler kurup dengemle oynaması beni deli ediyordu.

Martin arabasına binmek için benden uzaklaşırken iki elini havaya kaldırıp derinden gelen bir kahkaha attı.

Arabanın kapısını açtığı sırada, "Bu arada, baban akşam seni eve bekliyor," dedi.

Ofladım. Babamla uğraşmak istemiyordum.

"Bir bu eksikti zaten." Gözlerimi devirdim.

"Dün olanlardan sonra senden neler olduğuna dair bilgi isteyecektir."

"Farkındayım ama sorun yok. Sen dediklerimi yap."

"Akşam görüşürüz." Arabasına bindi, yolcu koltuğunun camına doğru eğilip bana göz kırptı. Şapşalın teki olması beni en kötü hissettiğim zamanlarda bile gülümsetiyordu.

BÖLÜM 6
ŞAŞIRTICI GELİŞMELER

LUCAS

Gözlerimi şehrimin eşsiz manzarasından ayırmadan önce başımı geriye atıp derin bir nefes aldım. Soğuk hava ciğerlerimi yakıyor, zihnimin en bulanık noktalarını aydınlatıyordu. Sonbaharın tatlı kırıntıları kendini kışın sert darbelerine bırakmak üzereydi. San Francisco her mevsimi tadında yaşatan nadir şehirlerden biriydi ve sırf bu yüzden bile ona âşık olmak mümkündü.

Ne zaman boğuluyor gibi hissetsem terasım ve şehrim ilk kaçış noktam olurdu. Son iki günün üzerimde bıraktığı etki, babamın ölümünden sonra yaşadığım en yoğun sinir harplerine meydan okuyordu sanki.

Kapanan gözlerimi tekrar açtığımda aklım yine Hera'nın sinir bozucu *sözde* erkek arkadaşına kaydı. Sevgilisi olmadığını biliyordum, o da bildiğimin farkındaydı. Ancak aralarında bir bağ olduğunu, siktiğimin herifiyle olan bakışmalarından anlamıştım. Sıradan biri olmadığını ve ona değer verdiğini görmemek mümkün değildi. Eğer bu kadını elde etmek istiyorsam,

araya girecek birilerinin olmaması gerekiyordu. İster sikik bir sevgili ister ona yakın bir şey olsun, işimi zora sokacak bir başka engele daha ihtiyacım yoktu.

Bu savaşın nereye gittiğini bilmiyordum ama ikimizin de pes etmeye niyeti olmadığına emindim. Tek sorun, Hera'nın kıvrak zekâsına eşlik eden sinir bozucu güzelliğiydi. Fazla dikkat dağıtıcıydı. En iradeli erkeği bile dizlerinin üzerine çöktürebilirdi. Bu kadına dair her şeyi paramparça etme isteğiyle tenim karıncalanıyordu. Ondan ve ona dair her şeyden *nefret* ediyordum.

Ofisin içine ilerleyip kendime hızlıca bir viski doldurdum, sert içki boğazımdan süzülürken az önceki soğuğun yerini derin bir ateş aldı.

"Gören de viskiyle seviştiğini zannedecek."

Aldığım zevk buna yakın denebilirdi, hatta belki de daha çok haz duyuyordum. Gülerek başımı sesin geldiği yöne çevirdim. Gözlerim Sam'in dağılmış suratını gördüğünde yuvalarından çıkacak gibi açıldı. Berbat görünüyordu. Ayakta durması bile bir mucize gibiydi.

"Sana ne oldu böyle?" Bardağımı tezgâha bırakıp ona doğru döndüm. Gerçekten kötü görünüyordu, her kim onu bu hale getirdiyse sağlam benzetmişti.

Sam omuz silkerek bana yaklaştı. "Dün bir kavgaya karışmış olabilirim."

"Kavga mı?" İnanamayarak yüzüne baktım. Ne sikim oluyordu? "Ne tür bir avukat böyle bir kavgaya karışır ki? Bir başka avukatla mahkeme salonunu ringe dönüştürme kararı aldıysanız bilemeyeceğim."

Gözlerini devirdi ya da en azından devirmeye çalıştı. Elimle oturmasını işaret ettiğimde sessizce bir şeyler mırıldanıp kendini büyük *L* koltuğuma bıraktı. Masama doğru ilerleyip bir açıklama yapmasını bekleyerek sakince oturdum. Etrafımda

olanlara yetişemediğimi hissediyordum, ki bu çok nadir gerçekleşirdi.

"Sokak kavgasıydı. Birkaç gaspçı tarafından saldırıya uğradım."

Hırıltılı nefesleri ciğerlerinin sağlam bir darbe aldığını gösteriyordu. Bir eliyle göğsünü, diğeriyle karnını tuttuğunda hasarın tek bir yerde olmadığını daha iyi anlamıştım. Yüzü de bir o kadar berbat durumdaydı. Söylediği gasp hikâyesi ise nedense pek inandırıcı gelmiyordu. Kısık bakışlarla onu biraz daha süzdüm.

"Bu basit bir şey gibi durmuyor. Aldığın darbeleri buradan bile görebiliyorum. Doktora gittin mi?"

Başını aşağı yukarı salladı. "Evet. Seninle görüşmemi kaçırmak istemediğim için hemen sonra buraya uğradım. Aslında dinlenmem gerekiyor, iyileşmem biraz vakit alırmış." Arkasına yaslanırken yüzünü buruşturup göğsünü tuttu. Hissettiği acıyla birlikte gelen öksürük krizi ciğerlerini parçalıyor gibiydi. En sonunda nefeslenerek başını koltuğa yasladı.

Kaşlarımı kaldırıp, "Canına sağlam okumuşlar, dostum," dedim sesimdeki alaycı tınıya engel olamadan.

"Hadi ya?"

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Sam tekrar bir şey söylemek için ağzını açtığı sırada kapı hafifçe tıklatıldı ve Hera yavaşça içeriye doğru süzüldü. Dikkatimi ona çevirip bakışlarımın bedeninde dolaşmasına izin verdim. Az önce bahsettiğim şey tam olarak buydu, güzelliği sabrımın en uç noktalarını bile zorluyordu. Bir podyum mankeni gibi zayıf değil, kıvrımlı ve dolgun bir bedene sahipti. Sıradanlığın yanından bile geçmeyen İspanyol genleri onu kutsamıştı.

Eğer aramızda bir soğuk savaş olmasaydı, onu *gerçek* anlamda yatağa atmak için yapmayacağım şey yoktu. Güzel bir bedene tapınmayı severdim.

"Kusura bakmayın, biraz geç kaldım." Hera'nın sesi sakindi, buna rağmen altında yatan gerginlik dikkatimden kaçmamıştı.

Tek kaşımı kaldırıp elimle çenemi sıvazladım. Kirli sakallarım parmak uçlarıma batıyordu, normalden biraz fazla uzamışlardı.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

"Evet," dedi ve öne doğru birkaç adım atarak yanıma gelmek için yürümeye başladı. Odanın büyük bir kısmını geçtiğinde Sam'in varlığını fark ederek bakışlarını ona doğru çevirdi. Adımları aksayıp olduğu yerde öylece durduğunda yüzünden kısa bir şaşkınlık dalgası geçip gitti.

"Sen..." dedi kafa karışıklığıyla aydınlanma arasında gidip gelen bir yüz ifadesiyle. O kadar hızlı bir duygu değişimiydi ki, yüzüne dikkatle bakmıyor olsaydım yakalamama imkân yoktu.

Sam kaşlarını çattı, bakışları Hera'nın üzerinde bir süre oyalandıktan sonra, "Tanışıyor muyuz?" diye sordu. Kıpırdanarak doğrulmak için hareketlendi fakat ciğerleri göğsüne baskı yapınca kendini tekrar koltuğa bıraktı.

Hera boğazını temizleyip hızla toparlandı. Ruh hali değişimleri, bende bunun üzerinde özellikle çalışıp çalışmadığına dair keyifli bir merak uyandırmıştı.

"Kusura bakmayın, çok kötü görünüyorsunuz. Bir an öyle görünce şaşırdım." Kendinden emin bir şekilde gülümsedi.

Sam'in berbat görüntüsü kısa süreli bir dehşet hissetmesi için yeterli bir sebep gibi görünüyordu. Tabii eğer Hera sıradan bir kadın ya da asistan olsaydı... Bir an gözlerinde gördüğüm bir parıltı ya da nasıl tarif edileceğini bilmediğim bir bakış, bundan daha fazlasının onu dehşete düşürdüğünü söylüyordu. Peki ama *neden?*

"Öyle mi dersin? Dün bir gaspa uğradım. Sonuç olarak biraz dayak yemiş olabilirim." Sam'in alaycı tavrı bunca yediği da-

yağa rağmen kaybolmamıştı anlaşılan. Sam'in gevşek gülümsemesi yüzüne yayıldığı sırada Hera derin bir nefes alıp sırtını dikleştirdi. "Geçmiş olsun."

Havadaki gerginliğin kokusu tüm odayı ele geçirirken tek kaşımı kaldırıp durumu kafamın içinde değerlendirmeye başladım. Yanlış olan bir şeyler vardı. Konuşmaya katılmak için ayağa kalktım, Hera'ya doğru ilerlediğimde yaklaştığımı hissedip benden tarafa döndü. Bana bir anlığına bocalamama sebep olan bir gülümsemeyle baktı ve işte, o lanet gamzesi yanağıyla dudağı arasına tekrar yerleşmişti.

Düşüncelerimin saptığı yönü değiştirerek, "Sam, benim avukatım," dedim sakin bir ses tonuyla.

Hera başını yana yatırıp hafifçe salladı. "Doğru, şimdi hatırladım. Bugün onunla da bir görüşmeniz vardı. Memnun oldum. Ben Hera."

Sam kibarca gülümseyerek başıyla kısa bir selam verdi.

"Ben de öyle, Hera."

Tuhaf gerginlik tekrar belirdiğinde bundan en az onlar kadar rahatsızlık duymaya başlamıştım. Sırf bu havayı bir diğeriyle değiştirmek için Hera'nın hoşlanmadığı bir şey yaptım, yavaşça koluna dokundum. Parmaklarım teniyle temas ettiğinde tüyleri diken diken oldu. Dokunuşumun onda hiç istemediği bir etki bıraktığının farkındaydım. Bakışları önce elime, ardından gözlerime kaydı. Aramızdaki kıvılcımlar yoğundu; biri diğerini tüketip kendi ateşiyle kavurmak istiyor, diğeri ise ötekini hiç beklemeden küle çevirmek istiyordu.

Bu sessiz hâkimiyet kavgasına bir son verip, "Seninle görüşmem gereken birkaç şey var. Dilersen odana geçelim, Hera," dedim. Ses tonumdan itiraz kabul etmeyeceğimi anlamasını umuyordum.

"Tabii," dedi hiç istemese de ve ardından ekledi. "Nasıl isterseniz."

İtaat etmek bu kadına göre değildi. Emir almak ise... onun

en büyük düşmanlarından biriydi. Rahatsızlığını sesine yansıtmamak için ne kadar uğraşsa da benim gibi bir adamın gözünden asla kaçmayacak sarsıcı bir detaydı. Hera ve ben... benziyorduk. Birimiz soğuk, mavi bir alevken diğerinin kıvılcımları sıcaktı. Ancak alevlerin en büyük ortak noktası, bir volkan gibi patlayıp yok etmeye hazır olmalarıydı. İlginç bir şekilde bu beni hem rahatsız ediyor hem de rahatlamama sebep oluyordu.

Odasına girdiğimizde az önceki gerginliği ve dehşet hali tamamen onun ıssızlığına karışmıştı. Karşımdaki kadın her zamanki Hera'ydı.

"Ne konuşmak istemiştiniz?" dedi oldukça rahat bir tavırla.

Güldüm. Üstelik dişlerimi gösteren türden bir gülümsemeydi. Bakışlarının ağzıma kaymasına sebep olacak kadar güçlüydü. İçinde yatan öfke ve nefrete rağmen benden etkilenmesi, haddinden fazla mutlu olmama sebep oluyordu.

Hera zihniyle bir savaş halindeydi, üstelik ona engel olan bir savaştı bu. Kafasında dönen plan her neyse, öğrenmek için yanıp tutuşuyordum. Onu yok etmek, daha sonra istemsizce kendim için var etmek istiyordum.

Düşüncelerimi zihnimin arka odasına kilitleyip, "Kötü görünüyordun, bir sorunun mu var? Öyleyse bunun performansını etkilemesini istemem," dedim. Masasının önündeki koltuklardan birine oturup rahatça arkama yaslandım. Gözleri üzerimde gidip geldi, bir süre bana bakmaya devam ederken ifadesinde sessiz bir değişim oldu. Bakışları yumuşadı, gözleri donuklaştı ve hiç beklemediğim bir şey yapıp hıçkırarak ağlamaya başladı.

Bir şeylere anlam veremediğim anlar çok nadir gerçekleşirdi. Ve yine bir şeyleri çözemediğim zamanlar ise çok kısıtlıydı. Bir kadını ağlarken görmek, tam olarak onlardan biriydi ve pek karşılaştığım bir durum değildi. Annem dışında hiçbir kadını bu denli ağlarken görmemiştim.

Öylece donup kaldığım, zihnimin duvarlarıyla çatıştığım sı-

rada Hera gelip kendini karşımdaki koltuğa bıraktı ve yüzünü ellerinin arasına gömdü.

Şimdi dehşete düşme sırası bendeydi. Öyle gerçekçi hıçkırıklara boğulmuştu ki, aklıma gelen şeyden emin olmak için öne doğru uzanıp ellerini yüzünden çektim. Parmaklarım bileklerine dolandığında nabzının aniden hızlanması dikkatimden kaçmamıştı. Her şeyi kontrol edebilirdi fakat anlık tepkileri benden saklayamayacağı kadar tecrübeliydim.

Hera'nın ıslak bakışları benimkilerle buluştuğunda gözlerinin mavisi daha parlaktı, hatta öyle canlıydı ki benimkileri delip geçiyordu. Orada gördüğüm şeyin ne olduğunu tam olarak bilmiyordum. Timsah gözyaşlarını hıçkırıklarla harmanladığına adım kadar emindim, yine de bu hali içimde bir yerlerde bir şeylerin kopmasına sebep olmuştu. Gözümün önünden gitmeyen annemin dinmek bilmeyen gözyaşları, babamın tabutuna sarılmış güçsüz bedeni...

Ne yaptığımı düşünmeden elinden tutup onu ayağa kaldırdım ve kollarımı etrafına sardım. Hay *sikeyim*. Beni manipüle etmek istediğinin farkındaydım, yine de şu noktada pek umurumda değildi. İçimden bir ses, çok geriden gelen bir his bu duygu oyununa rağmen onun da buna ihtiyacı olduğunu söylüyordu.

Hera hareketim karşısında başta irkilse de kendini kollarıma bıraktı. Bedeninin kollarıma bu kadar uyacağını ve bunun bana çok iyi hissettireceğini hiç düşünmemiştim. Onu biraz daha sıkı sararken bir yandan da nefretime tutunuyordum çünkü sert bedenimin karşısındaki yumuşak kıvrımları tam bir eziyetti. Benimkiyle uyumlu atan kalbi ise cehennemin yedi kat çukuruna düşüp orada cayır cayır yanmak gibiydi.

Bir süre sonra, Hera kollarımın arasında rahatladı ve sessiz hıçkırıklarını bastırıp yavaşça geri çekildi. Bakışlarının altında yatan o sinsi düşmanlığı her şeye rağmen hâlâ görebiliyordum.

Manipülasyonunda başarılı olduğunu düşünüyordu, zaten buna izin veren de bendim.

Tıpkı onun gibi birkaç adım geri çekilip ellerimi ceplerime soktum. "Ne olduğunu anlatmak ister misin?"

Altdudağı titrediğinde bir an onu dişlerimin arasına alıp çekiştirmek istedim. Kanının tadına bakmak ve bu aptal oyunu yüzünden onu parçalamak istedim.

"Biz..." Duraksayıp yutkundu. Söyleyeceği şeye azıcık bile inanmayacağımı ikimiz de biliyorduk, yine de devam etti. "Martin ile kavga ettik. Sanırım ilişkimiz belirli bir noktaya geldi ve bu noktadan dönemiyoruz."

Kaşlarım şaşkınlıkla kalkarken gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Bu söylediğinin tam bir deli saçması olduğunun ikimiz de farkındaydık. Madem bu şekilde ilerlemek istiyordu, ilk açık veren ben olmayacaktım.

Tepki vermek yerine, "Aranız iyi gibiydi," dedim umursamazca.

"Ben de öyle düşünüyordum fakat değilmiş." Gözlerini masasından aldığı peçeteyle hafifçe silip bakışlarını tekrar yüzüme çevirdi. Göz altlarında beliren hafif morluğun uykusuzluktan mı, yoksa başka bir şeyden mi olduğunu düşünmeden edemedim. İçimden bir his ikinci seçenek olduğunu söylüyordu.

"Bugün biraz ara vermek ister misin? Sana birkaç saat için izin verebilirim." Onun için bazı şeylerin ters gittiğinin farkındaydım ve bir an önce buradan çıkmak istediğini açıkça görebiliyordum. Bu basit numaranın başka bir açıklaması yoktu. Birkaç saatliğine uzaklaşırsa eğer, ben de aklımın bir köşesine üşüşen şüphelerimi doğrulamak için biraz zaman kazanmış olurdum.

Dudaklarında zorunlu bir tebessüm belirdi. "Çok iyi olur. Bir iki saat içinde mutlaka dönerim, çalışmak da bir noktada iyi gelecektir." Gözlerinden geçen sessiz parıltıyla birlikte ellerini saçlarına götürüp onları geriye doğru savurdu. Israrla yüzünün

etrafına düşen uslanmaz kızıl bukleleri, parmağımı etrafına dolayıp onları çekiştirmem için beni resmen kışkırtıyordu.

Kafamın içindeki ses hafifçe fısıldadı. *Bu kadını bir an önce yok etmelisin, Morrison.*

"O zaman birkaç saate görüşürüz." Onu tekrar şöyle bir süzdüm. Aniden ağlaması, kollarımın arasında hıçkırırken bir anlığında başka bir yerdeymiş ve sanki güvendeymiş gibi kendini bırakması... Her hareket bir başka şüpheye eşlik ediyordu. Her hareket canımı sıkacak kadar gerçek hissettiriyordu.

Bakışlarım bir kere daha dolgun dudaklarına kaydığında bu sefer yapmak *istediğim* şey onları ısırmaktan çok uzaktı...

"Ben odama geçiyorum," dedim kapıya doğru yürürken. Omzumun üstünden ona baktığımda masasından çantasını alıyordu. Odanın havası şimdi tuhaf bir gerginlikten geriye kalan ağırlıkla doluydu. "Kendini toparla, birkaç saat sonra arazi çalışmasına gideceğiz," dedim pürüzlü bir sesle.

Hera başını kaldırıp bana baktı. Fırtınaların koptuğu mavi bakışları sessiz bir isyana tutunuyordu ama bunun yerine, "Merak etmeyin. Elimden gelenin en iyisini yapacağım," deyip bakışlarını üzerimden çekmekle yetindi.

Sesi eski özgüvenine tekrar kavuşmuş, açık verdiğini fark ettiği için de gerginliği büyümüştü. Hafifçe gülümseyip hiçbir şey söylemeden onu birkaç saniye daha inceledim. Hayatım boyunca hiçbir bilmeceyi bu kadar çabuk çözmek istememiştim. Hiçbir soru, beni o bakışların ardındaki cevapları öğrenmek için bu kadar cezbetmemişti. Beni yıkıp yok etmek için gelen kadın, kendi şeytanlarıyla verdiği savaşa şu kısacık sürede benimkileri de dahil etmişti.

Düşünceler beynimin en ücra köşelerinde dans ederken Hera iki saat içerisinde döneceğini söyleyen birkaç kelimenin ardından yanımdan geçti. Kapıdan çıkarken bakışlarımız bir kez daha birbirini buldu ve sonra... *gitmişti.*

Arkasından kısa bir süre daha baktım. Çözülmeyi bekleyen her problem gibi o da istediğim *şeyle* aramda duruyordu. Üstelik ikimizin de silahları bu oyun için fazla ölümcüldü.

~

Odama adım attığımda Sam koltukta iyice yayılmış, çantasından çıkardığı birkaç evrakla ilgileniyordu. Sabit nefesleri ciğerlerine aldığı darbe yüzünden hırıltılıydı. *Sik kafalı herif.*

"Eee," derken hafifçe öksürdü. "Haberler sende olmalı."

Ellerim ceplerimde, olduğum yerde durup kaşlarımı kaldırarak ona baktım. "Emin misin? Şu haline bakılırsa haberlerin daha çok sende olduğunu düşünüyorum."

İfadesi çarpılırken tavırlarının tuhaflığını çözmeye çalışıyordum. Ancak bana mantıklı gelen pek bir şey yoktu. Sam her zaman düz bir adamdı ve onu açık bir kitap gibi rahatça okurdum. İnsanı zorlayan betimlemelere ya da karmaşık bir anlatıma sahip değildi. En azından benim için öyleydi. Ne var ki, bugün durum çok farklıydı.

"Ne demek istiyorsun?" dedi aceleci bir tonda.

"Bu gasp olayı..." Elimi cebimden çıkarıp ona doğru salladım. "Bana hiç mantıklı gelmiyor."

Benimkileri bulan bakışlarından tek bir duygu geçip gitti: *korku*. Sam'in sorunu etrafımdaki herkesle bir noktada aynıydı, tıpkı diğerleri gibi benim ona güvendiğimi zannediyordu. Ne yazık ki yaşadığım hayat, amaçlarım ve isteklerim beni kimseye güvenmemeye itmişti. İnsanları açık bir kitap gibi okumayı öğrendiğimden beri en uzak olduğum duyguydu *güven* çünkü yanlışı en çok o yaptırır, doğrunun maskesine bürünürken de asla tereddüt etmezdi.

"Aslına bakarsan evet," dedi yapabildiği kadar omzunu silkerek. "Bir bakıma gerçek değil."

Bakışlarım kısıldı. Odanın içinde yürüyerek masama doğru ilerleyip kenarına yaslandım ve kollarımı göğsümde bağladım.

Ciddiyetimi anlaması için bakışlarımı üzerinden hiç çekmeden, "Dinliyorum," dedim.

Bu sefer ciğerlerine söz geçirip ağrılarını yok sayarak yerinde doğruldu. Şimdi öncekine göre daha dik oturuyordu.

"Gasp olduğu doğru, onlardan dayak yediğim de öyle." Gözlerini ellerine dikip parmaklarını kütürdetti. "Ama ara sokaklara girmeme ve bunun başıma gelmesine sebep olan şey..." Ofladı, bakışlarını kaçırırken nasıl söyleyeceğinden emin değil gibiydi. Birkaç saniyelik bu gereksiz duraksamanın ardından konuştu ve ağzından çıkan her kelime, tam anlamıyla kanımı dondurmaya yetmişti.

"Hera'nın peşindeydim."

Hera'nın peşindeydim.

Ne. Sikim. Oluyor?

Kesinlikle doğru duymuştum. Derin bir nefes alıp ölüm gibi gelen birkaç saniye boyunca gözlerimi kapattım. Yoğun bir öfke damarlarımda kol gezerken sakinliğimi korumaya çalışıyordum ama pek işe yaramıyordu.

"Benden habersiz birtakım işler çevirdiğini mi duyuyorum, yoksa kulaklarım beni yanıltıyor mu? Söylediğin her kelimenin ve ne anlama geldiklerinin farkında mısın? Ya da sana nelere mâl olabileceklerinin?"

Sam'in yüzü buruştu. "Memnun olursun diye düşünmüştüm. Tabii eğer başarılı olabilseydim. İzini kaybettirdi, ben de o sırada tenha bir ara sokaktaydım. Sonra da işe..." Kendini işaret edip yüzüme baktı. "Gaspa uğradım."

Başımı aşağı yukarı salladım. Kafamdaki seçeneklerden biri Sam'in sağlam kalan diğer yerlerini kırmak, diğeri ise emirlerimi hiçe saydığı için silahımla beynini dağıtmaktı. Ancak ikisi de bana istediğim cevapları vermeyecekti. Ölüm sessizliğiyle geçen birkaç dakikanın ardından büyük adımlarla aramızdaki mesafeyi kapatarak Sam'i yakasından tuttum. Bedenini basit

bir bok çuvalıymış gibi çekiştirerek koltuktan kaldırdığımda vücudundaki tüm kemiklerin acısıyla haykırdı.

Sıkılı dişlerimin arasından, "Emirlerini benden alıyorsun, yediğini içtiğini ben ödüyorum." Kısa bir an duraksadım. "Aslında bakarsan... senin tüm hayatını ben ödüyorum," dedim.

Sam kekeleyerek bir şeyler söylemek istedi fakat cesaret edemediği için sustu. Şimdi gözlerindeki korku giderek büyüyordu.

"Ve sen benim işimi, benden aldığın emirlerle uygulamak yerine kafana göre yapıyorsun. Bir de üstüne bana bunu direkt söylemek yerine, kısmen de olsa yalan söylemeyi tercih ediyorsun."

Tek elimle tuttuğum yakasını daha çok çekiştirerek onu koltuğa geri bıraktım. Sırtı minderlere sert bir şekilde çarptığında acıyla inledi.

"Sen..." Derin bir nefes aldım. "Kim olduğunu sanıyorsun?"

"Be-ben..." Kekelemeleri birkaç sefer tekrarladı ve yine susup sessizliğe gömülürken bu sefer pes etti. İtirazlarının bir halta yaramayacağını, beni daha çok sinirlendireceğini biliyordu. "Özür dilerim. Sadece yardımcı olmak istemiştim."

"Yardımcı olmak?" Gür, gırtlaktan gelen bir kahkaha attığımda irkilerek olduğu yere iyice sindi. "Ben sana ne yardımcı olur söyleyeyim."

Sert adımlarla masama doğru ilerlerken ayakkabımın zeminde bıraktığı ses odanın içindeki ürkütücü havaya eşlik ederek tok bir tınıyla çınladı. Masanın kenarına tekrar oturup kollarımı göğsümde bağladım.

"Verdiğim emirlere eksiksiz uymak, arkamdan iş çevirmemek, yerini ve özellikle haddini bilmek." Söylediğim her kelimenin onda bıraktığı etkiyi görebiliyordum. Yine de birkaç sefer kaçırdığı bakışları bende samimiyetsiz duygular, sinsi şüpheler uyandırıyordu.

Sam birkaç saniyelik tereddüttün ardından gözlerimin içine baktı.

"Bir daha olmayacak." Sesi titremesin diye verdiği çaba dikkatimden kaçmamıştı.

Homurdanarak güldüm. Madem aptalca bir bok yemişti ve bir şeyler saklamaya devam edecekti, ben de şimdilik ona göre davranacaktım.

"İzini kaybettiğini söyledin. Gerçekten Hera'nın biz onu rahatlıkla bulalım diye her şeyini riske atacağını mı düşünüyordun? Kadınla alakalı bildiğimiz çoğu şey sis bulutundan ibaret, orada olduğunu biliyor ama göremiyorsun. Nasıl saklanacağını, nasıl hareket edeceğini çok iyi biliyor. Senin aptal takiplerin ne gibi bir işe yarayacak?"

Bu takip meselesinin bir başka yalan olduğuna artık adım kadar emindim.

"En azından bazı tahminlerimizin doğru olduğunu öğrenmiş olduk," derken omuz silkti. Rahatlığı yüzünden bir kez daha o şekilsiz suratını dağıtmak istedim.

Derin, soğuk bir nefes aldım. "Bunu göremeyecek kadar aptal olman ayrıca beni güldürüyor, Sam. Seninle çalışmaktan vazgeçmek üzereyim. *Sadece* bir avukat olduğunu sürekli unutuyorsun."

Bugün birçok defa yaptığı gibi ofladı. "Tamam, anlaşıldı. Bir daha olmayacak." Elini ensesine götürüp kaşırken ifadesinin değişmesini izledim. "Şimdi lütfen iş konuşabilir miyiz? Arazi için gerekli evraklar hazır. Geriye sadece imzalar kaldı."

Üstüne gitmemek adına bu konuyu şimdilik kapatma kararı aldım. Bazı şeyleri aceleye getirmek ileriye değil, geriye doğru adım atmanıza sebep olurdu.

"Güzel. Yarın imzaları atarız. Hera'ya toplantı ayarlaması için bilgi vereceğim."

Sam yavaşça başını sallayıp ayağa kalktı.

"O zaman ben gidiyorum. Yarınki toplantıdan önce dinlenip biraz toparlanmam gerekiyor."

Sarsak adımlarını kapıya doğru çevirdiğinde arkasından seslendim.

"Gerek yok, her şeyi ayarladıysan sorun olmayacaktır. İmza evraklarını Joe'yu gönderip aldırırım." Sam omzunun üzerinden bakıp onayladığını belirten bir ses çıkardı. Kapıya doğru yürürken adımları hızlı ama sarsaktı. Kaçmak istediğini görmek için bir dâhi olmama hiç gerek yoktu çünkü Sam zaten yaptığı hataları saklamayı bilen bir adam değildi.

Sam gittikten sonra ceketimi omuzlarımdan çekip koltuğa fırlattım. İnsanlara güvenmeme sebebimi bana tekrar hatırlattığı için aslında ona teşekkür etmem gerekiyordu. Bu yüzden masamın üzerindeki telefonuma uzanıp en başından beri yapmam gereken şeyi yaparak *onu* aradım.

Telefon ikinci çalışında açıldı.

"Sam'i takip etmeni istiyorum." Lafı dolandırmaya gerek yoktu, bizim konuşmalarımız hiçbir zaman gereksiz cümlelerden oluşmazdı.

"Neden? O senin avukatın ve arkadaşın değil miydi?" dedi o çok aşina olduğum şüpheci ses tonuyla.

"Beni sorgulama ve sadece istediğimi yap, Nat."

"Büyük balıkla uğraşmak yerine neden küçük balığın peşine takılıyoruz? Bu işi en başında bana vermeliydin. Sam'in hiçbir şey yapamayacağını biliyordum."

İç çekip burnumun kemerini sıktım.

"Çünkü sevgili kardeşim, insanları test etmeyi sevdiğimi biliyorsun. Ayrıca bazı tahminlerim var. Küçük balık sayesinde büyük balığa daha kolay ulaşabiliriz, en azından bir ihtimal. Bunu tam anlamıyla öğrenmek için de senin yardımına ihtiyacım var."

Nat, hattın diğer ucunda içimi ısıtan neşeli bir kahkaha attı.

"Abim olduğun için lanet mi etsem, yoksa zekân için Tanrı-

ya şükürler mi yağdırsam bilemiyorum ama sanırım ikisini de tercih edeceğim."

Gözlerimi devirip bir elimi saçlarımın arasından geçirdim. Üzerimdeki gerginliği atmak için iyi bir antrenmana ihtiyacım vardı.

"Öyleyse senden haber bekliyorum. Bana en kısa sürede güzel haberlerle geleceğine eminim, sevgili kardeşim."

"Emin olabilirsin, sevgili ağabeyciğim," dedi hat kesilmeden hemen önce.

Telefonu masaya bırakıp sakin adımlarla terasa doğru ilerledim ve kendimi esintili havanın kollarına bıraktım. Natalie benim gizli silahımdı. Bir kız kardeşim olduğunu -üvey kardeşimdi- etrafımda bilen neredeyse kimse yoktu. Varlığını tıpkı babamın benden istediği gibi yıllardır saklıyordum. Yaşadığım hayatın içine onu çekmek isteyeceğim son şeydi.

Küçük, aptal bir oğlan çocuğuyken babamın annemi çok sevdiğine inanmıştım. Onu başka bir kadınla düşünmek bile midemi bulandırmak için yeterli bir sebepti. Natalie'nin varlığını bana söylediğinde ve bunu benden başka kimsenin, özellikle de annemin bilmeyeceğine yemin ettirdiğinde henüz on sekiz yaşındaydım. Benden iki yaş küçük bir kız kardeş düşüncesi ağır gelmiş, omuzlarıma görünmez bir yük bindirmişti. Uzun bir süre Natalie'nin varlığını yok saymıştım. Babam onunla alakalı bir şey söylediğinde, ne kadar yetenekli olduğunu ve bir dâhi olduğunu anlattığında umursamıyormuş gibi görünmeyi severdim. Bilgisayarlarla arasının çok iyi olduğundan, *hacker* olarak bize çok yardımı dokunabileceğinden sürekli bahsederdi.

Bir süre sonra onu yok saymak imkânsız bir hal almıştı. Annemin gözlerinin içine bakarak bir şeyleri söyleyememek ise omuzlarımdaki yükü katlanılmaz bir seviyeye taşımıştı. Babamın sırları her zaman benimkilerden daha çok canımı yakardı.

Ancak yaşanan birçok şey, bizi bugün bu duruma getirmek

için yeterliydi. Son dört senedir Natalie uzakta olmasına rağmen varlığını en çok yanımda hissettiğim insandı.

Hayatımda güvene yer yoktu, evet... Fakat Natalie bir istisnaydı.

~

Arazi çalışmamız boyunca Hera bütün gün üstünde dolanan kasvetli havayı atmış gibiydi. Yine de bazen, kısa bir anlığına dalıp gittiğinin farkındaydım. Bu kadının sakladığı şey sadece babasının kirli işleri değildi, kendi ruhunun yaralarını da bir hazine gibi gizliyordu. Ayrıca içimden bir his, dışarıya ördüğü tüm o katı duvarların arkasına kalbini korumak için saklandığını söylüyordu. Gün boyu aklımı kurcalayan binlerce şey arasında belki de emin olduğum tek şey buydu.

Eve döndüğümde batan güneşin ışıkları ufuktan süzülüyor, kızıl dalgalar halinde pencereden içeri sızıyordu. Evimin Golden Gate yakınlarında bir konumda olup şirketimin Lombard Street'te olması bana San Francisco'nun tamamına sahipmişim hissi veriyordu. Bildiğim kadarıyla Hera'nın evi de bu civarlardaydı. Ona dair yaptığımız araştırmada en çok dikkatimi çeken kısımlardan biri buydu. En büyük düşmanım, aslında birkaç sokak ötemdeydi.

Başımı iki yana sallayıp işle alakalı birkaç plan yapmak üzere çalışma odama gitmek için hareketlendim. Kapının çalması beni yarı yolda durdurunca kaşlarımı çatarak saate baktım. Joe'nun boks antrenmanı için sekiz gibi gelmesi gerekiyordu fakat saat henüz yediydi.

Kapıyı açtığımda karşımdaki kişi, görmeyi beklediğim bir isim değildi.

"Elena," dedim kapıya yaslanıp tek kaşımı kaldırırken.

"Lucas." Elindeki şampanyayı ve yeni yaptırdığı altın sarısı saçlarını sallayarak sırıttı. "Biliyorum, son görüşmemizde sinirliydin ama duyduğum kadarıyla bu aralar fazla gerginmişsin."

Kendini içeri atmak için adım attı. Geçmesine izin vermemin imkânı yoktu. Yüzü düşerken somurtup bakışlarını gözlerime çevirdi.

"Hadi ama! Eğlenmek istemiyor musun?"

Herhangi bir şey söylemeden onu kısa bir süre süzdüm. Geçirdiğimiz bir iki geceden sonra bana bu denli kafayı takmış olması son derece sinir bozucuydu. Kadınların ilgi odağı olmaya alışıktım ama bir süre sonra gereksiz ilgilerinden sıkılıyordum.

"Bana iyi hissettirmek mi istiyorsun?" dedim ona doğru eğilerek. Dudaklarımız neredeyse birbirine değmek üzereydi.

"Ben her zaman sana iyi hissettirmek istiyorum." Yutkunup bana doğru uzandığında hızla boynunu kavradım, şimdi dudaklarım kulağına değiyordu. Bir eliyle bileğimi tutup kurtulmak için çabaladı.

"Güzel, o zaman bir daha beni rahatsız etmesen iyi edersin. Babanla olan işler de dahil, hiçbir şey umurumda olmaz. Gereksiz varlığının gözümde hiçbir değeri yok. Şimdi, daha fazla sorun çıkmadan önce defol git."

Elimi boynundan çekip kapıya uzandım ve ona bir kez bile bakma gereği duymadan sertçe çarptım.

HERA

Yemek masasındaki gerginlik odanın havasını değiştirmiş, negatif bir enerjiyle ağırlaştırmıştı. Bakışlarımı masanın barok işlemelerinden çekip aileme çevirdim. Babamın ciddiyeti anneminkiyle asla yarışamazdı. Bazen birbirlerinden nefret ettiklerini bile düşünüyordum. Yanımda oturan Martin'e baktığımda onun da ortamdaki yoğun gerginliği hissettiğini fark ettim. Yüzü ifadesizdi ama bacağını öyle hızlı sallıyordu ki, eğer masa bu kadar ağır ve büyük olmasaydı muhtemelen üzerindeki her şey titremekten etrafa dökülürdü.

Ölüm sessizliğini bozmaya karar verip derin bir nefes aldım. "Evet... Ne konuşmak istiyorsunuz? Keyfi bir aile yemeği yemiyoruz, değil mi?"

Annem gözlerini yavaşça bana çevirdi. Bu kadar siyah olmaları, bana her böyle bakışında sebepsiz bir suçluluk duygusuyla dolmama sebep oluyordu. Bir kara delik gibi beni içine çekiyordu karanlığı.

"Bu yemek ailece vakit geçirmemiz için, Hera."

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalkarken şarabımı püskürtmemek için elimle ağzımı kapattım. Martin bacağını sallamayı bırakmış, sakin olmam için benimkini hafifçe sıkmaya başlamıştı.

"Evet, elbette. Ailece vakit geçirmeyi ne kadar severiz ya. Her akşam böyle keyifli yemekler yeriz. Bir gelenek gibi!" dedim çatalımı onlara doğru şöyle bir sallarken.

"Hera." Annemin bakışları şimdi biraz daha kararmıştı.

Tatlı tatlı gülümsedim. "Anne."

Babamın öksürüğü gergin havayı bıçak gibi kesince hepimizin bakışları ona döndü. Yüzü soğukkanlılığını yitirmiş, öfkesi sert hatlarına yayılmıştı. "Kendinize gelin."

Gözlerimi devirdim. "Artık ne söylemek istiyorsanız söyleseniz de ben de evime gitsem nasıl olur? Gerçekten bu aile yemeği numaraları işe yaramıyor."

"Haklısın," dedi babam öfkesi durulurken. Onda sevdiğim bir özellikti bu, konuyu uzatmazdı.

"Bugün yaşanan gelişmelerden ve dünkü sevkiyat sırasında yaşanan olaylardan bahsetmeni istiyorum."

İç çektim. "Dün başıma gelenleri zaten biliyorsun. Martin sana rapor etmiştir."

Babam başını sallayıp devam etmem için yüzüme baktı.

"Lucas'ın avukatı Sam, sevkiyatı aksatan ve işleri karıştıran oydu. Bugün onunla yüz yüze tanışana kadar dün neredeyse öldürmek üzere olduğum adamın o olduğunu bilmiyordum."

Birkaç saniye duraksayıp şarabımı kafama diktim. "Patronu her kimse ona oyun oynamak için küçük bir ders vermiştim ancak anlaşılan pek işe yaramamış." Derin bir nefes alıp sandalyeme yaslandım. "Martin söyledi mi bilmiyorum ama Ivan öldü."

Babamın kaşları hayretle havaya kalktı. "Ne?"

"Evet. Bir de tehdit notu bırakılmış." Notu almak için sandalyede asılı deri ceketime uzandım.

"İşin arkasında Lucas'ın olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu babam notu parmaklarımın arasından alırken.

Daha fazla yerimde duramayarak ayağa kalktım ve masanın etrafından dolanıp ona doğru ilerlemeye başladım. Annemin sırtımı delen bakışlarını hissedebiliyordum.

"Açıkçası..." Babamın sandalyesinin yanında durup yüzüne baktım. "Hayır."

Odaya yayılan kısa, buz gibi bir sessizliğin ardından tüm gözler bana çevrildiğinde güldüm.

"Hadi ama... Sizce Lucas bu kadar salak ve öngörülebilir bir adam mı? Öyle olsa bugüne kadar çoktan yolumuza çıkmaz mıydı?"

Martin omuz silkti. "Neden olmasın? Belki de ilk hamleyi bizden beklemiştir ve sen onun yanında işe başladığında harekete geçmiştir."

"Saçmalama lütfen."

Babam sabırsızca yerine kıpırdandı. "Hera, lütfen açık konuş."

"Lucas'ın bu durumdan haberi olduğunu dahi düşünmüyorum. Bugün Sam'i gördüğümde aramızdaki gerginliğe anlam veremedi. Birkaç dakika boyunca sanki ne olduğunu çözmek istiyormuş gibi beni dikkatle inceledi." Babamın diğer tarafına geçip tam yanındaki sandalyenin kenarına oturdum. "Sam'i kontrol eden başka biri var. Lucas bu kadar basit hamlelerin adamı değil. Sen de biliyorsun ki, geçmişine dair hiçbir kirli

bilgi yok. Elinin uzun olduğunu, tıpkı bizim gibi herkesin ondan da çekindiğini biliyoruz fakat hiçbir yasadışı işte onun izine rastlamadık. Kokaine bulaşmak için fazla sorumluluk sahibi. Kendini bu şekilde riske atmaz."

Martin sandalyesinde arkasına yaslandı. "Adamı tanımıyorsun, belki de tam da böyle basit hamleleri vardır."

Başımı ona doğru çevirdim. "Onu günlerdir araştırıyoruz. Ayrıca böyle güçlü bir adamın iki günde kendini açık edeceğini sana düşündüren ne, Martin? Bana mantıklı gelmiyor. Biliyorsunuz ki hislerimde pek yanılmam."

Martin tekrar omuz silkse de yüzüne düşünceli bir ifadenin yerleştiğini görebiliyordum.

"Haklı olabilirsin." Babam sandalyesini itip ayağa kalktı. "Eğer bu işin arkasında Lucas yoksa -ki her ihtimali değerlendirmeliyiz- o zaman bu adam tam olarak neyle uğraşıyor? Ya da Sam'i kontrol eden kim? Ve eğer dediğin gibiyse bu Lucas'ın da kendi adamı tarafından ihanete uğradığını gösterir." Benden çok kendiyle konuşuyor gibiydi, aklındaki soruların aynıları benim zihnimi de meşgul ediyordu.

"Artık yapacak iki işimiz var gibi duruyor," dedim ellerimi masaya yaslayarak.

Babam başını salladı. "Daha dikkatli, daha planlı ilerlemelisin. Araştırma kaynaklarını geliştirmek adına ne yapabileceğimize bakacağım."

"Buna gerek yok, baba. Ben zaten şeytanın inindeyim. Sam onu tanıdığımı anladı, benim kim olduğumu iyi biliyor. Eğer tahminlerim doğruysa, arkasından iş çevirdiği ya da yok etmek istediği tek insan ben değilim. Daha doğrusu, kuklası olduğu kişinin tek düşmanı ben değilim. Lucas da muhtemelen bu düşmanlardan birisi. Bu noktada benim önceliğim işimiz, yolumuza taş koymasına izin veremem. Ayrıca ne derler bilirsiniz, düşmanımın düşmanı dostumdur. Bu sorunu çözmeden odağı-

mı Lucas'a ve şirketine vermek istemiyorum. İki cepheyle tek başımıza savaşamayız. Bir müttefikimiz olmalı." Gülümseyerek babamın yüzüne baktım.

Babam bakışlarımda gördüğü o kıvılcımın ardından derin bir kahkaha attı. "Zekânı sevdiğimi söylemiş miydim?" dedi kollarını göğsünde kavuştururken.

Tek kaşımı kaldırdım. "Sevgi sözcüğünü nadiren kullandığın yerlerden biri olabilir. Ama ben de sana *zekâmı* sevdiğimi söylemiştim."

Babam bir elini uzatıp omzuma koydu. "Sana güveniyorum."

Elbette güveneceksin, yaşlı adam. Çünkü sahip olduğun her şey aslında bana ait.

"Yani şimdi demek istediğin..." dedi Martin oturduğu yerden kalkarken. "Lucas'ı yanımıza mı çekeceğiz? Her şeyin bu kadar çabuk çözülebileceğine inanmıyorsunuz, değil mi?" Kaşlarını çatıp başını yana eğerek yüzüme baktı.

Derin bir nefes alıp ona doğru döndüm. "Lucas'ı yanımıza çekmenin ve diğer tüm şeylerin kolay olmayacağı konusunda haklısın, bir şekilde bunu halletmem gerekiyor. Fakat bunu hemen yapmayacağım, şüpheleri üzerimize çekmek istemiyorum. Ve kesinlikle hiçbir şey hemen çözüme ulaşmayacak. Daha işin çok başındayız ve şimdiden suların rengi bulandı." Kısa bir an duraksadım. "Ayrıca Martin, sana ihtiyacım var. Tek bir cepheyle savaşıyor olmayacağız."

Martin tıpkı babam gibi bana doğru yaklaşıp yanımda durdu. Yüzünü gölgeleyen duygunun tek bir adı vardı, bağlılık.

"Ne olursa olsun seninleyim, bunu biliyorsun. Asla değişmeyecek tek gerçek bu."

Gülümsedim ve masadaki son insana, anneme baktım. Yavaşça yerinden kalkıp peçetesiyle dudaklarını sildi. Bana doğru yaklaşırken topukları parke zemini sert darbelerle dövüyordu.

Elini yanağıma koyup gözlerimin içine baktı. Bu hareketin getirdiği samimiyetle irkildim. Yanağım temasıyla birlikte alev almış gibiydi. "Ne yaparsan yap, hayatta kal. Sen Hera'sın. Bunu sakın unutma."

Ne zaman böyle karmaşık, tehlikeli ve sonuçları muamma işlerle uğraşsam annem bana aynı sözleri söylüyordu. Onun bana özel bulduğu bir motto gibiydi.

Hera bir Yunan Tanrıçası'ydı. Herkes tarafından Zeus'un kıskanç eşi, evliliği temsil eden tanrıça olarak bilinirdi. Ancak annem bana daima Hera'nın bundan fazlası olduğunu söylerdi. Hera *hırsın* tanrıçasıydı. Hera *gücü* severdi. Hera *pes etmezdi.* Yenilmezdi ve her durumdan kendini kurtarabilecek kadar zekiydi. Görünüşte sadece alımlı, güzel bir kadındı ancak içinde kopan fırtınalar hissettiği ateşi harlardı. Damarlarından liderlik, ruhundan ise asalet akardı. Athena gibi tek derdi savaş ya da bilgelik, Afrodit gibi düşündüğü tek şey sadece güzellik ya da aşk değildi. Onda ikisi de vardı. Hera, silahlarını derisinin altından kuşanır ve hamlelerini hesaplayarak yapardı.

Bugün olduğum kadın için bana verilen bu isim annemin eseriydi. Ancak benim bir Zeus'a ihtiyacım yoktu. Beni dizginleyip arkamdan iş çevirecek bir kral isteyeceğim son şeydi. Tanrıça Hera ile aramızdaki tek fark buydu. Benim en büyük savaşım kendim ve tahtım içindi.

~

Yemek sonrası eve döndüğümde Martin de benimle birlikteydi. İki gündür etrafımdaki herkesle tartışma halindeydim, bazı şeyler düzeninde ilerlemiyormuş gibi hissetmeye başlamıştım. Lucas ve yüksek ihtimalle başıma açtığı işler yüzünden iki gündür düzenim tamamen altüst olmuştu.

Oflayarak kendimi yatağıma bıraktım. Martin kapıya yaslanmış beni seyrediyordu.

"Biraz antrenman yapmak ister misin?" Endişeli bakışlarını üzerimden çekme zahmetine girmemişti.

"Hiç sanmıyorum." Antrenman havamda değildim.

"İlk defa en sevdiğin şeyden kaçıyorsun," dedi doğrulup bana doğru yürürken.

Yatakta yan dönüp başımı sağ elime yasladım. Vücudum bunca stres yüzünden pes etmek üzereydi.

"Sadece yorgunum, Martin. Hem bedensel hem de zihinsel olarak. İşler çok karışık bir noktaya doğru ilerliyor ve benim her zamankinden daha çok çaba göstermem lazım."

Martin aramızdaki mesafeyi tamamen kapatıp yatağın kenarına oturdu, sol elimi ellerinin arasına aldı.

"Bu işte yalnız değilsin, Hera. Senin için her şeyi yapmaya hazırım. Aramızda ne yaşanırsa yaşansın sen benim dostumsun. Aynı zamanda sırdaşım, birlikte büyüdüğüm insansın."

Gülümseyerek doğruldum ve sıkıca boynuna sarıldım.

"Yanımda olduğun için teşekkür ederim."

Martin geri çekilip gözlerimin içine baktı. Bakışlarındaki merhamet onda nadiren gördüğüm bir duyguydu. O da tıpkı benim gibi kabuğunda yaşamayı severdi.

"Biz birbirimize daha çocukken bir söz verdik. Ayrıca sen benim hayatımdaki tek gerçek insansın. Teşekkür edeceğin tek bir şey dahi yok."

Martin ve ben beraber eğitim almıştık. Ne olursa olsun, kim olursak olalım birbirimizi koruyacağımıza dair söz vermiş, hatta yemin etmiştik. Yan yana savaşır, beraber eğlenir ve başımızı beraber belaya sokardık. Bolca da kavga etmeyi, zıtlaşmayı hiç ihmal etmezdik. Dostluğun ne olduğunu, hayatın hem eğlenceli hem de karanlık yanını onunla öğrenmiştim.

Derin bir nefes alıp düşüncelerimden sıyrılırken dudaklarımda sessiz bir gülümseme belirdi. "Bazen gereksiz derecede sevimli olabiliyorsun."

"Hişşt..." dedi eğilip alnımdan öpmeden önce. "Kimse duymasın. Bu sadece sana özel."

BÖLÜM 7

BEKLENMEYEN MİSAFİR

LUCAS

Hera neredeyse *bir aydır* kendini tamamen işe vermişti. İlk geldiği günleri düşündüğümde değişimi biraz şüphe uyandırıcıydı. Şirket düzenine ve bana rahatlıkla ayak uydurmuş, birçok şeyi ben söylemeden halletmeye başlamıştı. Bunun onun için kolay olmadığını biliyordum. Hiçbir şekilde dikkat çekmemesi, fazlasıyla *uslu* durması pek işime gelmiyordu. Sadece... bazı günler şirkete çok yorgun geliyordu. Makyajla ne kadar kapatmaya çalışırsa çalışsın, hiçbir şey buz mavisi bakışlarının solgunluğunu saklayamıyordu.

Bir noktada tıpkı benim gibi doğru zamanı bekleyeceğini zaten biliyordum ama bu kadar uzun sürmesi ve büründüğü ürkütücü sessizlik, tahminlerimin sert bir duvara çarpmasına sebep olmuştu.

İşin sinir bozucu yanı, son iki haftadır aramızdaki gerilim tuhaf bir hal almaya başlamıştı. Olmasını istemeyeceğim türden bir tuhaflıktı bu. Onu hâlâ boğmak istiyordum. Ama bunu sadece onu öldürmek istediğim için değil, çok başka bir durum-

da yapma düşüncesi de hoşuma gitmeye başlamıştı. Üstelik bu his, görev bilinci olmaktan uzaktı.

Hay sikeyim.

"Bugün programınız boş gibi duruyor, Bay Morrison. Yapmamı istediğiniz herhangi bir şey yoksa odama geçip yarınki programı düzenleyeceğim," dedi Hera ona dair tüm o müstehcen düşüncelerimin arasına girerek.

Arkama yaslanıp yüzünü inceledim. Bugün o yorgun günlerden birinde değildi. Konuşurken capcanlı çıkan ses tonuna soğuk alevler gibi parıldayan gözleri eşlik ediyordu. Kısacası... her zamanki ölümcül güzelliğe sahip o kadındı.

"Başka bir şey yok, Hera. Hatta istiyorsan çıkabilirsin."

Gözlerini üzerime dikerek beni süzdü. Bu yaptığının ona özgü bir hareket olduğunu artık biliyordum. Birini bakışlarının içine hapsederken söylediklerinin arkasında bir şey olup olmadığını çözmeye çalışıyordu. Bazı günler bakışları öyle yoğunlaşıyordu ki, aramızdaki havanın boğucu bir elektrikle ağırlaştığını neredeyse görebiliyordum. Uzanıp elimle tutabileceğim kadar baskın bir histi bu.

"Pekâlâ," dedi iç çekerek. "O halde ben eşyalarımı toparlayıp çıkıyorum." İtiraz etmemi bekler gibi bir süre daha yüzüme bakmaya devam etti.

Başımı yavaşça sallarken bakışlarımın bedeninde dolanmasına izin verdim. Bugün giydiği elbise oldukça kısaydı ve sabahtan beri kasıklarımda hiç istemediğim bir gerginliğin oluşmasına sebep oluyordu. Uzun, dolgun bacakları işkencenin en acı verici yanıydı... Öyle ki, bedenimle aklımın savaşı hiç bu kadar yakıcı olmamıştı.

Hera derin bir nefes alıp arkasını dönüp sakin adımlarla odasına doğru ilerledi. Birkaç dakika boyunca açık kapısından eşyalarını toparlayışını seyrettim. Acele etmeden, ne yaptığını bilerek hareket ediyordu. Bir suyun hiç durmadan akışını seyretmek gibiydi.

İşini tamamen bitirdikten sonra sakince çantasını alıp koluna asarak tekrar ofisime geldi. Bakışlarımız kesiştiğinde damarlarımı yakıp kavuran ateşin bir benzerini onun gözlerinde de gördüm.

Kahretsin.

Yapmamam lazımdı, henüz çok erkendi. Planlarımın daima bir zamanı olurdu. Harekete geçmek için en uygun anı kollardım. Yine de kendime engel olamayarak ayağa kalktım ve ona doğru emin adımlarla ilerlemeye başladım.

Hera'nın duruşu şimdi biraz daha dikti, göz temasımızı hiç kesmemişti. Attığım her adımda aramızdaki o elektrik akımı biraz daha güçleniyor, zıt kutuplar gibi bizi birbirimize çekiyordu. Tam karşısında durduğumda aramızda sadece santimler kalmıştı. Başını yavaşça kaldırdığında saçları omuzlarından geriye doğru hareket etti. Yüzünün iki yanına dökülen kırmızı bukleleri, dolgun dudaklarına sürdüğü rujuyla bir bütün gibiydi. Yakıcı, sinir bozucu ve *günahkâr.*

Siktir.

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim. "Sevgilinle aranı düzeltebildin mi?" dedim başımı ona doğru hafifçe eğerken.

Kısa bir nefes dudaklarının arasından kaçtı. Bu hareketimi beklemediğini biliyordum, cesareti en az benimki kadar güçlü olsa da onu böyle görmek hoşuma gitmişti.

"Pek sayılmaz. Biraz ara verdik," dedi başını bana doğru biraz kaldırırken.

Dudaklarımda istemsiz bir tebessüm belirdi. Kendi yalanına inandığını söylemek isterdim ama ikimiz de gerçeği bilirken bu kelime oyunları sadece kuru birer gürültüydü.

"Demek öyle."

"Evet. Böylesi daha iyi."

Bir süre daha gözleri benimkilere kilitli kaldı. Nefesinin ağırlaştığını, göğsünün yavaşça inip kalktığını görebiliyordum. Altın

tonlarındaki esmer teni kızarmasına engel oluyor olabilirdi ama bedeninden yayılan sıcaklık benim için yeterli bir teşvikti.

Kendime engel olamayıp ona doğru biraz daha eğildim. Hera geri çekilmedi. Bana bakmaya, bir sonraki hamlem için gözleriyle meydan okumaya devam ediyordu.

Meydan okumaları severdim.

Düşmanımdan gelenler ise içlerinde favorimdi.

Özellikle de söz konusu düşman bu kadar ağız sulandırıcıyken...

Gözlerim tekrar günah kırmızısı dudaklarına kaydığında dilini çıkarıp yavaşça onları ıslattı. Başını davetkârca öne doğru uzattığında tüm o karmaşık düşünceler zihnimi terk etti.

Dudaklarımız birbirine dokunmak üzereyken nefesim ciğerlerime takıldı. İkimiz için de zamanın durduğuna, aradaki o kapanmayı bekleyen kahrolası minik mesafenin arasına sıkıştığına yemin edebilirdim.

Sadece bir tadımlık ihtiyacım var... En azından şimdilik.

Ofisin kapısı aniden açılarak ikimizin de geriye doğru sıçramasına sebep oldu. Anın büyüsü öyle hızlı bozuldu ki, birkaç derin nefes alma ihtiyacıyla ciğerlerim isyan etti. Gerçekliğe tekrar dönerken kapıyı çalma zahmetine bile girmeden içeriye dalan kişinin kim olduğunu görmek, ardından bizzat ellerimle öldürmek için o tarafa doğru baktım.

"Selam! Bil bakalım kim geldi, Luc? Tabii ki dünyanın en muhteşem insanı!"

Bu ses...

Bir dakika, ne?

Natalie'nin neşeli sesi odadaki cinsel gerilimi bir bıçak gibi keserken donup kaldım. Bakışlarım ona doğru kaydı.

"Hadi ama, Luc! Şeytan görmüş gibisin. Yoksa beni gördüğüne sevinmedin mi?" dedi yüzünü ikiye bölen kocaman bir gülümsemeyle.

Tanrım!

Natalie, kız kardeşim tüm o sinir bozucu enerjisiyle tam karşımda duruyordu. Tasasız tavrı tüm odayı ele geçirirken ani bir sessizlik oldu. Nat'in yüzündeki kocaman gülümsemenin Hera ve bana bakarken yavaşça solup gitmesini izledim. Beynimin içindeki kısa devre düzeldiğinde kendime gelip hafifçe öksürerek boğazımı temizledim. Bana haber dahi vermeden çıkıp gelmesi, üstelik tehlikeli olduğunu bile bile bunu yapmış olması damarlarıma yayılan şehvet alevinin öfkeyle yer değiştirmesine sebep olmuştu.

Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalışırken bakışlarım tekrar Hera'ya kaydı. Gelenin kim olduğunu çözmek istercesine Natalie'yi inceliyordu. Çatık kaşları ve ciddi ifadesi az önceki kadını tamamen geride bırakmıştı.

"Tanrı aşkına! Böyle karşılanacağımı bilsem gelirken haber verirdim," dedi Nat omuzlarını silkerken.

Tam olarak neyle sınanıyordum ben?

En sonunda sesimi bularak, "Burada ne işin var?" demeyi başardım.

Natalie sıkıntıyla kıpırdandıktan sonra birkaç adım ilerleyip kapıdan uzaklaştı. "Birileri yine fazla huysuz. Gelmem gerekiyordu, geldim." Tekrar omuzlarını silkip bakışlarını yüzüme dikti, gözleri acil bir durum olduğunu haykırıyordu.

Tüm bedenim gerilirken kaşlarımı çattım. Anlaşılan ortada gerçekten büyük bir sorun vardı.

"Terasa geç. Birazdan geliyorum."

Natalie kısa kesilmiş siyah saçlarını eliyle geriye doğru tarayarak anlayamadığım bir şeyler mırıldandı, ardından terasa doğru ilerlemeye başladı. Yanımızdan geçerken kısa bir an duraksayıp ikimize baktı. Dudaklarında oynaşan tebessüm, gözlerimdeki uyarı işaretlerini gördüğünde kayboldu.

Natalie gittikten sonra, "Sizin için önemli biri sanırım," dedi Hera.

Sesinin soğukluğu en az zihnimin içinde dönen düşünceler kadar ölümcüldü. Ona bakarken az önce yaşananların aslında gerçek olmadığını düşünmeye başlamıştım. Lanet olası kadın bu sessiz savaşı çığlıklarla dolduracaktı ve içlerinden hiçbiri, *sadece* ölüm için atılmayacaktı.

"Oldukça," dedim en sonunda sesimi bularak.

Başını sallayıp omuzlarını geriye doğru attı. "Ben gitsem iyi olacak. Sizin önemli bir işiniz var gibi görünüyor."

Ona doğru tek bir adım atıp gözlerinin içine baktım. Bana yardımı dokunacak herhangi bir şey arıyordum bakışlarında. Rol yaparken bile gözlerinde gördüğüm, anlam veremediğim o duyguyu aradım ama yoktu. Duvarlar ikimiz için de tekrar örülmüştü.

"Yarın görüşürüz, Hera."

"Görüşürüz." Odadan çıkarken arkasına dönüp bakmadı bile.

Bir süre öylece dikildikten sonra sinirden dişlerimi sıkarak sert adımlarla terasıma giden taşları arşınladım.

Hiçbir şey planlarıma göre gitmiyordu ve en sinir bozucusu da buna engel olamamaktı.

Natalie tedirgin gözlerini bana çevirdiği sırada patladım.

"Senin burada ne işin var? Sana asla Amerika sınırları içerisine girmemen gerektiğini söylediğimi çok iyi hatırlıyorum! Haberim dahi olmadan geliyorsun, ki bunun ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorsun!"

Nat bir ayağını sertçe yere vurup kollarını iki yana açtı. "Bağıracak mıyız? Böyle mi yapalım istiyorsun." Kısa bir anlığına dudakları titrediğinde başımı eğip derin bir nefes verdim.

"Mecbur kaldım, tamam mı? Keyfimden mi geldim sanıyorsun? Durum ciddi, Luc."

Tekrar yüzüne baktığımda endişe kırıntıları gözlerinde dans ediyordu. "Ne demek mecbur kaldım?" Ona doğru yaklaşıp karşısında durdum.

"Anlatacağım ama lütfen biraz sakin ol." Kollarını bağlayarak hafifçe titredi. San Francisco'nun serin havası, Moskova'nın soğuğuna göre bir hiçti. Bu yüzden titremesinin sebebinin tamamen korku olduğunu biliyordum. Yine de ceketimi çıkarıp omuzlarına bıraktığımda bana gülümsedi. Hafifçe yanağını okşadıktan sonra dönüp ellerimi korkuluklara dayadım. Oksijenin beni sakinleştirmesi beklediğimden kısa sürmüştü.

Natalie bir açıklama yapmak yerine, "Bu o, değil mi?" diye sorduğunda kimden bahsettiğini elbette biliyordum. Karşıma dikildiği günden beri beni sınayan, son iki haftadır hem rüyalarımın hem de kâbuslarımın başrolünden bahsediyordu.

Başımı Nat'e doğru çevirip siyah bakışlarına karşılık verdim. "Evet, o."

Nat iç çekip ceketime biraz daha sarıldı, yanıma yaklaştığında bakışları batan güneşin boyadığı gökyüzüne kaymıştı.

"Fotoğraflardan daha güzel."

Gözlerimi devirip başımı iki yana salladım. Bana bilmediğim bir şey söylememişti ama gündemimiz şu an Hera değildi.

"Konumuz bu mu sence, Nat? Hâlâ senden bir açıklama bekliyorum."

Nat benden tarafa şöyle bir bakış attı. "Aslında tam olarak bu." Tıpkı benim gibi ellerini korkuluklara dayadığında ceket omuzlarından hafifçe geriye doğru kaymıştı. Ilık bir esinti etrafımızı sardı.

"Ne yaptığının farkındasın, değil mi?"

Sorusu beni rahatsız etmişti. Bu tarz sorgulamalardan hiçbir zaman hoşlanmamıştım.

"Ne demek istiyorsan açık konuş, Natalie."

"İçeri girdiğimde gördüğüm sahneden bahsediyorum."

Kaşlarım havaya kalktı. "Hatırlıyorsan bu planı beraber yapmıştık. Oyunu onların istediği gibi oynuyoruz. Her şey rolümün bir parçası." İçten içe, bugün beni ele geçiren düşüncelerle birlikte bunun bir yalan olduğunu biliyordum.

"Odaya girdiğimde rolünün bir parçasını yapıyor gibi değil de daha çok onu yatağa atmak istiyor gibi görünüyordun."

Söyledikleri beni eğlendirmişti, geniş bir gülümseme yüzüme yayıldı. Bu konuda haksız sayılmazdı.

"Ben bir erkeğim, Nat ve o da güzel bir kadın. Kim böyle bir kadını yatağa atmak istemez ki? Ortada bir plan olsun ya da olmasın."

"Siz erkekler, beyninizin doğru yerde olduğunu düşünmüyorum."

Ona doğru dönüp tek kaşımı kaldırdım. "Kardeşim olduğun için bu yorumunu görmezden geleceğim. Şimdi lütfen esas konumuza dönebilir miyiz?"

Tebessümü soldu, yüzünü gölgeleyen endişe tekrar belirirken başını yana doğru yatırdı.

"Elbette döneceğiz. Ben sadece kendini bu role kaptırmandan endişe duyuyorum."

Ne? Hera'yı farklı şekillerde boğmak istediğim doğruydu ama bundan fazlası olmayacaktı. Olamazdı. Derinden gelen bir kahkaha göğsümde yankılanırken başımı iki yana salladım.

"Benimle dalga geçiyorsun, değil mi?" Nat'i kendime doğru çekip iki elimle omuzlarını kavradım. Gözleri ciddiyetini vurgulamak ister gibi vahşileşmişti.

"Sen ciddisin," dedim şaşkınlığımı gizleyemeden.

Nat burnundan sert bir nefes verip ellerimin arasından sıyrıldı. "Neyse, bu sözlerini sana zamanı geldiğinde hatırlatacağım, sevgili ağabeyciğim."

Elini havaya doğru sallayıp beni geçiştirirken ceket biraz daha geriye doğru kaydı. Düşmemesi için uzanıp omuzlarına koyduktan sonra ona ters ters baktım. Üstelemek istemediğimden bir şey söylemedim. Bu konunun aciliyeti yoktu, diğer mesele ise bekleyemezdi.

"Esas konumuza gelirsek... Kaynaklarım deşifre olmak

üzereydi. *IP* adresimi ne kadar değiştirsem de bir şekilde kırılma noktasına geliyordu. Neredeyse konumumu bulmak üzereydiler. Bir süre kurduğumuz sistemi koruyabildim. Ancak çok uzun sürmeyeceğini biliyordum. Yazdığım kodların bir kısmına yabancı bir virüs bulaştı. Araştırmalarım sonucunda bulduğum her şeyi bir harici diske aktarıp bilgisayarın güvenlik seviyesini normale getirdim. İçindeki tüm verileri temizledikten sonra da tarama geçmişine yeni kodlarla virüs bulaştırdım. Yani şu an o bilgisayar sadece bir yanıltıcı." Derin bir nefes aldıktan sonra başını geriye atıp bir süre bekledi.

"Böylece..." Elini cebine attı, titreyen parmaklarının arasında ufak bir harici disk tutuyordu. "Konum onları boş bir kulübedeki hiçbir işe yaramayan bir bilgisayara yönlendirecek." Tekrar yüzüme baktığında endişe yerini korkuya bırakmıştı. "Kaynaklarımızı tekrar Rusya'nın sınırları içerisinde kullanma riskine giremezdim. Bu hem işimizi, hem de bizi tehlikeye atardı. Burada bile çok güvende olacağını sanmıyorum ama bir yolunu bulacağıma eminim. Çünkü onlar beni kırmaya çalışırken ben de onlara dair ipuçları yakaladım."

Söyledikleri karşısında birçok soru zihnime üşüşürken altüst olan düşüncelerim beynime bir bıçak gibi saplanıyordu. Natalie'nin sistemine sızmayı bugüne kadar kimse başaramamıştı. Onu gizli tutmamın, isminin dahi bilinmemesinin en büyük sebeplerinden biri buydu. Böyle bir durumda ona başka bir hayat veren sahte kimliğinin bile önemi kalmazdı. Onun hayatı, tüm bu şeylerden çok daha önemliydi.

İki elimi saçlarıma geçirip arkamı döndüm. "Tanrım, Nat. Bana bu yüzden mi haber vermedin? Korktuğun için mi?" Durup tekrar ona doğru döndüm. Bakışlarındaki korku bana istediğim cevabı çoktan vermişti. "Lanet olsun... Bu nasıl olabilir? Daha önce böyle bir şey yaşamamıştık. Nasıl bir şeyle karşı karşıyayız?"

Durumun çok daha derin olduğunu, gelmekte olan şeyin beklediğimizden çok daha büyük bir problem yaratacağını biliyordum. Yaklaşan şey, Hera ve benim aramdaki savaştan çok daha büyük bir hasara sebep olacaktı.

"Daha önceki araştırmalarımız sınırlıydı. Hera ile alakalı fazla derine inmemi istememiştin. Şimdi yönümü tamamen Sam'e çevirdim ve ne olduysa o zaman oldu. Yakaladığım bazı şeyler için sistemlere girdikten sonra farklı sinyaller almaya başladım. Birkaç bilgisayar da değiştirdim fakat işe yaramadı. Bu işin arkasında kim varsa oldukça güçlüler." Nat tekrar cekete sıkıca sarılırken söyledikleri rüzgârın uğultusuna karışıyordu.

Planların yönü artık tamamen değişmişti. Merak ettiğim tek şey Sam kendini bilerek mi açık etmişti, yoksa gerçekten bir geri zekâlı gibi işi eline yüzüne mi bulaştırmıştı? Arkasındaki kişi kimse kurnaz olduğu, hesaplı hamleler yaptığı ve bizi çok iyi tanıdığı belliydi.

"Görünüşe göre uzun bir süre burada, benim yanımda kalman gerekiyor. Güvenliğini riske atmam mümkün değil."

Nat bana doğru sokulup kollarını belime doladı. "En az birkaç ay başına bela olacağım."

Uzun bir süreydi ama buraya gelerek en doğrusunu yapmıştı.

"Desene sana katlanmak için bol bol sakinleştirici kullanmam gerekecek..."

Nat geri çekilip omzuma vurdu. "Pislik. Ben de bayılmıyorum seninle vakit geçirmeye."

Gülerek onu tekrar kendime doğru çektim. Küçük bedeni kollarımın arasında kaybolmuştu.

"Şaka yaptığımı biliyorsun." Başının üzerini öpüp sırtını okşadım. "Kimliğini açık edemeyiz. Öğrenilirse her şey biter, Nat. Ne seni ne de bu şehri kaybetmeyi göze alamam. Hayatta sizden daha çok değer verdiğim hiçbir şey yok."

Başını yavaşça kaldırıp ciddiyetle bana baktı.

"Plan bozulmayacak, bana da bir şey olmayacak. Her şeyin yeterince farkındayım. Sadece izimi kaybettirmem gerekiyordu. Gereken her şeyi yaptım. Hâlâ aynı *IP* adresini kullandığımı düşünecekler, en azından konumu bulana kadar. Burada geçirdiğim vakit bize zaman, hatta biraz da hız kazandıracak."

Nat bu konuda haklıydı. Ne kadar hızlı olursak, amacımıza da o kadar çabuk ulaşırdık. Bu süreçte güvenlik önlemlerini çoğaltmam gerekiyordu. Diğer yandan şirket yoğun bir döneme giriyordu ve işlerin aksamaması için de acil durum planı yapmak zorundaydım.

"Bu durumu *onlarla* görüşmek zorunda kalacağımı biliyorsun, değil mi?" dedim kısık bir sesle.

Nat başını hızla iki yana salladı.

"Onların da beni hâlâ orada sanması gerekiyor. Lucas, bazı şeyleri kendimiz halletmek zorundayız. O tarafa güvenemeyiz. Bizi elevermeyeceklerini nereden biliyorsun? İşbirliğimizi bitirmeyeceklerini ya da aniden fikir değiştirmeyeceklerini?"

Haklıydı fakat istediğim şeye giden tek yolda Allenlar duruyordu ve onlara karşı bu şehir için savaşırken müttefiklerime sırtımı dönemezdim.

"Lanet olsun... Nat, bu şehri istiyorum ve eğer ben şehrin anahtarını alırken yanımda duracaklarsa her şeyi yapmaya hazırım."

Nat'in kaşları çatıldı, birkaç adım geriye gidip geceyi andıran sert bakışlarını yüzüme dikti.

"Beni bu şehir için tehlikeye mi atacaksın?"

Delirmiş olmalıydı, kastettiğim şeyin bu olmadığını o da biliyordu. "Böyle bir şeyi asla yapmayacağımı biliyorsun."

"O zaman..." Uzanıp elimi tuttu, bana bakışlarıyla yalvarıyordu. "Lütfen, bırak yeteneklerimi ikimiz için kullanayım. Bu süreçte tek istediğim benden habersiz hareket etmemen."

Bu yaşananları Nat'in istediği gibi onlardan nasıl saklayacağıma emin değildim. Bazı eski kaynaklarımı ve yeraltı dünyasındaki tanıdıklarımı kullanmanın zamanı gelmişti anlaşılan.

Natalie'nin omuzlarını kavradığımda bakışlarımız kenetlendi. Bedeni hâlâ biraz titriyordu. "Kardeşim olduğunu kimse öğrenmeyecek. Sahte kimliğini kullanmaya devam edeceksin. Jane olarak kalman ve üniversiteden yakın bir arkadaşım gibi davranman gerekiyor. Zaten birbirimize hiç benzemiyoruz." Durup kısa bir süre düşündüm. "Burada bir işe girdin ve bir süre bende kalacaksın çünkü evini yaptırıyorsun."

Nat'in keyfi saniyeler içinde yerine gelirken kocaman gülümsedi. "Otelde de kalabilirdim ama madem ısrar ediyorsun..."

"Tanrım! Bazen beni çileden çıkarıyorsun. Bu konunun şakası bile tartışmaya kapalı, Nat." Sinir olduğunu bildiğim için siyah, küt saçlarını karıştırdım.

Yüzünü buruşturup elime sertçe vurdu. "Fazla mı koruyucusun?"

"Sadece ağabeylik görevimi yerine getiriyorum, küçük hanım."

Nat kocaman bir kahkaha atarak bana yaklaştı ve koluma girdi. Omzuma değen minik başı, yanımdaki varlığı uzak bir kapının ardına kilitlediğim şefkat duygusunu harekete geçirmişti.

"Başıma ne işler açacaksın bilmiyorum ama sanırım geldiğin için mutluyum."

Kirpiklerinin arasından muzip bir ifadeyle yüzüme baktı. "Bu da beni çok özlediğin anlamına geliyor." İki kaşını oynatırken tam bir çocuk gibi görünüyordu.

Burnuna hafifçe vurup eğildim ve alnına minik bir öpücük bıraktım. "Öyle de denebilir."

Birkaç dakikalık sessizliğin ve eşsiz San Francisco havasının ardından, "Her ne kadar sevimlilik yapıyor olsam da Sam

ile alakalı yakaladığım bazı şeyleri de konuşmamız gerekiyor. Çok üzgünüm, Luc ama bunlar canını sıkacak," dedi derin bir fısıltıyla.

Ona biraz daha sarılıp kolunu sıktım, en azından bir süre bunları düşünmek istemiyordum.

"Akşam yemekte konuşacağız, söz veriyorum. Şu an güneş batıyor." Elimle minik binaların arkasından yükselen, renklerinin kusursuzluğuyla bizimle alay eden ufku gösterdim. "Bu manzaranın tadını çıkarmazsan canın çok sıkılır."

Nat bakışlarını batan güneşin geride bıraktığı gölgelere çevirdi. Derin bir nefes alırken gergin vücudu biraz rahatlamıştı.

"Kesinlikle haklısın."

~

Natalie, bana Sam ile alakalı bulduğu şeyleri anlatırken bazı belgeler de göstermişti. Bunlardan biri, adına çalıştığı kişinin Rusya'da bir şehirde olduğu ancak konumunu tam anlamıyla saptayamadığıydı. Tıpkı onun yaptığı gibi bilgileri aldığı *IP* adresi sürekli değiştiği için belirli bir noktaya ulaşmamız imkânsızdı.

Bir diğer öğrendiği şey ise, Sam'in sürekli şehrin bilinmez mahallelerinde ve ara sokaklarında dolaştığıydı. San Francisco sınırları içerisinde pis işler için elbette uygun mekânlar vardı ama bir şekilde hepsinin üstü kapatılıyordu. Kamera kayıtları, *GPS* ya da diğer tüm şeylerin bu kadar hızlı temizlenip geriye hiç iz bırakılmaması en büyük sorunlarımızdan biriydi. İlk defa Nat için bir şeylere erişmek bu kadar zor ve yorucu olmuştu. Yıllarca aldığı eğitimi çok ileri taşıyan genç bir kadın olarak yaşananlar yüzünden kendini özgüvensiz hissediyordu.

Yemeğin ve iç karartıcı konuşmamızın ardından biraz kendimle kalıp düşünmeye karar vermiştim. Bunun için en iyi seçenek ise elbette sahildi. Beynimi ele geçiren sorular ruhumun kapılarını da zorluyordu. Açıkçası bu tarz durumlarda hiç bu

kadar zorlandığımı hatırlamıyordum. En büyük düşmanımın, aramızdaki bu soğuk savaşı bir üst seviyeye taşımak için kızını karşıma çıkarması bile beni bu kadar çok endişelendirmemişti. Bildiğim yerden gelen her sorun ve probleme karşı rahattım ama bu, planlarımı altüst etmişti.

Derin bir nefes alarak hafif nemli havayı içime çektim. Düşüncelerim Hera'ya kaydığı için şimdi gerginliğim çok daha üst bir seviyeye çıkmıştı. Ne zaman aklıma gelse, zihnim uyarı sinyalleri veriyordu. O benim için bir hedefti. On ikiden vurmak istediğim, bunun için her şeyi yapmaya hazır olduğum bir hedef. Beni etkilemek için elinden geleni yaparken her şeyin farkında olduğumu biliyordu ama yine de bu oyuna devam etmekte ısrarcıydı. Benden açık bir hamle beklemesine rağmen bugün yaşananlar onu biraz da olsa şaşırtmıştı.

Birkaç saniye daha soluklanıp serin deniz havasıyla ciğerlerimi doldururken bakışlarımı geceyi ikiye bölen aya çevirdim. Evet, kesinlikle temkinli adımlarla onu kenara sıkıştırmam gerekiyordu. Sessizliğini ancak bu şekilde kırabilirdim. Tüm planlarım altüst olduğuna göre aramızda gelişen bu pasif-agresif durumu ve ofisime adım attığı günden beri hissettiğimiz o akılalmaz çekimi kullanmanın zamanı gelmişti.

Hera'yı aramak için telefonumu çıkardım ve hiç tereddüt etmeden hattın düşmesini bekledim. Uzun bir süre çaldıktan sonra tam kapanmak üzereyken tok sesi kulaklarıma doldu.

"Bay Morrison, iyi akşamlar. Bu saatte aradığınıza göre acil bir durum söz konusu olsa gerek."

Bir dakika...

O nefes nefese miydi? Ne yapıyordu ki? Gözlerim aklıma gelen ilk sinir bozucu düşünceyle kısılırken tepkisiz kalmak için dilimi ısırdım ama pek işe yaramadı.

"Neden nefes nefesesin?"

Hafif, sinsi bir kıkırdamayla karşılık verdi. *Lanet olası kadın.* Hayır, bu sefer planımın bozulmasına izin vermek gibi aptalca bir niyetim yoktu.

"Bu aslında sizi pek ilgilendirmiyor ama..." Can sıkıcı birkaç saniye boyunca duraksadı. "Spor yapıyordum."

Kaşlarım çatılırken, "Bu saatte mi?" diye sordum.

"Benim için spor yapmanın bir saati yok."

Demek öyle, *prenses*...

"Bana konum at."

"Ne?" Şaşkın sesine karşı bir kahkaha atmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Bana konum at, Hera. Sana eşlik edeceğim."

"Bunun pek uygun olduğunu düşünmüyorum."

"Merak etme, seni yemeyeceğim. Sadece birlikte spor yapacağız. Sonuçta bir aydır beraber çalışıyoruz. Artık belirli bir samimiyetimiz olduğunu düşünüyorum, ne dersin?"

Sinirlendiğini, ters bir şeyler söylememek için kendiyle savaştığını hattın diğer ucundan bile hissedebiliyordum.

"Tamam," dedi sıkılı dişlerinin arasından. "Konumu mesajla iletiyorum."

Telefonu kapattığım sırada keyifli bir gülümseme dudaklarıma yerleşti. Beni henüz tanımıyordu. Yapabileceklerim hakkında en ufak fikri de yoktu. Yaşanacakları şimdilik kestiremiyordum ama emin olduğum bir şey vardı.

Gelmekte olan savaş hepimizde unutulmaz izler bırakacaktı.

HERA

Telefonu kapatıp bir köşeye fırlattıktan sonra su şişemi alıp kafama diktim. Bu adam sinirimi bozuyordu. Bu saatte evime gelmek istemesi hem normal değil hem de hiç ona göre bir davranış değildi. Kafasının içinde neler döndüğünü merak ettiğim için itiraz etmemiştim. Ayrıca bu durumu kendim için de kullanabilirdim.

Evim benim güvenli bölgemdi, maskelerimden arındığım ve duvarlarımı indirip sadece kendim olabildiğim tek yerdi. Bu fikre bu kadar sinirlenme sebebim belki de buraya adım attığı anda varlığının bir şeyleri değiştireceğine dair kapıldığım tuhaf histi. Geçmek bilmeyen bir kaşıntı gibi beynimin içini tırmalıyordu.

Sinirle başımı iki yana salladım. *Saçmalama, Hera. En fazla birkaç saat burada olacak. Plana odaklan, kendine gel ve bunu lehine çevir. Ona bir süre ihtiyacın var.* İçten içe yaptığım moral konuşmasının ardından derin bir nefes alıp zihnimi boşalttım.

Spor salonumun ortasında kendi kendime konuşuyordum. *Delirmenin eşiği bu olsa gerek.* Odanın en geniş duvarını kaplayan aynama bakıp kendime çekidüzen verdim. Sporcu sutyenimle mini şortum terden üstüme yapışmıştı ama bunu umursayacak durumda değildim. Üzerime kırk kat kıyafet de giysem, bakışlarındaki nefret ve şehvet alevinin tenimi yakıp kavuracağını biliyordum.

Düşmanından nefret etmek kolaydı.

Ne yazık ki, nefret ederken aradaki cinsel çekimi hissetmek kolay olmaktan çok uzaktı.

Spor odamdan çıkıp mutfağa doğru sakin adımlarla ilerledim. Soğuk bir biranın az da olsa bulanık zihnimi uyuşturacağını düşünüyordum. Birayı açıp bir yudum aldığım sırada çalan kapının sesiyle irkildim. Bu kadar hızlı gelmiş olması normal miydi? Gerçi bildiğim kadarıyla evi yakınlardaydı.

Kapıyı açmadan önce kısa bir süre bekledim. Bu adamı öldürmemek için gerçekten kendimle büyük bir savaş veriyordum.

Nihayet kapıyı açtığımda karşımda düşük bel bir eşofman altı ve vücuduna oturan siyah bir tişörtle duruyordu. Saçları sanki defalarca onları karıştırmış gibi dağınıktı, ışıkta altın sarısına bürünen kumral tutamlar alnına doğru dökülüyordu. İfadesiz yüzüne rağmen lacivert bakışları bir meydan okumanın

ateşini fitillemek üzereymiş gibi bakıyordu. Bakışlarım tekrar saçlarına kaydı, kabul etmem gerekiyordu ki pek çok kadının kıskanmasına sebep olacak kadar canlılardı. Sırf böyle düşündüğüm için bile kendimden tiksinerek yüzümü buruşturdum.

Şaşkın bir ifadeyle, "Bana baktıktan sonra yüzünü ekşiten çok fazla kadın tanımıyorum," dedi Lucas.

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırırken umursamaz bir tavırla omuz silktim.

"Bir şeylerde ilk olmayı severim." Sesim olmasını istediğimden çok daha katıydı.

Bakışları vahşileşti, hafifçe dudağını büzdü. "İnan bana ben de."

Ölümcül birkaç saniye boyunca birbirimize ters ters baktık. Tıpkı diğer şeylerde olduğu gibi böyle basit bir konuşmada bile nefret kırıntıları aramızda uçuşuyordu.

En sonunda göz temasını kesip kenara çekildim. Girmesi için yeterli alanı sağladığımda yavaşça içeriye doğru adım attı. Bir anda, sanki nereden geldiği belli olmayan alaycı bir rüzgârla evin içinde dolaşmaya başlamıştı. Havanın daha ağır, daha yoğun bir tada büründüğüne yemin edebilirdim.

Lucas salona doğru ilerlerken hemen arkasındaydım. Bakışları uzun pencerelerimin önünde duran antrasit tonlarındaki yemek masasına, ardından biraz ilerisine yerleştirdiğim siyah-kırmızı tonlarındaki koltuklarıma kaydı. Kalabalığı fazla sevmediğim için evimi yalın ama çarpıcı renklerle döşemiştim.

Etrafı biraz daha dikkatle incelemeye başlamıştı ama çabası boşaydı, ortada benimle alakalı bulabileceği pek bir şey yoktu. Sadece birkaç aile fotoğrafı ve masanın üzerine gelişigüzel bırakılmış birkaç kitap...

Tekrar salonumun büyük pencerelerine doğru döndü, yürüyüp masanın arkasında geçtikten sonra durdu. Tıpkı ofisinin terasında yaptığı gibi ellerini ceplerine sokup gözlerini manzaraya diktiğinde bunun ona özgü bir hareket olduğunu anlamıştım.

Bu adamın üstünde eşofman varken bile duruşundan hiçbir şeyin eksilmemesi adil değildi. Etrafa güç yayıyordu ve bunun fazlasıyla farkındaydı. Tanrım... Ona böyle bakabiliyor olmaktan nefret ediyordum. Daha önce kimseye karşı cinsel anlamda bu kadar çekildiğimi hissetmemiştim. Ancak bu adamla geçirdiğim bir ay, dizginleyemediğim birtakım cinsel dürtüleri harekete geçiriyordu. Belki de sadece birileriyle sevişmeye ihtiyacım vardı.

Hafifçe iç çektim.

"Öylece dikilecek misin?" diye sorduğunda irkildim. Kendi düşüncelerimde öyle çok kaybolmuştum ki...

Boğazımı temizleyip, "Etrafı incelemeyi bitirmenizi bekliyorum. Buraya evimin manzarasını izlemek için gelmediniz herhalde, değil mi?" diye sordum.

Lucas evimin duvarlarında yankılanan bir kahkahayla arkasını döndü. Kollarını bağlayıp başını hafifçe yana yatırdığında dudaklarına yerleşen arsız tebessüm kahkahasını hatırlatan tek şeydi.

"Şu an mesai saatleri dışındayız," dedi sanki aniden konuyu değiştirmemiş gibi rahat bir şekilde.

"Bundan ne çıkarmam gerekiyor?" Duruşunu taklit edip başımı eğdim. Gözleri birkaç saniye bacaklarımda oyalandıktan sonra ağır ağır tüm bedenimde dolaştı. Bakışları bir mum damlası gibi yakıcıydı; ardında minik, tatlı bir sızı bırakıyordu.

"Bundan çıkarman gereken şey..." Öne doğru birkaç adım attı. "Bana siz diye hitap etmene gerek olmayışı. *Yalnızız.* Şirkette değiliz."

Adımları hızlandı, aramızdaki mesafeyi hızla kapatıp hiç beklemediğim bir şey yaparak ellerini omuzlarıma koydu. Parmaklarının tenimde bıraktığı his hem dokunulmaktan hoşlanmayan tarafımı rahatsız ediyor hem de nabzımın hızıyla oynuyordu. Ellerinden kurtulmak için kıpırdandım ama beni daha

sıkı tuttu. Kaşlarım çatılırken sert bakışlarımla gözlerini karşıladım. Hayalarına tekme atmamak için kendimle büyük bir savaş veriyordum.

"Bana Lucas diyebilirsin," dedi giderek ağırlaşan sessizliği bozarak.

Dudağımın kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. Gözlerinin içine bakarken gerçek Hera'yı, hissettiğim kini görmesi için bakışlarımı hiç kaçırmadım.

"Sana Lucas dememle baş edebilecek misin?" İğneleyici tınımın altında yatan imayı anlamıştı. Tam bir arsız gibi göz kırptığında onu boğazlamak istiyordum.

Ukala piç.

"Bilemiyorum... Sanırım deneyip görmemiz gerekecek." Ellerini indirdikten sonra birkaç adım geri çekildi. Tekrar nefes aldığımı hissederek soluklandım. Parmaklarının geride bıraktığı his hâlâ omuzlarımı mesken tutuyordu.

Bakışları tekrar evin içinde dolanırken sakin bir ses tonuyla, "Tamam, artık gelme amacıma odaklanalım. Sporu nerede yapıyorsun," diye sordu.

Kıçını tekmeleyecek olmanın verdiği keyifle genişçe sırıttım.

"Bu taraftan." Evimin uzun koridorunda ilerlerken beni ağır adımlarla takip etmeye başladı.

"Acaba sana Lucas değil de John diye mi seslensem? Ne dersin?"

Tam odanın kapısına uzandığım sırada bileğimi yakaladı. Sıkı tutuşuna karşı tek kaşımı kaldırdım. Bu sefer teninden yayılan tek şey tamamen bir tehdit gibiydi. Yüzüne baktığımda, bana öfkeli ve soğuk bir ifadeyle karşılık verdi.

"Bana yalnızca Lucas diyebilirsin, Hera. John değil."

Demek bu isimden rahatsızlık duyuyordu. Sebebini merak etmiştim ama sormak yerine biraz daha üstüne gitmeye karar verdim.

"O zaman sana daha çok John demeliyim." Bileğimi elinden kurtarıp kollarımı göğsümde bağladım. Lucas kararan bakışlarıyla üzerime doğru eğildiğinde sadece bekledim.

"Ben babam değilim, Hera. Bana ya Lucas dersin ya da Bay Morrison'dan devam ederiz. Seçim senin." Çenesi öyle gergindi ki, her kelimesi dudaklarından çıkmak için çırpınmıştı.

Ben babam değilim.

Sırtını dikleştirip bana tepeden baktı, öfkesi yavaşça yerini donuk bir ifadeye bırakmıştı. Babasını kaybedeli çok olmadığını biliyordum ve ailesine ne kadar değer verdiğinin de farkındaydım. Dersime çok iyi çalışmıştım. Söz konusu aile olduğunda hisleri en karmaşık olan insan bendim. Az önce üstüne giderek hata yaptığımı anlayınca pes ettim. Bu durum, aramızdaki savaşın dışında kalmalıydı.

"Özür dilerim," dedim ikinci kez düşünmeye gerek duymadan. Bazı özürler hak edilirdi ve onları sakınmak sizi sadece daha bencil biri yapardı.

Lucas'ın gözleri şaşkınlıkla açıldı, dudakları aralanırken keskin bir nefes aldı. Ne hissettiğini anlayabildiğimi göstermek için ciddiyetle yüzüne bakmaya devam ettim. Köşeli çenesi yavaşça yumuşadı, bakışları tıpkı az önceki gibi ısınırken omuzları gerginliğini geride bıraktı.

"Sorun değil." Sesi hâlâ biraz pürüzlüydü.

Birkaç saniye boyunca aramızda sessiz bir -belki de tekrar göremeyeceğimiz- anlayış geçti.

Havayı değiştirmek, bu adama duyduğum anlayıştan kurtulmak için dönüp kapıyı açtım. "Hadi o zaman. Biraz kıçını tekmeleyeyim ki, senden özür dilemiş olmanın intikamını alayım."

Lucas arkamdan kısa bir kahkaha attı. "Ben de ne zaman gerçek yüzünü göstereceksin diye merak ediyordum."

Yorumuna karşı gözlerimi devirip etrafı incelemesi için ona

biraz süre tanıdım. Bir köşeye fırlatılmış boks eldivenlerini, odanın ortasındaki ringi, hemen ileride tavanda asılı duran kum torbasını ve aynanın önünde duran birkaç spor aletini sessizce inceledi. Odayı sakin adımlarla arşınlarken aletlerden bazılarını birkaç dakika boyunca inceleyip erkeksi bir onay sesi çıkardı.

"Bu kadar büyük ve farklı olmasını beklemiyordum. Açıkçası etkilendim." Şaşırması hoşuma gitmişti, onun gibi adamlar benim gibi kadınları sadece tanıdığını düşünürdü.

"Ne bekliyordun? Pilates aletleri mi?"

Ringe çıkarken hiç beklemeden beni takip etti.

"Aslında bakarsan..." Karşıma geçip dudaklarını büzdüğü sırada bakışları vücudumda oyalanıyordu. "Evet."

"Buna neye göre karar verdiğini merak ettim," dedim umursamaz bir tavırla.

Cevap vermek yerine sadece omuz silkti. Dudakları bastırmak istediği bir gülümsemeyle savaşıyordu. *Pislik.* Benim bir pilates güzeli olmadığımı, çok daha sert sporlarla, hatta birilerini pataklamakla ilgilendiğimi aslında çok iyi biliyordu. Derin bir araştırmayla hakkımda edinebileceği en basit bilgilerden biri buydu çünkü.

Babası konusunda biraz daha ısrarcı olmadığım için pişmanlık duymaya başlamıştım bile.

İç çekip yere eğilerek eldivenleri kaptım ve ona doğru fırlattım. Çevik bir hareketle ikisini de havada yakalayıp gözlerimin içine baktı. Ringi tüm varlığıyla doldurmuştu. Bu kadar iri bir adam olması canımı sıkıyordu ama dövüşürken en önemli şey stratejiydi.

"Ben eldiven takmam," deyip küçümseyici bir bakış attı.

"Ben de."

"Güzel."

Eldivenleri ringden dışarı fırlatıp ağır adımlarla bana doğru yaklaşırken göz temasını hiç kesmemişti. Yürürken etrafına

yaydığı güç bana onun hakkında bilmediğim bir şey daha söylüyordu. O da bu adamın, tertemiz siciline rağmen tehlikenin ne demek olduğunu en az benim kadar iyi bildiğiydi.

Tıpkı ofisteki gibi sadece bir nefeslik mesafede durduğunda, viskiyle karışık ona özgü günahkâr bir koku tüm duyularımı işgal etti. Etrafımızdaki havanın ağırlığı sanki bizimle alay ediyordu.

Eliyle çeneme doğru uzandığında parmakları tenime değmeden bileğini yakaladım. Bakışları karanlık, uğursuz bir hal alırken orada bir yerlerde farklı bir savaş verdiğini görebiliyordum.

"Canını yakmak istemiyorum."

Canını yakmak istemiyorum.

Bu, ondan duymayı bekleyeceğim en son şeydi. Ve hayır, kesinlikle az sonra ringde yaşanacaklardan bahsetmiyordu. Duruşu biraz daha gevşerken tutuşumdan kurtulmak için herhangi bir hamlede bulunmadı.

Ona biraz daha yaklaştım. Söyleyeceğim her kelimeyi zihnine kazımasını istiyordum. "Canımı zaten yakamazsın."

Kelimeler göründüğünden fazlasını taşırdı ve onun da bunu bildiğine emindim. Aramızda hüküm süren sağır edici sessizliğe rağmen tepkisiz kalmaya devam etti. Yıkımın ne demek olduğunu, canımızı yakan şeylerin ne noktada bizim birer parçamız haline geldiğini seneler önce öğrenmiştim. Görünen o ki benim öğretmenim, Lucas'ınkinden daha acımasızdı.

Ağırlaşan havayı dağıtmak istercesine birkaç adım geri çekildi. Eliyle alnına dökülen birkaç tutamı geriye doğru itti. "Madem o kadar eminsin, başlayalım mı?"

Sırıtarak dilimle dudaklarımı ıslattım. Bakışları ağzıma kaydı, birkaç saniye oyalandıktan sonra tekrar gözlerime odaklandı.

"O zaman," dedim sinsi bir gülümsemeyle. "İlk hamle senin olsun."

Her zamanki dövüş pozisyonumu aldım. Lucas duruşunu dikleştirip ringin etrafında dönmeye başladığında bakışlarımla onu takip ediyordum. Bu yaptığı klişe bir sokak kavgası hareketiydi. Düşmanımın hamlelerini daha net kestirebildiğim ve en iyi olduğum konuydu. Bunu bilerek yapıp yapmadığını bilmiyordum ama ne yapacağını merak etmeye başlamıştım.

İlk hamlesini beklerken onu izlemeye devam ettim. İri bedenine rağmen hareketleri bir kaplanınki kadar zarifti. Avına yaklaşırken tehlikeli olduğunu hissettiriyor ama korkutmamak için hassas davranıyordu. Aniden tam arkamda durduğunda göğsünün sırtıma değdiğini hissettim. Böyle bir temas beklediğim son şeydi ve düşünmek istemediğim fikirlerin beynime üşüşmesine sebep olmuştu.

"Bir kadına vurmak bana göre değil," dedi pürüzlü bir sesle, dudakları kulakmememe hafifçe dokunuyordu. Tüylerim diken diken olurken kısa bir süre söylediği şeyin ne anlama geldiğine odaklanamadım. Nefret ettiğin, sadece çıkarların için avucunun içine almak istediğin birini arzulamak yanlıştı. Hem de çok yanlış.

Zihnim tekrar söylediklerine odaklandı. Kötü bir şey kastetmediğini biliyordum fakat bunu duymak bir noktada kanıma dokunmuştu.

Çünkü yanıldığı bir konu vardı. Ben sıradan bir kadın değildim. Herkesin bir prenses olduğumu, bu yaşıma kadar sadece babamın eteklerine saklanıp o parti senin bu parti benim gezdiğimi düşünmesi artık canımı sıkmaya başlamıştı. Bu şehir *benimdi*. Şu an babamın oturduğu *Gümüş Taht* bana aitti.

"Belki de sorun," dedim derin bir nefes alıp hamlemi yapmak için hazırlanırken. "Senin beni kadın olduğum için hafife alıyor oluşundur. Ya da belki de gerçek benle henüz tanışmadığın içindir."

Elimi kaldırıp ensesine doğru hızla uzanırken dirseğimi

karın boşluğuna geçirdim. Hissettiği acıyla tıslayıp kısa süreli kontrol kaybından faydalanarak diğer elimi de arkaya attım ve onu tüm gücümle sırtlanarak öne doğru devirdim. Sırtı şiddetle yere çarptığında keskin bir nefes aldı. Teknik bilgiler kas gücüyle birleşince şartlar hızlıca değişebilirdi.

Lucas'ın yüzündeki şaşkınlık giderek büyürken kalkmasına fırsat vermeden topuğumu boğazına dayadım. İstesem onu şu an etkisiz hale getirebilirdim ama neler yapabildiğini görmek istiyordum. Her şeyin bir kas yığını olmaktan ibaret olmadığını, birçok dövüşün zekâyla kazanıldığını o da biliyordu.

"Buna ne dersin?" Tatlı ama bir o kadar da sevimsiz bir kahkaha attım.

"Beklemediğimi itiraf etmeliyim." Sesi boğazına baskı yapan topuğum yüzünden katılaşmıştı.

Attığım kahkahadan geriye kalan hınzır bir gülümsemeyle topuğumu biraz daha bastırdım. Bakışları kısıldı, aniden iki eliyle bileğimi yakaladığında yapacağı hamleyi az çok tahmin edebiliyordum.

Beni tüm gücüyle ters çevirdiğinde sırtım tıpkı onun gibi sertçe yere çarptı, şimdi tüm ağırlığıyla üzerimdeydi. Yüzüm acıyla buruşurken bilmiş bir ifadeyle bana bakıyordu. Ben henüz hareket etme fırsatı bulamadan bileklerimi tutup ellerimi başımın üzerinde birleştirdi.

İkimizin de gözlerinde dans eden tek duygu, katıksız bir öfkeydi. Yakmaya, yıkmaya ve rakibini yok etmek için zincirlerini kırıp saldırmaya hazırdı bu öfke. Kanının tıpkı benimki gibi kaynadığını, sabrının duvarlarıyla savaştığını görebiliyordum.

"İyi dövüştüğünü biliyordum, Hera. Ancak itiraf etmeliyim ki bu hareketi yapacak kadar güçlü, hatta cesaretli olabileceğini düşünmemiştim."

Başımı ona doğru kaldırdım, burunlarımız birbirine değdiğinde keskin bir nefes aldı. Bakışları benimkileri hiç terk etmemişti.

"Hakkımda yanılacağın tek konu bu olmayacak, Lucas."

Dudaklarının kenarı hafifçe kıvrıldı. "İşte buna eminim. Şimdi asıl soru..." Durakladı, başını biraz daha eğdiğinde neredeyse dudaklarımız buluşmak üzereydi. Benimkine karışan yoğun ve ılık nefesi tüm duyularımı harekete geçirmişti. "Pes edecek misin, yoksa o güzel kıçını gerçekten pataklamam mı gerekiyor?"

Başımı yana doğru çevirip kulağına doğru fısıldadım. "Pes etmeyeceğimi bildiğin halde, neden böyle gereksiz bir soru soruyorsun?"

Cevap vermek için beklemedi. "Çünkü hâlâ canını yakmak istemiyorum."

Tiksintiyle burnumu kırıştırdım. "Bir savaşı kazanmak, birçok duygu fedakârlığı gerektirir. Birinin canı yanacağı düşüncesi sana bu şehri getirmez. Sadece bu şehre manzarası olan bir mezarlıktan yer beğendirir."

Onu nasıl sinirlendireceğimi artık çözmüştüm. Nasıl bir adam olduğunu, o ağır ve dengeli duruşun altında yatan gerçek Lucas'ı görüyordum. Onun da zaafları vardı... Lanet olsun ki en büyük zaafı benimkiyle aynıydı: *San Francisco.*

Dudakları yanağıma değdi, sesi bir fısıltıdan ibaretti. "Sessiz verilen her savaşın kazananı, kaybeden için yüreğinde bir mum yakar, Hera. Çünkü silahların açıkça çekilmediği bir savaşta galibiyet daima adaletsizlikle gelir."

Adaletsizlik.

"Herkesin adalet terazisi farklıdır, Lucas. Benimkinde kayıpların acısı değil kazananların zaferi ağır basar."

Gözleri şimdi nefretle parlarken çenesini sıkışını seyrettim. Bu kadarı aslında benim için yeterli olmalıydı. Ama onun tabiriyle *güzel kıçını* tekmelemek için resmen kanım kaynıyordu.

Ellerimi hâlâ sıkıca tuttuğu ve neredeyse tüm ağırlığıyla üstümde olduğu için yapabileceğim en iyi şeyi yapıp ona sert-

çe kafa attım. Ağzı şokla açılırken bileklerimi bırakıp şiddetle kanamaya başlayan burnunu tuttu. Yarattığı boşluktan faydalanarak onu tüm gücümle yana doğru ittim. Ayağa kalktığımda tekme atmak için hamle yapmak üzereydim.

Ancak lanet olası adam bu işte en az benim kadar iyiydi. Kanamasını umursamayıp hızla tekmemi savuşturdu, çevik bir hareketle kalkıp tam karşıma dikildi. Şimdi tekrar pozisyon almış, birbirimize ölüm vaat eden soğuk bakışlar atıyorduk.

"Burnumu kırabilirdin," dedi kanı tekrar elinin tersiyle silerken.

Sırıttım. "Tüh, kırılsaydı dergi kapaklarına poz veremezdin. Keşke biraz daha sert kafa atsaydım."

Lucas'ın kaşları ilgiyle havaya kalktı. "Dergi kapaklarında olmam seni neden bu kadar rahatsız ediyor?"

Rahatsızlık mı? Gözlerimi devirdim. "Rahatsız falan etmiyor. Ben sadece o ukala, yakışıklı yüzünü dağıtmakla ilgileniyorum."

Dudaklarına doğru akan kanı hafifçe yaladı. Yaptığım hatayı fark ettiğimde artık çok geçti. Başını yana eğerken yüzüne flörtöz bir ifade yerleştirmişti. "Yakışıklı mı?"

Bu adamı öldürmek için yeterli tüm sebeplere sahiptim. Ne demeye bekliyordum ki? "Konumuz bu mu sence?"

Omuz silkti. "Bilmem, sonuçta kelime senin dudaklarının arasından çıktı."

Seni. Kendi. Ellerimle. Boğacağım.

Sinirimi bozuyordu ve bunun farkındaydı. Daha fazla uzatma gereği duymadan, "Tamam, bu kadar konuşma yeter," dedim ciddi bir tonda.

Hamlemi yaparak üstüne atıldığımda sağ tarafa doğru kaçtı, adımları hızlıydı. Onu takip ederken zorlanmıyordum ama bu kadar çevik olmasının canımı sıkmadığını söyleyemezdim. Yumruklarımı çok iyi savuşturuyor, hareketlerimi artık çok rahat tahmin ediyordu. Birinin dövüş tekniğini bu kadar kolay

çözmek normalde imkânsızdı. Fakat eğer aynı ya da benzer tekniğe sahipseniz işin rengi değişirdi.

Düşüncelerimin arasında soluklanmamı fırsat bilerek çenemin altına yumruğunu indirdi. Ani darbe ve ondan gelen katıksız gücün etkisiyle kendimi ringin kenarında bulduğumda artık tepem iyice atmıştı. Çenem acıyordu, yarın orada bir morluk oluşacağına adım kadar emindim.

"Hâlâ canını yakmamı istediğinden emin misin?" diye sordu ben çenemi ovuştururken.

Bakışlarla biri ölebilseydi, şu an Lucas'ın külleri bu şehrin etrafında uçuşuyor olurdu. Sinirle olduğum yerde doğrulup alnımdan akan teri sildim.

"Bu konuya fazla takılıyorsun, koca adam."

Öne doğru atılıp koşmaya başladım. Gerçekten tepemi attırmıştı, bütün akşam tüm tuşlarıma basmış olmasaydı bu hamleye asla başvurmazdım. Koşuşumu savuşturacaktı, ki tam olarak öyle de yaptı. Yan tarafa doğru kaçtığında hızla eğildim, yerde dönerek sağ bacağına sert bir tekme savurdum. Dengesini kaybettiğinde aynı hızla ayağa kalkıp başını ellerimin arasına aldım ve dizimi tıpkı az önce bana yaptığı gibi çenesine geçirdim.

Lucas arkaya doğru savrulurken bu durumun artık benim için bir dönüşü yoktu. Üstüne çıkıp dizimi boğazına dayadım. Elleri hiç vakit kaybetmeden kalçalarımı bulup tüm gücüyle beni kaldırdığında yerde yuvarlandık.

Dövüşün ve birbirimiz üzerinde kurmaya çalıştığımız hâkimiyetin hızını alamamıştık. Sayamadığım kadar çok bir yerlere savrulmuş, kendimizi defalarca yerde bulmuştuk. Sonuç olarak benim dudağımın kenarı, onun da kaşı patlamıştı. Şimdi ikimiz de yorgunluktan ölmek üzere ringin iki zıt köşesinde öylece oturuyor, birbirimize bakıyorduk.

Yaklaşık on dakika boyunca ne o konuştu ne ben. Sessizlik yine tüm ağırlığıyla üzerimize çökerken sadece soluklanıp su

içtik ve kenarda duran havlularla terimizi sildik. En sonunda bakışlarımız tekrar buluştuğunda nefret kıvılcımları tenimde bir kez daha canlandı. Ancak bu sefer ona eşlik eden başka bir his daha vardı. Kanımı kaynatan türden bir his... Lucas göz temasını kesmeden yavaşça yerinden kalkıp bana doğru yaklaştı. Yanıma oturduğunda kollarımız birbirine temas etti ve o kıvılcım bu sefer hayat buldu.

"Bu kadar intikamcı olduğunu bilmiyordum," dedi kısık bir sesle tam karşıya bakarken.

Yan gözle yüzünü inceledim. Yüzü dağınıkken bile bu kadar *iyi* görünmesi haksızlıktı. "Ben de senin, benim kadar iyi dövüşebildiğini bilmiyordum."

Kaşları şaşkınlıkla kalkarken bana doğru döndü. "Bunu söylemesi gereken kişi aslında ben değil miyim?"

Ne?

Yüzümü buruşturup ben de ona doğru döndüm. Ciddiyetimi anlaması için tişörtünün yakasını tutup onu kendime doğru çektim. Şaşkınlığı daha çok büyürken sanki bir an gülmek istiyormuş da kendini zor tutuyormuş gibi görünmüştü. Kahrolası adam gerçekten sinirimi bozuyordu.

"Sırf kadın olduğum için böyle düşünüyor olman midemi bulandırıyor. Madem cinsiyetçi davranıyoruz, sizden çok daha zeki ve çok daha güçlü varlıklar olduğumuzu ne zaman anlayacaksınız?"

Lucas söylediklerime karşı aniden gülmeye başladığında yakasını bırakıp onu itmek istedim ancak bileğimi hızla tutup bu sefer o beni kendine çekti. Derin bir nefes alıp çenemi sıktım.

"Tanrı aşkına, Hera! Sadece seni sinir etmek için söylediğimi anlamış olmalıydın." Duraklayıp birkaç saniye yüzümü inceledi. "Ayrıca ringdeki performansını işyerinde göstermiş olmanı da dilerdim."

Onu kesinlikle öldürecektim. Ölümü başkasının elinden olamazdı. Bu zevki kimseye bırakmadığımdan da emin olacaktım.

"Sen ukala piçin tekisin."

"Sen de ağzı bozuk bir cadısın."

Birbirimize dik dik bakmaya devam ederken o an yapmak istediğim, muhtemelen bana pek bir faydası olmayacak sadece iki şey vardı.

Birincisi kıçını tekrar pataklamak, hatta bu sefer onu komaya sokmaktı.

İkincisi ise buraya geldiğinden beri, hatta son birkaç haftadır yapmak istediğim şeydi. Onu *öpmek*.

Onun da aynı düşüncelerle savaştığına emindim. Zihnimin en ücra, en karanlık köşesinde yanan bir ışık bana bunu sadece çıkarlarım için istemediğimi söylüyordu. Onu yalanlamak kolaydı fakat bunca nefretin arasına giren bu fiziksel çekimin sonu iyi olmayacaktı.

Lucas aramızdaki mesafeyi santim santim kapatırken tüm hücrelerim beklentiyle doldu. Ofisinde yaşanandan çok daha karmaşık bir andı bu. Soluduğumuz hava bile şimdi birbirine karışıyordu. Ne o itiraz etmek istedi ne de ben. Belki de adrenalin hâlâ damarlarımızda dolaşırken buna engel olmak imkânsız gelmişti... Ya da ben suçlayacak bir şeyler arıyordum.

Lucas'ın dudakları neredeyse benimkilere değmek üzereydi, bu hafif temas akılalmaz bir öpücüğe dönüşmeden önce spor salonunun kapısı aniden açıldı.

İkimiz de telaşla geri çekilirken yaşadığım ufak bir baş dönmesi zihnimi bulandırmıştı. Bu, kapıların bizi ikinci kez bölüşüydü ve kurtulduğum için Tanrıya şükürler mi yağdırsam, yoksa canımı sıktığı için küfür mü etsem pek emin değildim.

Açılan kapıya doğru döndüğümde gelen kişinin kim olduğunu çok iyi biliyordum çünkü evimin anahtarı ben hariç sadece bir kişide vardı. Gözlerim Martin'e doğru kaydı, dikkatle ikimize bakıyordu. Yüz hatlarını ele geçiren şoku görmemek imkânsızdı.

Lanet olsun.

BÖLÜM 8
KARMAŞA

HERA

Kendi sessizliğim ilk defa bu kadar uzun sürmüştü. Ne yazık ki, durumun tuhaflığı göz ardı edilemeyecek kadar baskın ve bir o kadar da can sıkıcıydı. Diğer yandan Martin genelde habersiz gelmezdi. Beni arayıp ulaşamadığı zamanlarda veya acil durumlar dışında asla anahtarını kullanmazdı. Kişisel alanıma her zaman saygı gösteren bir adam olmuştu. Görünen o ki, ya telefonu açmadığım için telaşlanmıştı ya da gerçekten acil bir durum söz konusuydu.

Lucas yanımda hareketlenip sessizce ayağa kalkarken bana elini uzattı. Herhangi bir şey söylemeden yardımını kabul ederek elini tuttum. Bir süre birbirimize gergin bakışlar attık. Gerçeklik tekrar aramızdaydı. Olması gerektiği gibi olması gereken yerdeydi.

Boğazımı temizleyip ortamın bu can sıkıcı havasını dağıtmak adına, "Burada bekleyebilir misin? Hemen döneceğim," dedim.

Lucas gözlerimin içine bakarken tek bir kelime etmeden

sadece başını salladı. Ciğerlerim sıkıntılı bir nefesle dolarken kapıya, bana şüpheli bakışlar atan Martin'e doğru ilerlemeye başladım.

"*Dios Mío, Martin. Deja de mirarme de esa forma.*"*

Yanına ulaştığımda gözlerini bu kez Lucas'a çevirip birkaç saniye boş boş baktı. Tekrar bana döndüğünde şimdi sadece endişeli görünüyordu. Koruma içgüdüsüne ihtiyacım olmadığını bilmesine rağmen kendine engel olamadığının farkındaydım. Martin'in bu huyu hiçbir zaman değişmemişti. Ancak benim çoğu zaman canımı sıkıyordu.

Erkeklerin, kadınları hafife almak gibi gülünç bir huyu vardı. Bu gibi durumlarda beyinleri ile düşündüklerinden şüphe duyuyordum.

"*Cuando escuche una explicación lógica, haré lo que dices.*"**

Kendime hâkim olamayarak kolundan tutup onu yatak odama doğru götürdüm. Elbette hiçbir şey söylemeden bana itaat etti. İçeriye girdiğimizde kapıyı kapatıp hızlıca kilitledim.

"Ne halt ettiğini zannediyorsun, Martin? Benimle konuşurken kelimelerini dikkatli seçmen gerektiğini sana daha önce de söylemiştim."

Martin derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalışırken yatağımın kenarına oturdu. Dirseklerini dizlerine dayayıp başını ellerinin arasına aldığında kaşlarım çatıldı.

"Hera, sana söylemem gereken önemli bir şey var. Fakat ondan önce bu içeride gördüğüm saçmalığın ne olduğunu anlatmak istersin diye düşünüyorum."

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Kimseye hesap vermek gibi huylarım yoktu. Karşımdaki Martin olmasaydı, sırf böyle bir talepte bulunduğu için bile o kişiyi öldürebilirdim.

"Biraz tuhaf bir durum olduğunun farkındayım," dedim sakince.

* (İsp.) Tanrı aşkına, Martin. Bana şöyle bakmayı kes. (e.n.)

** (İsp.) Mantıklı bir açıklama duyduğumda söylediğini yapacağım. (e.n.)

Martin başını ellerinin arasından çekip yüzüme baktı. "Öyle mi dersin?" Yeşil gözlerindeki şüphe kırıntılarına karşı gözlerimi devirdim.

"Aradı ve gelmek istediğini söyledi, Martin. Spor yapıyordum, eşlik edebileceğini söylediğinde bu durumu kendim için kullanabileceğimi fark edip onu reddetmedim. Bazen planlar değişebilir ya da beklemediğimiz gibi gelişebilir."

"*Dios Mío!* Evine kimin gelip gelmeyeceğine karışamam ama o adam senin baş düşmanın. Kendi evinde onunla yalnız kalman bir tek bana mı saçma geliyor?"

Binanın ve mahallenin dört bir yanındaki adamlarımızı unutması biraz gülünçtü ancak ne demek istediğini bir noktada anlıyordum.

İç çekip yanına oturdum, bir elim omzunu bulurken yüzüne bakabilmek için ona doğru eğildim.

"Haklısın... Başta ben de hoş karşılamadım, yine de bir noktada gerçekten işime yarayabileceğini düşündüm. Kim olduğumun farkında, bunu biraz olsun görmesini istedim." Kısa bir süre duraksadım. "Eninde sonunda buraya gelecekti, bir bahane bulması da an meselesiydi." Geri çekilip alınmış gibi yaparak omzuna hafif bir yumruk attım. "Ayrıca bana kolayca zarar verebileceğini düşünüyor olman yeteneklerime hakarettir, Martin. Tanrım, beni hiç tanımıyormuşsun gibi ya da küçük bir kız çocuğuymuşum gibi azarlaman çok sinir bozucu. Bunu bir başkası yapıyor olsaydı, şu an muhtemelen çakım boğazına saplanmış olurdu."

Martin tuttuğu nefesini verirken dönüp yüzüme baktı. Dudakları hafif bir tebessümle kıvrıldıktan sonra ciddiyeti son hız geri döndü.

"Sana bir şey olursa hiçbirimiz ayakta kalamayız, Hera. Sen -ailen de dahil- hepimizin sığınağısın. Bunun farkında ol ya da olma. Gerçek bu." Muzipçe omuz silkti. "Ayrıca küçük bir kız

çocuğu olmasan da benim en yakın arkadaşımsın, dostumsun ve ben senin için endişeleniyorum."

Elimi yüzüne koyarak sakinleşmesi için birkaç sefer yanağını okşadım.

"Martin, bana bir şey olmayacak."

Bir süre öylece durup derin nefesler aldı, sonra yanağını elimden yavaşça çekti. "Sana bir zarar verirse onu yaşatmayacağımı biliyorsun."

"Bana zarar vermeye kalkarsa, onu ben yaşatmayacağım. Sen de bunu biliyorsun." Ona göz kırpıp omzumla omzunu ittim.

Ardından birkaç dakika ikimiz de konuşmadık. Sessizliğin bir süre ikimizi de kendi düşüncelerimize hapsetmesine izin verdik.

"Buraya habersiz neredeyse hiç gelmezdin. Anahtarı kullandığın zamanlar sayılıdır. Neler oluyor, Martin?" dedim tekrar dikkatimi ona yönelterek.

Martin dudaklarından kaçan derin bir of sesiyle birlikte ayağa kalktı. Odanın içinde bir ileri bir geri yürürken gergin adımları parke zemini şiddetle dövüyordu.

"Tanrım, Martin! Lütfen artık konuşur musun? Lucas içeride yalnız, evin her yerinde kamera olması hiçbir şeyi değiştirmiyor ayrı..."

"Depolarımızdan birini patlatmışlar," dedi aniden. Sesi konuşmamı bir bıçak gibi keserken sözleri de aynı keskinlikle zihnime saplanmıştı.

Ne?

"Şaka yapıyorsan yeri değil..." Sakin olmaya, ciddi olmadığına kendimi inandırmaya çalışarak ayağa kalktım.

"Şaka yapıyor gibi mi duruyorum sence?" Martin kollarını iki yana açtı, sesi şimdi biraz daha hırçındı. "İçeride sevkiyatla alakalı herhangi bir şey yoktu ama bir sonraki depomuz ora-

sıydı. Sevkiyatın gerçekleşeceği bir sonraki depo..." Kollarını indirip başını geriye doğru yatırdı.

Siktir. Kapıya doğru yaklaşıp sessizce açtım, odamın koridorunu kontrol ettikten sonra tekrar hızla kapattım. Sesimi yükseltmemek, içten içe geçirdiğim cinneti belli etmemek için birkaç derin nefes aldım. Ardından sakince Martin'e döndüm.

"Bu da demek oluyor ki, sevkiyatı yapacağımız yeri önceden biliyorlardı. Belki de hepsini biliyorlar..."

Benim sevkiyatlarım bilinmezdi. Benim işlerim aksamazdı. Benim adamlarım hata yapmazdı. Hiçbir zaman yaşamadığım bu lanet olaylar şimdi bir kasırga gibi gelip tüm planlarımı dağıtmaya başlamıştı...

Martin'in kolunu tutup sertçe çektim. "Bu nasıl olabilir? Bana bunu açıklayacaksın, Martin. Ben yokken işleri sen ve hiç faal olmasa da Cass yürütüyor, değil mi? Hiçbir zaman görmediğim hatalarla neden şimdi karşılaşıyorum?" Çenemi o kadar çok sıkmıştım ki, dişlerim neredeyse kırılmak üzereydi.

Martin kolunu elimden kurtarıp yüzüme sert bir bakış attı.

"Açıklamasını biliyor olsam söylerdim, değil mi? Daha önce işleri nasıl yürütüyorsak, öyle devam ediyor." Sesi gitgide yükseliyordu. "Bunun tek bir mantıklı açıklaması var. İçeriden bir yerden bilgi sızdırılıyor."

Gür bir kahkaha attım. "Hadi ya? Ciddi misin? Üstün zekâna hayran kalmamak elde değil." İnanamayarak yüzüne baktığımda bakışları kısılıp ağzı düz bir çizgi halini aldı.

"Bunu şu an tartışmamız olanları değiştirmeyecek. İpuçlarına ihtiyacımız var. Drew'u ve ekibini yönlendirip olayı sıradan bir kundaklama gibi göstermeyi başardım. Ancak bundan sonrasında sana ihtiyacım var. Gitmemiz gerekiyor," dedi sesini alçaltmayı akıl ederek.

Bu akşam belki de haklı olduğu tek konuydu. Delirmenin, burada söylenip durmanın bir anlamı yoktu. Bir şekilde aksiyon

almamız gerekiyordu. İşler çığırından yeterince çıkmıştı ve ben direksiyonu devralmak için çok bile geç kalmıştım.

"Cass'i aradın mı?" diye sordum kafamda bir plan oturtmaya çalışırken.

Martin telefonunu çıkarıp hızlı bir mesaj yazarken başını salladı. "Evet, deponun olduğu yere gidiyor."

"Güzel, ona ihtiyacımız olacak."

Kapıya doğru ilerledim. "Arabada beni bekle. On dakikaya aşağıda olacağım." Martin beni başıyla onayladıktan sonra adımlarımı hızla spor salonuna doğru çevirdim. Lucas'ın bizi dinlemediğine emindim, onun bunu riske atmayacağı zaten su götürmez bir gerçekti. Muhtemelen evin her köşesinde gizli bir kamera olduğunun farkındaydı.

İçeri girdiğimde Lucas tişörtünü çıkarmış kaşındaki kanayan yaraya bastırıyordu. Kısa bir an duraksayıp gözlerimi kırpıştırdım. Güçlü bir bedene sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirdim ve hayatımın büyük bir kısmında da pek çok *kas yığınıyla* karşılaşmıştım. Hatta çoğuyla dövüşmüş, eğitim alırken defalarca dayak da yemiştim.

Ancak Lucas, Tanrı tarafından kutsanmış gibiydi. Ne bir kas yığını gibi görünüyor ne de sıradan bir adam gibi duruyordu. Ona dair her şey, tıpkı benim gibi karanlık bir çekiciliğe sahipti.

Başını kaldırıp bana baktığında yüzünde ne düşündüğümü bilen bir ifade vardı. Onu görmezden gelmeyi tercih ederek derin bir nefes aldım.

"Bunun için özür dilerim," dedim tüm samimiyetimle.

Başını yana eğip gülümsedi, gözlerinden anlayamadığım bir ifade geçerken ağır adımlarla bana yaklaştı.

"Hangisi için? Kaşım mı, yoksa *erkek arkadaşın* mı?"

Kelimelere yaptığı vurgu, bu saçmalığa yaraşır derecede komikti. İstem dışı gülerek başımı iki yana salladım. "Sanırım ikisi için de. O da zaten erkek arkadaşım sayılmaz." Kollarımı

göğsümde kavuştururken ciddileşen yüzüne baktım. "Martin acil bir durum söz konusu olduğu için gelmiş. Söylediğine göre çok yakın bir arkadaşımın yardımıma ihtiyacı var ve gitmem gerekiyor."

Lucas söylediklerimi tartarken beni inceledi. Yalan söylediğimi anladığına yemin edebilirdim. Açıkçası şu an düşünmek istediğim son şey buydu ve atacağım yalan üzerine pratik yapacak pek vaktim de olmamıştı.

"Peki öyleyse," dedi sesine yansıyan şüpheci bir tavırla. "İnanmış gibi yapacağım."

Gözlerimi devirip ardından ona dik bir bakış attım. Varlığı yeterince sinirimi bozmuş, hiç istemediğim tuşlarıma tek tek basmıştı zaten. "Yarın şirkette görüşürüz."

Lucas birkaç kısa adımda aramızdaki mesafeyi kapattı. Elini kaldırıp yanağıma dokunduğunda her şey o kadar çabuk olmuştu ki, dokunuşuyla irkilerek geriye doğru tökezledim. Parmağı hareketimle birlikte bir kuştüyü misali dudağımın kenarına doğru kaydı. Kaşlarım çatılırken gözlerimi koyu mavi bakışlarına çevirdim. Hafifçe gülümseyip dudağımın kenarındaki yaraya nazikçe dokunduğunda az önce sızlamayan yer şimdi ince bir sızıyla zonklamaya başlamıştı. Üstelik ben, bunun yaradan kaynaklanmadığını bilecek kadar acıyla içli dışlıydım. Sinirlenerek ondan biraz daha uzaklaştım.

"Başımı türlü belalara sokacakmışsın gibi hissediyorum, Hera Allen."

Benden çok kendisiyle konuşuyor gibiydi ve kesinlikle haklıydı.

Burnumdan sert bir nefes verip güldüm. "Aynısını senin için söylemek istiyorum, Lucas Morrison."

Bakışlarımız tekrar kesişti ve aramızdaki o ufak kıvılcım sadece birkaç saniye için yanıp söner gibi oldu.

"Gitmem gerekiyor," dedim o tuhaf gerginlikten kurtulmak isteyerek. "Senin de gitmen gerekiyor."

O anda söylenecek çok şey varmış ama hepsi aramızda asılı kalmış gibiydi. Sanki bir kısmı bu savaşın tercümesinden, diğer kısmı ise bambaşka bir düşünce karmaşasından oluşuyordu. Yakmak, yıkmak, hatta paramparça etmek üzere olduğumuz pek çok şeyin ağırlığıyla doluydu. Bu durumdan o kadar rahatsız olmuştum ki; sahip olduğum bütün dengenin, hatta otokontrolün sarsıldığını fark etmem uzun sürmedi. Başka bir şey söyleme gereği duymadan, onun da sessiz kalacağını bilerek neredeyse koşarcasına yürümeye başladığımda uzun adımlarını tam arkamda hissettim.

Asansör yolculuğumuz, tıpkı evden çıkışımız gibi sessiz ve gergin olmuştu. Garaj kapısından direkt arabama doğru yöneldim ama arkamı dönüp ona bir kez bile bakmadım. Çünkü biliyordum ki tüm olanlara rağmen bugün bir şeyler değişmişti. Biliyordum ki, bu değişim hem işime yarayacak hem de hayatımın tamamını etkileyecekti. Eğer dengeyi kuramazsam hem tahtımı ve şehrimi kaybeder hem de Hera olmanın ne demek olduğunu unuturdum.

Hangi aklı başında tanrıça, tacını tehlikeye atardı ki?

Zihnimin gerisinde tiz bir ses çınladı.

Çok baskın ya da kulak dolduran türden değildi.

Ama ben ne dediğini duymuştum.

Ölümlü suretine bürünen bir tanrıyı hafife alan bir tanrıça.

BÖLÜM 9
YENİ PROBLEMLER

LUCAS

Dün geceden sonra oldukça *hasarlıydım*. Kafam karışıktı. Zihnim yorgun, bedenim bitkindi. Kaşıma yaptığım pansumana rağmen hâlâ canım yanıyordu, ki ben acı hisseden bir adam değildim. Böyle ufak tefek yaraların çoğunu aynaya bakıp orada olduklarını görene kadar fark etmezdim bile. Sırf bu yüzden karman çorman düşüncelerimle birlikte ofise patlamak üzere olan bir bomba gibi girmem hiç şaşırtıcı değildi... En azından benim için.

Sekreterim Laura dahil tüm çalışanlarım odama giden yolu panikle açmış, esen sert rüzgârı hissederek dört bir yana dağılmıştı. Yanımda Natalie olmasa belki de çoktan birilerine patlamış, hiç yoktan insanları haşlamıştım.

"Biraz sakinleşsen mi acaba?" dedi Nat odama girdiğimizde. Çantasını kolundan çekip koltuğa fırlatarak bana ters ters baktı.

Dişlerimi gıcırdattım. "Dur bir bakalım, Nat." Elimi kaldırıp parmaklarımla tek tek saymaya başladım. "*Bir*, Hera'dan ger-

çekten sağlam bir dayak yedim. Onda da yeteri kadar hasar var ama bu hâlâ dayak yediğim gerçeğini değiştirmiyor. *İki*, sen buradasın ve işler artık çığırından çıkıp iyice karıştı. Yani seni korumakla kendi işlerime yetişmek arasında gidip geliyorum. *Üç*, avukatım olacak piç herif bana ihanet etti ve farkındaysan eğer bu olayın arkasındaki kişiyi de tespit edemiyoruz. *Dört*, onlara ne diyeceğimi bilmiyorum ve bugün beni görüşmeye bekliyorlar. Ayrıca *beş*..." derin bir nefes alıp duraksadım. Söylemek istediğim şeyi dile getirmek istediğimden emin değildim.

"Evet? Beş diyordun." Nat kollarını göğsünde bağlayıp deri koltuğuma yaslandı. Bakışlarındaki meydan okumaya tepki vermek yerine omuz silktim.

"Beş yok, bu kadar."

"Ben sana söyleyeyim. Beş, Hera'ya oynadığın..." Parmaklarıyla havada tırnak işareti yaptı. "Şu meşhur ilgi oyununa kendini birazcık kaptırmaya başladın. Anlaşılan dün gece o eve gitmek sana yaramamış."

Kız kardeş katili olmayacaktım. *Hayır.* Bunu kesinlikle yapmayacaktım.

Söylediği şey kısmen doğruydu. Hera'ya karşı ilgisiz kalmak için tüm erkeklik hormonlarımın alınması gerekiyordu. Bunu hiçbir aklı başında heteroseksüel erkeğin yapabileceğini sanmıyordum. Ne var ki, böyle bir şeyin tüm planlarımızın önüne geçmesine izin vermeyeceğimi ikimiz de biliyorduk. Bu işi platonik tutmak zorundaydım. Stephen'ın ve elbette Hera'nın çevirdiği tüm dolapları ortaya dökmem, onları saf dışı bırakmam gerekiyordu. Aptal aletimin derdine düşmenin sırası değildi.

Natalie'ye bu konuyu kapatması için bir şeyler söylemek üzereyken kapı hızla açıldı ve Hera tüm ihtişamıyla içeri doğru süzüldü. Normal şartlar altında bu konuşmanın ardından isteyeceğim son şey onu görmek olurdu. Fakat bizim için normallik şu sıralar sözlükte yer alan bir kelime değildi.

Üzerine giydiği siyah ve dar elbisenin bir tane bile dekoltesi yoktu ama vücudunu öyle doğru noktalarda sarmıştı ki, bıraktığı etki neredeyse çıplaklığa eşdeğerdi.

Onunla birlikte kokusu da odayı doldurdu; gül ve baharat, kadınsı ama yakıcı.

Hay sikeyim.

Bizim varlığımızı fark ettiğinde aniden durdu. Bakışlarında şüphe tohumları yeşerirken, "Günaydın," dedi onu hiç terk etmeyen özgüveniyle. Ardından önce Nat'e, sonra bana keskin bir bakış attı. Gözleri yavaşça saatine doğru kaydığında kaşlarının çatılmasını seyrettim. "Erken gelmişsiniz, Bay Morrison."

Rahatlık ve gerginlik arasında gidip gelirken benden bir cevap beklercesine yüzüme baktı. Dün yaşananlar sadece benim zihnimi mi ele geçirmişti? Yoksa Hera'nın maskesi benimkinden daha mı kusursuzdu?

"Aslında sen geç kaldın," dedim kollarımı göğsümde bağlayarak. Canını sıkmak istiyordum. Tıpkı benim gibi canının sıkıldığını görmek istiyordum ve damarına nasıl basacağımı da iyi biliyordum.

Hera irkilerek yüzüme baktı. "Anlayamadım?"

Omuz silktim. "Anlamayacak bir şey yok. Patrondan sonra gelen herkes geç kalmış sayılır, Bayan Allen. Bundan sonra saatlerinizi ona göre ayarlarsınız."

Ağzı bir şeyler söylemek ister gibi açılıp kapandı. Sonra aniden yüzü nefretle çarpıldı, gözleri neredeyse kapanacak kadar kısıldı. Bakışlarında çakan şimşeklerden, titrememesi için iki yanında yumruk yaptığı ellerinden beni şu an öldürse ne kadar haz duyacağını görebiliyordum. Kendiyle savaşmayı bırakıp bana siktir olup gitmemi söylemesi belki de her şeyi kolaylaştırabilirdi.

Nat'in sesi aramızdaki buz dağına şiddetle çarptı.

"Biz sana bir kahve mi alsak, Luc? Ne dersin? Sen ayılamadın bence." Yüzünde beliren gergin gülümseme bir uyarı nite-

liğindeydi. Koluma girip beni çekiştirirken Hera elini kaldırıp önümüze geçti.

"Siz hiç zahmet etmeyin, kahvenizi ben getiririm. Sonuçta görevlerimden biri de bu, değil mi?" Kelimeler dudaklarının arasından tükürür gibi çıktığında ona doğru bir adım attım fakat Nat hızla aramıza girip elini göğsüme koydu.

"Lucas..."

Birbirimizi öldürmek için duyduğumuz bu şiddetli dürtü o kadar baskındı ki, nefret kelimesi bile bizimle anlam kazanıyordu.

Hera bakışlarını benimkilerden ayırmadan, "Siz nasıl içiyorsunuz kahvenizi?" diye sordu yapmacık bir ses tonuyla.

Nat sorunun ona yöneltildiğini anladığında boğazını temizledi. "Şey, hımm... Sanırım sade kah... yani şey... *americano*," dedi birkaç kez kekeleyerek.

Hera sertçe başını salladı. Asi bukleleri yüzünün etrafına dağılırken gözleri ateş saçıyordu. Hızla arkasını dönüp kapıyı çarparak çıkmadan önce dudaklarını oynatarak *beni öldüreceğini* söylediğine yemin edebilirdim.

Kapının çarpma sesiyle birlikte Nat'in çığlığı odayı doldurdu. "Tam bir geri zekâlısın!"

Hayır, sinirimi kız kardeşimden çıkarmayacağım.

Derin bir nefes aldım.

Ben iyi bir ağabeyim.

"Nat, laflarına dikkat etmen için seni bir kez daha uyarmayacağım," dedim sıkılı dişlerimin arasından. Bir şeyleri yumruklamadan ya da dişlerimi kırmadan önce sakinleşmem gerekiyordu. Kahveden çok viskiye ihtiyacım vardı. Mini barıma doğru yürüdüğüm sırada Nat yolumu kesti.

"Az önce ne yaptığının farkında mısın? Bu Hera bile olsa sen hiçbir çalışanına böyle davranmazsın. Ayrıca kapıdan girdiğinde bize nasıl şüpheyle baktığını gördün mü? Beni tanımı-

yor ve senin yanında ikinci kez, hem de sabahın çok erken bir saatinde görüyor. Durum yeterince şüpheli değilmiş gibi bir de saçma sapan sinirinle kadını azarladın!" Nat gergin bir kahkaha attı. "Peşinden gidip özür dile. İkinizin sürekli birbirinizi öldürmek için fırsat kollamanız zaten yeterince sinir bozucu. Ona ihtiyacımız var, git ve hallet."

Ceketimi üzerimden çıkarıp koltuğa fırlattım. "Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Onun peşinden falan gitmeyeceğim. Burada emirler yağdıran kişi sen değilsin, Nat."

Nat olduğu yerde küçük bir kız çocuğu gibi tepindi. "Lucas... Şu aptal sidik yarışını bir kenara bırak. Plana sadık kalacağımızı söyleyen sendin. Ortalık bu denli karışıkken her şeyi daha mı çok berbat etmek istiyorsun?"

Ona boş gözlerle bakmaya devam ettim.

Başını iki yana salladı. "Tanrım... Çözemediğin aptal hislerinle daha sonra baş ederiz."

"Çözemediğim aptal hislerim mi?"

"Çık git artık, salak adam!"

Kız kardeşini seviyorsun, Luc. Unutma.

"Gidiyorum!"

Çıkarken tıpkı Hera gibi kapıyı arkamdan çarptım. Bu haklı olmasına yaptığım bir çıkıştı. Son bir ay içerisinde bozulan düzenime, başarmak üzere olduğum şeyin üzerine dökülen benzine ve her yanı saran alevlere yaptığım bir çıkıştı.

Hera'yı bulmak için mutfak tarafına yöneldiğimde birkaç çalışanıma selam verdim. Herkes elinde birer kupa kahveyle çıkarken sessizce içeriye doğru süzüldüm. Açık bir mutfak olmasına rağmen kahve makinelerinin olduğu yer biraz köşede kalıyordu.

Hera, sırtı dönük bir şekilde kahvelerin kupalara dolmasını beklerken bir ayağını hafif bir tempoyla mermer zemine vuruyordu. Onu daha rahat gördüğüm bir açıya geldiğimde fısıltı

halinde küçük alana yayılan tok sesini duydum. Başımı biraz daha eğince kulağına dayadığı telefon görüş alanıma girdi.

Orada olduğumu belli etmeden sessizce duvarın kenarına tüneyip onu dinlemeye başladım.

"Hayır. Anlamıyorsun. Dün olanlar sadece bir depo hasarı değildi, bunu sen de biliyorsun. Ayrıca gittiğimizde ortada herhangi bir delil kalmamıştı. Cass'in bulduklarını hemen istiyorum. Bana mail at. Hayır, Martin. Evet, ben iyiyim. Bir daha beni şirketteyken arama. Sana defalarca mesaj atmanı söyledim." Kısa bir duraksamanın ardından, "Tamam. Akşam daha detaylı konuşuruz," deyip iç çekerek telefonu kapattı.

Derin nefesler alıp sakinleşmek için başını geriye atarken gözleri kapalıydı. Kendi düşüncelerinde kaybolduğunu, titreyen ellerini durdurmak için yumruklarını açıp kapatışını seyrederken ona sarılma dürtüsüyle savaştım. Bunun gibi yanlış düşünceler gün içerisinde sık sık zihnimin içine sızmaya başlamıştı...

Hera kahvelere uzandığı sırada hiç vakit kaybetmeden saklandığım yerden çıkıp duvara yaslandım. Ellerimi cebime sokup beni fark etmesini beklerken vereceği tepkiyi merak ediyordum.

Kupaları kaldırdı, sırtını dikleştirip birkaç saniye öylece dikildikten sonra arkasını döndü.

Saniyesinde bakışlarımız buluştu.

Buz mavisi gözleri kocaman olurken ağzı hafifçe açılmıştı.

Birkaç kesik nefes alıp yutkundu.

Geçirdiği şokun etkileri beklediğimden uzun sürünce dudaklarıma yayılan tebessüme engel olamadım. Onu her zaman böyle görmek mümkün değildi. Sarsılmaz kontrolü nadiren bir yıkım topuyla çarpışıyordu ve bunun sebebi çoğunlukla bendim. Bu yüzden şaşkınlık, güzel yüzünde görmekten keyif aldığım bir duygu durumuydu.

Ne söyleyeceğini bilemediğinin farkındaydım. Duruşu, bakışları ve birkaç dakika içinde yüzünü esir alan her duygu yaptığı hatayı ele veriyordu. Bana ihtiyacım olan bir bilgi vermemişti ancak istediğim bazı ipuçlarını avucumun içine bırakmıştı. İkimiz de bunun farkındalığıyla birbirimize bakmaya devam ettik, ne o ne de ben bakışlarımızı kaçırmadık.

"Kahveleriniz hazır," dedi kendini toparlamaya çalışırken. Konuya girmeyeceğini, küçük bir umuda tutunup kaçmaya çalışacağını elbette biliyordum.

"Görüyorum." Yüzüne bakmaya devam ettim. İçten içe beni öldürmek istediğinin farkındaydım.

Bakışları o eski soğukluğuna kavuşurken maskesi de geri dönmüş, tanıdığım Hera tekrar ortaya çıkmıştı.

"Neden gelmiştiniz?" Otokontrolü sesiyle bütünleşirken duruşu da dikleşti.

"Özür dilemek için."

Cevabımla birlikte kaşları havalanırken doğrulup ona doğru bir adım attım. Bulunduğumuz alan iki kişinin sığacağı kadar geniş olsa da hareket etmek için fazla dardı.

"Ne için?"

Ne için olduğunu bal gibi biliyorsun...

"Sana o şekilde çıkışmamalıydım. Biraz gerginim." Tek elimi cebimden çıkarıp enseme attım. "Dün biraz dayak yedim de."

Dudakları sessiz bir gülümsemeye karşı direnirken hafifçe seğirdi.

"Ah, kesinlikle anlıyorum. Ben de bir o kadar gerginim."

Kaşları çatılırken gözleri bir anlığına dalıp gitti. Kendi sırları içinde boğulan birini nerede görsem tanırdım.

"Bir problem yok, değil mi?" diye sordum.

"Yani, sanırım yok. Sadece babamın işleriyle alakalı birkaç sıkıntı yaşıyoruz."

Ona doğru bir adım daha attığımda Hera başını hafifçe kal-

dırdı. Ne zaman ona yaklaşsam tam olarak bunu yapıyordu. Durduğu yerden çekilmeyi, geri adım atmayı ya da kaçmayı hiç düşünmüyordu. Bu kadın... bu kadın her hareketiyle meydan okumayı seviyordu.

"Dün bir arkadaşına gitmedin öyleyse," dedim ona dair her yasak düşünceyi beynimin gerisine iterken.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Size babamın işleriyle alakalı açıklama yapmak istemediğim için bir yalan söyledim. İşin aslı... Gıda depolarından biri hasar almış."

Demek gıda deposu...

"Martin bunun için geldi o zaman?"

Onu hem bedenimle hem de sözlerimle köşeye sıkıştırıyordum. Fark etmemesi imkânsızdı. Fakat o zaten geri basacak, kaçacak bir kadın değildi.

"Evet. O aynı zamanda bizim çalışanımız." Sesi hafifçe titrediğinde gülümsedim.

Başımı aşağı yukarı sallayıp ona biraz daha yaklaştım. Bugün her zamanki on santimlik topukluları yoktu. Ufak tefek olmaması, dolgun kıvrımlara sahip olması çok hoşuma gidiyordu.

Gözlerim, vücudunda serbestçe dolaşırken aramızdaki hava ağırlaştı. Kokusu burnuma dolup etrafımı sarmaladığında bakışlarımı kaldırıp yüzüne baktım. Yüzünde çok fazla makyaj yoktu, uykusuzluğu yorgun bakışlarından okunuyordu. Dudağındaki yarayı kapatmayı bir miktar başarmıştı ancak dikkatli bakan ve bu gibi yaralara aşina olan herkes onu fark ederdi.

Elimi kaldırıp dudağının kenarına dokunduğumda gözlerini kapattı. Teni elimin altında ısınırken dolgun dudağı hafifçe aralandı. Ne yaptığımı ikinci kez düşünmeden ona biraz daha sokuldum.

"Acıyor mu?" Sesim gizli bir soru sorar gibi çıkmıştı.

Dilini çıkarıp dudaklarını yaladı, ıslaklığı parmağımın kenarına hafifçe değdiğinde kendimi kaybetmemek için tüm gücümü kullanmak zorunda kaldım. *Lanet olsun...*

"Fazla değil."

Gözlerini yavaşça aralayıp erimiş buzulları andıran bakışlarıyla önce yüzüme, daha sonra yarık kaşıma baktı.

"Seninki?"

Ona doğru biraz daha eğildim. "Fazla değil."

Bakışları bir saniye bile benimkilerden ayrılmadı. Aynı havayı solurken parmağımı dudağından çekip çene hattı boyunca bir kuştüyü misali kaydırdım. Boğazına ulaştığımda elim yavaşça boynunun etrafına dolandı, şimdi nabzı parmaklarımın altında çılgın gibi atıyordu. Teninin sıcaklığı parmak uçlarımı yakıp kasıklarıma kadar ulaştığında onu kendime doğru çektim.

Bakışlarım tekrar yüzünü bulduğunda gözleri kısılarak sessiz bir meydan okumaya dönüştü. Bu durum onu hem tahrik etmiş hem de deliye dönmesine sebep olmuştu. Boyun eğmeyi reddeden bir kadın için hiçbir şey yapamamak işkencelerin en ölümcülüydü.

"Konuşmamız gerekiyor," dedim aradaki ağır sessizliği bölerek.

"Hangi konuda?" Titrek sesinin sebebi boğazını hafifçe sıkan elimdi.

"Bence biliyorsun." Elimi boynundan çekmeden önce parmak uçlarımın ısınan tenini okşamasına izin verdim.

Uzaklaşmak yerine kişisel alanını tamamen işgal etmeye devam ettim. Ağır sessizlik tekrar bizi esir alırken ne o bakışlarını kaçırdı ne de ben. Birkaç dakikanın ardından, Hera bir şeyler söylemek için ağzını açtı ama yaklaşan ayak sesleri içine hapsolduğumuz bu sarhoş edici anı hızla bozdu.

İkimiz de telaşla geri çekilerek çabucak toparlandık. Birkaç kişi kahve almak için köşeyi dönmeden önce oradan çıkmayı başarmıştık. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki kendi şirketimde, baş düşmanım yüzünden neredeyse pantolonuma boşalmak üzere olduğumu fark etmek mideme inen sert bir yumruk gibiydi.

Siktir...

"Bu konuşma bitmedi," dedim ona hiç bakmadan ofisime doğru ilerlerken.

"Bence de öyle, Bay Morrison." Tüm ciddiyetime karşı eğlenen bir ses tonuyla karşılık verdiğinde dişlerimi sıktım. Düşüncelerimin kulaklarımı sağır eden uğultusu yetmezmiş gibi benimle alay ediyordu.

Odama giden yolu sakin bir sessizlikle geçtik. Masama ilerlediğimde beni takip eden adımlarını görmezden geldim. Hera hiçbir şey söylemeden kahveleri masama bıraktı. Nat'e soğuk bir selam verip kendi odasına doğru ilerlerken yüzündeki ifade dağılmış bir karmaşadan ve biraz da zaferden ibaretti.

Kazanmak istiyordu.

Ben de kazanmak istiyordum.

Adil oynamanın canı cehennemeydi.

İkimizden biri son darbeyi indirene kadar bu savaş bitmeyecekti.

~

Birkaç saat sonra ofisteki tüm işlerim tamamen bitmiş sayılırdı. Arazi kontrolleri, sıradaki projeler ve çalışacağımız mimarların sunumlarını incelemek dair birçoğu hallolmuştu. Tüm bunları yaparken Natalie susmak bilmeyen çenesiyle beni hiç rahatsız etmemişti, ki bu onun için bir ilkti. Normal şartlarda sessizlik kız kardeşimle pek anlaşamazdı.

Bakışlarım yavaşça Hera'nın odasına kaydı. Bugün onu çağırmadığım sürece odasından pek çıkmamıştı. Sebebini anlayabiliyordum. İkimiz de aynı savaşın farklı cephelerindeydik ve rollerimize her saniye bir yenisi eklenirken aşina olduğumuz taktikler işe yaramamaya başlamıştı.

Ancak şu an savaşmam gereken diğer cephe daha çok canımı sıkıyordu. Müttefikim gibi gözüken ancak aslında en büyük düşmanlarımdan biri olan cephe... Thomas'la görüşmem

lazımdı. Ondan daha fazla bilgi saklayamayacağımın farkındaydım.

Koltuğuma yayılmış, kucağındaki bilgisayara pürdikkat odaklanmış haldeki Nat'e baktım.

"Artık eve dönsen iyi olur. Normalde buralarda olmaman gerekiyor," dedim beni duyabileceği kadar yüksek bir tonda.

Nat başını bilgisayardan kaldırmadan uykulu bir sesle karşılık verdi. "Biliyorum. Birazdan gideceğim. Merak etme yüzümü tanıyan ya da kimliğimi bilen yok. Kimsenin umurunda olduğumu sanmıyorum." Ardından gelen esnemeyle birlikte kollarını açıp sırtını gerdi.

"Bu bir şeyi değiştirmiyor, Nat. Tetikte olmalıyız."

Başını yavaşça kaldırıp bir süre sadece yüzüme baktıktan sonra bilgisayarı koltuğa bırakarak ayaklandı. Yanıma geldiğinde yavaşça masanın kenarına yaslandı.

"Sen ne yapacaksın?"

"Thomas'la görüşmeye gidiyorum. Biliyorsun, yeni problemlerimiz var." İç çektim. "Ardından Sam ile bir toplantım var."

Nat'in yüzüne yayılan gülümseme sinsiydi. "Toplantıyı nerede yapacaksınız?"

Tek kaşımı kaldırdım. "Muhtemelen burada, şirketteki toplantı odasında."

"Sam'in bilgisayarı yanında olur mu?" diye sordu.

Şüpheyle yüzünü incelerken, "Asla ayrılmaz," dedim.

Nat iki elini birbirine sürtüp hazine bulmuş bir korsan gibi sırıttı. Aklında ne olduğuna dair en ufak fikrim yoktu ama nasıl olsa bana işi bitince söyleyecekti.

"Bana toplantı saatin kesinleşince mesaj at." Yaslandığı yerden doğrulup tekrar koltuğa doğru ilerledi. "Ayrıca Thomas'la iyi şanslar. İyi bir iş çıkaracağından şüphem yok."

Söylediği gibi olması için her şeyi yapmaya hazırdım. Kimseye hesap vermeyen bir adam olarak Thomas'la olan bu anlaşmayı bir an önce sonlandırmam gerekiyordu.

~

Yaklaşık bir saatlik, düşüncelerimin arasında kaybolduğum bir yolculuğun ardından Golden Gate'in diğer ucuna ulaşmıştım. Thomas'ın ofisi bana fazlasıyla uzaktı. Sürekli bir toplantı talep etmese de buraya kadar gelmek yeterince yorucuydu. Dikiz aynasından bir araba arkamdaki Joe'nun aracına kısaca bakış attım. Adamlarım hiçbir zaman göze batmazdı. Bu şehrin *kahramanı* gibi görünmek için silahlarımı açık etmeden kullanmayı tercih ediyordum. İşin aslı, kahraman olmak gibi bir niyetim yoktu. Ancak bazen iyilik maskesi, her kapının anahtarını açmak için iyi bir kamuflaj olurdu. Thomas gibiler ise buz dağının sadece görünen yüzüyle iletişim kurabiliyordu.

Bu acil toplantının sebebini de az çok tahmin edebiliyordum. Bana Allenlar hakkında sorular soracaktı. Ne kadar yol kat ettiğimi öğrenmek isteyecekti. Birkaç tehdit savurup kozun elinde olduğunu göstermek için güç gösterisinde bulunacaktı.

Bu oyunda kullandığım bir başka *oyuncak* da oydu... Fakat buna dair en ufak fikri bile yoktu.

Ofisten içeri adım attığım anda Thomas'ın sadık köpekleri üzerimi aradı. Silahımı alıp beni odaya yönlendirdiklerinde etrafı dağıtıp hepsini tek tek öldürmemek için kendimle ufak bir irade savaşı vermem gerekmişti.

Thomas siyah deri koltuğunda her zamanki hantallığıyla oturuyordu. Beyazlamış ve yer yer açılmış kirli saçları kafasına yapışmıştı. Sigara içmekten sararmış bıyıkları her zamankinden daha uzundu. Bir pislik olduğunu anlamak için ona bakmak bile yeterliydi. Thomas gibi adamlar hayattaki tüm şansını kullanarak bir yere gelirlerdi. Benim gibiler ise çok daha fazlası için savaşır, hiçbir işini şansa bırakmazdı.

"Oturmak ister misin, Lucas?" dedi Thomas'ın tıpkı bedeni gibi hantal sesi.

Herhangi bir şey söylemeden geçip karşısına oturdum. Ofisi koyu kahvenin tonlarına bürünmüş bir çeşit kulübeye benziyordu. Koltuklar dahil tüm eşyalar meşeden yapılmıştı ve odadaki sigara kokusuyla birleşen ağaç kokusu damakta kötü bir tat bırakıyordu.

"Gergin görünüyorsun. Sana bir viski söyleyelim. Hangisini seviyordun?" dedi telefonu eline alırken.

Tek kaşımı kaldırıp koltukta arkama yaslandım. "Bir şey içmek istemiyorum. Ne konuşmak istiyorsan, bir an önce konuşalım. Bilmiyorum farkında mısın ama ben yoğun bir adamım. Bütün gün senin gibi oturup göbeğimi büyütmüyorum." Elimi çenemde gezdirirken kısılan bakışlarına boş gözlerle karşılık verdim.

Thomas yüzünde aniden belirerek sarı dişlerini gösteren arsız bir gülümsemeyle tıpkı benim gibi arkasına yaslandı. Bu şehirde resmi bir güce sahip olan bir adam için fazla boş ve geri kafalıydı. Bir şeylerin onun ayağına getirilmesine, insanları parmağında oynatmaya alışkındı. Bildikleri bundan ibaret gibi görünse bile kurnaz bir adam olduğunu da kabul etmem gerekiyordu.

"Anlaşmamızı yerine getirmiyormuşsun gibi hissediyorum, sevgili Lucas."

Gülerek sırtımı dikleştirdim. "Sana bunu düşündüren tam olarak nedir, Thomas? Hera'nın henüz bir aydır benimle çalıştığının farkındasındır umarım. Bir şeyleri hemen çözebilecek olsaydık, onları yakalamak için gereken her şeye sahip olsaydık bunu benden önce sen başarırdın. Sonuçta koskoca San Francisco senin parmaklarının arasında değil mi?" Alaycı ses tonum kulaklarına dolduğu an yüzü düştü.

Yaptığım iğnelemenin etkilerini daha yakından görmek için

yerimden kalkıp masasının kenarına doğru ilerledim ve iki elimi dayayarak öne doğru eğildim. O da biliyordu ki, şu an bu şehirde tek bir lafıyla her şeyi yerinden oynatabilecek sadece iki kişi vardı. Güç için savaşan sadece iki isim...

"Ama yine de bana ihtiyacın var," dedim vurgumu sağlamlaştırmak için. Tek gözü tıpkı bozuk bir oyuncak bebek gibi seğirirken çenesi sıktığı dişleri yüzünden gerilmişti. Bu görüntüden keyif alarak onu incelemeye devam ettim.

"Bazen haddini aşıyorsun, Morrison."

Umursamazca omuz silktim. "Gerçekleri söylemek had aşmaksa, kabul ediyorum, Tom."

Ona bu şekilde hitap edilmesinden hoşlanmıyordu. Ancak bu sorgunun beni rahatsız ettiğini, canımı sıkmaya devam edersе anlaşmayı bozacağımı anlamasını istiyordum.

"Bir ay vaktin var, Lucas. Bir ay içinde Allenların bütün dolaplarını, kirli çamaşırlarını ve yaptıkları her pis işi önümde istiyorum. Hera işe girmeden çok daha önce seninle bu anlaşmayı yapmıştık. Stephen Allen'dan kurtulmak için bana gelen, yardımımı isteyen sendin. İkimizin de ortak paydası bu şehri korumak. Hera'nın ayağımıza gelmesini avantaja çevirmek için geç kalırsan, bu şehri de unutursun. Âşık olduğun tek şeyi kaybetmeyi gerçekten istiyor musun?"

Söyledikleri üzerimde olması gereken etkiyi bırakırken doğrulup kollarımı göğsümde birleştirdim. Bakışlarım Thomas'ın arkasında yer alan pencereye kaydı, Golden Gate köprüsü söylediği her şeyi desteklercesine tüm heybetiyle karşımda duruyordu.

Bu şerefsiz herifin haklı olmasından hiç bu kadar nefret etmemiştim. Bu işin sonunda herkes zarar görecekti. Farklı cephelerde, farklı taktiklerle savaşırken bu düşünce iki hafta öncesine kadar beni hiç rahatsız etmemişti. Şimdi bu işten en az zararla nasıl çıkabileceğimi, hatta *onu* da en az zararla nasıl

kurtarabileceğimi düşünmeye başlamıştım. Hera Allen, bu arzularımın arasında yer almamalıydı. Çünkü olan biten her şeyin bir diğer sebebi de oydu.

Kendime gelmek için silkelendim. Önemli olan tek şey San Francisco'ydu. Sadakatle bağlı olduğum, zarar görmemesi için her şeyi yapacağım şey bu şehirdi. Buz gibi bakışlara sahip bir kadın değil.

Kararlılık damarlarımda dolaşıp ona karşı gelen diğer tüm şeylerle savaşırken başımı aşağı yukarı salladım.

"Bir ayın sonunda sana onu getireceğim."

Thomas gülümsedi. "Sözünün eri olduğunu ve bu şehri ne kadar isteyip istemediğini o zaman göreceğiz." Eliyle kapıyı işaret edip yaktığı sigarasından derin bir nefes çekti. "Görüşmek üzere, Morrison."

Herhangi bir şey söylemedim, ona başımla sert ve kısa bir selam verip arkama bakmadan odadan çıktım.

Bu karmaşanın içerisinde emin olduğum tek bir şey vardı.

Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Ne *ben.*

Ne *Hera.*

Ne de *San Francisco.*

Bunu damarlarımda akan kanın varlığı, ciğerlerime dolan nefesin gerçekliği kadar hissediyordum.

HERA

Babamın ofisine uğramayalı uzun zaman olmuştu. Eğer acil bir toplantı talep etmiş olmasaydı, muhtemelen uzun bir süre daha buraya gelemeyecektim.

Deponun patlamasından sonra Cass birtakım veriler yakalamıştı ve onları hep birlikte incelememiz gerekiyordu. Büyük

bir ihtimalle babam, Lucas hakkında da sorular soracaktı. Cevaplarım hazırdı ama bunların Stephen Allen'ı ne kadar tatmin edeceğinden pek emin değildim.

Martin ve Cass içeri girdiğinde babam da hemen arkalarındaydı. Üçünün de yüzünde yorgunluğun kırıntıları vardı. Babam yaşına göre dinç bir adam olsa da artık iş yoğunluğunu kaldırmakta zorlanıyordu. Bakışlarım Martin'e kaydı, düşüncelerinin içinde kaybolmuş gibiydi.

Hepimiz koltuklara yerleştiğimizde babam ceketini çıkarıp arkasına yaslandı. Yorgun gözleri tek tek üzerimizde dolaşırken beyninin içinde dönen çarkları neredeyse görebiliyordum. Çok fazla sorusu ve endişesi vardı.

Bakışları üzerimde sabitlendiğinde gerilerek sırtımı dikleştirdim.

"Seninle mi başlasak, Hera?" dedi ürkütücü bir ses tonuyla.

Tek kaşımı kaldırdım, karşımdaki kim olursa olsun benimle böyle konuşulmasından hoşlanmazdım.

"Bana olanlar hakkında bilgi vermek ister misin? Depo patlamaları ya da elimizde olmayan somut kanıtlar mesela?" Çatılan kaşlarına eşlik eden kısık bakışlarına karşı burnumdan sert bir nefes verdim.

Benimle dalga geçiyor olmalıydı.

"Aptal kafam! Pardon babacığım, henüz bir aydır tanıdığım bir adamı hemen tavlayıp bütün sırlarını açığa dökmesini isteyemediğim için çok özür dilerim. Üstelik söz konusu adam her şeyin farkındayken bunu yapamamak ve diğer meseleyle uğraşırken ona pek vakit bulamamak kesinlikle benim hatam."

Öne doğru eğilip dirseklerimi dizlerime yasladım. Koyulaşan bakışlarına soğuk bir kararlılıkla karşılık verirken tereddüt ya da geri çekilme asla seçeneğim olamazdı.

"Ne olduğunu sanıyorsun? Her şeyin hemen avucumuza düşeceğini mi? Yıllardır mali savaş verdiğimiz, karşılıklı her

projemizi sabote ettiğimiz baş düşmanımızla oynadığımız bu eli açık kumarın hemen sonuca ulaşacağını mı düşünüyorsun?" Başımı iki yana sallayıp ciğerlerimi yakacak kadar derin bir nefes aldım. "Depo olayına gelince bu işin arkasında Lucas'ın avukatının olduğunu biliyorum. Bir kanıtımız yok ama buna adım kadar eminim. Ayrıca sen de biliyorsun ki, ben kolay kolay yanılmam."

Babam bir şey söylemek için ağzını açtığı sırada Martin konuşmaya katılmak adına oturduğu yerde doğruldu. "Lucas olmadığını nereden biliyorsun, Hera?"

Aptal olup olmadığını anlamak için büyük bir şaşkınlıkla yüzüne baktım. Martin'in beyin hücrelerinde eksilme olup olmadığını öğrenmek için bir beyin cerrahına ihtiyacımız vardı anlaşılan.

"Cass'in yakaladığı ipuçlarını okuduğuna emin misin? İçeride bir adamımız var. Bunu biliyorsun, değil mi? Hani şehirdeki tüm kameraları bizim için bloke eden ama lazım olduğunda tüm verileri bize aktaran Drew'dan bahsediyorum."

Martin gözlerini devirerek koltukta iyice yayıldı. Duruşunu yumuşatmaya çalışıyordu ama rahatsızlığını gizleyemiyordu.

"Her neyse," diyerek ayağa kalktım. "Sam'in tek başına çalışmadığını hepimiz biliyoruz. Fakat arkasında kimin olduğunu bulmak zor olacak. Bugüne kadar hiç karşılaşmadığım sorunlarla karşılaşıyorum. Ayrıca..." Babama döndüm. "Senin biraz daha sabırlı olmanı istiyorum, baba. Hatırladığım kadarıyla planlarda değişiklik olduğu konusunda anlaşmıştık. Hiçbir şey elimizi attığımız gibi ortaya çıkmayacak. Gidişat değişti, artık herkesin oynayacak bir eli var. Hiç istemesek de masanın büyüdüğünü, yeni kişilerin oyuna dahil olduğunu kabul etmek zorundayız. Senden tek ricam hiçbir şeyi aceleye getirmemen."

"Haklısın. Sanırım yaşlılık beni sabırsız bir adam yaptı," dedi babam.

"Biraz mı?" Gülerek yanına gittim, elimi omzuna koydum.

"Bu işi bana bırak. Lucas zaten avucumun içinde sayılır. Diğer tarafta neler olduğunu çözemezsek, ne elimizde bu şehir kalır ne de ölümüne istediğin *Morrison İnşaat*."

Babam herhangi bir şey söylemeden beni yalnızca ufak bir baş hareketiyle onayladı.

Derin bir nefes alıp dikkatimi Cass'e yönelttim. "Şimdi, Cass. Lütfen, bulduğun ipuçlarını bizimle paylaşır mısın?"

Cass ile aramız son dönemde pek iyi değildi. Şirketteki casusun o olması ihtimalini göz önüne alarak Martin'i peşine takmıştım. Ancak Cass'in bunu yapacak bir cesarete sahip olduğunu düşünmüyordum. Kendinden emin bir kadın olmasına rağmen ihanet onunla bağdaşan bir kelime değildi. Yine de işimi riske atmak yerine planlı gitmek en doğrusu olacaktı. Sonuçta birine sırtını dayamak, uçaktan atlarken paraşütün sorunsuz çalışıp çalışmayacağından emin olamamak kadar şans işiydi. Ya yere çakılırdınız ya da güvenle istediğiniz yere ulaşırdınız.

Cass'in sesi odayı doldururken bunaldığımı hissederek saçlarımı masadan aldığım bir kalemle tepemde topladım.

"Aslında çok fazla detaya sahip değilim. Fakat Drew'dan aldığım mailde San Francisco'dan Los Angeles'a giden yolun kullanıldığını gösteren bir video var. Araç bir benzin istasyonuna girdikten sonra oradan hiç ayrılmamış. Fakat aracın girişinden yaklaşık on beş dakika sonra Rus plakalı başka bir *SUV*'nin istasyondan çıkış yaptığı görülüyor. Üstelik bu arabanın gün içerisinde oraya girdiğine dair herhangi bir kayıt yok."

Hafifçe çenemi ovuşturup altdudağımı dişledim. "Rus plakası mı dedin?" İşte şimdi içinde bulunduğumuz bu durum ilginç bir hal almaya başlamıştı.

"Evet ama bunun bir aldatmaca olduğunu düşünüyorum. Bir yön değiştirme taktiği. Bu işin içinde kim varsa, bizim onu ülke dışında biri olarak görmemizi istiyor. Buna adım kadar eminim."

Haklıydı. Bu kadar basit bir hata yapmaları imkânsızdı.

Fakat bizim aptal olmadığımızı da biliyorlardı. Belki de bile isteye ipuçları bırakmayı tercih etmişlerdi. Kaynaklarımızın sınırlı olması canımı sıkıyordu. Bu noktada asıl yapmam gereken şeyin ne olduğunun, almam gereken riskin büyüklüğünün tamamen farkındaydım.

Bir depoyu kaybetmeyi göze alabilirdim ama tahtımın ve bu şehrin ellerimden kayıp gitmesine izin veremezdim.

Bir şeyler için beklemenin zaman kaybı olduğunu birebir deneyimlemiştim. Kuru gürültü yapmanın, okyanusun ortasında yardım almadan çırpınmanın hiçbir mantığı yoktu. Bu yüzden herkesin karşı çıkacağını bile bile bir karar verdim.

Sesimin net ve tavizsiz çıkması için boğazımı temizledim.

"Lucas ile konuşup bu işi çözmek için işbirliği yapmak istediğimi söyleyeceğim."

Odadaki tüm kafalar tıpkı talimat verilmiş bir robot gibi aniden bana döndü.

"Sen aklını mı kaçırdın?" dedi Martin ayağa kalkıp kollarını iki yana açarken.

"Böyle bir şeyi yapacak olmanın mantıklı bir açıklaması vardır umarım." Babamın sert bakışları beni delip geçiyordu.

"Gerçekten, Hera... Ne yapmaya çalışıyorsun?" Cass elindeki kâğıtları masaya gürültüyle bırakarak ayakta dikilen Martin'e katıldı.

Hepsinin şaşkın ve öfkeli ifadesine bakarken dudaklarıma dokunan hafif bir tebessümle yerimde kıpırdandım.

"Anlamıyorsunuz, değil mi? Bu iş tek başımıza çözemeyeceğimiz kadar büyük. Bizim gibi bu şehirde sözü geçen ve yine tıpkı bizim gibi söz konusu düşman tarafından hedef gösterilen güçlü birine ihtiyacımız var." İç çekip başımı iki yana sallarken tenimi sızlatan bir ürperti tüm bedenimi sardı. "Benim gibi birine ihtiyacım var. Ona tüm sırlarımızı açık edip yüzde yüz güvenecek değilim. Kendimce bir planım var. Sizden tek istediğim

bana güvenmeniz. Eğer karşımda durursanız, kaybeden tarafta yer almayı da göze almış olursunuz. Tek başıma savaşamam, anlamıyor musunuz?"

Hepsinin gözlerine tek tek baktım. Benimle aynı fikirde olmadıklarını, hiçbir zaman da olmayacaklarını biliyordum. Fakat bana karşı gelecek kadar aptal da değillerdi. Buna babam da dahildi.

Her biri tek tek başını eğerek beni onayladığında gözlerime ulaşmayan bir gülümsemeyle karşılık verdim.

Ayağa kalkıp kapıya doğru ilerlerken eklemek istediğim birkaç şeyin farkındalığıyla durakladım. "Detayları Martin'e bildiririm, o da sizi bilgilendirir. Cass çalışmalarına devam etmeni istiyorum. Yakaladığın her detayı bana gönder. Martin sen de yarın sabah benimle buluş. Lucas'ın yanına gitmeden önce yapacakların hakkında konuşacağız."

Tam kapıdan çıkmak üzereyken duraksayıp omzumun üzerinden babama baktım. "Ve sen, ihtiyar. Lütfen kendi işlerinle ilgilen. Şirketi batırmanı istemiyorum. Bu işi de tamamen bana bırak."

~

Ertesi sabah Morrison İnşaat'ın önüne geldiğimizde Martin gergin görünüyordu. Uykusuz geçirdiğim, kâbuslar yüzünden tüm gece yatakta dönüp durduğum ve ölü gibi bir sabaha uyandığım için benim de pek iyi olduğum söylenemezdi. Kendimi uzun süredir hiç bu kadar yorgun ve kayıp hissetmemiştim. Korkularım hiç bu kadar beni tehdit etmemiş, hiçbir tehdit de beni bu kadar korkutmamıştı. Dilimin söylemediği, yüzümün yansıtmadığı duygular tüm gece benimle akılalmaz bir savaşa tutuşmuş, gelmekte olanın bir ön gösterimi gibi beni köşeye sıkıştırmıştı.

Başımı koltuğa yaslayıp bakışlarımı arabanın tavanına diktim. "Martin, sakin kalmak zorundasın."

Genizden gelen bir sesle güldü. "İpin üstünde yürüyorsun ve benden sakin kalmamı bekliyorsun."

Başımı ona doğru çevirip gözleriyle buluşmak için hafifçe kaldırdım. "Bu işte beraberiz, değil mi? Bana bir şey olmayacak. Sana da olmayacak. Hiçbirimize olmayacak. Ama bu süre zarfında eğer teklifimizi kabul ederse, Lucas'la beraber çalışmayı öğrenmen gerekecek."

Sessiz kaldığında uzanıp elini tuttum. "Kaybedemem, Martin. Anlıyor musun? Hayatım boyunca tek amacım buydu. Bildiğim tek doğru, gördüğüm tek hedef bu şehirdi. İstediğim tek şeydi. Bunun için her riski göze almaya hazırım. Asıl düşmana karşı, bu şehire zarar gelmesini istemeyen bir rakiple işbirliği yapmam gerekiyorsa yapacağım."

Martin yüzüme baktığında yeşil gözlerinden karanlık bir bakış geçip gitti. Bana söylemek istediği bir şey vardı ama cesaret edemiyordu.

"*Por favor, háblame,**" dedim fısıltıdan farksız bir sesle.

Derin bir nefes alıp elleriyle yüzünü ovuşturdu. Kelimeleri bulmak için çabaladığı birkaç dakika boyunca sessizlik işkence gibiydi.

"Ondan sahiden nefret ediyor musun? Şu anda? Beraber sessizlik ve ilginç bir uyum içinde geçirdiğiniz bir ayın ardından?" Başını eğip arabanın ön camından şirket binasına baktı. "Aranızda imkânsıza yakın güçlü bir çekim var. Birbirinizden öyle çok nefret ettiniz ki, artık bunun farklı bir yöne evrildiğini düşünüyorum. Seni baş düşmanınla müttefik yapmaya itecek kadar güçlü bir yöne. Aslında şaşırmıyorum... Bir madalyonun iki yüzü gibisiniz, Hera ve ben senin ondan artık nefret ettiğini düşünmüyorum. En azından eskisi kadar."

Söyledikleri karşısında kaşlarım çatılırken tüm vücudum gerildi. Lucas ile yapmak istediğim anlaşmanın nedenini ona

* (İsp.) Lütfen, benimle konuş. (e.n.)

sadece birkaç dakika önce söylemiş olmama rağmen böyle düşünüyor olması canımı sıkmıştı.

Söyledikleri zihnimde yankılanırken kısa bir an düşündüm.

Nefret.

Güçlü bir kelime olduğu kesindi. İnsan düşmanından nefret ederdi. Bir rakibi tanımlayacak en güçlü duygu, belki de buydu.

Lucas'a dair düşüncelerim hâlâ değişmemişti. Ondan hiç *hoşlanmıyordum*. Sert ve ukala mizacı beni onu öldürmek için teşvik ediyor, tüm tuşlarıma basması bazen gözümün önünde kırmızı ışıklar yanmasına sebep oluyordu. Damarlarımdaki kan öyle çok kaynıyor, tenim öyle çok karıncalanıyordu ki nefessiz kalıyordum.

Diğer yandan...

Ona karşı hissettiğim cinsel çekimi hiçbir zaman inkâr etme gereği duymamıştım. Karizmatik ve güçlü bir adamdı. Çalışırken dakik, herkese karşı net ve korkusuzdu. Ancak bana bakışında bir şey vardı. Belki de Martin'in söylediği türden, nefretten çok daha farklı bir duygu karmaşasıydı bu. Her zaman görmüyordum ama ne zaman yakınlaşsak tüm gerçekliğiyle karşımda duruyordu. Nefretin bir türüydü, evet. Şehvetin tutkuyla harmanlanmasıydı belki de.

Düşüncelerim bir gün öncesinin anılarına, parmaklarının boynumda bıraktığı hisse kaydı. Alev almak üzere olduğumu, o parmakları çok daha farklı yerlerde hissetmek istediğimi hatırlıyordum. Nabzım avucunda atarken sıklaşan nefesini, yüzüme çarpan soluklarının sıcaklığını ve etrafımızdaki her şeyin zamanla birlikte durduğunu da anımsıyordum.

Ancak sonra yüzüme çarpan gerçekliği ve bu hayatta en sevdiğim şeyle aramda durduğu gerçeği düşüncelerime sızıyor, tenimi yakan ateş bir buz küpüne düşmüş gibi söndüveriyordu. Her şey dağılıp şehvet sisi yok olduğunda ikimizin de bakışları gerçeğin çıplaklığıyla maskeleniyordu.

Sert bir nefes verip Martin'e bakma gereği duymadan çabucak kapıyı açtım. "Bunu sonra konuşacağız. Bu saçmalıklar için vaktim yok."

"Ne zaman istersen," dedi Martin sesinde oynaşan eğlenceyle.

En yakın arkadaşımı öldürsem en fazla ne olurdu ki?

Arabadan inip kapıyı sertçe çarptıktan sonra hızla şirkete doğru yürümeye başladım.

Martin'in tam olarak ne düşündüğünü bilmiyordum. Bazen canımı sıkmak için çaba harcamasına hiç gerek kalmıyordu. Kafasında her ne dönüyorsa, üzerine fikir yürütmek istemediğim şeyler olduğu kesindi.

Karmaşık duyguların, amaçlarıma engel olabilecek şeylerin benim kitabımda yeri yoktu çünkü duygular bizi mantıktan uzak tutardı. Duygular ne kadar çoğalırsa, bizi yönlendirmeleri de bir o kadar kolay olurdu.

Bu hayatta kendimden fazla değer verdiğim kimse yoktu. Bunu tek bir kişinin dahi değiştirmesine izin verecek değildim. İncinmemenin, kontrolü kaybetmemenin tek yolu buydu. Sonuçta Tanrıça Hera da bu yüzden acı çekmemiş miydi? Zeus uğruna savaşırken kendini hatırlaması vakit almamış mıydı?

Hayır. Onun yaptığı hatayı ben yapmayacaktım. Gücüne, hırsına ve kudretine hayran olduğum kadının acısını taşımayacaktım.

"Bu kadar derin ne düşünüyorsun?" Lucas'ın tok ve derin sesi kulaklarıma dolduğunda yerimden sıçradım. Geldiğini fark etmemiştim, birinin sinsice yaklaştığını hissetmemek hiç benlik bir hareket değildi. Kendime kızarak başımı iki yana salladım.

"Bir şey düşünmüyorum." Saçımı omzumdan geriye doğru savurup alayla omuz silktim. "İzin verirseniz şirkete gireceğim." Laf sokma fırsatı bulduğumu fark edince dudaklarıma bir gülümseme yayıldı. "Sonra patronum ondan önce gelmediğim için söyleniyor."

Lucas'la yüzleşmek, ifadesini görmek için arkamı döndüm. *Kahretsin.* Belki de dönmemeliydim.

Bugün gözlerinin renginde koyu mavi bir takım elbise giyiyordu. Takımı maskülen bir modele sahip olsa da kalın kollarını ve geniş omuzlarını saklayacak güce sahip değildi. İçine gömlek yerine beyaz bir tişört tercih etmesi ona modern bir şıklık, spor ama ciddi bir görüntü vermişti.

Bakışlarım yavaşça yukarı kaydı. Saçlarını her zamanki gibi kendine özgü dağınık haliyle bırakmamıştı. Her bir teli arkaya doğru düzgünce taranmıştı. Fakat alnına düşen o sarı tutam inatla oradaydı. Elim sürekli onu geriye doğru itme ihtiyacıyla karıncalanıyordu.

Farkında olmadan tebessüm ettiğimde Lucas'ın da yüzü yumuşadı. Çarpık bir gülümseme dudağının sağ tarafını esir aldığında gözlerimi devirdim.

"Sen de harika görünüyorsun, Hera. Siyah sana yakışıyor," dedi vücudumu saran mini elbisemi dikkatli ve açgözlü bakışlarla incelerken.

Martin'in söyledikleri zihnime üşüştüğünde aniden rahatsız olarak birkaç adım geri çekildim. Ondan etkilenmeden onu etkilemek istiyordum ama hayat beni bu yönden hiç eğitmemişti. Kadın olmanın, dişiliğin sanatını biliyordum ama bugüne kadar hiç kimseye böyle kuvvetli bir cinsel çekim duymamıştım. Bana kendimi iyi hissettiren tek şey, onun da aynı duygularla savaştığına neredeyse emin oluşumdu.

"Teşekkürler." Gözlerimi kaçırmamak için kendimle büyük bir savaş verirken geri adım atmamaya içten içe yemin ettim.

Sessizlik içinde büyük kapılardan geçip şirkete girdik. Yine aynı sessizliğin alaycı baskınlığıyla asansöre bindiğimizde, Lucas kollarını göğsünde bağlayarak iri cüssesine hiç yakışmayan bir zarafetle duvara yaslandı.

"Saçlarının önleri neden kırmızı? Senin için bir anlam ifade

ediyor mu?" Aniden gelen sorusuyla kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı.

"Ne yani, şimdi de beni sorularınla mı çözmeye çalışıyorsun?" dedim hoyrat bir gülümsemeyi bastırmaya çalışırken.

"Öyle de denebilir."

Başını eğip yüzüme baktığında bakışlarına karşılık verdim.

"Evet. Benim için bir anlamı var."

"Öğrenebilir miyim?"

"Belki bir gün."

Cevabım karşısında birkaç saniye boyunca beni dikkatle inceledi. Ne düşündüğünü öğrenmek için bir servet ödeyebileceğim o anlardan birinin içindeydik.

Sonra aniden, hiç beklemediğim bir şey yaptı. Yaslandığı asansör duvarından doğrulup bana doğru yaklaştı ve bir parmağını kırmızı buklelerimden birine doladı. Bu ani hareketiyle aramızdaki hava ağırlaşıp bulanıklaşırken nefesimi tuttum.

"Birimiz kaybedeceğiz. Biliyorsun değil mi, Hera?"

Tıpkı hareketi gibi sorusu da aniydi. Bir bomba etkisi yaratarak aramızdaki sessizliğe düştüğünde içten içe çığlık atmak istedim. Çünkü ne söylemeye çalıştığını biliyordum. Haklıydı. Kazananı ortak olan bir oyun henüz icat edilmemişti ve benim de kaybetmeye hiç niyetim yoktu.

"Hangimiz dersin?"

Sorum karşısında parmağını saçımdan çekip çeneme doğru sürttü. Dokunuşuyla birlikte tenim alev alırken nefretime tutundum. Nefretime, istediğim şeye ve onun için yapabileceklerime.

"Bilmiyorum."

İstediğim cevap bu değildi. *Ben* demeliydi. Bana meydan okumalıydı. Birbirimizi gördüğümüz o ilk andaki yakıp yıkan öfkeyle nefreti tatmak istiyordum.

Ancak bakışlarımız kesiştiğinde orada gördüğüm şey savaşmak isteyen bir adamdan çok uzaktı. İlk defa ondan yayılan

bu dalga dalga duygunun şehvetten fazlası olduğunu hissediyordum. Kazanmak istediği şey aramızdaki savaş değilmiş de bu anlamsız karmaşaymış gibi bakıyordu. Sanki sahip olmak istediği şey benmişim gibi... Belki de hepsi oyununun bir parçasıydı. Öyle olmasını isterdim. Öyle olması işime gelirdi.

Diğer yandan insanları çok iyi tanırdım. Onları manipüle ederdim. Ne istediklerini ya da ne zaman doğru söylediklerini daima bilirdim. Yalanı anlar, rol yapanı çabucak çözerdim. Lucas şu an bunlardan hiçbiri değildi. Göstermek istemediği adamın bakışları, maskemin içine sızıyordu.

Bir farkındalık, gerçeklerle döşenmiş bir yıkım topu gibi sert bir şekilde göğsüme çarptığında ondan hızla uzaklaştım. Bu işi ne kadar çabuk halledersem, *normale* dönmek de o kadar çabuk olurdu. Bu ittifakı kuracak, büyük tehdidi yok edecek ve sıra ona geldiğinde de Lucas'ı yolumdan çekecektim. Benim doğrum buydu. Aramızdaki bu şeyin şehvetten, nefretten doğan bir tutkudan başka adı olamazdı.

Lucas'ın ofis katına geldiğimizde kapılar gıcırdayarak açıldı. Sessizliği bozmak ve esas konuya gelmek için can atarak, "Konuşmamız gerekiyor," dedim tüm ciddiyetimle.

"Konuşmamız gereken şey," duraksarken kaşları çatıldı. Söyleyeceklerimi az çok tahmin edebildiğini düşünüyordum. "Önemli bir konu gibi görünüyor."

Evet dercesine başımı salladım. "Oldukça önemli bir konu. Sen ve benden, aramızdaki bu *savaştan* daha önemli bir şey hakkında." Dönüp şüpheyle kırışan alnına, yüzümü tarayan koyu mavi gözlerine baktım. "Bu şehir hakkında."

Bakışları katıksız bir sahiplenmeyle dolarken yüzü tüm duygulardan arınıp soğuk bir ifadeye büründü. Hassas noktamızın aynı olması hem ironik hem de trajikomikti.

BÖLÜM 10
YENİ ORTAKLIK

HERA

Lucas'ın ofisine girdiğimizde içerisi bugün bana farklı gözüküyordu. Olacakları öngörmüş gibi San Francisco'nun kış habercisi yağmur bulutları, odayı karanlık bir havayla esir almıştı. İç çekerek Lucas'ın arkasından ofisin içinde ilerledim.

Masasına yaklaşıp ceketini çıkardı, hiç acele etmeden sakince koltuğuna bıraktı. Bu konuşma için ihtiyacımız olan şeyin kahveden daha sert bir içki olduğunu düşünerek odasındaki geniş bar kısmına doğru ilerledim ve bardaklarımıza viski doldurmaya başladım.

Viski bardaklarıyla ona döndüğümde bağımlılık yapan terasına çıktığını gördüm. Buranın onun kaçış noktası olduğunu haftalar önce anlamıştım. Sinirlendiğinde, düşünmek istediğinde, yalnız kaldığında ya da bir şeylerden kaçmak istediğinde buraya geliyordu. Onun sığınağıydı burası.

Soğuk havaya aldırış etmeden sakin adımlarla yanına gittim. Bardağı ona uzattığımda hiç konuşmadan şehrin manzarasına bakmaya devam etti. İkimiz de içkilerimizden birer yudum

aldık, boğazım viskinin sıcaklığıyla yanarken arkamı manzaraya dönüp korkuluklara yaslandım.

Lucas'ın bakışları bana doğru kaydı, alnına düşen sarı tutam rüzgârla dans ediyordu.

"Konu Sam, değil mi? Konuşmak istediğin şey bu."

Tebessüm ettim. Elbette anlamıştı. Yoksa zekâsından şüphe edebilirdim.

"Onun ya da emir aldığı kişinin ortak düşmanımız olduğunu biliyorsun," dedim lafı uzatmaya gerek duymadan.

"Evet, biliyorum." Lucas tıpkı benim gibi korkuluklara yaslandı, bardağını elinde hafifçe döndürürken kehribar rengi sıvı dökülmemek için çabalıyordu.

"Bu zamana kadar hiç şüpheli bir davranışına rastlamadın mı?"

Lucas omuz silkti. "Onu küçümseyip böyle bir şey yapabileceğini hesaba katmamak tamamen benim hatamdı, bunu kabul ediyorum. Bazen ortadan kayboluyordu ama daha önce bana zarar verecek herhangi bir harekette hiç bulunmadı. Evrak düzenlemeleri, avukatlık ve benim için yapması gereken araştırmalar dışında kişisel çıkarlarım hakkında çok fazla bilgiye sahip değil." Durup yüzünü ekşitti. "En azından bu zamana kadar değildi."

Başımı sallayıp saçlarımı omzumdan geriye doğru ittim. Serin bir rüzgâr yüzüme vurduğunda tenim ürperdi. Soğuğu severdim ama bugün havada başka bir şey vardı.

Tekrar konuya odaklanarak, "Bu araştırmalar beni kapsıyor mu?" diye hiç tereddüt etmeden sordum.

"Hakkında bildiklerim hariç bazı şeyleri araştırması için onu görevlendirdim, evet."

"Ve?" Tek kaşımı kaldırıp yüzünü inceledim.

"Seninle ilgili pek çok şey bildiğim doğru, Hera Allen. Bir ev kedisi ya da babasının mirasını devralmak için bekleyen şı-

marık bir prenses olmadığını ama öyleymiş gibi rol yaptığını biliyorum mesela. Yine de..."

"Yine de ne?"

"Gerçek seni görmekte zorlanıyorum. Yaptığınız pis işleri bilmeme rağmen ne gibi bir rol oynadığını, o korkusuz bakışlarının altında yatan gerçek kadını anlamakta güçlük çekiyorum. Kanıtlarım yok ama her birine artık ihtiyaç duyuyorum."

Burnumdan alaycı bir nefes verdim.

"Çok şey hissediyor ancak emin olamıyor gibisin."

Gülüşü beni onaylayan bir kabullenişle doluydu.

"Bu doğru. Bana gösterdiğin kadının gerçek olmadığını çok iyi biliyorum. Aslında bu maskenin altında yatan o hırçın kadını kıçımı tekmelediğin akşam az çok tanımıştım," dedi eliyle beni şöyle bir işaret ederek. "Sam'i o hale getiren de sendin, değil mi? Nasıl dövüştüğünü bizzat kendi üzerimde deneyimlediğimde anlamıştım."

Sam'i neredeyse ölümün soğuk kollarına attığım o gece aklıma gelince içimde yükselen hazza kendimi teslim edip gözlerimi kapattım. Dudaklarımda beliren arsız gülümsemeyi saklamak gibi bir çabaya girmemiştim.

"Güzel bir akşamdı," dedim duyduğum hazzı hissetmesi için.

"O gece orada olması bir tesadüf değildi. Asıl soru senin ne tür işlerle uğraştığınla ilgili. Dur bir düşünelim..." Elini çenesine götürüp kirli sakallarını yavaşça ovuşturdu. "Silah kaçakçılığı olabilir mi mesela?"

Gözlerim hızla açıldı, yüzüne baktığımda tüm dikkatinin üzerimde olduğunu gördüm.

Korkuluklardan uzaklaşıp ona doğru yaklaştım, tam karşısında durduğumda başını eğip gözlerimin içine bakmaya devam etti.

"Seni ilgilendirmeyen konular hakkında yorum yapmanı tavsiye etmiyorum, Morrison."

"Bu konular beni hep ilgilendirdi, Allen. Tıpkı burada olma sebebin gibi," dedi tekrar şansını deneyerek.

Öfke damarlarımda kol gezmeye başladığında sakinleşmek için burun kemerimi sıktım. "Gerçekten açık konuşmamı mı istiyorsun? Yolumda duruyorsun, Morrison ve ben yolumda duran herkesi ezip geçmek için yaşıyorum." Ona doğru bir adım daha atıp parmağımla göğsünü dürttüm. "Ne iş yaptığımla bu kadar ilgilenmek yerine sahip olduklarına sıkıca sarılsan iyi edersin."

Gür, göğsünü titreten derin bir kahkaha attığında tüylerim diken diken oldu. Eğer açık havada olmasaydık, çıkan ses duvarlarda yankılanabilirdi.

Yüzü az önceki kahkahası bir hayal ürünüymüş gibi ıssız bir ciddiyete bürünürken, "Ya sen benim yolumdaysan," deyip aramızdaki mesafeyi tamamen kapattı. Şimdi nefesi yüzüme çarpıyor, koyu mavi bakışları kararırken göğsü aldığı derin nefeslerle inip kalkıyordu.

"Öyleyim. Fakat harekete geçecek kadar zeki olan da benim," dedim hiç tereddüt etmeden.

"Kendine fazla güveniyorsun, Hera."

"Sen güvenmiyor musun, Lucas?"

Kararan bakışları yavaşça kısıldı. Aramızdaki cinsel çekimin titreştiği, öfke ve nefretin birbirine karıştığı o anlardan birinin içindeydik. Bakışlarımızdaki tek baskın duygu liderlik arzusuydu bu sefer. Yakmaya, yıkmaya ve tüm her şeye rağmen bizi içine hapsetmeye hazırdı.

Ne yapacağını görmek için inatla gözlerinin içine bakmaya devam ettim. Ancak beklediğim hamlenin gelmeyeceğini biliyordum.

"Sam'le ilgili planın nedir?" diye sordu tekrar aramıza soğuk bir mesafe koyarken. Tekrar manzaraya döndüğünde, korkulukları kavrayan parmak eklemleri bembeyazdı.

Yanına geçip tıpkı onun gibi tenimi donduracak kadar soğuk olan demiri kavradım. Kabul etmeliydim ki, bu terasa âşık olmakta haklıydı. Dünyanın en güzel manzarasına, şehrime kusursuz bir bakış açısı sunuyordu.

Bulunduğumuz ana geri dönerek aklımdaki plandan bahsettim. "Amacım Sam kimin kuklasıysa onu bulmak. Bu her kimse sadece benim değil, senin de yolunda duruyor. Göz diktiği şey tek bir taht değil. Ne istediğine ve neden şimdi ortaya çıktığına dair en ufak fikrim yok ama emin olduğum bir şey var." Başımı çevirip pürdikkat manzarayı süzen gözlerine baktım. "Ortak bir düşmana sahibiz, Lucas."

Başını öne doğru eğip birkaç dakika boyunca sessiz kaldı. Tıpkı bir hortum gibi etrafımızda dönen belirsizlik gitgide büyüyordu.

"Biz de düşmanız." Sesi rüzgârın uğultusuna karışırken bunu daha çok kendine söylemişti. Kelimelerin dudaklarından döküldüğünün bile farkında değildi.

Yine de ona cevap verme ihtiyacıma engel olamıyordum. Soğuktan katılaşan bir ses tonuyla, "Ne derler bilirsin. Düşmanımın düşmanı, dostumdur," diye karşılık verdim.

Lucas başını aniden kaldırıp parlak gözlerle bana baktı. Dili dişlerinin üzerinde dolaşırken ifadesi eğleniyor gibiydi. "Ne yani, şimdi de dostluk mertebesine mi yükseldim?"

Muzip bakışlarına gözlerimi devirerek karşılık verdim. "En azından ortak düşmanı yolumuzdan çekene kadar."

Lucas söylediklerimi düşünürken yavaşça çenesini kaşıdı. Binlerce soruyla birlikte zihninde dönen çarkların sesini neredeyse duyabiliyordum.

"O orospu çocuğu her kimse, bu şehri benden alamayacak," dedi pürüzlü bir sesle.

Kısa bir anlığına sadece yüzüne baktım. Öfkesi ve ciddiyeti öyle büyüktü ve söylediği şeye inancı o kadar tamdı ki,

kendime engel olamadan gözümden bir damla yaş süzülmesine sebep olan güçlü bir kahkaha attım.

Bana attığı bakış söylediği şeyden daha çok güldürmüştü beni. Söylemekten çekindiği sessiz kelimeler, delirip delirmediğimi merak ediyordu.

Kendimi durdurmaya çalışarak hafifçe öksürdüm. "Bu şehri senden alacak olan benim, Lucas. Bu yüzden üzerime alınmış olabilirim, ki bu oldukça komikti."

Ellerini ceplerine atıp dimdik karşımda durduğunda ne kadar iri olduğunun, tüm gücünü kullansa boynumu tek eliyle kırabileceğinin farkındalığı üzerime çöktü.

"Bu konuyu Sam ve arkasındaki piç yolumuzdan çekildiğinde konuşacağız. Hatta konuşmaktan çok daha fazlasını yapacağız." Sesinde ve kelimelerinde artık beni kahkahalara boğan bir şey yoktu. Tüm dikenleri tenime batıyordu.

"Kesinlikle."

Bir süre öylece karşılıklı dikildik. Hafifleyen rüzgârın ardında kalan ılık esinti tenimi yalayıp geçiyordu. Saniyeler dakikalara dönüşürken nefret ettiğim, göğsüme baskı yapan o tuhaf duygu yoğunluğu tekrar yüzeye çıkmak için çırpınmaya başlamıştı. Pürdikkat birbirimize baktık, geri adım atmak için artık çok geçti.

"O halde bu oyunu sürdürmenin bir anlamı kalmadı." Sesim bir dalga kadar coşkulu çıktığında içimden kendime lanetler okudum. Çünkü ben düşmanım olarak gördüğüm bir adamın karşısında paniğe kapılmazdım.

"Bu oyundan kastın..." Bana doğru yaklaşıp aramızdaki mesafeyi kapatırken avına yaklaşan bir aslandan farkı yoktu. Leziz bir ziyafet çekmek istiyor ama benim de pençelerim olduğunu bilerek tedbirli yaklaşıyordu. En sonunda burnu çok hafif bir dokunuşla benimkine dokundu. "Aramızdaki bu şey mi?"

Sertçe yutkundum. "Evet. Bu bir oyundan fazlası değil. Olma ihtimali yok."

Başını sallarken teni tenime sürtündü. Dili altdudağını yaladığında dudaklarım çaresiz bir nefes için aralandı.

"Katılıyorum. İkimiz de bunu amaçlamamış mıydık zaten?"

Gözlerinin kapandığını gördüğümde kendime hâkim olamayıp başımı hafifçe kaldırdım. Ilık dudakları narin bir tüy tanesi gibi önce burnuma dokundu. Ardından yolunu çok iyi bilen bir izci gibi yanağıma ve tam oradan dudaklarımın kenarına doğru kaydı. Şehvet beni içten dışa kavurup tüm hücrelerime hayat üflerken bir elimi kaldırıp parmaklarımı kirli sakallarında gezdirdim. Dokunuşum altında ürperdi ve ani bir hareketle kolunu belime doladı. Soğuk hava ciğerlerimi yakarken solukları benimkilere karışıyordu. Beynim geri çekilmem için umutla haykırdı ancak bedenim itaat etmeye pek meyilli değildi.

"Luc! Demek buradasın. Haberlerim var..."

İrkilerek girdiğim trans halinden çıktım ve sesin geldiği yöne bakarken aceleyle geri çekildim. Zamanlamaların bu kadar doğru, aynı zamanda bir o kadar yanlış olması her seferinde dengemi bozuyordu. Şükretmekle küfredip lanetler yağdırmak arasında gidip geliyordum yine. Bunun ilahi bir mesaj olduğunu, bir yanlıştan dönmem için gönderilen bir sinyal olduğunu düşünerek çabucak kendimi toparladım.

"Sen..." dedi Lucas terasın kapısına doğru dönerken. Sesindeki öfke öyle yoğundu ki, gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kalmıştım.

Kız yerinde kıpırdanıp önce bana, ardından tekrar Lucas'a baktı. "Luc... Ben şey, çok özür dilerim ama önemli bir haber getirdim."

Bu kısa, siyah saçlı minyon kızda çözemediğim bir şey vardı. Ondan kötü bir enerji aldığımı söyleyemezdim ama... varlığının önemli bir detay olduğuna adım kadar emindim.

Üçümüzün arasına çöken gergin sessizliğin içinde ikisine de kısa bir bakış attım. Sözsüz konuşmaları bana aralarındaki bağın çok daha yoğun ve gerçek bir şeyden oluştuğunu söylüyordu. Bu bağın derinliğinden çok emindim çünkü Lucas böyle durumlarda sakin kalacak bir adam değildi. Bu kıza karşı gösterdiği tolerans, onun hassas karnı olduğunu ele veriyordu.

Sessizlik büyümeye devam ederken geri çekilmem gerektiğini fark ederek boğazımı temizleyip tüm dikkatleri üzerime çektim. "Ben ofisimdeyim. İşiniz bittiğinde haber verirseniz detayları konuşuruz, Bay Morrison."

Bahsettiğim detaylar saçma sapan asistanlık işleri değildi elbette. Lucas başını sallayıp beni onaylarken ifadesinden acı verici bir isyan geçti.

Bu hepimiz için en iyisi, sarışın.

Hera odasına gidip kapıyı arkasından kapattıktan sonra Nat'i kolundan kavrayarak kendimle birlikte içeri sürükledim.

Kolunu bırakıp koltuğa oturmasını işaret ederken, "Zamanlamaların konusunda konuşmamız gerekecek," dedim sıktığım dişlerimin arasından.

Nat koltuğun kenarına ilişirken omuz silkti. "Bu konuda yapacağım bir şey yok. Ama öğrendiklerimden sonra senin bugünkü zamanlama konusunda bana kızmayacağını düşünüyorum."

İçimi hiç hoşlanmadığım bir panik duygusu kaplarken masama doğru ilerleyip sakinleşmek için oturdum.

"Anlat bakalım, seni dinliyorum."

Nat sarsak adımlarla yanıma gelip heyecanla çantasına uzandı. Aceleyle çıkardığı tableti bana uzattığında elinden alıp

kilidini açtım. Ekranda beliren dergi haberi bir davetten söz ediyordu. Yarın akşam gerçekleşecek olan bir davetti. Üstelik San Francisco'nun önde gelen isimlerinin orada olacağına dair bilgi verilmişti.

"Bunun konumuzla ilgisini çözmeye çalışıyorum," diyerek boş gözlerle yüzüne baktım.

Nat sırıttı. "Geçen gün toplantı saatini ısrarla sormamın sonuçları. Siz Sam'le proje odasına gittiğinizde bilgisayarını almak için bir boşluk yakaladım. Başlarda pek bir şey bulamadım. Muhtemelen başka bir bilgisayar daha kullanıyor diye düşündüğüm sırada ona bir e-posta geldi. Tamamını açamadım ve gönderen adres anonim olduğu için herhangi bir isim yakalayamadım. Fakat görünen kısımda davetin verileceği köşkün adı ve orada olması gerektiğine dair birkaç kelime gözümden kaçmadı. Veri aktarımı yapacak vaktim olmadığı için ben de daveti detaylı bir şekilde araştırdım."

Natalie masamın kenarına oturup bir bacağını diğerinin üzerine attı. Uzun eteği masanın etrafına yayılırken eliyle şöyle bir düzeltti. "Daveti veren kişi ismini açıklamıyor. Büyük yatırımcıların katılımını sağlamak için de ortaya bir yem atmış."

Sandalyemde arkama yaslanıp dikkatle Nat'i süzdüm.

Yatırımcıların ilgisini çekecek kadar onlara ne sunmuş olabilirdi ki? Aklıma birkaç seçenek geliyordu ama bunları yapmak için cesaretten çok daha fazlası gerekiyordu. "Peki bu yemin ne olduğunu biliyor muyuz?"

Sorumun cevabını almıştım ama konuşan ses Nat'e ait değildi.

"San Francisco'daki bütün yeraltı işletmelerin kâr marjları."

Hera'nın buz mavisi gözleri beni delip geçerken yavaşça bize doğru yaklaşmasını izledim. Topukları gürültüyle zemini dövüyordu.

Başından beri bizi dinlediğini tahmin etmem gerekirdi. Eğer söylediği şey doğruysa, bu hepimiz için büyük bir tehdit oluşturuyordu.

Nat masadan kalkıp çatık kaşlarla Hera'ya doğru döndü. "Konuşma dinleyen bir tip olduğunu düşünmemiştim," dedi sesindeki şaşkınlığı gizleyemeden.

Hera'nın soğuk bakışları bu sefer beni terk ederek kız kardeşime doğru kaydı. "Ben de senin olayların bu kadar içinde olacağını düşünmemiştim," dedi tam karşısında durup kollarını göğsünde bağlarken. Duruşundaki özgüven Nat'in bir adım geri çekilmesine sebep olmuştu.

Başını çevirip bana baktığında sakinliğim karşısında paniklemiş gibiydi. "Bir şey söyleyecek misin?"

Hera kıs kıs güldü, Natalie'nin yanından geçerken omzuna hafifçe dokundu. Gürültülü adımları koltuğumun arkasına doğru ilerlerken merakla hamlesini beklemeye başladım. Ellerini koltuğumun arkasına koyarak bana doğru eğildi, dolgun dudakları kulakmememe değdiğinde ukala bir gülümseme yüzüme yayıldı.

"Söylesene, Lucas. Arkadaşın anlaşmamızdan haberdar mı?" Nefesi boynuma dokunurken bir eli uzanıp alnıma düşen tutamı geriye doğru itti. "Tahminlerime dayanarak sizin bir bağınız olduğunu düşünüyorum." Yavaşça doğruldu. Ardında bıraktığı sıcaklık hızla soğurken dudaklarının hatırası hâlâ bedenime işkence ediyor, kasıklarımın zonklamasına sebep oluyordu.

Hera tekrar ofisin içine doğru ilerleyip tekli koltuklarımdan birine kadınsı bir zarafetle oturdu. "Bir akrabalık bağı ya da belki de daha fazlası. Bunlardan hangisi?" dedi düşünceli bakışlarıyla bizi tartarken.

Kahrolası kadının bu kadar zeki olması beni hem ürkütüyor hem de büyülüyordu.

"Konumuzun Natalie ve benim bağımla alakalı olduğunu sanmıyorum. Fakat açıklık getirmem gerekiyorsa eğer, Natalie yakın bir arkadaşım." Boğazımı temizledim. "Üniversiteden."

"Aynı zamanda ne tür işler çeviriyorsan onların da içinde, doğru muyum?"

Soru soran tavrı aslında cevabı bildiğini açıkça belli ediyordu. Sadece avıyla oynamaktan zevk alan bir yırtıcı gibi pençelerini tenime geçirmeye çalışmıştı.

"Bizi neden dinledin, Hera?" dedim konuyu değiştirip Natalie'den uzaklaştırmak için.

Yüz hatları yumuşarken alayla güldü. "Neden dinlemeyeyim? Hatırladığım kadarıyla bir anlaşma yaptık. Ayrıca az önce öğrendiğin her şey hakkında ben de bilgilendirildim. Yani tam olarak dinlediğim de söylenemez."

Telefonunu havada sallayıp sağ yanağındaki gamzeyi ortaya çıkaran sarsıcı gülümsemesiyle bana baktı. Kalbim birkaç kez teklediğinde başımı iki yana sallayıp bu berbat hissi görmezden gelmeye çalıştım. Gerçekten, tam anlamıyla boka battığımın farkındaydım.

"Ortaklık derken? Lucas, beni aydınlatır mısın?" Nat ufak krizini atlatmaya çalışırken elleri şaşkınlıkla iki yana açıldı.

İç çekerek yerimden kalktım ve Hera'nın tam karşısındaki tekli deri koltuğa oturdum.

"Sam'in köpeği olduğu her kimse, Hera'nın da peşinde. Onların *işine* de burnunu sokuyor. Hera, bana bir ateşkes teklif etti. Ortak düşmanı yenene kadar yapılması gereken önemli bir işbirliği. San Francisco'nun iyiliği için geçici bir barış."

Hera beni başıyla kısaca onayladıktan sonra omuzlarını dikleştirip Nat'e doğru döndü. "Senin gibi bilgisayarlarla arası çok iyi olan bir arkadaşım var. Lucas'a bahsettiğin şeyleri bulup bana bilgi veren de o." Tekrar bana baktı. "Babam yarınki davet için bir davetiye almış bile. Elbette onun yerine ben katılacağım."

"Ortalığa kendin göz kulak olmak istiyorsun," dedi Nat tam çaprazımdaki geniş koltuğa otururken.

"Kesinlikle," dedi Hera.

Öne doğru eğilip dirseklerimi dizlerime dayadım. Aklımda çok fazla soru vardı ama bir tanesi daha çok kafamı karıştırıyordu.

"Bana davetiye gelmedi." Sesim istediğimden daha şüpheli çıkmıştı.

"Emin misin? Bu sabah hiç masanı kontrol ettin mi?" dedi Nat yerinden kalkıp masamdaki zarfı bana getirirken.

Normalde günün planını yapmak için her sabah masama oturur ve işleri gözden geçirirdim. "Biraz meşguldüm, dikkatimden kaçmış olmalı," derken Hera'yla bakıştık.

Sabah tüm dikkatim onun üzerindeydi. Bunu bilerek sırıttığında damarlarım onu parçalara ayırma arzusuyla dolmaya başlamıştı. Parmaklarımı o güzel boynuna dolayıp ukala ağzını istila etmek istiyordum. Paramparça olduğunu görmek, hatta dağıldığını izlemek aldığım zevki ikiye katlayabilirdi.

Ne düşündüğümü anlıyormuş gibi bakışları alev aldı. Dili dudaklarında gezinirken ne yaptığını çok iyi bilerek bundan haz duyuyordu. Boğazımı temizleyip oturduğum yerde kıpırdandım, gitgide büyüyen ereksiyonumu fark etmemeleri için dua ediyordum.

"Peki o halde, bu davete gidiyoruz," dedi Hera havayı dağıtarak.

Başımı sallayıp gülümsedim, bu davetle ilgili bir planım vardı. "Beraber gidiyoruz."

"Ne?" Hera'nın gözleri kocaman açıldı. "Anlayamadım?"

Bu kadar zeki bir kadından duymaya alışık olduğum şeyler değildi bunlar. Yine de onu şaşırtmak her zaman hoşuma gidiyordu.

Koltukta öne doğru eğilip kokusunu alabileceğim kadar ona

yaklaştım. "Sen ve ben. Kavalyen olacağım, Hera. Madem beraber savaşmak için bir anlaşma yaptık, bunu onlara da göstereceğiz. Morrison ve Allen olarak. Bu sadece karşımızdaki her kimse ona değil, San Francisco'nun yüksek mevkilerine de bir mesaj olacaktır."

Hera tereddüt eder gibi oldu ancak onun bir meydan okumadan, gücü elinde tuttuğu bir gösteriden kaçmayacağını çok iyi biliyordum.

Tıpkı benim gibi öne doğru eğilip gözlerimin içine baktı. "Kabul. Fakat bir plan yapmamız gerekiyor. Bu ortaklığı tahmin edemeyeceklerine neredeyse emin gibiyim. Bu iki aile arasındaki düşmanlığı ve nefreti uçan kuş dahi biliyor."

Nefret. Bugüne kadar bizi en iyi tanımlayan kelimeydi bu. Başka bir duygu, nefret kadar güçlü bir duygu zihnimin en ücra köşelerinde belirdiğinde onu görmezden geldim.

"Aynen öyle," dedim aklımdakileri okumasına engel olmak için tekrar arkama yaslanırken. Diğer yandan onun da benim gibi düşündüğüne, aynı duygu karmaşalarıyla savaştığına emindim.

Nat aniden ayağa kalkıp küçük bir çocuk gibi ellerini çırptı. "Peki o halde, planımız nedir?"

Köşke kesinlikle silahsız gidemezdik. Hera'nın nasıl dövüştüğünü biliyordum ancak öyle bir ortamın bu tarz bir dövüş için uygun olma ihtimali yoktu. Herhangi beklenmedik bir olayda tetikte olmak zorundaydık.

"Aslında çok bir şey yapmamıza gerek yok. Hazırlıklı olduğumuzu bilecekler. Oradaki duruşumuz bile onlara bir tehdit oluşturacak. Gözdağı vermek için kusursuz bir ortam. Eğer orada olmamızı istiyorlarsa, mutlaka altında bir şey yatıyordur. Tek yapmamız gereken gözcülerimizi iyi yerleştirmek ve kelimenin tam anlamıyla silahlanmak."

Hera keyifle gülerken parmaklarını tek tek çıtlattı. "Güzel.

Son zamanlarda hayatımdaki entrika dozu giderek azalmaya başlamıştı. Bu durumun tadını çıkaracağım."

Nat gırtlaktan gelen bir homurtuyla ikimize de kötü bir bakış attı.

"Normal olmadığınızın farkındasınızdır umarım..." dedi yüzünü buruşturarak.

"Normal olmak," dedi Hera ayağa kalkıp Nat'in tam karşısında dikilmeden hemen önce. "Sıradan insanlar içindir. Dünyada kalıcı bir iz bırakmak istiyorsan, adını duyduklarında insanların gözlerinin parlamasını arzuluyorsan eğer -ki bu ister nefret ister sevgi olsun- normallikten uzak olmalısın. İz bırakanların hiçbiri sıradan insanlar değildir. Efsane olmak için efsanelere yaraşır olmak gerekir."

Başını yavaşça bana doğru çevirip bakışlarımla buluştu. "Tıpkı bizim gibi."

Dudaklarımı esir alan gülümsemeye engel olamadım. Bana bir şekilde iltifat ettiğinin farkında mıydı? Buzlar kraliçesi için bu bir ilk sayılabilirdi. Soğuk görüntüsünün altında yatan kadın, inandığı insanlara karşı tamamen maskesizdi ve ben ona ulaşmak için hiç bu kadar hevesli olmamıştım.

"Yarın son kontroller için erkenden buluşuruz." Adımlarını odasına yönlendirirken tekrar bana döndü. "Yapacak işlerimiz olduğunu düşünüyorum, Bay Morrison." Kolunu kaldırıp saatine kısa bir bakış attı. "Yarım saat sonra bir toplantınız var. Düşüncelere dalmak yerine hazırlansanız iyi edersiniz." Ardından bana tatlı tatlı gülümseyip göz kırptı ve odasına girdikten sonra kapıyı arkasından yumuşak bir sesle kapattı.

"Bu kadınla nasıl baş edeceksin?" Nat, hayranlık ve korkunun tatlı bir karışımıyla birlikte kapıya bakakalmıştı. Onu ne kadar iyi anladığıma dair en ufak fikri yoktu.

"Baş edebileceğimi düşünmüyorum zaten." Başımı ellerimin arasına alıp derin bir iç çektim.

"Çok yazık. Onu elinde gerçekten tutabilseydin senin için bir düşmandan daha fazlası olabilirdi."

Başımı ellerimin arasından çekip tek kaşı havada beni inceleyen Nat'e baktım.

"Belki de haklısındır."

Kız kardeşim kıkırdadı, ağırlığını bir ayağından ötekine verirken bir elini bol eteğinin cebine soktu. "Sen ciddi misin?"

"Evet... Hayır? Lanet olsun, bilmiyorum. Şu sıralar hiçbir şey bilmiyorum."

"Ah.." Ofisimden çıkmak için kapıya doğru ilerledi. "Etrafınızda olacak insanlara -buna kendim de dahilim- şimdiden çok üzülüyorum. Düşmanlığınız yeterince korkutucu. Diğer türlüsünü hayal dahi edemiyorum."

Eğer gerçekten yorgun ve karmakarışık bir halde olmasaydım, bu söylediğiyle eğlenebilirdim bile. Ancak şu an beynimin içi tıpkı bir labirent gibiydi. Hangi yolun nereye çıkacağını bulmak neredeyse imkânsız gibi görünüyordu.

Nat ofisin kapısını açıp biraz araladığında ona veda etmek için ayağa kalktım. Kapıda birinin olduğunu ve Nat'in ona bakarken durakladığını fark ettiğimde yanına gitmek için hareketlendim, bir yandan da gelen kişinin kim olduğunu görmeye çalışıyordum.

Nat kapıyı biraz daha araladığında gelen kişi zaten olmayan keyfimi iyice kaçırmıştı.

"Hera ile görüşmem lazım, burada mı?" diye sordu şu Martin denen adam.

Hera ile olan ilişkilerinin dinamiğini hâlâ tam anlamıyla çözememiştim. Nat ve benim gibi olmadıkları kesindi, bir kan bağına sahip olmadıklarını biliyordum. Ancak ya bizim durumumuza yakın ya da çok farklı bir ilişki içerisindeydiler. Nedense tam olarak ne olduğunu öğrendiğimde pek hoşuma gideceğini düşünmüyordum, aslında böyle hissetmek için hiçbir haklı se-

bebim yoktu. Baş düşmanımın kiminle ne gibi bir samimiyet içerisinde olduğu umurumda olmamalıydı.

"Burada," dedim en sonunda düşünce selinin içinden çıkarak.

Martin tam bir şey söylemek için ağzını açtığında karşısında duran Natalie'yi fark ederek durakladı. Onu baştan ayağa süzerken edepsiz bakışları kız kardeşimin üzerinde serbestçe dolaşıyordu. Parmak eklemlerim suratına yumruk atma isteğiyle karıncalanmaya başlamıştı bile.

"Güzel," dedi hâlâ Nat'i süzerken. "Çağırırsanız sevinirim." Hiç çekinmeden bu kadar dikkatli bakması, bunu yaparken yüzüne yayılan ukala gülümsemesini gizleme gereği dahi duymaması ölüm fermanını imzalamaktan farksızdı.

Nat hissettiği baskıdan kaçmak için kıpırdanarak arkasına döndü. Yüzü o kadar çok kızarmıştı ki, bakışlarımız kesiştiğinde orada her ne gördüyse başını hemen başka tarafa çevirdi. Kız kardeşim böyle durumlarla baş etme konusunda çok iyi değildi.

Hayır, Lucas. Adamın hayalarını koparıp her birini ona tek tek yedirmeyeceksin.

Kendimle yaptığım ufak ama ikna edici bir konuşmanın ardından Nat'in sesiyle birlikte gözümün önündeki kırmızı perde yavaşça kalktı. "Şey... be-ben gidiyorum. Sizin çok işiniz var," diyerek kapının kenarından sızdı. Giderken Martin'e attığı hülyalı bakış gözümden kaçmamıştı.

Ortamdaki tuhaf gerilimin yükü havayı ağırlaştırırken Martin içeriye bakarak benden bir cevap bekledi. Şu an yapmak istediğim tek şey, silahımı çıkarıp alnının ortasında bir delik açmaktı.

"Hera'yı çağıracak mısın, yoksa odasına gireyim mi?" diye sordu kapının önünde öylece beklerken.

Dişlerimi birbirine sürtüp kulak tırmalayıcı bir gıcırtı çıkmasına sebep oldum. *Bugün cinayet işlemeyeceğim.*

Hiçbir şey söylemeden büyük adımlarla Hera'nın odasının önüne giderek kapıyı tıklattım. İçeriden ses gelmeyince yavaşça kapıyı araladım. Bilgisayarına odaklanmıştı, önündeki ekranda her ne yazıyorsa bakışları hızla üzerinde geziniyordu. Elindeki kalemi çenesine hafifçe vurup hemen sonra ağzına aldığında sertçe yutkundum. Aptal kalemle sevişiyordu sanki.

En sonunda sesimi bularak boğazımı temizledim. "Hera?"

İrkilerek hızla başını ekrandan kaldırdı. "Beni korkuttun."

"Bir misafirin var," dedim düz ifademi bozmadan.

Gamzesini ortaya çıkaran bir gülümsemeyle arkasına yaslandı. "Hımm... Martin geldi sanırım, doğru muyum?"

Ona boş gözlerle bakmaya devam ederken Martin yanımdan geçerek hızlıca içeriye girdi. Bu adamın umursamaz tavırları ve serseri görüntüsü benim olmadığım, olmak istemediğim her şeydi.

"İzin verirsen eğer, Hera'yı yarım saatliğine kaçırmak istiyorum. Yalnız konuşmamız gerekiyor."

"Aslında," dedi Hera ayağa kalkarken. "Bu konu Lucas'ı da ilgilendiriyor."

Martin kaşlarını çatarak ikimiz arasında bakışlarını gezdirdi. Bana olması gerekenden birkaç saniye daha fazla baktığında tehlikeli bir sessizlik içinde olduğumu hissettiğine neredeyse yemin edebilirdim.

"Demek konuştunuz," dedi iki elini cebine atıp Hera'nın masasına yaslanırken. Anlamsız hareketleri buraya yıllardır geliyormuş gibi rahattı.

Yeteri kadar sessiz kaldığımı düşünerek başımı salladım. "Elbette. Bazı ortaklıklar ve..." Hera'yı süzmek için ona doğru döndüm. Gözlerim vücudunun her bir kıvrımıyla ziyafet çekerken keyfim az da olsa yerine gelmişti. "Özel bağlar kurmuş olabiliriz."

Hera yaptığım imaya karşı bana öldürücü bir bakış attı.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp tam karşımda dikildiğinde ona gülümsedim. Sağ eli yavaşça havalanıp göğsüme dokundu, beni ofisime doğru geri geri iterken onu sıkıca kavramamak için yumruklarımı sıktım. Tüm doğrularıma meydan okuyan ve hayatımı altüst eden bu kadına karşı ne ara bu kadar sabırsız olmuştum?

"Lucas'ın odası konuşmak için daha geniş. Oraya mı geçsek?" Sıcak nefesi boynuma değdiğinde göğsümdeki elini kavrayıp yavaşça indirdim.

"Kesinlikle haklısın, *prenses*." Ondan birkaç adım uzaklaştığımda Hera ona taktığım lakap karşısında kaşlarını çattı. Bir prenses olmayı reddedecek kadar hırçın olduğunu ikimiz de biliyorduk ama içinde bulunduğumuz dünyanın görünen yüzünde ona verilen rol buydu.

"Evet, beni aydınlatmak ister misiniz?" dedi Martin koşar adım ofisin içinde ilerleyip rahatça deri koltuğuma yayılırken. *Salak herif.*

"Konuşmayı ben mi yapmalıyım, yoksa patronundan mı duymak istersin?" Ortaya bir yem atmıştım ve iki balık da hazırlıksız yakalanmıştı. Yüzlerindeki şaşkınlığa karşı gülmemek için dudaklarımı sıktım. "Ne? Yanlış bir şey mi söyledim?"

Hera yanımdan geçerken ölüm vaadi veren gözleri alev alev yanıyordu. Onunla alay etmekten ne kadar keyif alıyorsam, sinirlendiğini görmek de bir o kadar beni tahrik ediyordu.

"Yarınki davete Lucas'la beraber katılacağız. Ancak senin planın bir parçası olmana ihtiyacım var, Martin," dedi birkaç adım uzağımda dikilirken.

"Ne istersen yapacağımı biliyorsun." Martin elini uzatıp Hera'nın parmaklarını tuttuğunda yüzümde bir kas seğirdi.

"Biliyorum. Adamlarımızdan en az altı tanesini orada görmem lazım. Kılık değiştirmiş bir şekilde salona dağılmalarını sağla. Davetiye işini Cass halleder diye düşünüyorum," dedi

Hera. Parmakları Martin'in elini hafifçe sıktıktan sonra asi buklelerine uzanıp onları omzundan geriye doğru attı.

"Aslında davetiye işini Nat de halledebilir." Bir yandan gecenin detaylarıyla ilgili başka ne yapabileceğimizi düşünüyordum.

"Nat kim?" dedi Martin meraklı bakışlarla beni incelerken.

Sesime istediğim miktarda tehdit kattım. "Kapıdan girerken salyalarını akıttığın kız. Yakın bir dostumdur."

Martin oturduğu yerde kıpırdanıp sırtını dikleştirirken sessiz kalmayı tercih ederek sadece başını salladı.

"Salya akıtmak mı?" Hera'nın yüzünü ortadan ikiye bölen bir gülümseme ve kocaman açılmış gözlerindeki eğlence parıltılarının odağı tamamen Martin'di.

"Bunu sonra konuşsak?" dedi Martin hiçbir şey olmamış gibi omuzlarını silkerek.

Hera kıkırdadı. "Konuşacağımıza emin olabilirsin, *guapo*.*"

Martin ona dik dik bakıp. "*¿Puedes cerrar el problema ahora?***" dedi bıkkın bir ses tonuyla.

İspanyolca konuşmalarına katılıp onları anlamak için şu an her şeyimi verebilirdim. Aralarındaki bağın sebebi bu muydu? Farklı bir dilde ortak bir alan yaratabilmeleri miydi? Hera'nın yarı İspanyol olduğunu zaten biliyordum. Bu adamın da öyle olacağını düşünmemiştim. İnsanı en sinir eden şeyse aralarındaki güvenin göründüğünden çok daha sağlam olduğunu fark etmekti.

"Ortak bir dil konuşmaya ne dersiniz? Yoksa ben de sizin yanınızda konuşabildiğim diğer dilleri mi tercih etmeliyim?" İtalyanca ve Rusça konusunda İngilizce kadar başarılıydım. Küçükken bu dilleri öğrenmek benim için bir hobi haline gelmişti. İspanyolca bir sonraki tercihim olmasına rağmen babam-

* (İsp.) Yakışıklı. (e.n.)

** (İsp.) Konuyu artık kapatabilir misin? (e.n.)

la birlikte girdiğim yoğun iş mesaileri yüzünden ona bir türlü vakit bulamamıştım.

Hera başını yana yatırıp bana şüpheli bir bakış attı. Yaptığım imaya cevap vermek istiyordu ama bunun yerine konumuza odaklanmayı seçti. "O zaman Nat davetiye işlerini hallederken Martin de etrafa yerleştireceğimiz adamların konumlarını ayarlar. Lucas, senin de kendi ekibini isteyeceğini düşünüyorum."

Aklımı kurcalayan bir sürü soruya sebep olacak bir şey söylemişti çünkü Thomas'ın orada bulunma ihtimali çok yüksekti. Bizi gördüğü an yanımıza gelmek isteyecek, Hera ile bizzat tanışmak için hamlede bulunacaktı. Bu yeni ortaklıktan haberi olmaması, özellikle Hera ile yüz yüze gelmemesi benim için çok önemliydi. İki durumu ayrı ayrı yürütmek zor olacaktı ama Thomas kısmını tamamen çözene kadar tüm adımları müthiş bir titizlikle atmam gerekiyordu. Taviz ya da açık verme gibi bir lüksüm bu noktadan sonra kesinlikle yoktu.

"Neden gerginsin?" Hera'nın gözünden bir şey kaçmaması bazen gerçekten sinir bozucu olabiliyordu. Tek kaşını kaldırmış, ne düşündüğümü çözmeye çalışırken beynimin içine girmek için çabalıyor gibiydi. Biraz daha böyle bakmaya devam ederse bunu yapabilirdi.

Derin bir nefes alıp umursamazca elimi salladım. "Yarını düşünüyorum sadece. Ve evet, kendi ekibimden çok güvendiğim adamlarımı görevlendireceğim."

"Güzel. Bir fikrim daha var," derken dudağının kenarı tatlı bir sinsilikle kıvrıldı.

Duruşu ve tavrı içime şüphe tohumları ekiyordu. "Hoşuma gitmeyecekmiş gibi hissediyorum."

Dilini dişlerinin üzerinde gezdirirken başıyla beni onayladı. "Kesinlikle gitmeyecek." Derin bir nefes alıp duruşunu dikleştirdi, bu hareketiyle kırmızı bukleleri bir hale gibi yüzünün etrafını çevreleyerek önüne düştü. "Partide hem Martin'e hem de

kamera ve bilgisayar sistemlerinden çok iyi anlayacak birine ihtiyacımız olacak. Aslında bu iş için Cass'i düşünmüştüm ama o babamın işleriyle fazlasıyla meşgul..."

Düşündüğü kişinin kim olduğunu anladığımda gözlerim büyüdü.

"Olmaz," dedim aceleyle başımı iki yana sallarken.

"Olur."

Ona ters bir bakış attım. "Hera, Nat orada olmayacak. Olamaz. Bu konuda karar verme lüksüne sahip değilsin."

Yüzü nefretle buruşurken ona hayır denmesine ve karşı gelinmesine ne kadar alışık olmadığını bir kez daha görebiliyordum. Kendi kurallarıyla oyun oynamak onun için öyle sıradan bir şeydi ki, karşısındaki insanların itaati sadece günlük bir rutine dönüşmüştü. Çarptığı duvarın ben olduğumu bilmek ise çok daha fazla canını sıkıyor, konfor alanının sınırlarını zorluyordu.

"Senin sorunun ne? Bir şeylerin boka batmasını mı istiyorsun? Bana bak, Lucas. Başka bir şeyler çevirdiğini veya bu süreçte çok güvendiğin sırlarına sığındığını hissedersem, aramızdaki anlaşma biter. Tek başıma bu şehir için savaşırken ölecek olsam dahi umurumda olmaz."

Gözlerinde duygudan eser yoktu. İçindeki vahşi kediyi ve hırçın kadını gösterirken ifadesi sert, duruşu katıydı. İşinin, inandığı şeylerin onun kırmızı çizgisi olduğunu anlıyordum. Bizi birbirimize bu kadar çeken, hatta aramızdaki benzerliği her seferinde yüzüme vuran şey de tam olarak buydu. Fakat söz konusu Natalie'nin hayatıydı. Onu riske atamazdım.

"Nat'in kimliğini açık etmeye niyetim yok. Onu tanıyabilecek, kim olduğunu anlayabilecek insanlarla dolu bir odada hayatını riske atamam." *Thomas belası gibi...*

Beni daha iyi anlaması, bu konudaki kararlılığımı görebilmesi için gözlerinin içine baktım. İfadesi az da olsa yumuşar-

ken katı duruşunda hafif bir çatlak oluştu. Ardından gözleri farklı bir düşüncenin parıltılarıyla dolarak canlandı.

"Ya tanınmazsa?" dedi heyecanını sesine yansıtırken.

"Kılık değiştirebilir," diye ekledi Martin.

Hera tek kaşını kaldırıp umutla bana baktı. "Hadi ama, Lucas. Onsuz olmayacağını sen de biliyorsun. Akıllı davranmak zorundayız. Bu noktada kayıp verme lüksümüz yok."

Söylediğini düşünürken hâlâ iyi bir fikir olmadığı tarafındaydım ancak haksız da sayılmazdı. Nat'in bu zamana kadarki tüm başarıları bizi zirveye taşıma konusunda büyük bir itici güç olmuştu.

"Bu ayarlanabilir. Fakat ona herhangi bir zarar gelirse bundan sizi sorumlu tutarım. Anladınız mı? Reddetmenize izin dahi vermem." Ciddiyetimin ve kararlılığımın tüm kırıntıları sesimle bütünleşirken tepkilerini bekledim.

Hera'nın gergin duruşu ve sarsıcı bakışları aramızdaki tüm bu savaşın tanıdık bir gölgesi gibi üzerime düşerken ondan duymaya alışık olmadığım bir tonda konuşmaya başladı. "Bir şey olmayacak. Bu kadar korkak olmana gerek yok. Eminim bu fikir onun da hoşuna gidecektir, sahada olmayı sevmeyen yoktur. *Değerli Nat'ine* zarar getirmeyeceğiz."

Değerli Nat'ine... Kelimelere yaptığı vurguya karşı gülmeden duramadım. Sesinde tiksinmeyle karışık ufak bir kıskançlık sezdiğime yemin edebilirdim. Kız kardeşimin tam anlamıyla kim olduğunu bilmemesi, hatta aramızdaki ilişkiyi dostluktan fazlasıymış gibi değerlendirmesi damarlarımı sebepsiz bir tatmin duygusuyla doldurmuştu. Bir zamanlar Martin için o da benim öyle düşünmeme sebep olmuştu. Benim haklılık payım onunkine oranla çok daha yüksekti.

"Bu konuda anlaştığımıza sevindim, onu kaybedemem."

Dudakları bir şeyler söylemek, benimle bu konuda tartışmak istercesine aralandı ancak sonra kelimeleriyle birlikte sert-

çe yutkundu. Susmanın, söylemek istediklerini haykıramamanın ağırlığı etrafımızdaki havayı sarmalarken hiç kimse sesini çıkarmadı. Konuşulmayı bekleyen çok şey vardı aslında. Açıklığa kavuşması gereken ve ikimizi de içten içe yiyip bitiren...

Mantığıyla hareket etmeyi kabullenmiş iki ruhun bu karmaşadan nasıl çıkacağını kim bilebilirdi? Benim gibi bir adamın, otoriter görüntüsünün altında canavar saklayan birinin sessizlikle bu kadar iyi anlaşması kötü bir sonun habercisiydi.

"Martin sen gidebilirsin. Akşam malikânede buluşalım," dedi Hera tüm bu karmaşayı her zamanki gibi bir kenara iterek.

Martin başını sallayıp Hera'ya yaklaştı ve yanağından öptü. Hera'nın yüzüne yayılan ifade rahatsızlık verecek kadar huzur doluydu. Dokunulmayı sevmeyen kadın bu muydu? Tenindeki hatıraların sayısı kaçtı?

"Akşam görüşürüz," dedi Martin. Kapıdan çıkmadan önce bana verdiği selam kısa ve soğuktu.

Martin çıkar çıkmaz Hera bana döndü. Hoyrat bakışları, buzul gözleri ve gergin yüz hatları onu her zamankinden daha çekici gösteriyordu.

"Söylesene, Natalie ile aranızdaki ilişki tam olarak hangi seviyede?"

Sessizlikten yakınan düşüncelerimin arasına girip onları tek bir darbeyle yok eden bir soru sormuştu. Bu kadın en beklenmedik anda beni şaşırtacak kadar öngörülemezdi. Cesareti hissettiğim keyfi ikiye katlarken koltukta arkama yaslandım.

"Yakın bir dost olduğunu söylemiştim."

Alnının ortası kırıştı, sesi alaylıydı. "Öyle mi?"

Hera hareketlenerek yaklaştı, koltuğun iki kenarını sıkıca kavrayarak bana doğru eğildi. Yakınlığıyla birlikte kasıklarımda oluşan baskıya, kokusunun ciğerlerimi altüst edip sıcak nefesinin tenimi kavurmasına rağmen istifimi bozmadım.

"Aynen öyle."

"İstediğim an onun kim olduğunu öğrenebilirim. Biliyorsun, değil mi? Dostun olmadığının farkındayım. Ondan çok daha fazlası... Fakat ne gibi bir fazlalık bundan emin değilim."

Kokusuyla ciğerlerimi doldururken birkaç saniye boyunca meraklı bakışlarına sakince karşılık verdim. Gözlerini devirip geri çekilmek istediğinde seri bir hareketle öne doğru uzandım ve onu belinden yakalayarak ayağa kalktım.

Bedenlerimiz temas ettiği anda yoğun bir elektrik akımı etrafımızı sardı. Teninden yayılan sıcaklık, tüm o kıyafet katmanına rağmen sanki bir lav denizinin ortasına düşmüşüz gibi kavurucuydu.

"Kıskanç bir kadın gibi hareket ediyorsun. Bunun bir oyun olduğunu ve birbirimizden nefret ettiğimizi söylemiştin, yaklaşık birkaç saat önce."

Hera beline doladığım koluma baktı, ardından kafasını kaldırıp alev alev yanan bakışlarını benimkilere dikti. Aramızdaki bu çekim bir çığ gibi büyürken ne o geri çekildi ne de ben. Kaçmadan, saklanmadan birbirimize bakmaya devam ettik. O hâlâ bana meydan okuyan, istediğim her şeye karşı büyük bir tehdit oluşturan kadındı. Aynı zamanda çaresizce tadına bakmak istediğim, tüm bunları bir kenara atıp teninde kaybolmak istediğim kadındı.

Elini kaldırıp işaretparmağını sağ yanağımın üzerinde gezdirdi. Tırnağıyla çeneme doğru bir yol çizerken dokunuşunu direkt aletimde hissettim. Vücudunun her yumuşak noktası, her bir sert noktamla buluşacak kadar yakındık.

"Beni deneme, Lucas. Söylediklerimin ne olduğunu çok iyi biliyorum. Ancak sen de biliyorsun ki, benim adım Hera," dedi hipnoz edici, kısık ve hırıltılı bir tonda. Ardından parmak uçlarında yükselip kulağıma yaklaştı. "Bir tanrıya güvenemezsin. Bazen en kirli gerçekleri, yalanlar arkasına saklarlar."

Tırnağının ucu çenemden dudağıma doğru ilerleyip hafifçe sıyırdıktan sonra elini indirdi. "Yarın görüşmek üzere, patron."

Kollarımın arasından o kadar hızlı sıyrılmıştı ki, olduğum yerde öylece kaldım. Kalp atışlarımı sakinleştirmek, acı verici bir şekilde zonklayan aletimi unutmak için derin nefesler alıp vermeye başlamıştım.

Lanet olası, sinir bozucu kadın.

Başım gerçekten beladaydı. Bu öyle bir belaydı ki bana işkence ettiği her saat, her dakika ve her saniyeden keyif alıyordum. Ölümün kendisiyle dans ederken bile hiç bu kadar büyük bir bilinmezlikle karşılaşmamıştım. Hera'nın haklı olduğu bir konu vardı. Bizim gibi insanların normallik ya da sıradanlıkla işi yoktu.

BÖLÜM 11
GÖREV HER ŞEYDEN ÖNCE GELİR

HERA

"Bu davet için yeterli önlemleri aldınız mı?" Babam şarap bardağını kaldırıp birkaç kere salladı ve burnuna yaklaştırarak kokusunu tıpkı bir gurme gibi içine çekti. "Buna benzer davetlerde çok bulundum. Yeterince tecrübeli olduğunuzu düşünmüyorum."

Yemek sonrası malikânenin büyük salonunda hep beraber oturuyorduk ve babam, davetle ilgili şüphelerinden bahsediyordu. Annem her zamanki gibi sadece durumu tartıyor, Martin rahatça kanepede oturup babamı dinliyordu. Cass ise her zamanki gibi notlarıyla bilgisayarına gömülmüş bize sağlayabileceği kolaylıkları araştırmakla uğraşıyordu.

"Böyle davetlere çoğunlukla seninle katıldığımı biliyorsun. Yeterli bilgiye sahibim. Ayrıca yanımızda en az senin kadar tecrübeli birisi olacak," dedim ağzıma tabağımdaki bifteğin son parçasını atarken.

"Lucas'a fazla mı güveniyorsun?" Babamın şüpheci bakışları yüzümde dolaştı.

"Hayır, tam tersi. Ona kesinlikle güvenmiyorum. Ama bu işteki çıkarı en az benimki kadar sağlam. Hiçbir şeyi riske atmayacağını, ne olursa olsun savaşmak isteyeceğini biliyorum."

"Hera haklı." Martin ellerini birbirine sürtüp arkasına yaslandı. "Lucas konusunda yani. Bu ortaklık kısa süreli çıkar ilişkisi için biçilmiş kaftan. Davette birlikte boy göstermeleri herkes için bir tehdit oluşturacak."

Şaşkınlıkla yüzüne baktığımda Martin omuzlarını silkti. Anlaşılan beyni doğru düzgün çalışmaya başlamıştı. Duruma odaklı kalmak yerine genele bakması hoşuma gitmişti.

Tekrar babama döndüm. "Merak etme, bir şey olmayacak. Olsa bile tam anlamıyla hazırlıklıyız. Her yere adamlarımızı yerleştireceğiz. Hem bizim hem de Lucas'ın."

Babam kadehinden son yudumunu aldıktan sonra kafasını salladı ve peçetesiyle dudaklarını silip ayağa kalktı. "O zaman size güvenmekten başka çarem yok. Bu işin altından herhangi bir kayıp vermeden kalkın."

Gözlerimi devirdim.

"Hiçbir zaman bu güveni boşa çıkarmadım. Bunu sen de biliyorsun. Bazen yaptığım onca şeyi, beni nasıl büyüttüğünü ve omuzlarımdaki yükü unutuyorsun." Sitemim karşısında bana sadece boş gözlerle bakmakla yetindi. Duygular konusunda bu kadar eksik, yamalı ve hatalı olmamın en büyük sebeplerinden biriydi babam. Ne yazık ki, güven konusundaki bu sahte inancımı da ona borçluydum.

Babam salondan ayrılmak için hareketlendiğinde annem de hemen yerinden kalktı. Tüm akşam boyunca konuşmamış, her zamanki sükûnetiyle sadece yemek yiyip bizi dinlemişti.

Merdivenlerin başına ulaştıklarında annem arkasını dönüp bana baktı, anında göz göze geldik. Her zamanki soğuk duruşunda bir aksaklık, hatta yanılsama vardı. Gözlerinin arkasında

gördüğüm şey derin bir korku ya da anlam veremediğim başka bir duygunun esintilerini taşıyordu.

"Hera," Otoriter sesindeki çaba tamamen titrememek içindi. "Dikkatli ol."

İkisi birlikte gözden kaybolurken ne diyeceğimi, nasıl tepki vereceğimi bilemedim. Bu durum sadece benim değil, Cass ve Martin'in de şüpheli bakışlarına zemin hazırlamıştı.

"Annen iyi mi?" Cass karşımdaki yerinden kalkıp hemen yanımdaki sandalyeye oturdu.

Bu sorunun cevabına sahip değildim, sadece bu davranışının normal olmadığını biliyordum. "Hiçbir fikrim yok."

Geçmişi düşünmek canımı en çok yakan şeylerden biriydi her zaman. Annemin canı istediği zaman gerçek bir *anne* oluşu, aramıza koyduğu mesafeler, zihnimin en derinlerine çok küçük yaştayken ektiği güvensizlik tohumları... Bunların hepsi dile getirmediğim travmalarımın en temel sebebiydi. Şimdi ise yetişkin hayatımın gizli saklı yegâne eşlikçileri olmuşlardı.

Korkmanın ne olduğunu hiç bilmediğim kadar, sevgisizliği ve şefkati de bilmezdim. Gücün ve başarının önemini bildiğim kadar, duyguların bizi sadece birer kuklaya dönüştürdüğünü de bilirdim. Benim doğrularım ya da inandıklarım hiçbir zaman ahlaki değerler taşımazdı. Maalesef, bunda babam kadar annemin de payı büyüktü. Yine de şikâyet ettiğim söylenemezdi. Hera olmak benim kaderimdi.

Konuyu değiştirmek, geçmişin durmak bilmeyen seline kapılmamak için yarınki davetle alakalı son direktiflerimi vermeye başladım.

"Cass sen uzaktaki adamım olacaksın. Senin bağlantın Natalie ile olacak. Teknolojiyle olan samimiyetiniz açısından anlaşabileceğinizi düşünüyorum."

Cass elini alnına götürüp asker selamı verdi. "O iş bende, patron. Merak etme."

Ona kibarca gülümsedim.

"Martin, senin görevin tam anlamıyla hoşuna gidecek bir şey."

Martin heyecanla ellerini birbirine sürterek diğer tarafımdaki sandalyeye oturdu.

"Natalie'yi davete sen getireceksin. Sizin için gereken sahte davetiyeleri de Natalie halledecek."

Zafer kazanmış küçük bir çocuk gibi yumruğunu havaya kaldırıp tuhaf bir sevinme hareketi yaptı. "Haklısın, hoşuma gitti."

Arkama yaslanıp kocaman gözlerle yüzüne baktım, ne ara bu kadar çapkın olmuştu ki? Elime düşmüş olmasından keyif almadığımı söylemek tamamen yalan olurdu.

"Hazır konusu açılmışken..." dedim sandalyemde ona doğru dönerken. Martin bakışlarını havaya dikip yüzünü buruşturdu. "Ondan hoşlandın değil mi? Karşılaşmanızı kaçırmış olabilirim ama seni tanıyorum, Martin."

Martin yerinde huzursuzca kıpırdanıp ellerini masanın üzerinde birleştirdi. "Şey, evet... belki birazcık."

"İnanamıyorum! Senin gerçekten bir kalbin varmış!" Cass'in kahkahası salonun geniş duvarlarında çınlarken gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Hadi ama! Senin diline düşmüş olamam. Ortada herhangi bir durum da yok zaten. Neden birden konu bana döndü ki?" Martin'in tatlı isyanı bunca derdin arasına sızan tatlı bir kaçamak gibiydi.

"Tamam, kızma." Cass teslim olur gibi ellerini havaya kaldırdı. "Bir şey demedim, sadece şaka yapıyordum. Hem aşk hayatı heyecanlı olan sadece siz değilsiniz," derken muzip bir tavırla kaşlarını oynattı.

Aşk hayatı mı?

Gırtlaktan gelen bir sesle homurdandım.

"Benim bir aşk hayatım yok. Saçma düşüncelerinize beni

dahil etmeyin." İkisine de ters bir bakış atıp sandalyemden kalkmak için hareketlendim. "Ciddiyim. Böyle bir ima duymak istemiyorum. Lucas ile yaşanan şeyler sadece işle alakalı. Bunu da zaten biliyorsunuz."

Martin arkasına yaslanıp kollarını göğsünde bağladı. Başını yana yatırırken bilmiş bir ifadeyle yüzüme baktı. "Kimse Lucas demedi ki."

"Evet ondan ya da spesifik olarak senden bahsetmiyordum..." Cass aynı bilmiş ifadeyle Martin'e katıldığında tepem gerçekten atmıştı.

İkisinin de sandalyesine tüm gücümle tekme attığımda sırayla yere düştüler. Çıkan sesin çalışanlar dahil malikânedeki her canlı tarafından duyulmuş olması hiç umurumda değildi. Bu iki aptalın elinde oyuncak olmaya niyetim yoktu.

"Eğer bu konuda tek kelime dahi ederseniz ikinizi de çekinmeden vuracağım." Arkamı dönüp salonun ortasında yer alan devasa, mürdüm rengi koltuklara doğru ilerledim. "Hatta daha iyisi, çakımla boğazınızı kesip sokak köpeklerine sizi yem edebilirim."

"İstediğin kadar kaçabilirsin. Sonuç tahmin ettiğim gibi olursa bana bir özür borçlusun, *mi reina.*" Martin ayağa kalkıp üzerini silkeledi, ardından sarsak adımlarla yanımdan geçerek geniş, uzun koltuklardan birine kendini bıraktı.

"Benim hiçbir şeyden kaçtığım yok."

"Göreceğiz."

Tam bu konuşmaya bir son vermek, hatta kıçını gerçekten tekmelemek için ona doğru ilerlerken Cass önüme geçip beni yavaşça durdurdu.

"Tamam o zaman, sakinleşelim ve esas konumuza gelip yeni flörtümden bahsedelim." Az önceki gibi kaşlarını oynatıp Martin'in yanına oturdu. Bu tatlı, heyecanlı hali beni bile mutlu etmek için yeterli olmuştu.

Derin bir nefes alıp önce bana ardından Martin'e baktı. "Adı Lisa."

Cass biseksüeldi. Bu yüzden bir kadından hoşlanması benim için şaşırtıcı değildi. Onu dinlemek ve biraz da olsa kafamı dağıtmak için karşılarındaki koltuğa yerleştim.

"Nerede tanıştınız?"

Cass utangaç bir gülümsemeyle birlikte ellerini önünde birleştirip parmaklarıyla oynamaya başladı. Küçük bir kız çocuğu gibi görünüyordu. Hiçbir zaman onun gibi olamamış ve böyle olmayı hep bir zayıflık olarak görmüştüm.

"Şey..." dedi lafını unutmuş gibi birkaç saniye bekledikten sonra. "Bizim şirkette çalışmaya başladı. Stajyer olarak."

Yeni bir çalışan mı gelmişti? Benim düşündüğüm şeyi mi düşünüyor diye Martin'e baktım. Göz göze geldiğimizde başını sallayıp oturduğu yerde dikleşti.

"Cass, bu kız tam olarak ne zaman işe başladı?" diye sordu Martin aklımdakine tercüman olarak.

"Hera'nın Lucas ile çalışmaya başladığı zamana denk geliyor sanırım." Cass'in sesi, son kelimeleriyle birlikte yavaşça kısılırken yüzü buruştu.

Ah, Tanrım...

Bunun bir tesadüf olma ihtimali ne kadar yüksekti? Her şeye şüphe ile yaklaşmak, etrafımızdaki gözlerin nasıl baktığını analiz etmek artık çok yorucu olmaya başlamıştı.

Birkaç dakika boyunca herkes kendi beyninde tutarlı ve anlamlı açıklamalar bulmak için sessizliğe gömüldü.

"Yani şimdi..." dedi Cass başını gömdüğü ellerinin arasından kaldırıp. "Lisa köstebek olabilir mi diyorsunuz? Bu bir tesadüf olamaz mı? Hiç dikkatimi çeken bir hatası ya da yanlışı olmadı."

Koltuktan kalkıp masaya doğru yürüdüm. Şarap şişesine uzandıktan sonra bana göz kırpan bardağımı görmezden gel-

dim, görgü kurallarını hiçe sayarak şişeyi kafama diktim. Şarap boğazımın gerisinde ekşimsi bir tatlılık bırakırken ciğerlerime sağlam bir nefes çektim.

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

Cass inleyerek tekrar yüzünü ellerine gömdü. Topuz yaptığı saçlarından birkaç tanesi firar edip etrafına doğru saçılırken başını deli gibi iki yana sallıyordu.

"Neden hayatım normal değil?"

İsyanıyla gelen sorusuna verecek tek bir cevabım yoktu. Allen Gıda'da işe girmesi ve babamın favori çalışanı olması bir noktada onun hem yükselişi hem de yok oluşuydu.

Şişeyi masaya bırakıp seri adımlarla yanına gittim. Önünde diz çöktüğümde uzanıp ellerini yüzünden çektim.

"Seçimlerimizin sonuçlarını göremeyiz. Senin hayatın anormal değil, Cass. Çünkü senin, benim, bizim yani burada olan herkesin normali bu. Sadece kaide bozmanın acı bir tatsızlığını yaşıyoruz. Kendini bunun için yıpratma."

Cass sakince başını salladı. Sözlerimin onu ne kadar ikna ettiğini ya da üzerinde olması gerektiği gibi bir etki bırakıp bırakmadığını bilmiyordum. Emin olduğum tek şey onun da bu ailenin bir parçası olduğuydu. Ve biz ailemizi korurduk.

"Yapmam gerekeni söylemenize gerek yok. Dikkatli olacağım ve onunla alakalı gerekli tüm araştırmaları sizin için yapacağım. Olur da bu işin sonunda siz haklı çıkarsanız, beni toparlayacağınıza dair söz vermenizi istiyorum."

Demek ona şimdiden değer veriyordu...

Hoşlandığın, hatta sevdiğine inandığın birinin ihaneti nasıl hissettirirdi? Martin, Cass, ailem... bana ihanet etseler nasıl hissederdim? Üstelik yarım yamalak bir sevginin kıyılarında dolanıyorken? Değer verdiğin birinin ya da güvenmek istediğin bir insanın ihaneti nasıl hissettirirdi? Rüyalarını kâbuslara çevirip musallat olur muydu? Canının acımadığını düşünsen

de her gün sana kendini hatırlatır mıydı? Karanlıkta yalnızken gözyaşlarınla savaşmak zorunda kalır mıydın? Bizi en çok ne yaralardı?

Bir çift koyu mavi göz zihnimin ücra köşelerinden çıkıp hayalimde belirdiğinde kaşlarımı çattım. Lucas'ın, baş düşmanımın, çıkarlarım için el sıkışıp ateşkes ilan ettiğim bu adamın ihaneti bana ne hissettirirdi? Ona güvenmiyordum. Onunla alakalı her şey bir karmaşadan, göğsüme bıçak saplanmasına sebep olan bir bilinmezlikten ibaretti.

"Hey, Hera. Sen iyi misin?" Cass başını eğip donuk gözlerimde bir ışık aradı. "Kafanın içinde kaybolmuş gibisin."

Kayıptım zaten. Ben kendimi bildim bileli kayıptım.

Ona güven vermek istercesine Cass'in kolunu sıktım. "Merak etme, dağılırsan toplamak için burada olacağız. Öyle değil mi, Martin?"

"Hem de izci sözü!" Martin omzuyla Cass'i dürtüp ona göz kırptı. Buna karşı Cass gözlerini devirip güldü. İkisi aralarında şirketle alakalı ve Lisa'nın durumuyla ilgili konuşmaya daldıklarında malikânenin bahçesine çıkmak için parke zeminde sessiz adımlar atmaya başladım.

Akşamın bu belirsiz saatlerinde en çok yaptığım şey tahtımı düşünmek olurdu. Sonra bu şehri, elimde tutmak için senelerdir uğraştığım gücü... Yanımdaki insanları sürüklediğim ama pişmanlık duymadıklarından emin olduğum bu bitmek bilmeyen fırtınayı...

Şimdi ise bunca sene uğraştığım her şey yıkılmak üzereymiş gibi hissediyordum. Üstelik etrafımda sözünü tutmayan, fırtınadan kaçıp giden kimse yoktu. Ancak gelenler vardı... Benim fırtınama kendi kasırgasıyla girip akılalmaz bir tufana dönüştüren, doğrularıma meydan okuyan, bakışlarıyla tenimi yakıp ruhumu gören bir adam... Nefretime tutunmam için bana binlerce sebep veriyor, diğer yandan duvarlarımı yıkmak için elinden gelen her şeyi yapıyordu.

~

Cass kendi arabasına binip yanımızdan ayrıldıktan sonra Martin'e sahilden gitmesini söylemiştim. Golden Gate'in etrafında dolanmaktan, sahili turlamaktan her zaman büyük keyif alıyordum. Düşünmek için bolca fırsatın, gerçek bir nefes almak için de bolca oksijenin olduğu tek yerdi. Malikâneden çıkıp evime gittiğim çoğu seferde sırf bunun için yolumu uzatıyordum.

"Bu sabah söylediklerimi hatırlıyor musun?" dedi Martin, konuşurken gözlerini yoldan ayırmamıştı.

"Evet." Başımı cama dayayıp denizin esintisini içime çektim.

"Peki o halde, ne düşünüyorsun? Gerçek anlamda, kaçmadan saklanmadan. Aklından ne geçiyor?"

"Haklı olduğunu düşünüyorum."

"Böyle cevaplar beni tatmin etmeyecek."

"Ne söylememi istiyorsun?" Ona bağırmak istememiştim ama işte, benim sabrım saman alevinden farksızdı.

Martin arabayı yavaşça durdurup bana doğru döndü. Gözlerindeki samimiyete rağmen beni incitmekten korkan bir adam gibi attığı bu bakıştan iliklerime kadar rahatsız olmuştum. Birinin bana incinebilecek bir oyuncakmışım gibi davranmasına, öyle görmesine alışık değildim. Beni kırıp dökecek şeyler, bu yaşananlardan çok daha fazlasını gerektirirdi.

"Bana şöyle bakmayı kes." Onu terslemek beni mutlu etmemişti.

"Hera... Bir insan olduğunun farkındasın, değil mi? Hepimiz gibi kalbi atan, etten kemikten bir insan."

Kafamı tekrar camdan uzatıp birkaç derin nefes aldım. Yetmeyeceğine karar verdiğimde de arabadan indim. Martin'in kapısı açılıp kapandı, yanımdaki varlığını hissettiğimde hemen konuşmadım. Birkaç dakika boyunca gecenin huzurlu ıssızlığının tadını çıkarmak, karanlığın içinde kaybolmak istiyordum.

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf ettim bir süre sonra. "Yaklaşık bir aydır her şey birbirine girdi, Martin. İşlerin böyle karışması hesabımda yoktu. Daha önce hiç karşılaşmadığım, varlığından haberdar dahi olmadığım ve bir türlü hakkında daha fazlasını öğrenemediğim bir düşman her şeyi değiştirdi. Dağılan tüm parçaları toparlamak için uğraşıyorum ve diğer yandan Lucas... Benim neden orada olduğumu biliyor ve ben de onun neden bunu kabul ettiğini." Martin'e doğru dönüp kırışan alnına ve düşünceli gözlerine baktım. "Peki ya ardında yatanlar? Sakladığı pek çok şey olduğunun farkındayım. Biz de sırlarla doluyuz. Ancak onunkiler ne daha karanlık ne daha aydınlık. Griliği beni tedirgin ediyor."

Durup derin bir nefes alarak esen rüzgârın tenimin altına işlemesine izin verdim. Griliği gerçekten rahatsız ediciydi. Natalie konusunda bile o kadar belirsizdi ki... beni tamamen çıldırtıyordu.

Nereden geldiğini anlayamadığım küçük, siyah bir kedi bacaklarımın etrafına dolanınca eğilip başını hafifçe sevdim.

"Onu öldürmek istiyorum. Hatta parçalara ayırıp o ukala gülümsemesini yüzünden silmek istiyorum." Yakınlaştığımız anları, teni tenime değdiğinde etrafımızı saran yoğun ateşi anımsadım. Nefretin tutkuyu harladığı ve tutkunun da diğer pek çok duyguyu tetiklediği sarsıcı anlardı hepsi... "Diğer yandan ona *dokunmak* istiyorum. Tenini keşfetmek istiyorum. Fakat bu dürtü çok ilkel, çok yanlış, ürkütücü ve baştan sona bir felaket gibi hissettiriyor."

Martin bir süre söylediklerimi düşündü. Zihnimin en ücra ve karanlık düşüncelerini ona açmaktan hiç çekinmiyordum. En eksik yanlarımı bilen nadir insanlardan biriydi.

"Çünkü ne olduğunu bilmiyorsun. Teslim olmak değil, sadece bırakacağı hissi keşfetmek istiyorsun," dedi sesine dokunan bir tebessümle.

"Bu sadece iki cepheli bir savaş olarak kalmalıydı. Yeni birine karşı değil, sadece ona karşı silahlanmalıydım." Durup soluklandım. "Bu, kaderin benimle oynadığı bir oyun. Tecrübe etmekten kaçtığım ne varsa karşıma çıkarmaya, benimle bir kumar oynamaya kararlı gibi görünüyor."

Martin kolunu omzuma atıp beni kendine doğru çekti. "Sen hiçbir kumarı kaybetmezsin. Oyuna beklenmedik oyuncular girdi diye pes edecek değilsin. Gerekirse taktik değiştirirsin ama yine de o oyunu kazanırsın."

En yakın dostum haklıydı.

Kazanacağım bir şehir vardı.

Kaybetmemek için savaşacağım bir taht...

Ve onunla tam olarak ne yapacağımı bilmediğim bir adam.

Sabahın erken saatlerinde yapılan toplantıları seviyordum. İnsanların beni reddedemeyişini, gözlerindeki korkuyu, adımı söylerken birkaç kez kekelemelerini çok daha fazla seviyordum.

"Anlaşma, anlaşmadır. Arazinin temel çalışmalarına başlandı. Bu işten dönmeye kalkarsanız, siz zararlı çıkarsınız." Toplantı masasında dönüp hâlâ benimle oynayabildiğini düşünen Sam'e baktım. "Avukatıma da sorabilirsiniz."

"Evet, elbette. Kesinlikle öyle." Sam'in aptallığı onu bu kadar çabuk ele verdiği için bir noktada kendimi şanslı hissediyordum. Bir şeylerin içerisinde yer aldığını düşünmek, patronu her kimse ona tıpkı bir kucak köpeği gibi koşarak hevesle bilgi vermek tatmin edici olmalıydı. Aptal, cesaretsiz ve bir sike yaramayan her adam gibi o da peş para etmezdi.

Tıpkı onun gibi olduğunu düşündüğüm bir diğer adama, Craig'e baktım. Önündeki anlaşma belgelerini toplarken burnundan soluyordu.

"Beni oyuna getirdiniz," dedi telaşla ayağa kalkarak.

Arkama yaslanıp çenemi sıvazladım. "Seni kimse oyuna getirmedi. İstediğini aldın ama alırken akıllı davranabilseydin, bu işten zararlı çıkmazdın."

Craig'in yüzü kırmızının tonlarından mora doğru geçiş yaptığında keyiflenerek viskimden bir yudum aldım.

"Kızımla da oynuyorsun."

Bana karşı gelmekten bu kadar çok korkup bir o kadar da aptal cesaretine sahip olmak böyle bir şeydi sanırım.

"Elena haddini senden daha çok biliyor, Craig."

Masaya doğru eğilip viski bardağımı bıraktım, bacağımı diğerinin üzerine atarak rahat bir pozisyon alırken morun en iğrenç tonundaki yüzünü inceledim. "Davete geliyorsun sanırım."

"Evet," deyip sırtını dikleştirdi. "Orada olacağım."

Başımı aşağı yukarı sallarken elimle kapıyı işaret ettim.

"O zaman seninle orada görüşürüz, Craig."

Craig çıkmak için döndüğü sırada kapı açıldı ve Hera sakin adımlarla içeri girdi. Bakışlarım her zaman olduğu gibi bedeninin her bir noktasında dolaşmaya başladı. Bugün giydiği takım içerisinde çok şık gözüküyordu. Seksi sekreter tabirine uyacak türden bir gri tonundaydı, onu olduğundan çok daha ciddi göstermişti.

"İstediğiniz evrakları getirdim," deyip elindeki dosyaları hafifçe salladı. Odaya girdiği anda etrafa yayılan kokusunu içime çekerken gözlerinin içine baktım. Ne yaptığımı anladığında dudağının kenarı yukarı doğru kıvrıldı.

Boğazımı temizledim. "Güzel. Onları Craig'e verebilir misin, rica etsem."

"Tabii." Hera evrakları Craig'e doğru uzattı. Craig ona aç bir kurt gibi gülümserken yaşlılıktan neredeyse kapanan gözleri üzerinde biraz fazla oyalanmıştı.

Sırtımdaki kasların gerildiğini hissederek sandalyemde doğruldum.

Craig, Hera'ya bir adım yaklaştığında neredeyse kalkmak üzereydim.

"Hera Allen. Seni burada göreceğimi düşünmezdim."

Hera ona tatlı tatlı gülümsedi. "Ama ben seninle burada karşılaşacağımı biliyordum, Craig."

Demek tanışıyorlardı...

"Stephen ve ben birkaç kez iş yemeklerinde sohbet etme fırsatına sahip olmuştuk. Hera'yı da oradan tanıyorum." Craig beynimi okurcasına cevap verdiğinde tek kaşımı kaldırıp Hera'ya döndüm.

"Bana hiç bahsetmedin."

"Craig'i tanıyıp tanımamla bu kadar ilgilendiğinizi bilmiyordum."

Birbirlerine isimleriyle hitap etmeleri dikkatimden kaçmamıştı. Bu samimiyete erişecek kadar yakından tanışıyor olmalarının imkânı yoktu. Hayır, saçma sapan bir kıskançlık değildi aklımı kemiren. Sahip olmak istediklerimle başkalarının da ilgilendiğini bilmekten gelen yakıcı bir rahatsızlıktı sadece.

Sahip olmak istediklerim mi? Ne sikim düşünüyorsun, Lucas? Kendimi yumruklamak istediğim anlar çok nadir olurdu. Hera etraftayken ve varlığıyla herkesi kendine hayran bırakıyorken mantıklı düşünmek benim için bir seçenek olmaktan çıkmıştı sanki.

Bu tuhaf havanın boğucu tadından kurtulmak için telaşla ayağa kalktım. "Toplantı bittiğine göre artık herkes işinin başına dönebilir." Şirketin diğer önemli isimleri benimle birlikte hareketlendi. Oda toplantıdan kalan fikirlerin gürültüsüyle boşalırken Hera'nın yakıcı bakışlarının tenime birer ok gibi saplandığını hissettim.

Onu görmezden gelerek iki elimi cebime atıp karşımdaki ihtiyara baktım. "Akşam görüşmek üzere, Craig."

"Görüşürüz, Bay Morrison."

Craig ve ekibi de odadan ayrıldıktan sonra içeride sadece üçümüz kalmıştık. Sam, bizimle aynı yerde bulunmaktan rahatsız oluyormuş gibi önündeki notları hızla toparladı. Boncuk boncuk terlediğini görmek, en az acemiliğini bilmek kadar mide bulandırıcıydı. Bok herif, bağırsaklarını deşmemek için ne kadar zor durduğumu bilse belki de kalp krizinden ölüp giderdi.

"O zaman ben de gidip diğer işlerimle ilgileneyim. Sonuçta akşam parti var, işleri çabucak bitirmek gerekiyor."

Hera ile birbirimize kısa ve keskin bir bakış attık.

"Davetli listesinde yer aldığını bilmiyordum." Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verip yanıtını beklerken Sam'in yüzüne tedirgin bir ifade yayılmıştı.

"Senin avukatınım, bence kesinlikle orada olmam lazım. Davetiye dert değil," derken omuzlarını kaldırıp indirdi.

"Sen öyle diyorsan, ben de elbette *güvendiğim* birini orada görmek isterim."

Sam gibi bir adam her söylenenin altında ima arayacak türden biri değildi. Fakat bir şeylerin ters gittiğini bilecek kadar tedirgin olması ve ağzımdan çıkan her kelimeyle birlikte daha çok terlemesi, bunca zaman nasıl bu kadar salak olduğunu göremediğim için kendime kızmama sebep olmuştu.

"Teşekkürler, patron." Kapıya doğru ilerledi. "Akşam görüşürüz." Hera'ya başıyla selam verip odadan çıktı.

Odada yalnızca ikimiz kaldığımız için şimdi etrafımızdaki havanın yoğunluğu farklı, sevimsiz ve bir o kadar da acımasız bir tatla dolmuştu. Ne zaman yalnız kalsak, aramızdaki bu şey bir ip gibi gerilip kopacak kadar inceliyordu. İkimizden biri fitili ateşleyecek bir hamle yapsa, dünya bir yıkıma uğrayıp yeniden kendini inşa etmeye hazır hale gelebilirdi.

"Ne gerginlik ama..." dedi Hera, bir yandan iki eliyle şakaklarını ovuyordu. "Bu akşam enerjimin ve modumun yüksek olması lazım o yüzden se..."

"Söylesene, babanın arkadaşına ismiyle hitap etmen sana doğru geliyor mu?" dedim konuşmasını bir bıçak gibi keserek.

Gözleri şaşkınlıkla açıldı, birkaç saniye bana öylece baktıktan sonra gür kahkahası odanın içinde çınladı.

"Sen ciddi misin?"

Burnumdan sert bir nefes aldım. "Oldukça."

Kahkahası silik bir tebessüme dönüşürken dilini altdudağında gezdirdi. Bu hareketini doğrudan sikimde hissederken sertçe yutkundum.

Lanet olası, sinir bozucu kadın.

"Bilemiyorum..." Bana doğru birkaç adım atarken buzul bakışlarını benimkilerle buluşturdu. "Benimle daima flört ediyor. Neden kalbini kırayım ki?"

Sert bir öksürük dalgası boğazımdan firar ederken gözlerimin önünde kıvılcımlar çakmaya başlamıştı. "Pardon, anlayamadım?"

Hera'nın zafer dolu bakışları kısılıp hilekâr bir hal aldı.

"Bu konuşmanın amacı ne, Lucas?"

Ukala gülümsemesiyle bana biraz daha yaklaştı.

"Kıskanç bir adam gibi hareket ediyorsun," dedi sadece bir gün önce Natalie hakkında söylediklerime gönderme yaparak. İçten pazarlıkçı bir kadındı, yanlışlarından keyif alıp insanları delirtmeyi seviyordu. Ancak karşısındaki kişinin ben olduğumu, oyunu istediğim gibi değiştirebileceğimi bilmiyordu.

Kişisel alanını tamamen işgal ederek ona tepeden bir bakış attım. "Kıskanmak mı?" Bir elimi kaldırıp kırmızı buklelerinden birine parmağımı doladım ve onu belinden kavrayarak aramızda hiç mesafe kalmayacak kadar kendime çektim. Gözlerinden geçen öfke dolu parıltı tam olarak beklediğim bir tepkiydi.

"Kıskançlık sadece sahip oldukların için geçerlidir, prenses. Çok daha ilkel bir duygu bu. Seni ne kadar öldürmek istiyor-

sam; başkaları sana her yaklaştığında, konuştuğunda ve bana işkence eden bu esmer tenine dokunduğunda onları da bir o kadar parçalamak istiyorum. Keşke kıskanacak kadar sağlıklı düşünebilseydim..."

Söylediğim her lanet kelimede ciddiydim. Neredeyse bir buçuk aydır bana her anlamda işkence ediyordu. Bildiklerimi sorgularken her seferinde kendimi bu lanet bilinmezliklerin içinde buluyordum. Bunu anlaması için, şaka yapmadığımı bilmesi için onu biraz daha sıkı kavradım. Göğsü göğsüme çarparken gözleri şaşkınlıkla açıldı, dudaklarının arasından kesik bir nefes kaçtı.

"Bu konuyu kapatsak iyi olacak," dedi birkaç saniyelik bir duraksamanın ardından. Kollarımın arasından sıyrılıp kapıya doğru döndü.

"Kapatalım, Hera. Şimdilik sen nasıl istersen öyle olsun..."

Kapının kolunu kavrarken eli hafifçe titredi. "Ben davet için hazırlanacağım," dedi bana hiç bakmadan. "Biraz da dinlenmeye ihtiyacım var. Gitmeden önce planın üstünden bir kez daha geçeriz."

"Burada buluşur sonra ekip olarak dağılırız," dediğimde kapıyı açtı.

"Anlaştık. Akşam görüşürüz." Az önce yaşananların gerçekliğini kanıtlayan tek şey arkasından kalan kokusuydu.

Birkaç küfür savurarak kendimi sandalyelerden birine bıraktım. Berbat hissediyordum. Her anlamda. Hera'yı istiyordum. Belki bir tadımlık, ikimizin de ihtiyacını giderecek akıllara durgunluk veren bir sevişme yeterli olacaktı. Her ne kadar bunun yeterli olmayacağını bilsem bile aptal bir umuda tutunmak daha çok işime geliyordu.

Nasıl bir çıkış yolu bulacağıma dair en ufak fikrim yoktu çünkü günün sonunda ikimiz de farklı yollardaydık. Bu yollar karşı karşıya duran iki düşmana, istedikleri bu hayat dolu şeh-

rin kapılarına çıkıyordu. Ayrıca birinin diğerinin önünü kesmek için yapmayacağı şey yoktu.

"Seni hiç bu kadar düşünceli görmemiştim." Natalie'nin sesiyle birlikte irkildim.

"İyi misin?" Yanıma otururken gözleri endişe parıltıları taşıyordu.

"Değilim," dedim hiç tereddüt etmeden.

Güldü. Fakat bu sevimli bir gülümseme değildi. Sanki bana haklısın der gibiydi. Beni anlıyordu ve bunun için ona minnettardım.

"Bu işin sonu nereye gidecek, Nat?"

Bakışlarını bir süre odanın içinde gezdirdi, ne zaman vereceği hazır bir cevap olmasa ve düşünmeye ihtiyacı olsa bunu yapardı.

"Mantığın ilk defa seninle savaşıyor. İkinizden biri bu savaşı kazanacak ama kayıplarınız ağır olacak."

"Zararı en aza nasıl indirirsin ki?"

Nat bu sefer tatlı bir tebessümle gözlerimin içine baktı.

"Hangi zaferin verdiği zarar hafiftir ki? Ya sen incineceksin ya da o."

Elimi yüzümde gezdirdim. Çözülmesi gereken bunca şey varken kendimle verdiğim savaşın bu noktada pek bir önemi yoktu. Önceliklerim değişemezdi.

"Bunu sonra konuşalım, olur mu? Akşam için hazırlanmamız gerekiyor."

Nat üstüme gelmemesi gereken zamanları bilirdi. Bu yüzden karşı gelmeyi hiç düşünmeden beni sadece başıyla onayladı.

Ellerini masanın üzerinde birleştirip başını yana doğru eğerek siyah saçlarının dağılmasına sebep oldu. "Davetiyeleri hazırladım. Martin ve benim için yani," dedi kısık bir sesle.

Martin'in adını duyunca öfkem son hız geri döndü. Bu adama karşı hiçbir zaman olumlu duygular besleyebileceğimi sanmıyordum.

"Ondan etkilendin, değil mi?" Aklımdaki o soruyu dile getirmek boğazımda külümsü bir tat bırakmıştı.

Nat utangaç bir gülümsemeyle bakışlarını kaçırdı. "Gördüğüm en yakışıklı erkeklerden biri. Öyle bir adamdan kim etkilenmez ki?"

Dilimi şaklatıp beynime üşüşen korkunç düşünceleri dile getirdim. "Sence Hera ile aralarında bir şey yaşanmış olabilir mi?" Bir elimi saçlarımdan geçirip stresimi atmak için başımın arkasını ovdum.

"Açıkça fikrimi duymak istiyorsan eğer, evet. Bir ilişkileri olduğunu düşünmüyorum ama mutlaka bir şeyler yaşadıklarına eminim."

Tam olarak aynı hislerle doluydum ama birinin benimle aynı fikirde olduğunu görüp sesli bir şekilde duymak bambaşka bir etki bırakmıştı. Ağzımın içinden birkaç küfür savurdum.

"Bunu hiç konuşmamışız gibi yapacağım, yoksa sağlıklı düşünme yetimi kaybedeceğim."

Nat alaylı bir tavırla gözlerini devirdi. "Sen de biliyorsun ki, bunu Hera'ya sorarsan inkâr etmeyecektir. Öyle bir kadın değil. Yaşadığı ya da yaşamadığı herhangi bir şeyden pişmanlık duyduğunu düşünmüyorum."

Yüzüne ters ters baktım. "Böyle bir şey sormayacağım."

"Kendi yalanına bu kadar inanman çok ikonik, sevgili ağabeyciğim."

"Nat, şu an susman gereken bir durumun içerisindesin. Bu akşam için kendimde olmam gerekiyor. Bütün bir köşkü yakmamı ve her şeyi berbat etmemi istemiyorsan, lütfen sus."

İki elini birden teslim olur gibi havaya kaldırıp, karşı konulmaz bir sevimlilikle gülümsedi. Kurnaz masumluğuna aldanmıyordum ama üzerine gitmek gibi bir niyetim de yoktu.

"Her neyse, gidip Thomas'la bir telefon görüşmesi yapacağım. Akşam muhtemelen orada olacak. Onu ve Hera'yı yan yana getirmememiz gerekiyor, yoksa işler çığırından çıkar."

Nat masaya uzanıp çantasının içinden tabletini çıkardı. Hızlıca birkaç tuşa dokunduktan sonra ekranı görebilmem için bana doğru kaldırdı.

"Bütün kamera sistemlerine erişimim var, hepsini etkisiz hale getireceğim. Adamlarımız etrafta olacak ve güvenlik odasına da birini koyacağız. Çoktan ayarlandı bile, o işi kolayca çözeriz diye düşünüyorum. Tek istediğim şey senin Hera'nın yanından asla ayrılmaman."

Başımı salladım. "Bir saniye bile ayrılmayacağımı biliyorsun."

"Buna eminim." Bana göz kırpıp tekrar bakışlarını tabletine çevirdi. "Sen Thomas'la gereken görüşmeyi yap. Ben de birkaç ufak güvenlik protokolüyle ilgileneceğim. Ardından hazırlanmak için çıkarız."

Ceketimi omzuma geçirirken telefonumun titrediğini hissederek elimi cebime attım. En güvenilir adamım, ekibimin başındaki kişiden yani Joe'dan bir mesaj gelmişti. Akşam için görevlendirdiğimiz herkesin hazır olduğunu, saat altıda hepsinin yerlerini alacağını söyleyen bir mesajdı.

Ona kısa bir onay yanıtı verdikten sonra tekrar Nat'e döndüm.

"En geç altı buçukta orada olmamız gerekiyor. İşlerini çabucak bitir."

~

Odama girdiğimde hiç vakit kaybetmeden terasıma giden yolu arşınlamaya başladım. Eğer stres seviyemi azaltmazsam, patlamaya hazır bir bombadan çok daha büyük bir yıkıma sebep olacaktım.

Thomas'ı aradığımda ona Allen meselesini çözmek üzere olduğumu söyleyecektim. Hera'yı bir şekilde avucumun içine aldığımı ve her şeyin istediği gibi gittiğinden bahsedecektim. Bizi yan yana gördüğünde bir nevi kanıtını da almış olacaktı.

Elbette aramızdaki anlaşmada şüphe ve güvensizlik her zaman ortağımız olmuştu ama Thomas gibi adamları iyi tanırdım.

Etraflarındaki her şeyi sadece bir isim ve unvanla domine ettiklerini düşünür ancak arkasına saklandıkları bu unsurlar yok olduğunda küçücük kalırlardı. Kimse dört dörtlük doğmasa da böyle adamlar için yapılabilecek en iyi şey onları kullanmak olurdu. Beni avucunun içinde tuttuğunu düşünmesi için ona yeterli sebepleri vermiş, sesimi çıkarmıyormuş gibi söylediği her şeyi onaylamıştım.

Fakat suyu artık ısınmış, kendi felaketinde yok olmak için o çok korktuğu sona yaklaşmıştı. Bu süreçte beni tedirgin eden tek şey Hera'nın bunu öğrenme riskiydi. O zaman çıkacak kaosu durdurmak neredeyse imkânsız olurdu.

Diğer yandan eskisi kadar benden nefret etmiyordu, yine de söz konusu kendi itibarı olduğunda beni ezip geçmek için elinden geleni ardına koymazdı. Tıpkı benim yapacağım gibi o da kusursuz, acımasız maskesini yüzüne takmaktan çekinmezdi.

Telefonumu cebimden çıkarıp Thomas'ı aradım. İkinci çalışta açtı, sigara içmekten aşınan sesi telefonun diğer ucundan çok daha berbat geliyordu.

"Lucas, güzel haberler için aradığını düşünüyorum."

"Evet. Hera işi tamam. Şimdilik kısaca bunu söyleyebilirim. Akşamki davete de beraber geliyoruz. Orada olacağını bildiğim için gelip gelmeyeceğini sormuyorum bile," diye karşılık verdim katı bir ses tonuyla.

"Elbette orada olacağım. Sizi yakından takip edeceğimi biliyorsun, Morrison. Eğer herhangi bir şüphe duyarsam o za..."

"Beni tehdit etmeden önce," diyerek sözünü kestim. "Bana ihtiyacın olduğunu hatırlasan iyi edersin, Thomas. En önemlisi de kim olduğumu asla unutma."

Telefonda homurdandı.

"Akşam görüşürüz, Lucas."

"Görüşürüz, Thomas."

Telefonu kapattıktan sonra ofise dönüp kendimi koltuklar-

dan birine atarak arkama yaslandım. Eskiden bu ortaklık bana çok daha kârlı görünürken şu an hiç öyle görünmüyordu. Tek amacım Allenları ona teslim etmekti. Bunu artık yapamazdım. En azından hiç farkında olmadan koridorlarında yürüdüğüm bu ıssız labirentin çıkışını bulana kadar olmazdı. İki tarafı birbirinden olabildiğince uzak tutmak zorundaydım. Hera, Thomas'ın kim olduğunu öğrenmemeliydi.

Tüm bu zaman boyunca elimde tuttuğumun farkında bile olmadığım viski bardağı parmaklarımın arasında tuzla buz olduğunda başımı eğip dağılan parçalara baktım. Koltuklar ve kıyafetim elimden akan kanın kırmızısına boyanırken başımı arkaya yaslayıp uzun zamandır hissettiğim en net duygunun, acının tadını çıkardım. İçinde bulunduğum durum kendimi kanatmama sebep olacak kadar berbattı ve benim elimde yarım yamalak planlardan başka bir şey yoktu.

Kahretsin.

~

Akşamüstü Natalie ve ben ofiste Hera ile ekibini bekliyordu. İkimiz de tamamen hazırdık. Kendi açımızdan planda herhangi bir eksik ya da aksaklık yoktu.

Üstüme her zamanki smokinlerimden birini giymeyi tercih etmiştim ama bu sefer baştan aşağı siyahtım. Siyah, içine girdiğiniz savaşın karanlık yüzü anlamına gelirdi. Gölgelerde duran ve hamlesini yapmak için bekleyenlerin rengiydi.

Natalie ise benim aksime fil dişi tonlarında, dar ve dizüstü bir elbise tercih etmişti. Tanınmaması için bugün ona yeşil bir lensle sarı, uzun bir peruk eşlik ediyordu. Kuaförü ya da saç stilisti -artık her neyse- çok iyi bir iş çıkarmıştı. Onu ilk kez görüyor olsaydım sarışın olmadığına beni kimse ikna edemezdi. Ancak kız kardeşimin bu görüntüsü beni onunla dalga geçmekten geri tutmamıştı. Sarışınlıkla arası hiçbir zaman iyi olmamıştı.

"Tüm gece benimle dalga mı geçeceksin?" dedi yüzümde gördüğü alaycı ifadeye bakarken.

Tıpkı bu sabah yaptığı gibi iki elimi teslim olurcasına havaya kaldırdım.

"Hayır, asla. Kim kardeşini alakasız bir kılıkta görünce dalga geçer ki?" Göğsümde çırpınıp duran ve çıkmak için vakit kollayan kahkaham odada çınladığında, Natalie koltuktan kaptığı bir yastığı bana fırlattı.

Yastığı havada yakalayıp ona dik bir bakış attım. "Hey, karizmamı bozacaksın. Bu gece ateşkes ilan edelim."

"Karizmanı şu önüne düşen ve bir türlü düzeltemediğin sarı tutam bozuyor zaten, benim bir şey yapmama gerek yok," diye laf soktuğunda somurttum.

"Aslında bakarsan, Nat. *Onu* en çekici kılan şey o yerinde durmayan tutam olabilir."

Sesin geldiği yöne, ofisin kapısına doğru döndüm. Hera.

Birkaç kez gözlerimi kırpıştırıp onu baştan aşağı süzdüm.

Siktir!

Ciğerlerimdeki tüm hava çekilirken nabzım damarlarımda atmaya başladı. Davetlerde karşılaştığım, uzaktan da olsa defalarca göz göze geldiğim bu kadını nasıl daha önce *gerçekten* fark etmemiştim?

Sanırım başım gerçekten beladaydı.

Hera gece siyahı, saten bir elbise giyiyordu. *V* şeklinde inen yakası nefis göğüslerini gözler önüne serecek kadar derin, bir o kadar da kışkırtıcıydı. Elbisenin uzun kolları bileklerine kadar inip tenini bir sarmaşık gibi sarıyordu. Vücuduna tamamen oturan kumaş neredeyse yerde sürünecek kadar uzundu. Sağ bacağını açıkta bırakan yırtmacı sayesinde parlak teni tıpkı bir yıldız gibi bir görünüp bir kayboluyordu.

Tenini en doğru noktalarda gösterip, bilinmeyen kuytu kö-

şelerini kumaşın en can alıcı yerlerine saklamıştı. Attığı her adımda tıpkı adı gibi bir tanrıçayı andırıyordu.

Boğazımı temizleyip hafifçe öksürdüm. Sıkı bir topuz yapılmış saçları, eşsiz görüntüsü ve önüne düşen kırmızı bukleleriyle tamamen beynime kazınmıştı.

"İyi misin, *patron?*" Yanıma gelip soğuk bir kış sabahını andıran bakışlarıyla beni incelerken, bugün kendini geri çeken o kadın tamamen gitmişti. Tüm gerçekliğiyle, olduğu kadınla karşımda duruyordu.

"Çok güzelsin," dedim hiç düşünmeden. O an gördüğüm şey buydu ve inkâr edemeyecek kadar büyülenmiştim. Nasıl olur da benden kurtulmak için yemin etmiş bu kadının pençeleri, tenime hiç acıtmadan saplanıp beni esir almayı başarmıştı?

"Sen de fena sayılmazsın. Gördüğüm en karizmatik sarışın olduğunu söyleyebilirim." Kesik soluklarıyla birlikte sesi hafifçe titrediğinde biraz daha büyülendim. İçinde bulunduğum bu bombok durumda yalnız olmadığımı bilmek belki de tutunduğum tek şeydi.

"Sevişecekseniz çıkabiliriz." Başımı hızla çevirip Nat'e baktım. O az önce ne demişti?

"*Kız kardeşin* bazen patavatsız olabiliyor sanırım," dedi Hera, bakışlarındaki çokbilmişlik, kaldırdığı tek kaşıyla uyum içerisindeydi.

Söylediklerini düşünürken aniden donup kaldım.

Kız kardeşin...

"Sen..."

Hera başını salladı. "Konuşmanızı duyduk. Böyle bir şey çıkacağını az çok tahmin ediyordum. Elbette nasıl olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Artık bildiğimize göre de bana bunu anlatman gerekecek, patron." Soğukkanlılıkla arkasını dönüp benden birkaç adım uzaklaşırken aramızdaki ateş bir çırpıda sönmüştü.

"Şu an daha önemli bir işimiz var," dedim sargılı elimi cebimden çıkararak. Natalie elimi gördüğü anda bir dizi küfür eşliğinde pansuman yapmış, hatta dikiş atmıştı. Herhangi bir ağrı hissetmiyordum, sadece varlığını bilmek beni rahatsız ediyordu. Bu basit yaranın sebebi daha öncekilerden çok farklıydı.

"Martin, planın son halini anlatmak ister misin?" dedi Hera.

Martin gözlerini kız kardeşimden güçlükle ayırıp bize döndü. Bu adamın hayalarını koparıp Golden Gate'ten atma fikri her geçen saniye daha cazip gelmeye başlıyordu.

"Siz önden gidiyorsunuz. Baş davetliler olarak zaten erken gitmeniz bekleniyor. Adamlarımızın hepsi çoktan pozisyon aldılar. Hem sizinkiler hem bizimkiler. Biz geldiğimizde Natalie ya da benden haberi alırsınız. Bir aksaklık çıkmaması için tüm önlemleri aldık."

"Güzel. İhtiyacım olan her şey çoktan adamlarımızdan biriyle birlikte köşke ulaştı. Her şey yolunda gidecek," dedi Natalie. Gülümseyen gözlerle Martin'e baktığında çenemdeki tüm kaslar gerildi. Bu işin tadı kaçıyordu ve olacaklardan hiç hoşlanmayacağımı biliyordum.

Kendime engel olamadan güçlü adımlarla Martin'in yanına gidip omzunu kavradım ve hafifçe sıktım. "Bu gece ellerine sahip çıkmanı şiddetle tavsiye ediyorum."

"Sen az önce bir numaralı adamı mı tehdit mi ettin?" Hera'nın arkamdan gelen sesiyle birlikte Martin'in omzunu bir kez daha sıktıktan sonra ona doğru döndüm.

"Evet, söz konusu kız kardeşimse bu şehri bile yakmaya hazırım."

Hera'nın bakışlarına hükmeden öfke rüzgârları bana doğru eserken istifimi bozmadan söyleyeceği şeyi bekledim.

"Senin yerinde olsam, bunu bir kere daha düşünürdüm. Natalie senin için ne ifade ediyorsa, Martin de benim için öyle. Geçmişin ya da geleceğin burada bir söz hakkı yok. Bulunduğumuz ana göre konuşmayı denesen iyi edersin."

Hera bana öldürücü bakışlar atmaya devam ederken söylediği şeyi elimle geçiştirdim. "Bu konuyu bugünü atlattıktan sonra konuşacağız. Şimdi..." Yapacağım şeyden nefret edeceğini bile bile ona doğru eğildim ve elini tutup benimkinin içine hapsettim. "Gitsek iyi olacak, geç kalmak istemeyiz."

Bakışları parmaklarına dolanan elime kaydı. Kısa bir tereddüt dalgasıyla yüzü değişse de başını sallamakla yetindi. "Bugünü iyi değerlendir, Morrison. Rövanşı senin için ağır olacak."

Uzanıp buklelerinden birini sargılı elimle okşadım. "Hiç sorun değil, Allen." Göğüs dekoltesine kısa bir bakış attıktan sonra tekrar yüzüne baktım. "Başıma açacağın her bela kabulüm."

BÖLÜM 12
BENİMLE MİSİN?

HERA

Arabadan indiğimizde soğuk akşamın tüm esintileri bir çığ gibi beni etkisi altına almıştı. Fazla üşüyen bir kadın değildim fakat Lucas'ın etrafımdaki varlığı bu durumu bile etkilemiş gibiydi sanki. Başımı çevirmeden yan gözle ona bir bakış attım. O smokinin içerisinde bu kadar iyi görünmesi çok sinir bozucuydu. Bir günah kadar çekici, bir lanet kadar ürkütücüydü. Ona bakmak içimi ısıtırken tenimin ise ürpermesine sebep oluyordu. Titrememe engel olmak için elimden geleni yaptım ama pek işe yaramadı.

Ofisinden çıkıp buraya gelene kadar dilimin ucunda gezinen bazı sorular vardı ve içeri girmeden önce en azından bazılarını öğrenmek istiyordum.

"Şimdi sana birkaç soru soracağım ama bana dürüst olacaksın."

Lucas, ıssız gecenin karanlığına uyum sağlayan bakışlarını yavaşça indirip başını yana yatırdı. Beni incelerken ilahi bir varlık gibi görünüyordu. Tanrı şahidim olsun, benim yerimde bir başka kadın olsa çoktan dizlerinin üzerine çökerdi.

"Seni dinliyorum, prenses."

Bu aptal lakaptan vazgeçmemesi gerçekten sinir bozucuydu.

"İlk olarak," dedim tuttuğumu bile fark etmediğim nefesimi verirken. "Eline ne oldu? Bunun içeride çok dikkat çekeceğini biliyorsun değil mi?" dedim sargı bezini göstererek.

"Biliyorum." Bana doğru birkaç büyük adım attı. "Viski bardağı elimde parçalandı. Farkında bile değildim."

Alnım hiç hoşlanmadığım bir endişe duygusuyla kırışırken uzanıp elini kaldırdım ve sargının şeklinden kesiğin boyutunu anlamak için öne doğru eğildim. Dikine bir kesikti, kesinlikle çok derin değildi. Belki de ufak bir dikiş atılmıştı, yine de enfeksiyon kapma riskine sahipti. Bizim gibi insanlar için bu yaralar buzdağının sadece görünen yüzüydü.

"Pansumanını kim yaptı? Kontrol etmemi ister misin? Umarım enfeksiyon kapma..."

Bakışlarının tenimi alev alev yaktığını hissederken cümlem yarım kaldı. Soğuk havanın verdiği ürpertiyle birlikte titredim. Bakışlarıyla buluşmak için başımı kaldırdığımda yüzünde yine o ifade vardı; hassas tarafını görebildiğim, kaybolmuş ve bir o kadar da bulunmak isteyen... Çoğu zaman aynada gördüğüm kadın gibi o da içinde taşıdığı yükün sırtındakilerden çok daha ağır olduğunu biliyordu.

Elini bırakıp bir adım geri çekildim.

"Her neyse. İkinci sorum şu, Natalie konusunu daha ne kadar saklamayı planlıyordun?"

Lucas rahatsız olmuş gibi ellerini cebine sokup sırtını dikleştirdi. İri bedeni bu hareketiyle biraz daha büyürken herkesin ondan neden bu kadar ürktüğünü anlamak pek zor değildi.

"Aslına bakarsan, saklayabildiğim kadar. Gerçi senin bunu çözeceğine bir şekilde emindim."

"O zaman gelip bana söylemen daha akıllıca olurdu. Geçici de olsa birbirimize güvenmek zorundayız."

Alnına düşen sarı tutam rüzgârla birlikte arkaya doğru savrulduğu sırada çarpık bir gülümseme, ne yaptığını bilen kontrollü bir ifade tüm yüzüne yayıldı.

"Eğer hemen söyleseydim kıskanç tarafınla karşılaşmazdım, değil mi?"

Ona ölümcül bir tatlılıkla baktım.

"Seni kıskandığımı düşünmen çok hoş."

"Yoksa seninki de mi daha ilkel bir duyguydu?"

Kaşları yay gibi gerilip havaya kalkarken bana meydan okuyordu.

"İlkellik? Belki. Ama biz ona daha çok düşmanına karşı özverili olma taktiği diyebiliriz." Omuz silkip köşke doğru yürümeye başladığımda birkaç büyük adımda bana yetişti. Girmem için kolunu uzattığında gülmemek için yanağının iç tarafını ısırdığını fark ettim.

"Ayrıca ilkelliğin en yırtıcı halini Martin konusunda hissettiğine eminim. Keşke açık yüreklilikle bana aklındakileri sorabilseydin."

Sargılı elini kolundaki elimin üzerine koyarak tüm bedenimi esir alan bir elektrik akımıyla parmaklarımı okşadı.

Dudağının kıvrımını kulakmememde hissettiğimde ürperdim. Ilık nefesi söylediği her kelimeyle birlikte tenimin altına sızıyordu. "Aklımdakilerin hepsini soracağım, Hera. Sadece benim *insafima* kaldığında, yalnızken ve maskelerin yokken soracağım. Fakat şu an daha önemli bir işimiz var."

Yüzünü görmek için döndüğümde bakışları dudaklarımdaydı. Dilimi çıkarıp onları yaladıktan sonra pis pis sırıttım.

"O zaman içeriye geçelim mi?"

"Geçelim, prenses."

Balonun yapıldığı köşk resmen devasaydı. İçeriye girdiğimde gördüğüm ilk şey, barok tarzıyla süslenmiş tavanlar ve etrafa yerleştirilmiş tanrı heykelleriydi. Barok ve klasik mimariyi her

zaman bir arada görmediğim için bu kadar zıt iki sanatın böyle bir uyumla harmanlanması beni şaşırtmıştı.

Ana salona doğru ilerlerken sütunlu, koridor tarzı bir alandan geçtik. Sanki bir arenaya gidiyormuşuz gibiydi geçtiğimiz yerdeki her bir detay. Bu mimariyi seçen kişinin belirli bir zevki olmadığını düşünmeye başlamıştım. Kararlı ya da tutarlı biri değildi. Barok mimari duygularını, klasik mimari aklını temsil ediyordu sanki. Nerede ne yapacağı belli olmayan, herkes tarafından görülmesine rağmen aslında hiç tanınmayan...

Lucas tıpkı benim gibi etrafı gözlemliyordu. Bakışlarımız buluştuğunda onun da benim gibi düşündüğünü anladım, analizleri en az benimki kadar güçlüydü.

Etrafa daha dikkatli bakmaya başladığımda salonun çeşitli yerlerine yerleştirilmiş adamlarımızı hemen tanıdım. Hepsi kendi halinde soylu birer davetli gibi takılıyorlardı. Birkaç tanesiyle göz göze geldiğimde beni başlarıyla hafifçe selamladılar. Hepsinin görevine sadık kalarak rollerine bu kadar iyi çalışması, bir kez daha olduğum kadını ve yaptığım işi her haliyle sevmem için yeterli bir sebepti.

Salonda gözlerimi gezdirmeye devam ederken hemen girişte Martin ve Natalie'yi gördüm. İkisi de bize şöyle bir bakıp kalabalığın içinde ilerlediklerinde Lucas'a doğru eğildim.

"Gelmişler."

"Güzel. Dikkat çekmedikleri sürece problem yok."

"Dikkati biz çekiyoruz, sarışın. Morrison ve Allen. İçeri adım attığımızdan beri ne fısıltılar duruyor ne de üzerimize dikilen sinsi bakışlar."

"En azından neyle karşı karşıya olduklarını biliyorlar."

Kalabalık gittikçe güçlenirken, insanlar da birbirleriyle derin ve anlamsız sohbetlere dalmışlardı. Duyduğum fısıldaşmalar ve sohbetlerden anladığım kadarıyla herkes bu davetin sahibini merak etme konusunda hemfikirdi. Birçok köklü şirket

sahibiyle yaptığımız sıradan konuşmaların ana konusu da tam olarak buydu.

"Demek buradasınız," dedi tam çaprazımızdan gelen biri.

O tarafa baktığımda Craig yanında kızıyla bize doğru yaklaşıyordu. Bu kızdan hiçbir zaman hoşlanmamıştım. Etrafındaki insanları küçümseyebildiğini düşünen zavallının tekiydi. Bu yüzden onu görmezden gelmek her zaman için yaşanacak felaketin önüne geçiyordu.

Ancak bugün bakışlarında beni rahatsız eden başka bir şey vardı. Bana her zamanki gergin ya da boş gözleriyle değil, her an patlamaya hazır bir nefretle bakıyordu.

"Merhaba, tekrar karşılaşmak ne hoş." Lucas elini Craig'e uzattı.

Onlar el sıkışırken Elena hayranlıkla Lucas'ı süzüyordu. Yapabilse onu buradan alıp götürecek kadar baskın bir umut vardı gözlerinde. Az önceki nefretin yerini çabucak böyle bir duygunun alması, kafamda bazı taşların yerine oturması için yeterli bir sebepti. Lucas ve beni yan yana gördüğü, buraya beraber geldiğimiz için rahatsız olmuştu.

Küçük, aptal kız.

"Elena, seni biraz huzursuz gördüm," diye konuşmanın içine girdiğimde herkes dönüp bana baktı. Elena karşımda daha dik dururken gülmemek için yanağımın içini ısırmak zorunda kalmıştım.

"Evet, Hera. Bazı konular canımı sıkıyor," derken gözleri Lucas'ın kolundaki elime kaydı ve hiç acele etmeden tekrar benimkileri buldu.

Onu alıcı gözlerle hızlıca süzdüm. Sıradan, sadece hayatı para içinde yüzmekle geçen bir kadın olduğunu zaten biliyordum ama Lucas'ın bu kızda ne bulduğunu merak etmeden edememiştim. İnce bir beden, uzun bacaklar, boyalı saçlar ve estetikli bir yüz. Tipi bu muydu? Aradığı şey tam olarak bu olsaydı, bana o gözlerle bakması imkânsız olurdu.

"Umarım o konuları bir an önce çözersin." dedim Elena'ya kayıtsız, yeterli miktarda umursamaz bir ifade takınarak.

"Çözeceğimden emin olabilirsin." Neredeyse bir parmak boyu kadar uzun tırnağını elinde tuttuğu şarap kadehine hafifçe çarpıp tiz bir ses çıkardığında dişlerimi sıktım.

Hava almaya ihtiyacım vardı. Yoksa onu öldürecektim.

"İzin verirseniz bir lavaboya kadar gideceğim," dedim zoraki bir gülümseme dudaklarımı esir alırken.

Lucas kulağıma doğru eğildi. "İyisin, değil mi?"

Ona bakmadan sadece başımla onayladım. "Evet, hemen dönerim."

Yanlarından hızla ayrılırken Lucas'ın sırtımı delen bakışlarının fazlasıyla farkındaydım. Adımlarımı hızlandırıp salondan çıktım ve köşke girerken gördüğüm terasa doğru ilerledim. Temiz hava, yalnızlık, biraz olsun nefes alabilmek gecenin geri kalanında birilerini öldürmemem için ihtiyacım olan tek şeydi.

Açık havaya çıkar çıkmaz derin bir nefes aldım. Aslında bir bakıma aptallık ediyordum. Elena ya da herhangi başka bir kadın beni sinirlendiremezdi. Sırf bir kadın, elimde olsa öldürmekten çekinmeyeceğim adama göz koydu diye gerilme hakkına sahip değildim. Mantığım nereye gitmişti? İşime karşı olan bağlılığımı, kontrolümü kaybetmek üzere oluşumu kendime nasıl açıklayacaktım?

"Hera Allen. Seni daha önce hiç bu kadar *gergin* görmemiştim."

Elena'nın sesi kulaklarıma dolunca hızla arkamı döndüm. Ya canına susamıştı ya da özgüven patlaması yaşıyordu.

"Ben de seni hiç bu kadar basit hamleler yaparken görmemiştim. Normal şartlar altında çok ciddiye alabileceğim biri değilsin ama bu gece..." Sanki düşünüyormuş gibi bir parmağımı çeneme vurdum. "Bu gece fazla gözüme batıyorsun."

Öfkenin her tonu yüzünün hatlarına yavaşça yayılırken keyifle güldüm.

"Asıl basit hamleleri olan sensin. Lucas'la ne işin var bilmiyorum ama ondan uzak duracaksın. Bana ait bir şeye göz koyuyorsun."

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. Gerçekten bir özgüven patlaması yaşıyordu. Tıpkı bir yılan gibi sinsi, sakin ve sessiz adımlarla Elena'ya yaklaştım. Uzun boylu olmasına rağmen benim kadar iri bir bedene ya da yeterli kas gücüne sahip değildi. Kolunu sıkıca kavrasam kemiklerinin çatırtısı içeriden bile duyulabilirdi.

"Senin yerinde olsam, kelimelerime dikkat ederdim. Lucas'ın ondan *şey* diye bahsettiğini duyması hoşuna gitmezdi, buna eminim."

"Onu ne kadar tanıyorsun ki?" diye meydan okudu.

Bakışlarımı onunkilerden bir saniye bile ayırmadım. Böyle bir durumun içine bu aptal kadınla düşmüş olmak midemi bulandırıyordu.

"Peki ya sen? Sen ne kadar tanıyorsun? Yataktaki performansından bahsetmiyorum."

Burun delikleri genişledi, gözleri neredeyse kapanacak kadar kısılmıştı.

"Yoluma çıkma, Elena. Craig'i severim. Baban sana bir şey olmasını istemez."

Yanından geçip gitmek için hareketlendiğim sırada ince parmakları koluma dolandı. Tam o anda, ihtiyacım olan tek teşviği bana vermişti. Temas benim kırmızı çizgimdi. Hoşlanmadığım, etini lime lime edip kemiklerini sokak köpeklerine yedirmek istediğim bir insandan gelmesi içinse herhangi bir çizgiye ihtiyacım yoktu.

Elena daha ne olduğunu anlayamadan kolunu tutup hızla sırtına doğru çevirdim ve onu terasın en ücra ve karanlık köşesindeki korkuluklara kadar ittim. Bir elimle ağzını kapattığım sırada çığlık atmaya çalışarak debelendi.

Vücudunun yarısını tırabzanlardan aşağıya doğru eğdim, tüm vücudu korkudan titrerken ölüm korkusu yüzünden ağlamaya başlamıştı. Bu halinden öyle çok keyif alıyordum ki, birkaç saniyeliğine gözlerimi kapatıp korkusunu içime çektim. Karanlığım onunla beslenirken damarlarım aradığı güce kavuşmuş, kanım durdurulamaz bir sel gibi akmaya başlamıştı.

"Bir kere daha bana dokunursan, yoluma çıkarsan, bana kafa tutar ya da benimle böyle konuşmaya kalkarsan buradan aşağıya sallanan vücudunun yarısı olmaz. Daha ne olduğunu anlayamadan kendini cehennemin yedinci katında zebanilere yalvarırken bulursun."

Elimi ağzından çekip parmaklarımı saçlarına doladım ve geriye doğru sertçe asıldım. Başı arkaya eğilirken gözlerinde büyük bir korkuyla bana baktı.

"Anladın mı?"

Kollarımın arasında debelenip kurtulmak için çabaladı. Saçına tekrar asılıp vücudunu biraz daha eğdim. O kadar cılızdı ki, kemikleri her an kırılabilirdi. Böyle bir ortamda ona zarar vermek istemiyordum ama haddini bildirmeden bırakmak bana göre değildi.

"Sana anladın mı dedim?"

"Evet."

"Duyamadım?"

"Evet!"

Bedenini tek bir hamleyle arkamızda kalan duvara doğru savurdum. Elleriyle sıkıca tutunurken hâlâ titriyordu. Elbisesi dağılmış, saçları birbirine girmiş, hatta birkaç tırnağı kırılmıştı.

"Bu konuşmayı hiç yapmamışız ve senin şu berbat görüntüne şahit olmamışım gibi davranacağım."

Yanından geçerken duraklayıp üzerimi düzelttim.

"Bir dahakine bu kadar nazik davranmam. Bir yerlerini kırmamı ya da o çok tatlı canını almamı istemiyorsan, davranışlarına dikkat etsen iyi edersin."

Arkama bakmadan neredeyse koşar adım içeriye girdim. Tam köşeyi dönüp üç dört adım atmıştım ki, kendimi bu sefer Martin'le yüz yüze buldum.

"Gerçekten mi, Hera?"

"Ne gerçekten mi?" diye sorarken topuzumdan firar eden bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdım.

Başını iki yana sallayıp kollarını göğsünde bağlayarak bana dik bir bakış attı. "Dikkat çekmememiz gereken bir ortamda kontrolünü kaybettin."

Etrafı kolaçan ettikten sonra kolundan tutup onu salonun sakin bir köşesine çektim.

"Kontrolden çıktığım falan yok. Alması gereken ufak bir ders vardı sadece. Hem Natalie nerede? Bir problem yok, değil mi?"

"Problem senin ortadan kaybolup dakikalardır gelmemiş olman. Dağılıp seni aramaya çıktık. Daha fazla dikkat çekmeden içeri geçsek iyi olur."

Biraz, azıcık haklı sayılırdı ama bunu ona söyleyecek değildim.

"Dikkat çekmemizi istemiyorsan etrafımda dolaşmaktan vazgeç, Martin. Ben gidip Lucas'ı bulacağım."

Yanından ayrılırken dönüp ona tekrar bakmadım. Yürürken birkaç kişiyle kısaca selamlaşıp sıradan sohbetler ettikten sonra salonda Lucas'ı aramak için ilerledim. Etrafı sessizce tararken bir yandan dekorasyonla ilgileniyormuş gibi yapmak gerçekten çok sıkıcıydı.

Bir el belime dolandığında kaskatı kesildim. Bunu yapanın Lucas olduğunu anlamadan önce neredeyse dirseğimi karnına geçirecektim.

Kulağıma doğru eğilip sıcak soluğunu boynuma üfledi. "Benimle dans eder misin?"

Salondaki birçok göz üzerimizde olduğu için ve tam ortada

öylece dikildiğimiz için kibarca gülümsedim. Bu aptal adam böyle ani hareketlerden nefret ettiğimi biliyordu. Böyle bir ortamda tepki veremeyeceğimi bildiği için bilerek yapmıştı. Tadımı kaçırmaktan aldığı keyif resmen elle tutulur cinstendi.

"Tabii ki," dedim ona doğru dönerken.

"Ayağıma basmazsın, değil mi?" Beni kendine doğru çekip kollarını sıkıca belime sardı. Resmi dansların yapıldığı bir davetin ortasında bu samimi hareketin kimsenin gözünden kaçmadığına emindim.

Ona ayak uydurarak iki elimi de boynuna doladım. Aramızdaki mesafe tamamen kapandığında göğsü şiddetle benimkine çarptı.

"Ne kadar iyi bir dansçı olduğuma dair en ufak fikrin yok, Morrison."

Beni baştan aşağı süzerken dudaklarında edepsiz bir sırıtış belirdi. Yine o anlardan birinin içine doğru çekildiğimi hissediyordum. Dudaklarının tadına bakmakla, yumruğumu yüzünün ortasına geçirmek arasında gidip geliyordu düşüncelerim.

"Buna oldukça eminim, Allen."

İması beni gülümsetti. Beraber pistte süzülürken bir yandan ikimiz de salonu gözlerimizle taramaya devam ediyorduk. Ne o ne de ben şüpheli hiçbir hareket görmemiştik. Sanki öylesine düzenlenmiş bir davete gelen zengin insanlarla dolu bir salonun ortasındaydık. İşin tuhaf yanı, ev sahibi hâlâ ortalarda yoktu. Kadın mı, erkek mi onu bile bilmiyorduk ve bu insanı kör noktalara götüren bir faktördü. Göremediğiniz bir düşmanla savaşmak, binlerce orduluk bir imparatorlukla karşı karşıya gelmek kadar zordu. Bir şeyler net olmadığında ya da hesaplanamayan öngörülerle karşılaştığınızda maalesef sonuçları iyi bitmiyordu.

"Martin ve Nat nerede?"

Lucas'ın sorusu beni düşüncelerimden çekip aldı.

"Hiçbir fikrim yok ama merak etme. *Kimseye* bir şey olmayacak."

Yüzüne baktığımda alnı endişeyle kırışmıştı. Bakışları odayı bir kez daha taradıktan sonra benimkilerde durdu. Gözlerimin içinde dürüstlük ararken ona bunu seve seve verdim. Nat'e bir şey olmasına ne ben izin verirdim ne de Martin. Bunu anlaması gerekiyordu. Aile kavramıyla çok samimi olmadığım bir gerçekti ama kim canından biri söz konusuyken gardını indirirdi ki?

"Bana güven, Lucas. Söz veriyorum."

Sert bir nefes verip başını aşağı yukarı salladı. Ardından hiç düşünmeden bana doğru eğildi, alınlarımız birleşirken burnuyla burnumu hafifçe dürttü. Lucas'a ait o eşsiz koku tüm duyularımı çoktan işgal etmeye başlamıştı. Karanlığıma aydınlık getirdiğini söylemek isterdim ama bu adamla geçirdiğim her an, o karanlık daha çok büyüyordu. Gözlerim yavaşça kapanırken dudaklarının yanağıma, hemen ardından çeneme değdiğini hissettim.

"Dur." dedim soluğumu içime çekip tam olarak nerede olduğumuzu hatırlarken.

"Ne zamana kadar karşı koyacağız?" Ayrı ayrı hiçbir şey ifade etmeyen bu kelimeler, bir yığın halini alıp cümleye dönüştüğünde ne kadar çok anlam taşıyordu içinde...

"Zamanı gelene kadar."

Çekilip yüzüme baktığında gözlerinden sessiz bir isyan, ulaşılması güç bir umut ve anlamlandıramadığım ürkütücü bir duygu daha geçti. Birkaç şey söylemek için tekrar ağzımı açtım ancak tam arkamdan gelen yüksek bir ses beni durdurdu.

"Davetimi kabul ettiğiniz ve burada olduğunuz için hepinize teşekkürlerimi sunmama izin verin."

Arkamı döndüğümde daha birkaç dakika önce varlığına dair hiçbir iz olmayan dev bir ekranla karşılaştım. Bembeyaz ekranda gölgeler içinde bir erkek silueti duruyordu. Yüzüne ve neye benzediğine dair herhangi bir şey görmek imkânsızdı. Sadece ekranı kaplayan bir gölgeden ibaretti.

"Aranızda olamadığım için çok üzgünüm. Bu davetin amacı aslında benim sizleri bir arada görmek istememdi. Böylece bu şehirde kimlerle yan yana geleceğimi veya karşı karşıya duracağımı bilmem gerekiyordu."

Lucas'la birbirimize baktık. O da benim gibi durumu çözmeye, ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Nat'in bu yayının konumunu bulabilmesi ya da en azından bize yardımı dokunacak bir veriye ulaşabilmesi için dua etmekten başka şansım yoktu.

"Çok yakında tamamen aranızda olacağım. O zamana dek kendinize iyi bakmanızı ve partinin tadını çıkarmanızı diliyorum." Bir süre ekranda bir sessizlik oldu. "Yakında, çok yakında görüşeceğiz. Artık yalnız değilsiniz."

Bu sözlerin hedefi bizdik. *Hera ve Lucas. Allen ve Morrison.* Etrafa zarar vermemek, herhangi başıboş yanlış bir harekette bulunmamak ve kendimi kaybetmemek için gözlerimi kapattım. Lucas'ın sıcak eli sırtımı bulduğunda gerilen tüm kaslarım yavaş yavaş gevşemeye başladı.

"Bence artık gitmeliyiz," dedi kontrollü bir sesle.

Herhangi bir olay çıkacağına öyle emindim ki... Bu aptal davetin sadece basit bir yayından ibaret olması akıl alır gibi değildi. Üstelik durumun tuhaflığı sadece bizi rahatsız etmemişti. Davetlilerin birçoğu salonu terk etmeye başlamıştı bile.

"Şehri kazanacağını sanıyor, herkese karşı büyük bir tehdit olacağını ve bizi sileceğini düşünüyor." Kendi kendime konuşsam bile Lucas beni duymuştu.

"Hayır, Hera. Bunu, şehri kazanamayacağını bildiği için yaptı. İnsanlara teklif ettiği şey tamamen bir blöf ve inan bana herkes bunu biliyor. Esas hedefi biz olabiliriz ama bu şehir kendi içinde bir hiyerarşiye sahip. Evet, etrafımız piranhalarla çevrili ve herkesin kuralları var. Fakat anlatmak istediğim şey, buradaki herkes bu şehre ait. Her bir davetli San Francisco'nun ileri gelen ailelerinden oluşuyor. Kimse yabancı değildi." Başını kaldırıp şimdi bomboş olan ekrana baktı. "Ama o öyle."

Ne demek istediğini anlamıştım. Şehir kendini savunurdu. Barındırdığı tüm o hayatı, suçu, öfkeyi ve başarıyı bir yabancıya bırakmaktansa savaşmayı tercih ederdi. Bu şehir bizi tanıyordu. Ait olduğu yeri, insanları biliyordu.

Sadece taşı, toprağı, denizi ya da havası olan basit metropol değildi burası. Onunla büyümüş her insanın ruhundan bir parça taşır, kendinden de bir parça bırakırdı. Sadece bu yüzden bile onu kimseye bırakmaya niyetim yoktu. Onca kalabalığın arasında yalnızken bu şehir benim her şeyim olmuştu.

"İyi misin?" Lucas elime uzanıp başparmağını hafifçe parmak eklemlerimde gezdirdi.

"İyiyim." Bakışlarım parmağının tenimdeki hareketine kaydı. "Ancak sen değil gibisin. Fazla centilmen davranıyorsun."

"Fırsatları değerlendiriyorum diyelim. Normal şartlarda elimi kırabilirdin."

Kesinlikle haklıydı, yine de şu an hissettiklerim bunu yapmaktan çok uzaktı. "Belki ben de fırsatları değerlendirmenden memnunumdur. Hiç düşündün mü?"

Bana ilk defa *gerçekten* gülümsedi. Karşımdaki adam otuz yaşında bir yetişkinden çok, on sekiz yaşında genç bir çocuk gibi görünüyordu. Tasasız, dolu dolu ve imkânsızları altın bir tepside sunan bir gülümsemeydi üstelik onu böyle gösteren.

Sonra aniden tüm yüzü gevşedi, kaşları çatılırken mavi gözleri başımın arkasındaki bir şeye odaklandı. Dönüp baktığımda orta yaşlı, göbekli ve maskeli bir adamın bizi izlediğini gördüm. Yüzünü göremediğim için kim olduğuna dair bir fikrim yoktu ama tanıdık gelen bir şeyler de vardı.

"Kim bu?" diye sordum hâlâ adamı incelerken. "Sosyeteden biri değil, öyle olsa tanırdım."

Lucas'tan yayılan bu tatsız gerilimin boğucu yoğunluğu tüylerimi diken diken ediyordu.

"Hayır, değil."

"Öyleyse kim?"

Onu bu kadar telaşlandıran, gerçek bir gülümsemeyi yüzünden bir saniye içerisinde silebilen bu adam kimdi? İçimdeki şüphe tohumları tek tek yeşerirken beynim uyarı sinyalleri vermeye başlamıştı.

"Lucas?"

Lucas bakışlarını adamdan ayırmadan kolumu kavradı.

"Artık gidelim mi?"

Elinden hızla kurtulup ondan uzaklaştım.

"Benden bir şeyler saklıyorsun."

"Hera."

Sesindeki netlik bir uyarı niteliği taşıyordu. Bana karşı takındığı bu ani tavrı için bile onu öldürebilirdim. Çakımı tam şu an boynuna saplasam bana kimse haksız bir sebebim olduğunu söyleyemezdi. Kimse benimle bu şekilde konuşma hakkına sahip değildi.

"Benimle nasıl konuştuğuna dikkat et!"

En sonunda bana baktı, sanki yalvarır gibiydi.

"Lanet olsun, lütfen gidelim. Söz veriyorum sana her şeyi açıklayacağım."

Kapıya doğru yönelirken bir eli belime dolandı, neredeyse koşar adım yürümeye başladık.

"Bir anlaşmamız var, Lucas. Bana dürüst olacaksın."

Yanlarından hızla geçtiğimiz insanlar şüpheyle bize bakarken olay çıkarmamak için kendimi tutuyordum.

"Olacağım."

Kapıdan çıktığımız an bahçede Martin ve Natalie'yi gördük. İkisinin de telefonları ellerindeydi, Nat'in keyfi tamamen kaçmıştı. Elinden oyuncağı alınmış küçük bir çocuk gibi ağlamak üzereydi sanki.

Martin, "Natalie konumu tespit edemedi," dediğinde nedenini anlamıştım.

Sessiz bir küfür savurdum.

"Evet, edemedim. Özür dilerim. Güvenlik ağları çok güçlü.

Ben..." duraklayıp sessizliğe gömülürken hıçkırdı. "Sanırım yetersiz kaldım. Bilmiyorum. Sadece... olmadı işte."

Lucas kız kardeşine uzanıp yavaşça elini omzuna koydu. Dikkat çekmemek için temkinli davranıyordu.

"Sorun yok, Nat. Zaten kolay olmayacağını biliyorduk. Yapabilsek en başında yapardık ve bunların hiçbirine gerek kalmazdı. Başarısız olmadın, sadece zamana ihtiyacın var."

Bu konuda kesinlikle haklıydı. Kiminle karşı karşıyaysak ördüğü duvarların temelini bizi dışarda tutmak için sağlam atmıştı. Belki de Sam'i en başında yakalayabilsek böyle olmazdı. Ancak artık belkilerle keşkelerin hiçbir faydası olmayacaktı. Geçmişi düşünmek bizi yalnızca başarısızlığa sürüklerdi.

"Artık gidelim lütfen," dedim etrafımıza kısa bir bakış atarak. "Dikkat çekmeye başlıyoruz."

Lucas elini tekrar belime koyup beni kendine doğru çektiğinde hareketsiz kalmaya çalıştım. "Martin, Nat'i de al ve lütfen benim evime gidin. Hepimiz orada buluşalım."

Tam bu emri neye dayanarak verdiğini sormak üzereyken bana bakıp onaylamamı bekledi. Bunu yapması içimde bir şeylerin kırılıp göğsümün orta yerine kadar dağılmasına sebep olmuştu.

"Orada buluşuruz," derken ufak bir tebessüm dudaklarıma uğrayıp geçmişti.

Martin başını salladıktan sonra Nat'in elini tutarak valenin getirdiği arabasına doğru ilerledi.

Onların ardından Lucas'ın arabası da geldi, vale kapımı açarken ayakkabılarımı ayağımdan çıkardım. Bütün gecenin zihinsel yorgunluğu yeterince ağrılık yapıyordu, en azından bedenimin rahatlaması biraz olsun bana iyi gelecekti.

Arabaya bindiğim sırada Lucas ceketini arka koltuğa fırlattı. Yola çıkıp caddenin yoğun ışıltısından uzaklaşırken ikimiz de uzun bir süre sessizliğe gömüldük.

Kırmızı ışıkta durduğumuzda açık camlardan içeriye dolan

esinti sakinleyerek aslında ne kadar üşüdüğümü fark etmeme sebep oldu. Bunu umursamadan sakin sokakların tanıdık manzarasını seyretmeye, zihnimdeki soruların içerisinde kaybolmaya devam ettim.

Lucas tekrar gaza bastığında arabayı esir alan sessizliği bozdu. "Bana çok mu kızgınsın?"

Dönüp bakma ihtiyacı duymadan cevap verdim. "Evet."

"Sana her şeyi açıklayacağım. Sadece bana biraz zaman ver."

Zaman mı? Daha fazla dayanamayıp ona doğru döndüm, bir bacağımı diğerinin altına alarak kollarımı göğsümde birleştirdim.

"Ne zamanından bahsediyorsun? Bana bak, Lucas. Eğer sakladığın şeyi sen itiraf etmeden önce öğrenirsem neler olacağına dair bir fikrin var mı? Bu işte tamamen benimle misin, yoksa değil misin kararını ver. İkinizle tek başıma savaşmak zorunda kalırsam gazabımdan hiçbiriniz kaçamazsınız."

Lucas'ın direksiyonu kavrayan parmakları bembeyazdı. Omuzlarını oynatıp derin bir nefes aldıktan sonra çenesini sıktı. Öfke kontrol sorunu yaşayan tek kişi olmadığım için memnundum.

"Sana. Bir. Söz. Verdim." Her kelimeyi vurgularken direksiyonu biraz daha sıktı. "Anlatacağım. Senden sadece birkaç gün süre istiyorum." Kısa bir an durakladı. "Ve elbette seninleyim. Sanırım zaten hep seninleydim."

Son cümleleri kafamın içinde sayısız kez yankılandı. Her bir kelimenin taşıdığı onca anlamı, hatta bu gece konuşulmuş her altı dolu cümleyi beynimin bir köşesine kilitleyerek ona cevap verdim.

"Öyleyse iki gün. İki gün vaktin var. Sonrasında olacaklardan ben sorumlu değilim."

Işık yeşile döndüğünde Lucas gaza bastı.

"Anlatacağım." dedi son kez.

Hemen ardından duyduğum tek şey büyük bir patlama sesiydi, gördüğüm son şey ise arabanın önümüzdeki sokağa savruluşuydu.

O kısacık saniyelerde, ölümün kol gezdiği ve Azrail'in sinsi bir gülümsemeyle bizi beklediği minicik saliselerde aklımdan binlerce şey geçti. Ancak içlerinde en belirgin olanı şuydu: *Tuzak.*

LUCAS

Kulağımdaki çınlama, kaskatı kesilmiş vücudum ve bir ses. Hepsi arasında bir seçim yapmaya, gözlerimi açık tutmaya çalışıyordum ama pek de başarılı olduğum söylenemezdi. Başımın zonklaması o kadar yoğundu ki, neye odaklanacağımı bilmiyordum. Sanki boğuk seslerin olduğu kocaman bir boşluktaydım, bilincim kayıp gitmemek için büyük bir savaş veriyordu.

Sonra o ses, tekrar adımı seslendi. Bu sefer daha güçlüydü, diğerlerinden daha baskındı ve sanki bana ulaşmak için çırpınıyordu.

Onun sesiydi.

"Lucas! Lütfen. Bana bak! Uyanman lazım! Lanet olsun, yalvarıyorum aç artık gözlerini!"

Komutuyla birlikte gözlerimi güçlükle araladım. Birkaç saniye boyunca bulanıklığın geçmesi ve her neye bakıyorsam netlik kazanması için gözlerimi kırpıştırdım.

Saçları dağılmış, dudağının kenarından kan akan, kir ve toza bulanmış Hera bana bakıyordu. Aniden her şey bir film şeridi gibi kısa görüntüler halinde beynime üşüştü. Arabanın patlaması, hemen karşımızdaki sokağa doğru uçuşumuz... Kulağımdaki çınlama yavaş yavaş dinerken ters dönmüş arabanın penceresinden bana uzanan Hera'ya tekrar baktım.

"Çıkman lazım, beni anlıyor musun? Araba patlayacak." Bana doğru uzanıp yüzüme dokunduğunda artık bilincim tamamen yerindeydi. "Lütfen. Lucas, duyuyor musun? Arabadan çıkmana ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var."

Dudağımdan akan kanı yalarken tam bir aptal gibi gülümsedim.

"Lanet herif, neye gülüyorsun? Araba patlayacak!"

Derin bir nefes alıp ciğerlerimin acısını görmezden gelerek arabanın içinde kıpırdandım. Kemere uzandığımda sıkışmış olduğunu fark ederek kurtulmak için esnetmeye, altından geçip çıkmaya çalıştım ama başaramadım. Sıkıştığı nokta o kadar kritikti ki, tek bir yanlış hareketimde ya da uyguladığım herhangi bir orantısız güçte karnımda derin bir kesik açabilirdi.

"Hera, kemer sıkışmış. Sanırım kesmemiz gerekiyor, yoksa yaralanacağım."

"Ah, siktir!" diyerek bana doğru uzandı. Arabanın penceresi yarı yarıya açıktı, bana doğru eğilirken kaburgalarından ses gelecek kadar kendini içeri itti.

Bilekliğini direksiyona bastırıp içerisinden bir çakı çıkardı. Lanet bir bileklikten çakı çıkarmış olmasına şaşkınlıkla bakarken boğazımın gerisinden bir kahkaha yükseldi. O kadar berbat bir durumun içerisindeydik ki, tam anlamıyla ölümle dans ediyorduk.

"Rahat dur, seni geri zekâlı!"

"Bilekliğinde çakı olduğuna inanamıyorum."

"Kapat çeneni de şunu kesmeme izin ver."

Bu kadına dair karşıma çıkan her sürprizin bu kadar yersiz olması trajikomikti.

Çakıyı hızla kemere sürterek kesmeye başladı. Kol kasları sarf ettiği güçle şişerken beni sıkıştırmamak için ağırlığını dengelemeye çalışıyordu. Başımı diğer tarafa çevirip göğsümü biraz oynatarak ona az da olsa bir alan tanıdığımda kemer tamamen koptu.

Ardından her şey çok hızlı gelişti. Araçtan çıktım ve on saniyelik bir zaman dilimi içerisinde arabanın kasası tamamen patladı. Parçalar bize doğru savrulurken Hera'yı altıma alarak

üzerine kapandım. Birkaç parça sırtıma isabet ettiğinde patlamanın sıcaklığı tenimizi yalayıp geçiyordu.

Sesler durduğunda ve geriye sadece patlamanın kıvılcımları kaldığında Hera'nın üzerinden çekilip yana doğru devrildim. Arabamın ön tarafında fazla hasar yoktu çünkü bu araba özel bir korumaya, aynı zamanda kurşungeçirmez bir kaplamaya sahipti. Bu gibi durumlardan sağ çıkabilmek için tasarlanmıştı. Eğer öyle olmasaydı, sadece bu ara sokağa uçarak bile ölebilirdik.

Dinmeye yüz tutmuş alevlerin sıcaklığından uzaklaşmak için ikimiz de sürünerek geri geri gittik. En sonunda duvarın dibinde yan yana oturduğumuzda derin bir nefes alıp acıyan ciğerlerime biraz daha eziyet etti.

Hera'ya bakmak için ona doğru döndüm. Kaburgalarına baskı uygularken kesik nefesler alıyor, oksijen oranını dengelemeye çalışıyordu. Başka bir yerinde daha hasar var mı diye ellerimle vücudunu kontrol etmeye başladım. Cama sıkışırken zorladığı kaburgaları haricinde dudağında ve çenesinde bazı sıyrıklar vardı sadece. Benden çok daha iyi görünüyordu.

"İyisin değil mi?" diye sordum yine de emin olmak için.

Hera başını salladı.

"Araban bu kadar sağlam olmasaydı, şu an bu soruyu soramazdın."

"Neyse ki, şanslı günümüzdeyiz."

Hera gülerken yüzünü buruşturdu.

"Sen iyi misin? Benden daha fazla yaralandın."

"Ciğerler, karın ve sırtı saymazsak kesinlikle çok iyiyim."

Beni incelemek için yavaş hareketlerle bana doğru dönüp elini uzattı. Parmak uçlarıyla alnıma dokunduğunda yüzümü ekşittim.

"Yakışıklılığımın ne kadarını kaybettim? Lütfen bana dürüst ol."

"Tam bir aptalsın," deyip gözlerini devirdi. "Alnında ve dudağında açılmalar var. Yani hâlâ yeteri kadar yakışıklısın... Merak etme, sarışın."

Parmaklarının dokunduğu her yer şimdi uyuşmaya başlamıştı. Nezaketine şahit olduğum anlar o kadar kısıtlıydı ki, şu içinde bulunduğumuz berbat duruma rağmen şaşkınlığımı gizleyememiştim.

"Sen, Hera... Sanki senin yüzünden ya da senin tarafından canıma okunacakmış gibi hissediyorum. İşin gülünç yanı, her ikisini de kabullenmeye hiç olmadığım kadar meyilliyim."

Yüzümdeki parmakları donup kalırken bakışlarından bir tereddüt rüzgârı geçti. Sadece kısa bir süre öncesine kadar o gözler benden kurtulmak için duyduğu derin ihtiyaçla parlıyordu. Ancak şimdi... belki de ölümün kıyısından döndüğümüz için üzerimize çökmüştü bu farkındalık anı. Ya da hayatın bir saniye içerisinde yok olup gidebileceğinin bilinciydi benim gibi bir adama bunları söyleten.

Kısık bir sesle konuşmaya başladığında bakışları önümüzdeki yarısı küle dönmüş arabaya doğru kaydı. "Ya tam tersi olursa? Ya ben senin tarafından zarara uğrarsam? Neyin doğru, neyin yanlış olduğunu artık ayırt edemiyorum, Lucas. Tüm doğrularımın içindeki tek yanlış sensin ve beni de kendinle birlikte sürüklüyormuşsun gibi hissediyorum. Bu işin sonunda birimizin canı yanacak."

Ona doğru eğilip yüzünü avuçlarımın arasına aldım.

"Bir yolunu buluruz."

Eli yavaşça benimkinin üstüne kapandı. Söylediğim bu sarsıcı olasılığa inanmıyordu. Hatta imkânsızlığına o kadar bağlıydı ki, konuşurken her kelimesinde bir alay vardı. "Sen ve ben. Bu şehre korku salan iki insan... Olasılıklara mı tutunuyoruz?"

Ona cevap vermek için ağzımı açtığım sırada bir arabanın farları kör edici bir parlaklıkla sokağı aydınlattı. Elimi yüzüme

siper edip gelen aracı tanımaya çalıştım. İlk önce, Hera'nın ya da benim adamlarımın gelmiş olduğunu düşündüm. Sonra aniden ışıkta durduğumuz sırada dikiz aynasına baktığımı, kendi adamlarımıza ait araçların tanıdık yansımalarını görmediğimi hatırladım. O sırada Hera ve konuştuğumuz konuyla o kadar meşguldüm ki, bu ayrıntı beynimin kuytu köşelerinden aniden çıkıp gelmişti.

"Gelenler bizden değil, Hera."

Hera tıpkı benim gibi yüzüne siper ettiği elini indirip sağlam bir küfür savurdu.

"Tuzağa düştük ve bizim tıpkı birer aptal gibi burada durup konuştuğumuz şeye bak."

Haklılık payı yok değildi ama ikimiz de az önce söylenenleri geri alamayacağımızı biliyorduk.

"Silahın olma olasılığı nedir?" dedim arabanın farları hâlâ gözümüzü kör ederken.

Hera bacağının arkasına uzanıp elini mahvolmuş elbisesinin yırtmacına attı ve iki tane silah çıkardı. Kaşlarım havaya kalkarken ona övgü ve şaşkınlık karışımı bir bakış attım.

"Hakkımda öğreneceğin çok şey var gibi görünüyor, sarışın," derken pis pis sırıttı.

"O partiye girerken üstümü aradıklarını biliyorsun. Benim silahsız olacağımı zaten biliyordun."

"Şimdi bunu mu tartışacağız? Neden yanıma iki silah aldım sanıyorsun?"

Karşımızdaki arabanın farları sönünce ikimiz de karanlığın ani çöküşüyle birlikte yaslandığımız duvarın arkasına doğru sessizce emekledik.

"Beraber dövüştük. Tekniğini biliyorum, Hera. Ancak silah konusunda bir fikrim yok. Atışta ne kadar iyisin?" diye fısıltıyla sordum, bir yandan silahın güvenlik kilidini açıyordum.

Silahını kaldırıp duvarın köşesinden nişan aldığında yan

gözle bana baktı. Bu korkusuz duruşu beynime bir dövme gibi kazınırken onu ömrümün sonuna kadar silemeyeceğimi biliyordum.

"Bilmen gereken tek şey, asla ıskalamadığım."

Silahımı kaldırıp ona göz kırptım.

"Aslında ne kadar uyumlu bir çiftiz..."

Hera beni dirseğiyle sertçe dürtüp tekrar zifiri karanlığın içindeki siluetlere odaklandı. Sokağın lambaları çalışmadığı için karşımızdaki görüntü net değildi ama bunu kendi avantajımıza kullanabilirdik. İyi bir savaşçı, hatta nişancı olmanın ilk kurallarından biri karanlıkta görebilmekti.

Tam olarak yedi kişiyle karşı karşıyaydık, her biri hamle yapmak yerine bulunduğumuz yerden çıkmamızı bekliyordu. Ellerindeki silahlara bakıp kafamın içinde bir plan oluşturmaya başladım. Hızlı hareket edersek hangimize odaklanacaklarını şaşıracaklardı ve duruşlarının verdiği mesaj karanlığın onları rahatsız ettiğini açıkça gösteriyordu.

Tahminime göre ortaya çıktığımız anda direksiyondaki kişi arabanın farlarını yakacaktı. Ancak ne Hera ne de ben ışık görmüş bir tavşan gibi donup kalacak kadar acemi değildik. Eğer yaralı olmasaydık, bu iş aslında çok daha kolay olurdu ama onların da amacı buydu zaten; bizi savunmasız bırakmak. Hatta belki de patlamada öleceğimizi düşünmüşlerdi.

"Farlara ateş edeceğim, sonrasında hemen buradan çıkıp dikkatlerini dağıtmamız gerekiyor.

Hera başını salladı. "Sağda üç kişi var, onlar benim. Diğerleriyle idare edebilirsin, değil mi?"

Kulağına yaklaşıp nefesimi boynuna doğru verdim. "Şimdiye kadar benimle alakalı hiçbir şey görmedin, prenses. Kendinden ne kadar eminsen, benden de bir o kadar emin olabilirsin." Geri çekilip yavaşça ayağa kalkarken onu da kendimle birlikte yukarı doğru çektim.

"Birazdan görüşürüz."

Gamzesinin olduğu sağ yanağını hafifçe okşadığımda derin bir nefes aldı.

"Anlaştık, sarışın."

Hemen ardından her şey çok hızlı gelişti. Arabanın farlarını delen iki el kurşundan sonra adamlar telaşla başlarını siper edip yere eğildiler. Hera ve ben bulunduğumuz yerden hızla çıktık.

Sağımda ve solumda ikişer kişi vardı ve hepsi silahlıydı. Bir tanesi geldiğimi fark ederek yerden kalktığında silahımı doğrultup göğsüne ateş ettim. Tahminlerim doğruydu, zifiri karanlıkta bir sokak dövüşü yapacak kadar tecrübeli değillerdi.

Solumdan gelen bir silah sesiyle son anda sağa doğru hamle yaptım. Kurşun kolumu sıyırıp geçti, ciğerlerime çektiğim sert nefesle birlikte acı tüm damarlarıma yayılmaya başlamıştı.

Siktiğimin şerefsizi.

Sağımdaki diğer adam bana doğru koşarken silahı parmaklarımın arasında çevirdim, kabzasıyla kafasına vurduktan sonra karnına güçlü bir tekme savurdum. Bir bok çuvalı gibi yere serilen bedenini tek bir hamlede kaldırdım ve diğer iki adam çapraz ateş açarken kendime siper ettim. Kurşunları bir noktada bitecekti, eğer yedek şarjörleri yoksa işim daha kolay olabilirdi.

Geldikleri arabanın çok yakınında olduğumu fark ederek adamın delik deşik olan bedenini fırlatıp kendimi aracın arkasına savurdum. Aldığım birkaç derin nefesin ardından birinin daha orada olduğunu anlamam çok vaktimi almamıştı. Hızlı bir refleksle döndüm, Hera havadaki elimi yakaladığında dudaklarımdan kısa ve aceleye gelmiş bir dua döküldü. Elimi boynuna atıp onu kendime doğru çektim.

"İyi misin?"

Başını aşağı yukarı salladı.

"Sadece bir tane kaldı."

"Bende de iki."

"O zaman hadi şu işi bitirelim."

Hera yanımdan o kadar hızlı ayrılmıştı ki, ona dikkatli ol deme fırsatı bile bulamamıştım. Silahımı tekrar doğrultup arabanın kenarına doğru yavaşça ilerledim. Neredeyse bir yılanın sessizliğinde yürürken başımın tam arkasına bir silah dayandı. Dudaklarıma yayılan keyifli gülümseme, yırtıcı bir hayvanın avıyla oynarken aldığı zevkten farksızdı. İki elimi yavaşça yukarı kaldırıp teslim olur gibi bekledim. Adam silahı başıma doğru bir kez daha ittiğinde dirseğimi karnına geçirip geriye doğru sert bir kafa attım. Dönüp silahı elinden alırken sağ kolunu kırmayı ve bedeninin çeşitli yerlerine en az üç el ateş etmeyi ihmal etmemiştim. Birinin kafasına silah dayayıp beklemenin size kendi hayatınıza mal olacağı en başından beri öğretilmesi gereken bir kuraldı. Kim bilir, belki de bizi aslında canlı istiyorlardı.

Etrafa tekrar odaklanarak durum değerlendirmesi yapmaya başladım. Kalan son adamın, arabanın ön tarafına doğru ilerlerken nişan aldığını görebiliyordum. Ancak silahın hedefi ben değildim, Hera'ydı. Bakışlarım ona doğru kaydı, karşısındaki adamla akılalmaz bir ustalıkla dövüşüyordu. Saliseler saniyelere dönüşürken hiç beklemeden koşmaya başladım. Arabanın kaportasına tek bir hamlede zıplayıp sol elimdeki silahla direksiyondakinin, sağ elimdekiyle de Hera'ya nişan alan adamın kafasına sıktım.

Geceyi delip geçen kurşun sesleri kulakları sağır edercesine etrafımızdaki binaların duvarlarında yankılanmıştı. Her şey ağır çekimde gerçekleşir gibi zaman bir anda durmuştu sanki.

Aceleyle Hera'ya doğru döndüğümde dövüştüğü adamın yerde acıyla kıvranan bedenine bakıyordu. Yanına gitmek için yere atlayıp yürümeye başladığım anda elini kaldırıp beni durdurdu. Hiç itiraz etmeden olduğum yerde durup onu izlemeye başladım.

Can alıcı, ölümcül bir zarafetle eğilip adamın gözlerinin içine baktı ve parmaklarının arasındaki çakıyı birkaç kez ustalıkla döndürdü. Ardından adamın gömleğini kavrayıp çakıyı sertçe boynuna sapladı. Bunu kaç defa yaptığına dair en ufak fikrim yoktu. O kadar hızlı ve rahattı ki, günlük işlerini yapan bir insanın sakinliğine sahipti sanki.

Bu kanlı sahne, hayatımda gördüğüm en korkunç aynı zamanda en tahrik edici şeylerden biriydi. Yüzümü ortadan ikiye bölen bir gülümsemeyle işinin bitmesini bekledim.

Şahit olduğum şey normal bir insanı ürkütebilir, iğrendirebilir, hatta korkudan orada can vermesine bile sebep olabilirdi. Oysaki benim gördüğüm en mükemmel şeydi.

Hera son kez çakısını boğazından çekti, adamın ceketinin kana bulanmamış kısmıyla temizleyip bilekliğinin içine tekrar sıkıştırdı. Başını kaldırıp bana bakarken ciğerlerine tatmin dolu bir nefes çekti.

Aramızdaki on adımlık mesafeyi kapatmak yerine öylece durup birbirimize bakmaya başladık. Hera'nın keskin solukları yavaşladığında dudakları tıpkı benim gibi iki yana doğru kıvrıldı. O kadar kusursuz ve korkusuz görünüyordu ki, gerçek olup olmadığına emin değildim. Bu kadına duyduğum çekim beni deli ediyordu. Aynı ateşin farklı türleriyle yanıyorduk sanki. Ben turuncuyken o maviydi. Biri olmadan diğerinin olması imkânsızdı. Dünyayı yok edebilir, bunu yaparken birleşip kusursuz bir harman oluşturabilirlerdi. Hiçbir okyanusun gücü onları durdurmaya yetmezdi.

"Zamanı geldi." dedi Hera düşüncelerimin arasına girip sesini bana duyurabileceği bir seviyede tutarak. Başta neyden bahsettiğini anlamadım. Sonra aniden bu akşamki dansımızda yaptığımız konuşmayı anımsadım. Zamanı gelince demişti...

Ve zamanı gelmişti.

Hiçbir şey söylemeden ona doğru yürümeye başladım. Benimle birlikte hareketlendiğinde ikimiz de beşer adımda ara-

mızdaki mesafeyi kapattık. Bir saniye bile beklemeden onu kendime doğru çekip kollarımın arasına aldım. Sol elim bozulan topuzu yüzünden dağılmış saçlarına dolanırken sağ kolum belinin o derin kıvrımını sıkıca kavradı.

Yüzünü kaldırıp bana doğru uzandığında bir eli yüzümü bulurken diğeri ensemdeki saçları kavradı. Sadece bir saniye kadar bakışlarımız birbirine kenetlendi, ardından dünyamı sarsan ve beni kendi ateşimde yakan bir öpücükle dudaklarımız birleşti.

Dünyanın geri kalanı bu kusursuz anın içinde yok olurken ikimiz de titredik. Çarpılmış gibiydim, o anın verdiği hazda kaybolmuştum sanki. Dudakları dudaklarımın altında büyük bir açlıkla hareket ederken dilim hırsla onunkine dolandı. Ağzının her tarafını keşfetmek için duyduğum heves, dolgun dudaklarının teminde bıraktığı hisle birleşirken onu biraz daha kavradım.

Hera aynı açlıkla karşılık verirken bir şeyler yetersiz gelmeye başlamıştı. Sanki ne kadar tadına bakarsam bakayım, tenim ne kadar alev alırsa alsın yetmiyordu. Öyle ki, aletimin sertliği acı verici bir zonklamaya dönüşmüştü. Daha fazla dayanamayarak onu kucakladığımda Hera da aynı aceleyle bacaklarını belime doladı.

Arkamı dönüp adamların geldiği arabaya ulaşana kadar büyük adımlarla yürüdüm. Hera'yı aracın kaportasına oturtup kendimi bacaklarının arasındaki sıcaklığa sertçe bastırdığımda derinden gelen inlemesi dudaklarımızın arasında ezilip içimde yankılandı.

Öpüşmenin yetmeyeceği bir noktaya geldiğimizde ikimizin de dudakları yavaşladı ve Hera kendini bana ağır bir ritimle sürtmeye başladı. Ellerim bana ilk günden beri işkence eden o sıkı kıçında, ağız sulandıran iri memelerinde, yüzünde ve vücudunun ulaşabildiğim her noktasında dolaştı. Hera bir kez daha inleyerek beni sertçe çekiştirdi ve kıçımı kavramak için elini

pantolonumdan içeri daldırdı. Kalçamı sıkıp beni kendine daha çok bastırdığında dudaklarımızın arasındaki boşluktan bir dizi küfür savurdum.

Bedenini istiyordum.

Ruhunu istiyordum.

Kalbini avuçlarımın arasına alıp bana ait kılana kadar saklamak istiyordum.

Bütünüyle, tüm kirli sırları ve tüm yanlışlarıyla... *her şeyiyle.*

Kaç dakikadır birbirimizi tükettiğimizi bilmiyordum. Ancak en sonunda geri çekildiğimde Hera genizden gelen bir itirazla bana karşı çıktı. Ardından bir süre öylece durup birbirimize baktık. Derin nefesler eşliğinde, ikimizin de bakışlarından konuşulmamış binlerce kelime geçiyordu. Söylenmeye hazır ama zamansız, doğru ama yanlış, imkânsız ama inkâr edilemez kelimelerdi her biri.

Gerçekliğe geri döndüğümüzde soğuk havanın varlığı ikimizi de çabucak içine çekti. Hera hafifçe titrediğinde uzanıp kollarını ovuşturdum.

"Şimdi ne yapacağız?"

Sorusu iki anlam taşıyordu ama cevaplanması gereken belliydi.

"Şunlardan birinin telefonuyla Joe'yu ya da Martin'i aramamız gerekiyor. Birileri bizi almalı ve bu durumu temizlemek için bir an önce işe koyulmalıyız."

Bir şey söylemek yerine başını salladı. Hâlâ olanların şoku ve ereksiyonumun etkisi altında olduğum için sağlıklı düşünme yetimi kazanmam vakit alacaktı. Hera bunu fark ederek pis pis sırıttı.

"Durmak isteyen sendin, sarışın."

Bakışlarım kısılırken elimi saçlarının arasından geçirip boynunu gerdim ve tam çenesinin altına bir öpücük bıraktım.

"Burası yeri değil, prenses. Sen altımda inlerken etrafımızda bir düzine ceset olmasını tercih edeceğimi sanmıyorum."

İnleyerek kollarıma tutundu. "Unuttuğun bir şey var, bizim etrafımız her zaman cesetlerle çevrili olacak." Ardından elini

kemerime takıp doğruldu ve dudağımın kenarını yaladı. "Biz sıradan insanlar, normallikle ilgilenen kimseler değiliz."

Başını iki elimle tutup altdudağını dişlediğimde inledi. "Lanet olsun ki haklısın."

BÖLÜM 13
İMKÂNSIZ OLAN NE!?

HERA

İlk defa bir sabah uyandığımda tamamen farklı, yeni bir kadın gibi hissediyordum. Hem gergin hem rahatlamıştım. Aynı zamanda düşüncelere boğulmuş, bunca yaşanan şeyin arasında kaybolmuş gibiydim. Sanki bir kapının kilidi açılmış ve anahtar bir daha kilitlenmemesi için çok uzak bir yere fırlatılmıştı. Anahtarı bulmak için istekli olup olmadığımdan bile emin değildim.

Dün Lucas ile aramızda geçen her şeyin, bugünkü duygu karmaşamda payı çok büyüktü. Fakat geride bir yerlerde, ruhumun derinliklerinde hissettiğim çok daha başka bir şey vardı.

Gece yaşananların ardından Martin beni eve bıraktığı sırada ona olan biten her şeyi anlatmıştım. Beni dikkatle dinleyip daha fazlasını beklediğinde değişmeye başlayan şeylerin, kolay kolay beni ele geçiremeyeceğini ona bir kez daha hatırlatmıştım. Martin ise sadece gülmekle yetinmiş, herhangi bir itirazda ya da beni deli edecek bir yorumda bulunmamıştı.

Lucas'ın artık bir şekilde hayatımda olduğunu ve içten içe

ne yaparsam yapayım ondan kurtulamayacağımı biliyordum. Fakat dün gece söylenmeyen kelimeler bir süre daha öyle kalmak zorundaydı. Ben her şeyi çözene kadar, avuçlarımda zaferi hissedene kadar başka hiçbir şeye odaklanmam mümkün değildi.

Bu konuda yanılacağımı hissederek başımı iki yana salladım.

Nereye kadar? diye sordu beynimin içindeki ses. *Nereye kadar giderse, oraya kadar,* diye karşılık verdim ama o benimle aynı fikirde değildi. *Duygular savaşmayı severler ve kalp daima onların yanındadır. Elinden geldiği kadar karşı koy. Mağlubiyetini geciktirmek seni sadece yıpratır.*

Siktir, kahretsin.

Kendi kendime söylenerek geniş banyoma doğru ilerledim. Dün gece zaten doğru düzgün uyuyamamıştım. Lucas'la yaşananların dışında tüm gece ortalığı temizlemek ve ipuçları toplamak için uğraşmıştık. İki taraflı olarak tüm ekibimizle çalışmış, Drew'un da yaşanan olayın üzerini kapatmasına yardım etmiştik.

Eğer *SFPD*'de Drew gibi bir adamım olmasaydı ne yapardım hiç bilmiyordum. Bu yüzden ona verdiğim sözü tutma niyetindeydim. Tıpkı istediği gibi San Francisco Polis Departmanı'nın başına geçmesi için elimden geleni yapacaktım. Eh, nasıl olacağını şu an kestiremiyordum ama kendi işlerimi yoluna koyar koymaz ilk ilgileneceğim şey bu olacaktı.

Hızlı bir duş alıp çıktım. Üzerime siyah bir taytla tişört geçirdikten sonra mutfağa, kahve makineme doğru ilerledim. Bugün Morrison İnşaat'ta *sözde* izin günümdü. Ancak kendi işim için kesinlikle öyle bir durum söz konusu değildi. Akşam sevkiyat vardı ve ben zedelenmiş bir kaburga, patlak bir dudakla gitmek zorundaydım. Kendi hasarlarımı, dünkü olayla alakalı

detayları düşünmek aklıma yine Lucas'ı getirince telefonumu elime aldım. Arama tuşuna basmadan önce parmağım tereddütle oyalandı. Onu aramak için bu kadar çekineceğimi hiç düşünmezdim.

Kahve makinesini çalıştırırken mutfak dolaplarının yansımasından kendime baktım. Yaklaşık bir buçuk aydır onunla çalışıyordum ve dünkü öpüşmeden sonra bu cinsel çekimin artık tek bir öpücükle kalmayacağını biliyordum. Aslında hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Bunun farkındalığı omuzlarımdaki yüke bir yenisini daha eklerken dizlerimin üzerine çökmemek için direniyordum.

Telefonumun sesi düşüncelerimi böldüğünde gözlerim ekrana ilişti. Arayan tabii ki oydu. En azından beni bu zahmetten, hatta verdiğim iç savaştan kurtarmıştı.

"Günaydın." Tok sesini duyduğumda tıpkı bir aptal gibi gülümsedim.

"Günaydın."

"Bugün nasılsın? Kaburgalarının ağrıdığını tahmin edebiliyorum."

Ağrı daha çok bir sızı gibiydi ama kolay kolay geçmeyeceğini de biliyordum.

"Öyle de denebilir." Tuttuğum nefesi verdim. "Sen nasılsın? Ciğerlerin çok hasarlıydı, alnın da pek iyi durumda değildi."

"Ciğerlerim batıyor ama alnımda bir problem yok. Dikişlerim sağlam, iz kalacağını bile düşünmüyorum." Kısa bir duraklamanın ardından devam etti. "Hem belki de kendin bakmak istersin."

"Nasıl yani?"

"Kapıyı aç," dediğinde birkaç saniye sessiz kaldım.

"Hera, kapıda kalmamı mı istiyorsun?"

Şoku atlatıp sarsak adımlarla kapıya gittim, kilitleri çevirirken sakin kalmaya çalışıyordum.

Karşımda buraya ilk geldiği günkü Lucas gibi duruyordu. Bu sefer üstünde bir eşofman yoktu ama kalçalarına mükemmel bir şekilde oturan bir kot giymişti. İri vücudunu sarmalayan gök mavisi tişörtü neredeyse gözleriyle aynı renkti. Saçları her zamanki gibi dağınıktı, o inatçı sarı tutam yine alnına düşmüştü. Aptal adam, yarık bir alına ve morarmış gözüne rağmen yine de harika görünüyordu.

Ne söyleyeceğimi bilemeden tıpkı bir aptal gibi, "Üşümüyor musun sen? Hava on derece falan," dedim kelimeleri geveleyerek.

Lucas'ın alnı çatık kaşları yüzünden kırışırken başını yana doğru eğdi.

"Gerçekten beni gördüğünde söylediğin ilk şey bu mu?" Burun kemerini sıkıp uzun, sert bir nefes verdi. "Ayrıca, hayır. Kolay kolay üşümem."

Sıradan bir şey söylemişti ama benim durumu bir an önce kurtarmam gerekiyordu.

"Yanıyorsun yani."

Kararan bakışları beni delip geçerken bir adım yaklaştı.

"Tahmininden daha çok."

Kapının önünde baş düşmanımla sevişmeden önce gür bir kahkaha atıp arkamı döndüm ve hızlı adımlarla mutfağa doğru ilerlemeye başladım.

"Hadi, gel. Ateşini kapının önünde yitirmek istemezsin."

Mutfağa girdiğimiz anda Lucas elini belime dolayarak beni kendiyle tezgâh arasına hapsetti. Kasıkları kıçıma baskı yaparken elini uzatıp parmaklarını boynuma sardığında inledim.

Daha önce defalarca seks yapmıştım. Bir erkeğin dokunuşunu bedenimin her bir noktasında pek çok defa hissetmiştim. Sert ellerin bıraktığı hazzı bilirdim. Ama bu... farklıydı. Sadece tende kalan bir dokunuş değildi bu, tenimin altına girip

damarlarıma kadar sızan yangındı. Çok yanlış, bir o kadar da doğruydu.

"Lucas..." dediğimde soluğum harflerin arasına karıştı.

"Hera..." Sesi bir fısıltıdan ibaretti.

Beni yavaşça kendine çevirdi, parmakları boynumdan çeneme doğru ilerleyerek başımı kaldırdı. Şimdi direkt gözlerimin içine bakıyordu.

"Seni ilk gördüğümde gözlerinin bu kadar açık bir mavi olmasını beklemiyordum."

İtirafıyla birlikte bakışlarım yumuşadı. "Beni ilk gördüğün anı hatırlıyorsun yani."

"Hayır," deyip gülümsedi. "O formalite yemeklerden ve ufak baş selamlarından bahsetmiyorum. Hiçbirinde birbirimize o kadar dikkat etmedik." Parmağını çenemden çekip kızıl buklelerimden birine doladı. "Ofisime girdiğin andan bahsediyorum. Nasıl göründüğünü bilmeme rağmen tek bir bakışınla yerle bir olmuştum."

Gülerek yerimde kıpırdandım, ona biraz daha sokulurken kollarımı boynuna doladım. Artık neredeyse öpüşecek kadar yakındık. Sıcak solukları benimkilere meydan okurken boynunda atan nabzı görebiliyordum.

"Duygularını iyi saklıyorsun, evet. Ancak bu işte senin kadar iyiyim, sarışın. Bana bakarken senin tabirinle *yerle bir oluşunu* kaçırdığımı sanıyorsan yanılıyorsun." İnkâr etmenin anlamsız olacağını düşünerek durup yüzünü inceledim. "Ben de senden etkilendiğimi o an pek saklayamamıştım."

Lucas eğilip dudaklarını benimkilere sürterek sataştı.

"Evet, biraz fazla yakınlaşmıştın sanki..."

"Baharatlı, nane tadında bir kokun vardı. Başta vanilya karışımı gibi hissettirmişti ama hayır, tamamen sana özeldi. Kirli sakalların bu kadar belirgin değildi ama bakışların tıpkı şu an olduğu gibiydi. O gün seni avucumun içine almanın kolay

olacağını düşünmüştüm. Planımın işe yarayacağından o kadar emindim ki..."

Dudaklarımı onunkilere bir kez daha sürttükten sonra kollarının arasından sıyrılıp sanki hiçbir şey olmamış gibi tezgâhın diğer ucundaki kupamı kaparak kahve doldurmaya başladım.

"Anlaşılan yanılmamışım," dedim alaycı bir ses tonuyla. Lucas'a bakıp sırıtırken bir gözünün seğirdiğine yemin edebilirdim.

Konuşurken her bir kelimesi ürkütücüydü. "Sen... az önce benimle oyun mu oynadın?"

Omuz silkerek tezgâha yaslanırken kahvemden bir yudum aldım. Beni baştan ayağa süzdü, bakışlarındaki tehdit vaadiyle başımın üzerindeki dolaptan bir kupa aldı. İri bedenine hiç yakışmayan bir zarafetle kahveyi dolduruşunu izlerken ne düşündüğünü merak etmeye başlamıştım.

"Ne yani," derken benim gibi tezgâha yaslanıp kahvesinden büyük bir yudum aldı. "Gerçekten hiçbir şey olmamış gibi mi davranacağız?" Kalın kollarını göğsünde birleştirdi. "Kaç yaşındayız biz, on sekiz mi?"

Kahvemi püskürterek güldüğümde Lucas bana dik dik bakmaya devam etti.

"Hiçbir şey yaşanmamış gibi davranacağımı söylemedim, Lucas." Rahat bir tavırla omuz silktim. "Sadece seni elde etmiş olduğumdan bahsediyordum."

"Bu durumda amacına ulaşan tek taraf sen değilsin," dedi bana meydan okuyan koyu mavi bakışlarıyla.

"İnkâr etmedim zaten. Yakışıklı bir yüzden herkes etkilenir."

"Bugün fazla kafa karıştırıcısın." Durup beni baştan aşağı süzdü. "Ve fazla yalancı."

Aslında değildim, sadece bu tarz konularda kendimi açıklamak konusunda acemiydim. Ayrıca Lucas'a aramızdakilerin bir öpüşmeden fazlasına sahip olduğunu söylemeyecektim. Hiçbir şey o kadar kolay değildi. Görünenin ardında bir düzine dağ

vardı ve onları aşmak bizim gibiler için diğer tüm savaşlardan çok daha büyük bir mücadele vermeyi gerektiriyordu.

"Aramızda bir şey olmamış gibi davranmayacağız, Lucas. Fakat bazı şeylerin imkânsızlığının ikimiz de farkındayız." Bakışlarımı kupamın içindeki hafifçe sallanan kahveme diktim.

"Haklısın. Ama yanıldığın bir konu var," derken kupasını tezgâha bıraktı. Aramızdaki mesafeyi tek bir büyük adımla kapatarak karşıma geçti. Elimdeki kupayı alıp tezgâha bırakırken bakışları tenimde bir delik açmak ister gibi yoğundu. Ardından elleri belimi buldu, beni tek bir hamlede kaldırıp tezgâhın üzerine oturttu. Bacaklarımın arasına girdiğinde elleri iki yanıma doğru kaydı, beni olduğum yere hapsetmişti.

"Bunu hissediyor musun?" dedi sadece bana bakmaya devam ederken.

Ne demek istediğini hemen anlamıştım. Birbirimize dokunmuyorduk ama aramızdaki hava öyle bir enerjiyle doluydu ki, neredeyse çatırdayıp tuzla buz olacak kadar ısınmıştı. Nefes almak bile zor geliyordu sanki.

"Hangi imkânsız bu kadar gerçek hissettirebilir, prenses?"

Başımı iki yana salladım. "Konu bu değil, Lucas. Bu cinsel gerilimin ya da her neyse, önüne geçemeyeceğimizi başından beri biliyordum."

Kaburgalarımın acısını görmezden gelip ona doğru eğildim ve ellerimi yüzünün etrafına sardım.

"Biz düşmanımıza, en çok istediğimiz şeyle aramızda duran birine değer verebilecek miyiz, Lucas?" Neyden bahsettiğimi anlaması için gözlerinin içine bakıp bir anlayış parıltısı bekledim.

"Söylemek istediğin şeyi anlıyorum," dedi en sonunda bitkin bir sesle.

"Güzel... Peki paylaşmanın ne demek olduğunu biliyor muyuz? Bencil olmak dışında tam olarak bize ne öğretti içinde bulunduğumuz hayat?"

Alnı kırışırken dudaklarını birbirine bastı. Boynundaki damarlar gerilirken kafasının içinde bir savaş verdiğinin farkındaydım.

"Daha açık konuşmalısın, prenses."

Burnumdan sert bir nefes verip gözlerimi devirdim.

"Zeki bir adama göre bugün biraz salaklığın üstünde sanki."

Homurdanarak ağzının içinden bir şeyler söyledi.

Tezgâhtan inip elini tuttum, onu sessiz adımlarla salonuma doğru götürdüm. Buraya geldiği ilk gün durup şehre baktığı camlarımın önüne geldiğimizde karşımızda duran Golden Gate'in ihtişamı göz kamaştırıyordu.

"Bu şehri paylaşabilecek misin? Özellikle de benimle."

Ağzı telaşla açılıp kapandı. Başını sertçe iki yana salladıktan sonra başı Golden Gate ve benim aramda sayamadığım kadar gidip geldi. Gerçekler, yüklü birer yağmur bulutu gibi üzerimize toplanırken Lucas'ın duruşu farkındalıkla katılaştı. Biliyordu ki, ne o ne de ben buna gönüllü değildik.

"Bu..." Başını iki yana sallayıp ellerini saçlarının arasına geçirdi. "Bu adil bir soru değil. Bunu şu an düşünmek zorunda değiliz."

"Haklısın." Cama yaslandım. "Ancak eninde sonunda düşünmemiz gerekecek. Biz paylaşmanın ne olduğunu bilmiyoruz, Lucas. Biz nefretle doluyuz. Değer verip sonsuz bir sadakatle bağlı olduğumuz tek şey..." Başımla San Francisco'yu işaret ettim. "Bu şehir. Paylaşmayı bildiğimiz tek şey hırs, güç ve para."

Yüzlerce, hatta binlerce kelime de söylesek, sayısız cümleler de kursak sahip olduğumuz gerçekliğin duvarları yıkılamayacak kadar kalındı. Bizi biz yapan şeylerden vazgeçmek gibiydi bu. Konfor alanının dışına çıkmaktan çok, bir başka gerçekliğin kuru soğuğuna adım atıp ölümün sessiz davetine evet demekten farksızdı.

"Haklısın." Elini cama koyup şehre dokunuyor gibi hafifçe hareket ettirdi. "Bu şehir bizim çıkmazımız."

"Bu şehir bizim hem sonumuz hem de başlangıcımız."

Solukları camda iz bırakırken bakışlarının yansıması benimkilerle buluştu. Orada durmaktan acı çekiyormuş gibi geri çekilip birkaç kere odanın içinde dolandı. En sonunda karşıma dikilip sıkıca kollarımı kavradı.

"Şimdi ne olacak? Birbirimizi gördüğümüz her saniye üstümüzdekileri parçalamak istemiyormuşuz gibi mi davranacağız?"

"Hayır. Bir fikrim var aslında..." dedim hiç çekinmeden. Hayatım boyunca hiçbir şeyden kaçmamıştım. Ben hiçbir zaman savaşmadan kaybetmezdim. Ve bu savaşı verirken düşünmeye, bir şeyleri yoluna koymaya ihtiyacım vardı. Kendim olmaya ihtiyacım vardı.

"Güzel." deyip ben daha ne olduğunu anlamadan eğilip dudaklarımı esir aldı. Öpücüğü kibardı, dünkü istilasından eser yoktu. Ilık bir rüzgârın tenimi okşaması gibi dudakları benimkilerin üzerinde hareket ediyordu. Lucas uzun saniyelerin ardından geri çekilip gözlerimin içine baktı. "Çünkü dünkü öpüşmemizden sonra dudaklarının tadına bakmadan durabileceğimi sanmıyorum."

Lanet olası adam. Bu hiç doğru değildi ama ben de hiçbir zaman doğruların kadını olmamıştım.

"O zaman," dedim aklıma gelen en mantıksız ama aynı zamanda en mantıklı cümleyi kurarak. "Bunu yapabiliriz. Yani bu ortaklık sürecinde bu işi yürütebiliriz."

Aramızda geçenleri platonik tutmanın en kolay yolu buydu. Duyguları, yapmamız gerekenlerin önüne geçebilecek herhangi bir şeyi bu işin içine karıştırmadan kendimizi sadece bedenlerimizin uyumuna bırakabilirdik. Anlaşmamızın şartlarına eklenecek yeni bir kuraldan farksız olurdu böylece.

Lucas gözlerimin içine büyük bir ciddiyetle baktığında bu teklifi kabul edeceğine ama aramızdaki konuşulmayan şeylerin peşini bırakmayacağına dair dehşet verici bir hisse kapıldım.

Kollarını göğsünde bağlayıp ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. "Ortaklık bittiğinde ne olacak?"

"San Francisco'yu en iyi olan kazanacak," dedim hiç tereddüt etmeden.

"Birbirimizin karşısında duracağız." Bu bir tespitten çok soru gibiydi. Ancak sorduğu kişi de kendisiydi.

"Sanki bu şehir için bana ihanet etmeyecekmişsin gibi konuşma, Lucas."

Ukala kahkahası aramızdaki ufak boşluğu doldurdu.

"Aynısını sen yapmayacak mısın?"

Damarlarımda kol gezen gücün içine karışan tereddütle dehşete kapılırken yüzümü buruşturdum. Hayır, bu sorunun cevabı benim için değişemezdi.

"Çok doğru... yapacağım," dedim Lucas'tan birkaç adım uzaklaşırken. "İkimizin de en iyi bildiği şey bu değil mi zaten?"

Bir şey söylemek yerine çenesini sıkıp bakışlarını kaçırmakla yetindi. Onu ilk kez kayıp bir çocuğa, zihninin içinde kaybolmuş genç bir adama benzetmiyordum ama bu seferki farklıydı. Vereceği cevaplardan korkuyor, yine de haykırmak istiyordu...

Kahvelerimizi alıp sessizlik içinde yudumladık. Bir süre ikimiz de kelimeleri terk etmeyi seçerek kendi düşüncelerimizin içinde kaybolduk. Birbirimize hem çok yakın hem de çok uzaktık. Bir rengin farklı tonlarından ibarettik. Temelde bizi biz yapan her şey aynıydı. Bu yüzden bizden iyi birer düşmandan fazlası olmazdı. İnsanları kanatmak için yaşıyorduk, nasıl bir kalbi alıp canını hiç yakmadan saklayabilirdik ki?

Kendi zihnimin okyanuslarında daha fazla boğulmamak için havayı değiştirmeye karar verdim.

"Benden sakladığın her neyse, ne zaman söylemeyi planlıyorsun?"

Lucas aniden gelen sorumla birlikte öksürmeye başladı. Kahvesi boğazına kaçmıştı.

"Bunun için senden iki gün istedim. Bu daha birinci günümüz," dedi birkaç kuru öksürüğün arasından.

"Benden kaçma, Lucas. Canını yakarım." Başını yana doğru eğip buruk bir gülümsemeyle bakışlarıma karşılık verdi.

"Bunun mümkün olduğuna inanman beni incitir."

"Bu inancı sil o zaman, Lucas."

"İzin verdiğin sürece bunu yaparım."

Altı dolu bir cümle daha aramızda süzülüp havada asılı kaldığında boğazıma bir yumru oturdu.

"Ben bir şeyler için *izin vermeyi* bilmiyorum." Omuz silktim ve pencereye doğru ilerleyip başımı yasladım. Alnım cama değdiğinde aldığım kesik nefesler buhardan izler oluşturuyordu. "Eğer benden izin almaya kalkarsan, sana hayır derim." Sesim ince bir fısıltıdan ibaretti.

Tıpkı az önceki gibi camın yansımasından birbirimize baktık. Beni görmesini, söylemek istediğim şeyi anlamasını istiyordum.

"İzin almazsam ne olur?"

Gülümsedim.

"Muhtemelen sana çok kızarım, hatta kıçını tekmelerim..." Duraksayıp bakışlarımı yere indirdim. "Fakat en azından sadece bunları yapmakla kalırım. İtirazım dudaklarımdan dökülmez..."

Dudaklarını birbirine bastırıp bakışlarını kaldırdı, ardından kısık ama talepkâr gözleriyle beni esir aldı. *Anlamıştı.* Pes etmemesi gerektiğini biliyordu artık. Göğsümün ortasına yerleşen bazı duygu kırıntıları hareketlendi. Her birinin rotası değişip yönü, onu gösterirken içimden lanetler okudum.

Lucas telefonunu çıkarıp birkaç bildirime baktı. Yüzü soğuk bir ifadeye bürünürken gördüğü şeye karşı kaşlarını çattı.

Ona doğru döndüm. "Bir problem mi var?"

Başını sallayıp telefonu cebine attı. "Natalie bir şeyler bulmuş."

İşte ihtiyacım olan şey tam anlamıyla buydu; işime odaklanmak, başka hiçbir şey düşünmeden sadece tek amacım için savaşmak.

"Ona mesaj at, buraya gelsin."

Lucas kısa bir an düşündü. "Olmaz. Evde kurduğu bir sistem var ve dışarıda çok fazla görünmesini istemiyorum."

"O zaman biz gidiyoruz. Martin'e bizimle orada buluşması için mesaj atacağım," dedim hiç vakit kaybetmeden odama doğru ilerlerken. Lucas bir süre tereddüt ettikten sonra odanın kapısına kadar peşimden geldi. Özgüvenini bir ceket gibi giyen adamın bu tedirgin duruşuna karşı gülmemek için kahkahamı bastırdım.

"Seni aşağıda beklemeli miyim?"

"Eğer kalırsan," dedim tıpkı bana yaptığı gibi onu süzerek. "Geç kalırız."

Kelimeler ağzımdan döküldüğü anda inledi. Alev alev yanan bakışlarında binlerce şeyin vaadi vardı. Birden sert bir küfür savurup arkasını döndü, adımları kapıya yönelmeden önce omzunun üzerinden bana baktı. Duruşu gergin, elleri yumruk halindeyken gerçekten ürkütücü görünüyordu.

"Yanlış bir zamanda böyle şeyler söylememelisin, prenses. Bende kuralları çiğneme isteği uyandırıyor. Ve eğer bunu yaparsam, her şeyi berbat ederim."

Sözleriyle birlikte tenimden bir ürperti geçti. Üç yanlışın bir doğruyu götürdüğü söylenirdi, biz iki yanlışla tüm doğruları silip atmaya sadece bir adım uzaktaydık.

"Ne kadar ironik, değil mi?" dedim giyinme odama doğru ilerlerken. "Bir aradayken iyi olduğumuz nadir şeylerden biri de bu cinsel imalar."

Lucas bu sefer derinden gelen bir kahkaha attı. Söylediğim şeye yaptığı alay dolu bir çıkıştı bu.

"İyi olduğumuz şeyler sadece bundan ibaret değil, Hera ve sen de bunu çok iyi biliyorsun."

Dolabımın kapağını açıp deri ceketlerimden birini ve çok sevdiğim *Louis Vuitton* botlarımı aldım.

"Biliyorum, sadece bunu senden duymak bana haz veriyor."

Lucas birkaç saniye daha orada dikildi. Bir şey söylemek istediğini ya da içeri girip beni ikimiz de aklımızı yitirene kadar öpmek istediğinin farkındaydım. Ancak bunların hiçbirini yapmadı ve tek kelime etmeden gitti.

LUCAS

Asansörün içerisinde tıpkı bir aptal gibi kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum ama pek işe yaramıyordu. Her şey etrafa saçılan binlerce parçalık bir yapboz gibi karmakarışık bir haldeydi artık. Yapmam gerekenlerle yapmak istediklerim arasındaki uçurum öyle büyüktü ki, atladığım anda sağ çıkmamın imkânı yoktu.

Hera ile yaptığımız konuşma beynimin içinde tıpkı bir hortum gibi dönüp duruyor, oradan oraya savruluyordu. Bana San Francisco'dan vazgeçer miyim diye sormuştu... Bunu gerçekten yapar mıydım? Eskiden olsa cevabımın tek bir tereddütü, onun karşısında duran bir çift buz mavisi bakışı olmazdı.

Diğer yandan başımda bir bela daha vardı. Thomas gerçeğini Hera'ya anlattığım anda, o meşhur çakısını boğazıma saplayıp kanımı Golden Gate'den akıtma ihtimali çok yüksekti.

Ani bir farkındalık beni vurduğunda aynadaki yansımamla bakıştım.

Kimseden korkmayan adam, ölüm vaat eden bir kadından çekiniyordu.

Üstelik sıradan bir kadın değildi bu... Ya da belki de ben

artık o adam değildim. Gerçekler illüzyona dönüşürken arafta kaldığımı, cennetin ve cehennemin birbirine karışmaya başladığını hissediyordum.

Garaja giden yolu hızla arşınlayıp arabama bindiğimde Thomas'a yarın görüşmek istediğime dair bir mesaj attım.

Sanki her an benden bir mesaj bekliyormuş gibi saniyeler içerisinde bir cevap yazdı.

Thomas: Ne yapmak istediğini anlamadığımı sanma, Lucas. Yarın gelirken sağlam nedenlere sahip olsan iyi olur.

Siktiğimin şerefsizi. Benimle böyle konuştuğu için bile onu kendi bağırsaklarıyla boğabilirdim. Zamanında babamın bu adamla iş yapmış olması beni hâlâ şaşırtıyordu çünkü ben neysem, o benim iki katımdı. Thomas gibi adamlara taviz vermekten nefret ederdi ama legal olmayan işlere bulaşmak yerine sessiz bir kumar oynamak her zaman onun tercihi olmuştu. Aramızdaki fark burada başlıyordu. Ben silahımı konuşturmayı severdim, o ise politikasını. Ölmeden önce benden istediği son şey, kendi adalet terazimin başkalarının yıkımı olmamasıydı. Fakat ben o sözü tutamayacak kadar bu şehre takıntılıydım.

Başımı koltuğa yaslayıp gözlerimi kapattım. Bugün neredeyse yüzüncü küfrümü ederken arabanın kapısı açıldı ve Hera seri bir hareketle içeriye atladı.

"Bıraktığımdan daha gerginsin," dedi ceketini şöyle bir düzeltip silahını beline takarken.

"Sen etrafımdayken aksi mümkünmüş gibi."

"Ne tesadüf, aynısını düşünüyordum."

Ona doğru dönüp acı verici bir yavaşlıkla eğildim. Etrafta kimse yoktu ama fısıltımın istediğim etkiyi bırakmasını umuyordum. "O ukala ağzına neler yapmak istediğimi biliyor musun? Sırf beni kışkırtmak için söylediğin her bir kelime için hem de."

Hera kocaman gözlerle bana bakarken kirpiklerini kırpıştırdı. Saf, tatlı bir kız rolü yapmak o kurnaz bakışlarına hiç oturmuyordu.

"Öğrenmek için can atıyorum, *patron*."

Derin bir iç çekişle inledim. Bu kadar imkânsız olup yine bir o kadar benimmiş gibi hissettirmesi, işlenmeye hazır en büyük günahın haklı bir sebebi gibiydi.

"Beni öldüreceksin."

"Tüm temennim bu yönde."

İkimiz de gülerken yaptığımız *anlaşmaların* canıma okuyacağının her bir kanıtı gözlerine işlemişti. Neyse ki biz sıradan insanlar değildik, en azından onun tabiriyle.

~

Şehrin sokaklarında arabayla süzülürken camı biraz açarak yağmur kokusunun içeriye dolmasına izin verdim. Bu şehre dair en sevdiğim şeylerden biri de buydu, her mevsimi sizi tam zamanında kucaklardı. Yazı ve kışı yaşatır, sonbaharın buruk esintileriyle etrafınızda dolanırdı.

Aslında San Francisco size dışarıdan tam bir Los Angeles havası verir ama içine girdiğinizde ise Seattle gibi tüm ciddiyetini hissettirirdi. Eğlenceli bir görüntü çizerken sizi tıpkı bir kara delik gibi karanlığına çekerdi. Bu yüzden onunla baş etmenin en iyi yolu, yine ona benzemekti.

Yolculuk bitip evimin önüne geldiğimizde telefonum çalmaya başladı. Annemin adını ekranda görünce bir süre sessizlik içinde telefona baktım. Son görüşmemizden, bana bir süre Türkiye'de olacağını söylemesinden sonra bir daha hiç konuşmamıştık.

"Açmayacak mısın?" dedi Hera telefonuma kısa bir bakış atarak.

Aile konusunda ikimizin de kırıkları, yaraları vardı. Onunkiler çok daha derindi elbette. Konuşmaktan çekindiği ne kadar

acısı, o acılar yüzünden ördüğü ne kadar duvar varsa hepsi benimkinden daha büyüktü. Bir kadın için sevgiden yoksun bırakılmak, bir adamın yaşadığı pek çok şeyden daha ağırdı.

Sert bir nefes verip yavaşça başımı salladım. Çenem sıkmaktan gerilirken telefonu kulağıma götürdüm.

"Anne."

"Merhaba, oğlum." Annemin sesi az geliyordu, anlaşılan etrafı kalabalıktı.

"İstanbul maceran nasıl gidiyor?"

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından tekrar konuştuğunda sesi daha netti.

"İyi. Gayet güzel."

Bahsettiği iyi ve güzel bana nedense doğruymuş gibi gelmemişti.

"Anne, bir sorun olmadığına emin misin?"

Telefonun diğer ucunda derin bir iç çektiğinde bu konuşmanın sınırlarımı zorlayacağını anlayarak Hera'ya hiç bakmadan arabadan indim. Serin hava ve yavaşlayan yağmurun altında dikilirken annem tekrar konuştu.

"Biraz paraya ihtiyacım var, Luc."

Beni hiç şaşırtmamıştı.

"Yüklü miktarda paran vardı. Seninle bu konuyu daha önce de konuştuk."

"Önemli bir harcama yapmak durumunda kaldım. Söz veriyorum gelen parayı idareli kullanacağım."

Ona tam bir milyon dolar para göndermiştim ve böyle bir parayı sadece birkaç ay içerisinde harcayabilmesi için çok büyük şeylerle uğraşmış olması gerekiyordu.

"Sana tekrar yüklü bir para yollamayacağım çünkü anlaşılan sözünü tutmuyorsun. Her ay belli miktarda parayı hesabına yatıracağım."

"Ama be..."

"Yeter artık, anne! Hayatının geri kalanını sadece para harcayarak geçirip başımıza hiçbir bok gelmemiş gibi davranacaksan, bir daha buraya hiç dönmemeni tavsiye ederim."

Sesimin ne kadar yüksek çıktığını karşı caddeden yürüyen ve bana delirmişim gibi bakan bir çift sayesinde fark etmem uzun sürmemişti.

"Tamam. Lütfen, sakin ol. Ne istersen onu yapacağım."

"Aynen öyle yapacaksın. Bir sürü şeyle uğraşıyorum ama neler karıştırdığını çok rahat öğrenebileceğimi de biliyorsun. Babamdan sonra girdiğin bunalımı anlıyorum ancak hayatın artık ondan ibaret değil. John Morrison yaşamıyor. Anlıyor musun? Senin tek ailen o değil."

"Özür dilerim." Sesi, içime batan her bir cam parçasını biraz daha derine ittiğinde başımı iki yana salladım. Özürler artık benim için hiçbir şey ifade etmiyordu.

"Görüşürüz, anne. Aylık ödemelerini yarından itibaren başlatıyorum."

Telefonu kapatıp bir süre hafifçe yağan yağmurun sinirlerimi yatıştırmasını bekledim. Arabaya bindiğimde Hera'dan ne tepki göreceğimi ya da bu sikik durumla daha ne kadar uğraşmak zorunda kalacağımı bilmiyordum. Yeteri kadar yıpranmamış ve yorulmamış olsaydım, belki de bu kadar fazla umursamazdım. Ancak artık her darbe bir öncekinin acısını yeniliyordu.

Arabaya binip kapıyı yavaşça kapattım. Hera'ya bakmayı reddederek başımı koltuğa yasladığımda ılık sesi aniden kulaklarımı doldurdu. "Ailenin bazen taşıyamayacağımız bir yük olduğunu söylediğimde insanlar beni yadırgardı. Çünkü bir ailenin onlar için tanımı sevgi, saygı, tutunacak bir dal gibi aşina olmadığım kelimelerden ibaretti." Koltuğunda hareketlendi, bakışlarını yüzümde hissettiğimde başımı ona doğru çevirdim.

"Aile bazen taşıyamayacağımız yük gibidir, Lucas. Bizim için bu cümlenin yadırganacak herhangi bir yanı yok. Tıpkı herkes gibi bana ailenin diğer tüm o tanımlarından bahsetme-

yeceğini biliyorum. Bana inanmadıklarımı söyleyip beni avutmaya çalışmayacağını da biliyorum. Bu yüzden ben de sana bunları yapmayacağım."

Bir eli bana doğru uzandı, sağ yanağımı hafifçe avuçlayıp başparmağıyla sakallarıma dokundu. Söylediği her kelimenin bende bıraktığı etkiyi saklamak istedim ama ondan saklanamayacağımı ikimiz de biliyorduk.

"Seni anlıyorum çünkü sana benziyorum. Beni anlıyorsun çünkü bana benziyorsun." Sesi titrediğinde bu konunun onda bıraktığı izleri, yaraları ve daha birçok acı verici şeyi hissetmemek mümkün değildi. O da ben de tutkuyla bağlandıklarımız için savaşırken tam bir usta, konu aileye geldiğinde ise hâlâ çıraktık.

Onu kendime çekip kollarımın arasına aldığımda itiraz etmedi. Birbirimize ne kadar süre sarıldığımızı bilmiyordum. Zaman algımı yitirirken kelimeye dökmediğimiz her şey, tek bir sarılmayla hayat bulmuştu.

Bu kadın beni çılgınlığın kıyılarına sürüklüyor, diğer yandan uçurumun kenarından çekip alıyordu. Ben de bir gün yıkımım olacağını bilmeme rağmen ona izin veriyordum.

Camın tıklanma sesi ikimizi de olduğumuz yerde sıçrattığında gerçekliğe dönerek hızla geri çekildim. Bakışlarım Hera'nın tarafındaki cama kayarken bize sırıtarak bakan Martin'le göz göze geleceğimi içten içe biliyordum.

Belki de şu sıralar bana iyi gelebilecek tek şey birini öldürmekti ve o biri için bu adam çok uygun bir adaydı.

"Lütfen, bana onu öldürmemem için bir sebep söyle."

Hera koltuğun önüne koyduğu ufak çantasına uzanırken güldü. "Çünkü o benim en yakın arkadaşım."

"Bu onu öldürmem için gereken tüm sebeplere bir yenisini daha ekliyor. Ayrıca ikimiz de biliyoruz ki, Martin senin sadece arkadaşın değildi."

Vereceği tepkiyi görmek için bekledim. Bana bir şey söyle-

yecek gibi oldu ama bunun yerine omuzlarını silkip dudağını büktü. Hiç oyalanmadan arabadan indiğinde görüşüm neredeyse tamamen kırmızıya boyanmıştı.

İnkâr etmemişti.

Hem. De. Hiç.

Siktir.

Başımı iki yana sallayıp arka koltuktaki ceketime uzandım. Onlara katılmadan önce sakinleşmek için birkaç derin nefes alarak kendimi tekrar serin yağmur havasına attım.

"Aynı anda gelmişiz. Ne hoş," dedi Martin, Hera'ya kısaca sarılırken.

"Bu durumdan ne kadar *hoşnut* olduğuma dair en ufak fikrin yok." Zoraki çıkan sesime bol miktarda tehdit barındıran bakışlarım eşlik ediyordu.

Hara çatık kaşlarıyla bana dik dik bakarken telefonu çaldı. Açmak için bizden uzaklaşırken kendi kendine homurdanması dikkatimden kaçmamıştı.

Hera uzaklaşır uzaklaşmaz Martin'e dönüp ciddiyetle yüzüne baktım. Amacım ergen oğlan çocukları gibi testosteron yarıştırmak değildi, sadece öğrenmek istediğim bazı şeyler vardı.

"Bir şeyleri tahmin ettiğimin farkındasın. Sadece bunun ne kadar sürdüğünü ve boyutunu öğrenmek istiyorum.

Martin'in kaşları söylediklerimin ardından havalandı. Birkaç saniye beni süzdükten sonra derin bir nefes alıp başını salladı.

"Ben de senden pek hoşlanmıyorum ama beyninin içinde her ne dönüyorsa, onu anladığımı bilmeni isterim. Hera ile asla bir ilişkimiz olmadı. Sadece çok kısa bir yatak arkadaşlığımız oldu, ki bu neredeyse unutacağım kadar eskide kaldı. İkimiz de birer ergendik. Daha fazlası yaşanmadı. O benim patronum ve en yakın arkadaşım, bilmen gereken tek şey bu."

Herhangi bir şey söylemeden onu incelemeye devam ettim. Yalan söylemediğinin farkındaydım ancak benim gibi şüpheci

bir adam için bu açıklama hiçbir zaman yeterli olmayacaktı. Üstelik kız kardeşime olan ilgisini de biliyorken tüm otokontrolümü kullanarak sakin kalmaya çalışmak sınırlarımı zorluyordu.

"Ona karşı hiçbir zaman hislerin olmadığını mı söylüyorsun?"

"Hayır, olmadı. Onu bu hayattaki her şeyden çok seviyorum ama bu senin şüphelendiğin türden bir sevgiye asla dönüşmedi." Kısa bir an durdu, yerinde kıpırdanırken bakışlarını yerdeki bir şeye dikti. "Ayrıca kız kardeşinden hoşlandığımın farkındasın. Beni öldürmek için kendince haklı sebeplerin var ama benden ne sana ne Natalie'ye ne de özellikle Hera'ya herhangi bir zarar gelmesi mümkün değil, Lucas."

Mantıklı konuşuyor olmasının pek bir önemi yoktu. Benim gözümde asla iyi bir yere gelmeyecekti.

"Hangisi için daha çok sinirliyim ve hangisi için seni öldürmek istiyorum, buna karar vermek çok zor. Ne kadar doğruyu söylersen söyle, gözümün önünde olduğun sürece senden rahatsız olmaya devam edeceğim. Bunu bilmeni istiyorum."

Martin başını sallarken güldü. "Aklında ne var bilmiyorum ama bana alışsan iyi edersin."

Bu adamı öldürme zevkini kendimden başka kimseye tattırmayacağıma dair içimden kısa bir yemin ettim. Varlığı bile beni rahatsız ediyorken sikik bir alışma süreci falan geçirmeyecektim.

Ayrıca Martin'in söylediklerinin ardından aklıma takılan, içimi aniden bir kurt gibi kemirmeye başlayan birtakım şeyler vardı. Hera ile aramızdakilerin cinsellikle çözülebileceğine inandığı saçma sapan bir anlaşma yapmıştık. Ancak bu beni onun için ikinci bir Martin yapmıyor muydu? Ben böyle şeyleri kabul edecek kadar *modern* bir adam değildim. Bir kadına ve seçimlerine daima saygım sonsuzdu ancak günün sonunda, ben lanet olası bencil bir piçin tekiydim. Bombokluğun binlerce tonundan ibarettim.

Bu basit anlaşmayı kabul etmekteki tek amacım, ona bunun sadece cinsel bir çekimden ibaret olmadığını kanıtlayacak bir fırsata sahip olmaktı. Bizi birbirimize çeken bu ateşin sadece tende başlayıp bittiğini düşünecek, öyle olmasını istediği için buna inanacak kadar da inatçıydı. Vermemiz gereken savaşa rağmen istediğim hiçbir şeyden vazgeçmeye niyetim yoktu. Bu ister ruhumu hayatta tutan şehir olsun ister içimi gören buz bakışlı bir kadın.

Hera konuşmasını bitirip yanımıza geldiğinde bakışları Martin ve benim aramda gidip geldi.

"Önemli bir mesele yoktur umarım," dedim gergin yüzünü incelerken.

"Babamla görüştüm. Her zamanki gibi bir yemek toplantısı istiyor."

Martin kollarını göğsünde bağlayıp başını sanki anlamadığı bir şey varmış gibi öne doğru eğdi.

"Peki buna neden bu kadar gerildin? Bu bizim her zamanki rutinimiz."

Hera onu onaylar gibi bir ses çıkardı.

"Bu sefer bir farklılık var."

Buzul bakışları benimkileri bulurken yüzüne hain bir gülümseme yayıldı. Söylemek üzere olduğu şeyin beni şaşırtacağını düşünüyordu.

"Babam yemeğe seni de bekliyor, Lucas."

Evet, kesinlikle şaşırtmıştı. Stephen Allen, Morrison isminden ve bana dair her şeyden nefret eden bir adamdı. Yemeğe çağırmasının sebebi muhtemelen bu geçici ortaklık ile alakalı konuşmak istiyor oluşuydu. Hiçbir işini riske atmamak için baş düşmanını kendi bölgesinde ağırlamaya bile razıydı.

"Bana uyar, ne zaman?" Hiçbir savaştan kaçmaya niyetim yoktu.

"Yarın akşam," dedi şüpheyle bu kadar çabuk kabul etmem-

deki sebebi düşünürken. Benden emin olamadığında ve aramıza her zamanki duvarlarını ördüğünde yaptığı bir şeydi bu.

"Tamam. İş çıkışı direkt malikâneye geçeriz, senin için de sakıncası yoksa eğer."

Duruşu biraz da olsa yumuşadı, saçlarını omzundan geriye doğru iterken tutmaya çalıştığı gülümsemesiyle, "Kesinlikle yok," dedi.

Ardından kısa bir an birbirimize baktık. Bir şeyler daha söylemek istiyor gibiydi ama sonra fikrini değiştirip Martin'le İspanyolca bir şeyler konuşmak için tüm dikkatini ona verdi. Ne konuştukları hakkında en ufak fikrim yoktu ve bu konudaki eksikliğim gerçekten sinirime dokunmaya başlamıştı.

Birkaç dakikalık İspanyolca karmaşasından sonra tekrar bana dönüp, "Gidelim mi?" diye sorduğunda herhangi bir şey söylemeden girişte bizi bekleyen Joe'ya doğru ilerledim.

"Arabayı garaja götür. Bugün diğer tüm işlerle ilgili raporları da istiyorum. Akşam sekiz gibi burada ol. Güvenlik önlemlerini de arttırmanı istiyorum. Hem burası hem de şirket için. Anlaşıldı mı?"

Joe anahtarı elimden alırken başını salladı. "Evet. Akşam görüşürüz, patron."

Joe arabaya doğru giderken güvenliğe kapıyı açmasını işaret ettim. Sessizlik içinde geçen, tuhaf bir gerginliğin hüküm sürdüğü asansör yolculuğunun ardından daireme girdiğimizde Natalie bizi her zamanki telaşlı tavrıyla karşıladı. Hera neler olup bittiğini öğrenmek için peşine takılarak salona doğru giderken bana ne anlama geldiğini çözemediğim bir bakış attı.

"Merak etme, senden gizli bir şey konuşmadık. Tamamen kendi işlerimizle ilgiliydi." Martin'in varlığını unutmaya çabalamak mümkün değildi anlaşılan.

Yüzündeki bilmiş ifadeye sağlam bir yumruk indirmenin nasıl hissettireceğini düşünmeden edemedim. "Sana neden inanayım?"

Martin omuz silkti. "Çünkü ona değer verdiğini biliyorum. Hatta nasıl hissettiğinin de farkındayım. Siz hariç etrafınızdaki herkesin farkında olduğuna da eminim."

Sözlerinin beni tuhaf bir biçimde ürkütmesi canımı sıkmıştı. Bu aptal herifin bildiği tek şey, bugüne kadar benimle ilgili yaptığı araştırmalardı. Senelerdir tanışan iki arkadaşmışız gibi konuşması, içimde gerçekten yüzüne yumruk atma isteği uyandırıyordu.

"Ne hissettiğim hakkında en ufak fikrin yok. Olsa dahi seni ilgilendirmiyor."

"Aslında ilgilendiriyor. Sen nasıl Natalie konusunda hassassan, ben de Hera konusunda öyleyim."

Olay çıkarmayı gerçekten sevmezdim. Benim hamlelerim sinsi atılan adımlardan ibaretti. Bir satranç oynardınız ve en güçlü silahınızın vezir olduğunu düşünürken görmezden geldiğiniz tek bir piyon tarafından bertaraf edilebilirdiniz. Şimdi kendimi kaybedip suratını dağıtsam pek çok açık verebilirdim. Bu yüzden sadece sakin kalmaya karar verdim.

"Bu konuşmanın amacı ne, Martin?"

Aklımdan geçenleri okuyabiliyormuş gibi birkaç adım geriledi.

"Bu ortaklık sürecinde ortada bir güven problemi kalmasını istemiyorum. Hera incinirse," durdu ve kısılan bakışlarıyla beni süzdü. "Seni incitmekten çekinmem."

Demek öyle...

Boğazımın gerisinden homurdanma karışımı bir kahkaha koptu. Martin'e yaklaşıp sağ omzunu sıkıca kavrarken her bir kelimemi çok daha iyi duyabilmesi için eğildim. "Hera'ya sadık olman çok güzel. Anlıyorum o senin patronun ve *en yakının* falan, her neyse. Ancak karşındaki kişinin kim olduğunu da unutmamanı şiddetle tavsiye ederim." Omzunu bırakıp siyah tişörtünde sanki bir toz varmış gibi sertçe silkeledim. "Ayrıca

ona karşı bir şeyler hissettiğimden bu kadar eminsen, savurduğun bu boş tehditlerin amacı ne? Hepimiz biliyoruz ki, duyguların bu ortaklıkla doğrudan bir bağlantısı yok. Bu süreçte birbirimizin müttefiki olmamızdan başka şansa da sahip değiliz. Sırt sırta veriyoruz ve bu konuda ne Hera'dan şüphe ederim ne de kendimden. Çünkü ikimiz de bu hayatta en çok sevdiğimiz şey için savaşıyoruz." Hera ve Nat'in yanına gitmeden önce son kez söylediklerimi anlaması için kelimelerin üzerine basa basa konuştum. "Duygular ve bahsettiğin şu hislerle alakalı kısma gelince... Bu konuda sana herhangi bir söz hakkı tanınmadıkça konuşmamanı tercih ederim. Burnunu her şeye sokabilirsin ama Hera ile olan ilişkime asla."

Gitmek için birkaç adım attığım sırada sesi beni durdurdu.

"Kendini benim, Hera'yı da Natalie'nin yerine koy, Lucas. İnan bana sen de burnunu sokmadan duramayacaksın."

Her geri zekâlı gibi o da söylediklerinin doğruluğuna şiddetle inanıyordu.

"Natalie'yle olan ilişkini onayladığımı söyleyemem ama kız kardeşime ve yaptığı her seçime saygım sonsuz. Yanlışı görebileceği, iyiyi doğruyu ayırt edebileceği bir yaşta. Kısacası aranızda geçen her şey size aittir. Natalie beni dahil etmediği sürece herhangi bir söz hakkına sahip değilim. Çünkü senin aksine Martin, bir kadının hislerini ve duygularını yaşaması için ona ne yapacağını söyleyen ya da ilişkisine karışan birine ihtiyacı olduğunu düşünmüyorum." Kapıda dikildiği yere doğru dönüp aptal suratına baktım. "Hiçbir şey daimi mutluluk getirmez. Hissederken incinmek hepimizin doğasında vardır. Bu yüzden herkes yerini bilirse, ortada da bir sorun kalmayacaktır."

Daha fazla bu konuşmaya devam etmek istemediğim için salona doğru büyük adımlarla ilerledim. Odanın en ücra köşesinde duran geniş yemek masasına gidip Natalie'nin notlarını elime aldığımda bakışlarım odanın diğer ucundaki Hera'ya

kaydı. Koltukta Nat'in yanında oturduğu yerden kalkıp yanıma gelirken adımları sertti. Bir fırtına bulutunu andıran gözlerinde şimşekler çakıyordu.

Karşıma dikilip iki elini aramızdaki masaya yasladı. "Bana çocuklar gibi tartışmadığınızı söyle."

Notları masaya fırlatıp hareketlerini taklit ettim. Birbirimizi öldürmek istediğimiz o lanet olası anlardan birinin içindeydik şimdi.

"Hiçbir bok anlamıyorsun, değil mi? Seni sevmesinde ya da korumasında bir sorun yok, Hera." Ona biraz daha yaklaştım, parfümünün kadınsı kokusu tüm duyularımı ele geçirmek üzereydi. "Fakat seninle ne yaşarsak yaşayalım, iyisiyle kötüsüyle bize ait. Üçüncü kişileri dahil edersen, yaptığımız anlaşmanın da hiçbir önemi kalmaz."

Yakınlığımız ciddiyetinde bir çatlak açarken az da olsa geri çekildi. "Sakın bana aptalca bir erkeklik yarışına girdiğini söyleme. Saçma sapan bir kıskançlıkla uğraşacak durumda değilim."

"Kıskançlık mı?" Sesimi yükseltmemek için gerçekten kendimle ufak bir savaş vermem gerekmişti. "İnan bana, Hera. Ne hissettiğime dair en ufak fikrin yok." Doğrulup masanın etrafından dolandım, parmağımı giydiği tişörtün önüne takıp onu kendime doğru çektiğimde dudaklarım neredeyse elmacıkkemiğine değiyordu. "Ona gösterdiğin tolerans sadece seni ilgilendirir. Bize ait olan her şey yine bize kalır. Birinin aramızdaki bu oyuna dahil olduğunu görürsem eğer, o kişiye ne kadar değer verdiğini umursamam, prenses. Ölümü ellerimden olur. Bunu o güzel aklına kazısan iyi edersin."

Tişörtünü aniden bırakıp birkaç adım geri çekildim. Tekrar yüzüne bakma gereği duymadan Natalie'nin yanına giderken kırmızı çizgilerimin farkına varmasını istiyordum. Bir tür oyun oynuyor olabilirdik, herkes hamlesini yapıyor olabilirdi ama benim de sınırlarım vardı. Ve her birini tek tek çizmekten çekinmeyecektim.

BÖLÜM 14
DAHA YENİ BAŞLIYORUZ

HERA

Birinin aramızdaki bu oyuna dahil olduğunu görürsem eğer, o kişiye ne kadar değer verdiğini umursamam, prenses. Ölümü ellerimden olur. Bunu o güzel aklına kazısan iyi edersin.

Kafamın içinde sürekli dönüp duran kahrolası kelimeler ve Lucas'ın ses tonu, uzun dakikalar boyunca peşimi bırakmamıştı. Ona, tehditlerinin bir halta yaramadığını söylemek istemiş ancak ardında bırakıp gittiği cümlelerle birlikte bir süre öylece donup kalmıştım.

Yapmamız gerekenlere odaklanmak vaktimi alsa da önceliklerimi düşünerek kendimi toparlamayı başarmış, konfor alanıma tekrar dönmüştüm.

Natalie'nin buldukları pek fazla değildi. Yayının gönderildiği konuma erişemiyorduk ve bize saldıran adamların arabasında derinlemesine bir arama yapmış olmamıza rağmen pek bir şey bulamamıştık. Elimizdeki en somut delil New York, Manhattan'a ait bir adresten fazlası değildi. Natalie neredeyse un

ufak olmuş kâğıt parçalarını birleştirip bilgisayarda tarayarak adresi bize vermeyi başarmıştı.

Adresi ve bize getireceklerini araştırmak için bir an önce New York'a bir seyahat düzenlememiz gerekiyordu ama buradan ayrılmak da pek mantıklı bir karar olmazdı. Savaş alanını terk etmek, işgal için gereken her türlü imkânı sağlamak anlamına gelirdi. Bu yüzden daha farklı bir yol çizmek en mantıklı karar olacaktı. Elbette yedek bir planım vardı ancak herkese açmadan önce kendi zihnimde oturtmam ve önemli bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyordu.

Natalie'nin yanından ayrılıp Lucas'ın beni sadece birkaç saat önce sıkıştırdığı masanın yer aldığı köşeye gittim. Söylediklerini hatırladıkça içimden aptal bir tekerleme tekrarlayıp duruyordum. Odağımı tekrar kaybedersem, patlamaya hazır bir bombaya dönüşme ihtimalim çok yüksekti.

Masaya oturduğum sırada Martin'in meraklı bakışları beni buldu. Onunla yapmam gereken sağlam bir konuşma vardı ve o kalın kafasını kırmadan anlamasını sağlamak gerçekten zor olacaktı.

Saatlerdir tutuyormuş gibi derin bir nefes verdim. Telefonu çıkarıp eski bir dostumun ismini arama kısmına yazdım.

Alyssa Clark Bennet.

Arama tuşuna basarken bir saniye bile tereddüt etmemiştim. Alyssa'yı babalarımızın yaptığı bazı ortak işlerden dolayı çok küçük yaştan beri tanıyordum. Babası öldükten sonra kendini bir kabuğa kapatmıştı ve uzun bir süre bağımız kopmuştu. James'le, yani eşiyle tanıştıktan sonra yaşadıkları da hiç kolay olmamıştı ancak şu an oldukça mutlu bir hayata sahipti. Kısa bir süre önce tekrar görüşmeye, en azından ayda bir de olsa konuşmaya başlamıştık. Arkadaşlık konusunda pek iyi değildim. Alyssa gibi sanatçı ruhlu bir kadının, benim gibi bir psikopatla anlaşabiliyor olması bilimsel araştırmalara ilginç bir konu başlığı olabilirdi.

Telefon dördüncü çalışında açıldığında Alyssa'nın şairane sesi kulaklarıma doldu.

"Hera, selam! Nasılsın?"

Gülümsedim. Sanat aşığı bir insanla arkadaş olmak, pozitif şeyler hissetmek için güzel bir başlangıç olabilirdi. Özellikle de söz konusu arkadaş New York'un en ünlü ve yetenekli ressamıysa... Hatta bildiğim kadarıyla benim bir tablomu yapmıştı ama gönderme fırsatı eline bir türlü geçmemişti.

"Alyssa, idare ediyorum. Sen nasılsın? Çok uzun süredir konuşmamışız gibi hissediyorum nedense..."

Alyssa iç çekti. "Evet, en son konuşmamız bir buçuk ay önceydi sanırım. Babanın sana verdiği bir işle alakalı söyleniyordun. İyi misin?"

Bakışlarımın bahsi geçen *işe* doğru kaymasına engel olamadım.

"Hâlâ o belayla uğraşıyorum," dedim Lucas'ı izlemeye devam ederken. Dev koltuk takımının bir ucuna oturmuş, telefonla görüşüyordu. O kadar maskülen ve baskın bir havası vardı ki, tüm oda sanki onun enerjisiyle doluydu. Kirli sakallı çenesini kaşırken kaşları ciddiyetle çatılmıştı.

Bakışlarımı hissettiğinde başını yavaşça kaldırdı, gözleri kısa bir süre benimkilerle buluştuktan sonra hiçbir duygu belirtisi göstermeden tekrar önüne döndü. Bu anlamsız sinirinin hedefi ben olamazdım. Olmayacaktım.

Yüzümü ovuşturup tekrar Alyssa'nın sesine odaklandım.

"Hera, orada mısın?"

"Evet."

"Bu sessizliğinden hoşlanmadım, neler oluyor?"

Burun kemerimi sıkıp gözlerimi kapatırken tek istediğim, her şeyin yoluna girmesiydi.

"Alyssa, senin ve James'in yardımına ihtiyacım var. Elimde bir adres var, araştırılması gerekiyor ama ben San Francis-

co'dan şu an ayrılamam. Ortalık çok karıştı..." Derin bir nefes alıp aklımdaki diğer fikri söyledim. "Eğer ayarlayabilirsem, Martin'i de yanınıza göndereceğim."

Alyssa derin bir iç çekişin ardından güldü. "James uzun süredir fazla uslu duruyordu. Buna sevineceğine eminim. Ne yapılması gerekiyorsa tüm detaylarıyla bana bilgi ver. Martin tek mi gelecek?"

Durup düşündüm. Martin'in Nat ile birlikte gitmesi çok daha iyi olabilirdi ancak Lucas'ın buna ne gibi bir tepki vereceğinden emin değildim. Homurdanıp karşı çıkarak olayı büyütme ihtimali çok yüksekti. Fakat Nat'in araştırma metotları bize orada bulduklarıyla birlikte büyük bir avantaj sağlayabilirdi. Birkaç adım önden gitmek varken geride durmanın bize vereceği zarar büyük olurdu.

"Bir ya da iki kişi. Netleştiğinde sana haber vereceğim."

"Tamamdır. Bu ikinci kişiyi tanıyor muyum?"

"Hayır. Bu iş çözülür çözülmez sana her şeyi detaylıca anlatacağım, söz."

Alyssa bir süre sessiz kaldı.

"Anlatacak çok şeyin varmış gibi hissediyorum."

Sıkıntılı bir nefes verip elimi saçlarımın arasından geçirdim.

"Hem de nasıl."

"O zaman işe koyulma zamanı. Bana gereken her şeyi gönderdiğinden emin ol."

"Çok teşekkürler, Alyssa. James'e selamlar. Tüm bilgiler en geç bu akşam elinde olacak."

Telefonu kapatıp kısa bir süre düşüncelerimin tekrar beni esir almasına izin verdim. Nat konusunda Lucas'ı ikna etmem gerekiyordu ve bu işin sonunda birbirimizi öldürmeyi gerektirmeyen bir yol bulmalıydım. Ama hepsinden önce Martin ile aralarında geçen bu aptal sürtüşmeye bir son vermem lazımdı. Yakın arkadaş olmalarını elbette beklemiyordum ancak en azından birbirlerine saygı duymaları hepimiz için en iyisi olurdu.

Masadan kalkıp sakin adımlarla Martin'in yanına giderken Lucas'ın delici bakışlarını üzerimde hissediyordum. Bu his öyle yoğundu ki, sanki tenimde iz bırakmak ister gibi peşimi bırakmıyordu. Onu görmezden gelmek neredeyse imkânsızdı. Bakışları altında Martin'e doğru ilerlerken sertçe yutkundum.

"Aranızda ne geçti?" dedim tıslayarak.

Martin yanında oturan ve neredeyse bilgisayarının içine girmek üzere olan Nat'e kısa bir bakış attı. Ardından ayağa kalkıp kolumdan tutarak beni onların duyamayacağı bir köşeye doğru sürükledi. Bu evin her yeri tekinsiz ara sokaklar gibi küçük, tehlikeli ve dev kolonlarla bölünmüş ara bölümlere sahipti. Genel bir gözle bakıldığında mini bir tapınağı andırması benim için oldukça ironikti. Yine de iyi bir dövüşte her karesi sinsi hamleler yapmak için büyük bir avantaj sağlayabilirdi.

Martin'in sesiyle tekrar dikkatimi ona verdim.

"Sadece seni incitmemesi konusunda onu uyardım. O da... gördüğün gibi çıldırdı." Omuzlarını silktiğinde yüzüne inanamayan bir bakış attım. Etrafımdaki akıllı insan sayısı her geçen gün azalırken ne yapacağım konusunda en ufak fikrim yoktu.

Parmağımla sertçe göğsünü dürttüm. "Sana bu konuya karışmamanı söylemiştim. Ben aksini söyleyene kadar ses çıkarmaman konusunda seni uyardım, Martin. Sözlerimin hiç mi değeri yok?" Başımı iki yana sallayıp ellerimi belime dayadım.

Martin gözlerini kaçırıp ofladı.

"Seni korumak istediğim için özür dilemeyeceğim."

"Martin, en yakınım olman benim kendimi koruyamayacağım anlamına gelmiyor. Bahsi geçen kişi benim, farkında mısın? Sana ihtiyacım olduğu an yanımda olacağını biliyorum ama lütfen bu olayın dışında kal. Ne seni ne de onu bu saçma sapan tartışmalar yüzünden pataklamak istemiyorum. Bana verdiğin sözü tut."

Martin ağzının içinde bir şeyler gevelese de beni onayladı.

Kısa bir an öylece durup kendi düşüncelerimizin içine sürüklendik.

"Seni deli gibi kıskanıyor, farkında mısın?" dedi eğlenen bir tonda.

İstemeden de olsa kendimi sırıtırken buldum. "Evet ve bunu kabullenmekten çok başka isimlerle adlandırmayı tercih ediyor."

Martin bana ukala bir bakış attı. "Sanki sen farklı mısın? Davette kızı ne hale getirdiğini henüz unutmadım."

Elena'nın konusu açılınca zihnim o güne doğru sürüklendi, hissettiğim tüm sinir ve öfke içimde tekrar hayat buldu. Parmaklarım yine saçına dolanıp ona hak ettiği dersi verme heyecanlıyla titremeye başlamıştı.

"Şu konuyu kapatır mısın, o durum çok başkaydı."

Martin tekrar kıkırdarken iki elini cebine soktu. Şimdi inanamayan gözlerle bakma sırası ona geçmişti.

"Öyle olsun."

Yüzüne dik bir bakış attıktan sonra Nat'in yanına gitmek için hareketlendim. Yaptığım plandan ve New York meselesinden onlara bahsetmem gerekiyordu. Bir an önce çözülmesi gerekiyordu, gidişatımız için önemliydi. Sürecin bir noktadan sonra hızlanmasına ve artık çözüme bir adım daha yaklaşmaya ihtiyacımız vardı.

"Verdiğin adres bence işimize yarayacak. Teşekkürler."

Natalie'nin kaşları havalanırken ağzı şokla açıldı. "Sen bana teşekkür mü ettin?"

Bu da ne demekti şimdi?

"Hey! Minnet bilmeyen bir insan gibi mi görünüyorum? Sert ve kuralcı biri olmam etrafımdaki insanları yok sayacağım anlamına gelmiyor, Nat. Ayrıca işime yarayacak bilgiler veriyorsun, her halükârda teşekkürüme sahipsin."

Kim olduğuma dair aslında hiçbir fikirlerinin olmadığı-

nı aniden fark etmek beni sarsmıştı. Hoş, bu kadar kapalı bir kutu olmayı ben seçmiştim. Her ortama tıpkı bir bukalemun gibi ayak uydurabiliyordum, yine de yanlarında en çok kendim olabildiğim insanlardı onlar. Buna rağmen bana dair bildikleri çoğu şeyin hayatımın üçte biri olduğu farkındalığı çökmüştü üzerime.

"Üzgünüm," dedi Nat'in neşeli sesi puslu zihnime sızarak. "Ancak ben Lucas'ın adamıyım. Beni çalamazsın." Tıpkı küçük bir kız çocuğu gibiydi. Dahi bir kız çocuğu. Sevimli neşesine ayak uydurarak güldüm.

Arkamda bir hareketlilik hissettiğimde başımı çevirip bize doğru yaklaşan Lucas ile göz göze geldim. İfadesiz yüzündeki boş bakışları bana kendimi huzursuz hissettirecek kadar rahatsız ediciydi. Yanımdan geçip Nat'in yanına oturdu, bir kolunu arkaya doğru attığında iri bedeni neredeyse koltuğun tamamını kaplamıştı.

"Bir telefon görüşmesi yaptım," dedi Lucas herkesin dikkatini üzerine çekmek için. O sırada Martin gelip tam karşımdaki kahverengi deriden yapılmış berjere yerleşmişti. "New York'a gideceksek, jetimi kullanabiliriz. Salı günü uygun olur diye düşünüyorum." Altdudağında parmağını gezdirip kısa bir an düşündü. Dudakları her zaman bu kadar güzel miydi? "Fakat aklıma takılan bazı şeyler var."

Dudaklarını düşünmeyi bırak, Hera.

Neyse ki aklına takılanların ne olduğunu tahmin edebiliyordum.

Koltuklardan birine yerleşmek yerine tam karşısında duran sehpanın üzerine oturdum. Dizlerimiz neredeyse birbirine değmek üzereydi. Bakışları tüm bedenimde usul usul dolaşırken altdudağını yalayıp oturduğu yere biraz daha yayıldı.

Dikkatini ver, Hera.

"Ben de orada bize yardımcı olabilecek birileriyle görüştüm. Bizim bu şehri bildiğimiz kadar New York'u bilen birile-

ri. Ancak bizim gitmemizin doğru olacağını düşünmüyorum, meydanı boş bırakmak bana mantıklı gelmiyor. Güvendiğimiz birilerini gönderebiliriz diye düşündüm..."

Önce Martin'e, daha sonra Nat'e dikkatle baktım.

Lucas aniden doğrulup öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine yasladığında aramızdaki mesafe aniden kısalmıştı. Kendimi bir kafese sıkışmış gibi hissederken sertçe yutkundum.

"Martin ve Nat'in gitmesi gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Boynundaki birkaç damar şişmişti ve çene hattı çok gergindi.

"Evet," dedim ona doğru eğilerek. "Tam olarak öyle düşünüyorum. Nat yine kılık değiştirebilir, tek başlarına gitmezler. Onları koruyan bir düzine adam gönderebiliriz. Ayrıca oradaki arkadaşlarım sayesinde New York sınırlarına adım attıkları anda korumaya bile ihtiyaçları olacağını sanmıyorum."

Lucas bana pürdikkat bakmaya devam ediyordu. Söylediklerimi kendi terazisinde tartarken haklı olduğumu anlaması için bekledim.

"Nat yerine senin şu bilgisayarlarla arası iyi olan arkadaşını gönderemez miyiz?" diye bir öneride bulundu.

"Hayır, o Natalie kadar iyi değil. Daha doğrusu araştırma ve teknoloji konusunda onunla kıyaslandığında eksik kalacaktır. Ancak Nat'in burada kurduğu sistemi o gelene kadar idare edebilir. Böylece herhangi bir açık vermemiş oluruz."

Lucas dönüp kısa bir an kız kardeşinin yüzünü inceledi. İsteklerini önemsiyor ama onu korumak için kendi içgüdüsüyle savaşıyordu. Bir ağabey olmakla, iş için verilmesi gereken bir karar arasında gidip geldiğini görmemek imkânsızdı.

"Yapabilirim, Luc. Lütfen... Kendimi göstermem için bana bir şans ver. Kuleye kapatılmış bir *Disney* prensesi değil de gerçek bir insan gibi hissetmek istiyorum. Bana kendim olmam için bir fırsat ver."

Lucas'ın bakışları yumuşarken dudaklarına buruk bir tebessüm yayıldı. Uzanıp kardeşinin yüzünü okşadı ve eğilerek alnından öptü.

"Tamam. Fakat tamamen kılık değiştirecek ve senin için yaptırdığımız sahte kimliği kullanacaksın."

Nat'in yüzü kocaman bir gülümsemeyle aydınlandığında ben de kendimi aptal gibi sırıtırken buldum.

Tanrım.

Bu kişisel ve duygusal anlar bana göre değildi.

"O zaman haftaya salı, Martin ile birlikte New York'a uçuyorsunuz."

Martin başını hafifçe eğip beni onaylarken gözleri tamamen Nat'in üzerindeydi. Ona yemek sonrası tadı çıkarılacak bir tatlı gibi bakması Lucas'ın katil olmasına zemin hazırladığı için sertçe bacağına vurdum. Aptal çocuk.

Lucas aniden ayağa kalkıp yanımdan geçerek geniş salonunun ortasına doğru yürüdü. Tembel adımları durakladığında omzunun üzerinden konuşmak için başını sola doğru çevirmesini seyrettim. "Planı şimdilik oturttuğumuza göre biraz dinlenmek istiyorum. Herkes evine gidebilir. Yarın görüşürüz," dedikten sonra aynı tembel adımlarla evin girişine doğru giden koridorda kayboldu.

Odanın havası aniden değişirken Nat'in dudaklarından şaşkınlık dolu bir ses döküldü.

Kulaklarım sinirden çınlarken Martin'in, "İşte şimdi yandık," dediğini duyar gibi oldum.

O az önce bizi kibar yolla kovmuş muydu? Neyi vardı bu adamın böyle? Aptal sidik yarışlarından ve saçma sapan tripleriden yorulmuştum artık.

Sehpanın sarsılmasına sebep olacak bir hızda ayağa kalkıp peşine takıldım. Birçok kapının olduğu ince, uzun koridorda yürürken geldiğimi hissederek durdu. Dişlerimi sıkıp kolu-

nu kavradım ve onu çekiştirerek gördüğüm ilk kapıdan içeri girdim. Anlaşılan evin gereksiz derecede lüks, neredeyse üç kişinin sığabileceği büyüklükte bir jakuzisi olan banyosunu seçmiştim. Bir insan neden böyle bir jakuzi yaptırırdı ki? Seks partileri mi düzenliyordu?

Bu iğrenç düşüncelerin zihnime üşüşmesi daha çok sinirimi bozduğunda kolunu bırakıp hışımla ona doğru döndüm.

"Bana bak, Lucas. Martin'le olan saçma sürtüşmen veya kafanın içinde kurduğun şeyler umurumda bile değil. Bir iş yapıyoruz ve ergen bir kız çocuğu gibi trip atmak yerine buna odaklansan iyi edersin. Aramızda geçenlerin ya da yaptığımız anlaşmanın beni yumuşatacağını düşünüyorsan, seni hayal kırıklığına uğratacağım."

Lucas derin bir nefes alıp yere diktiği bakışlarını yavaşça kaldırdı. Gözlerini esir alan karanlık öyle bir derinliğe sahipti ki, içinde boğulmamak mümkün değildi. Ağır adımlarla üzerime gelmeye başladığında sırtımı dikleştirip bekledim.

Üç büyük adım, boğazıma sarılan uzun parmaklar ve aniden sırtımda hissettiğim banyonun gümüş rengi soğuk fayansları... Lanet olası, o kadar iriydi ki gücüyle baş etmek neredeyse imkânsızdı. Beni köşeye sıkıştırması kaçınılmazdı. Bedeni benimkinin üzerine kapanıp her bir parçası beni duvarla arasında sabitlerken, diğer eliyle boşta kalan bileğimi sıkıca kavradı. Bacaklarının arasına sıkışan baldırlarımdaki baskı kasıklarıma müthiş bir zevk dalgası yolladığında dudaklarımdan sert bir inilti döküldü.

Tamamen hareketsizdim. Dövüşmenin ilk kuralı her zaman güçten çok teknikti fakat Lucas benim tüm kritik hamlelerimi öğrenmişti artık. Yapabileceğim, hatta yapmayı düşüneceğim şeyleri bile tahmin ederek beni etkisiz hale getirmişti.

Uçsuz bucaksız bir okyanusu andıran gözleri alacakaranlı-

ğın tonlarına bürünürken ciğerlerime muhtaç oldukları nefesi çektim.

"Yaptığım, daha doğrusu yaptığımız işe saygım olduğu için fazla sesimi çıkarmıyor olmam sınırlarımı zorlayacağınız anlamına gelmiyor, Hera," dedi tok, kısık ve hırıltılı bir sesle. "Seni daha önce de uyardım. Başından beri birbirimizi bitirmek için uğraşıyoruz ama şu işe bak ki, hiçbir şey beklediğimiz gibi gitmedi. O sağ kolun olacak adamın canını şu dakika almadığım için çok şanslısın çünkü ben canımı sıkan hiçbir *şeyi* yaşatmam."

Başını hafifçe eğip gözlerimi tamamen esir aldığında kesik nefeslerim dudaklarına çarptı. Boğazımdaki parmakları baskısını hafifçe arttırdı, kasıklarıma değen sertliği klitorisime en tatlı işkenceyle sürtündüğünde neredeyse çığlık atmak üzereydim.

Sinirliydim.

Öfkeden gözüm dönmüştü.

Tahrik olmuştum ve en çok da bundan nefret ediyordum.

Ona dair her şeyin, söylediği her kelimenin, bakışlarının ve vücuduma değen her bir parçasının canı cehenneme diye haykırmak istiyordum. Bu yaşadıklarımız, olan biten her şey tamamen bir çılgınlıktan ibaretti. Kimse onu deli eden birine hem ölesiye sahip olmak hem de hayatı gözlerinden kayıp giderken keyifle izlemek isteyemezdi.

"Sana karşı hissettiğim her karmaşık duygunun bilincindesin. Çünkü her ne kadar aramıza bir anlaşma sokmuş olsan da ben de senin hissettiklerini görüyorum. Sen değil miydin sınırlarını zorlarsam itirazının dudaklarından dökülmeyeceğini söyleyen? Birkaç saat öncesine göre ne değişti? Kaçmak senin için bir seçenek olabilir, prenses ama eğer bunu yaparsan..." Kendini bana biraz daha bastırdığında dudaklarımı birbirine kenetleyip iniltimi yuttum. "Seni kovalarım. Dünyanın öbür

ucuna da gitsen seni bulur, benimle olman için her şeyi yaparım. Bizim bizden başka bir yolumuz yok."

Sonra birden, daha ne olduğunu anlayamadan beni bıraktı ve birkaç adım geri çekildi. "Aramızdaki bu oyun," dedi parmağını önce bana sonra kendine doğru sallarken. "Senin istediğin gibi bitmeyecek."

Dudağının kenarı yukarı doğru kıvrıldığında onu yumruklamak istiyordum. Tıpkı bana yaptığı gibi parmaklarımı boğazının etrafına sarıp son nefesini verene kadar boğmak istiyordum. Fakat aynı zamanda içinde bulunduğumuz bu berbat durumu unutana kadar onu öpmeye de ihtiyacım vardı. Yanıyordum ve bunun sebebi sadece ona duyduğum öfke değildi. Yine de söylediği her şeyin, beni işkencelere sürükleyen ve mahveden her bir kelimesinin hesabını sormadan pes etmeyecektim.

Kollarımı göğsümde bağlayıp derin bir nefes aldım. Banyonun sıcaklığıyla birlikte vücut ısım yavaşça düşerken tüylerim diken diken oldu. "Kendine fazla güveniyorsun, Lucas. Karşındaki kişinin ben olduğumu asla unutmamanı tavsiye ederim. Benim kadar senin de başın belada. Kaçarsam kovalar mısın? Güzel. Beni her bulduğunda kendinden bir parçayı da kaybedersin. Seni çiğ çiğ yemekten, açık bir ziyafet çekmekten geri kalmam. Ne bu şehri ne de kendimi sana bırakırım."

Lucas'ın gülümsemesi gür bir kahkahaya dönüşürken sesi kulaklarımda çınladı.

"Söz veriyorum..." dedi kahkahası sinir bozucu bir kıkırdamaya dönüşürken. "Bana kendi ayağıyla gelen sen olacaksın, Hera. Ne kaçacaksın ne de ben kovalayacağım. Vazgeçilmez olan şadece sen değilsin ve ben, o zamana kadar sana parmağımı dahi sürmeyeceğim."

Gözlerim şaşkınlıkla açılırken gülmekle homurdanmak arasında absürd bir ses çıkardım.

"Bana dokunman için sana yalvaracağımı mı düşünüyorsun?

Ya da ayağına kadar geleceğimi?" Ellerimle onu sertçe ittiğimde geriye doğru sendeledi. Uzanıp tişörtünün yakasını kavrayarak yumruğumun etrafına doladığım kumaşa sertçe asıldım. Göğsü benimkine değdiğinde gözlerinde şimşekler çaktı.

Söylemek üzere olduğum şeyin istediğim etkiyi yaratması için kulağına doğru parmak ucumda yükseldim. "Senin gibi on tane daha bulabileceğimin farkındasın, değil mi? Seni özel kılan hiçbir şey yok."

Kelimeler dudaklarımdan döküldüğü anda eli çenemi kavradı, parmakları tenime batarken ağzı neredeyse benimkinin üzerindeydi.

"Evet, tabii. Bu yüzden yıllar önce becerdiğin adama âşık olabilecekken ya da istediğin herhangi birini elde edebilecek güce sahipken tüm gün aklının bir köşesinde oynaşan kişi benim. Evet, bu yüzden bana her baktığında kendini gördüğün için deliriyor ve her şeyin imkânsız olduğuna yürekten inanıyorsun." Dili yavaşça dudaklarıma değdiğinde dengemi sağlamak için dirseklerine tutundum. "Hatta o kadar özel değilim ki, Elena'yı ölümle tehdit edip bundan büyük bir keyif alırken hiç utanmıyorsun." Başını sallayıp çenemi sertçe bıraktı. "Haklısın." Zafer parıltıları mavi gözlerinin derinlerine kadar işlemişti. "Beni özel kılan hiçbir şey yok."

Ardından kapıdan öyle hızlı çıkıp gitti ki, beni hapsettiği kelimelerden örülmüş duvarın içerisinde öylece kaldım. Kapısı olmayan, çıkmak için ne yapmam gerektiğini bilmediğim bir dört duvardı bu ve her biri gitgide üzerime kapanıyordu. Çığlık atmak, kurtulmak için her birine tekmeler savurmak istiyordum ama işe yaramayacağını biliyordum. Çünkü hayatımda ilk defa bir savaşı kaybetmek üzereydim ve okyanus gözlü inatçı bir adamın *haklılığı* tarafından boğuluyordum.

~

"Martin, gidiyoruz." Banyoda geçirdiğim beş dakikalık

kendime gelme sürecinin ardından dudaklarımdan dökülen tek şey bu kelimelerdi.

Martin dönüp bana baktı, ardından yüzümde her ne gördüyse koşar adım yanıma geldi. "Sen iyi misin? Lucas da az önce ayaklarını yere vurarak yukarıya çıktı."

"Gerçekten, Hera... Neler oluyor?" diye ekledi Natalie.

Yutkunup başımı salladım. "İyiyim. Sadece senin haddini bilmez ağabeyinden nefret ediyorum ve yukarı çıkıp o yakışıklı suratına bir kurşun sıkmamak için kendimle savaşıyorum."

"Nat, yarın haberleşiriz. Sen gereken her şeyi bana gönderirsen iyi olur." Martin, Nat'e öpücük attığında gözlerimi devirdim. Hayatı normal gitmeyen tek insan ben miydim? Gerçek bir flört evresine şahit olmak tam olarak böyle bir şey miydi?

Kısa, öz bir vedalaşmanın ardından Lucas'ın dairesinden hızla çıktık. Binadan ayrıldık, arabaya bindiğimizde Martin dönüp bana baktı.

"Bana ne olduğunu anlatacak mısın?" Arabayı çalıştırıp bizi garajdan çıkarana kadar tek kelime etmedim.

"*Dios Mío*, Hera! Lütfen artık konuşur musun?"

Ona ters ters baktım. Kafayı yememek için gerçekten çok çabalıyordum. Mükemmel bir hayata sahipken ne ara böyle bir şeyin içinde bulmuştum kendimi?

"Sizin saçma sapan sidik yarışınız yüzünden bütün sinirini benden çıkarıyor ve ben..."

"Sen..."

Işıkta durduğumuzda yüzüme baktı.

"Hera, lütfen korktuğum şeyi yaptığını söyleme."

Omuz silktim.

"Tanrım... Bu kadar duygusuz düşünebiliyor olman bazen beni çok korkutuyor."

Bu da ne demekti şimdi?

"Anlamadığım bir dilde konuşmayı bırak ve ne söylemek istiyorsan söyle, Martin."

"Bana bir anlaşmanız olduğunu söyledi. Tahmin edeyim..." Bir parmağını hafifçe çenesine vurdu. "Aranızdaki ilişkinin sadece cinsel birliktelik olduğuna dair bir anlaşmaydı bu, değil mi?"

Tekrar omuz silkip camdan dışarı bakmaya devam ettim.

"Böyle bir adamın bunu keyfinden mi kabul ettiğini düşünüyorsun?"

"Hayır, süper zekâ. Hepimiz için en doğrusunun bu olduğunu düşündüğüm için. Ne hissedersek hissedelim, bu işin sonunda kimsenin canının yanmasını istemediğim için! Ruhsuz bir kadın olabilirim ama eğer bunu yapmazsam, bahsettiğimiz tüm o duyguların altında ezilip kalacağım." Bakışlarım birbirine kenetlediğim ellerime kaydı, şiddetli bir ağrı göğsüme oturduğunda kendi nefesimde boğulacağımı sandım. "Şehrim için savaşmaya hazırım, Martin... Ama bir adam için? Benim bildiklerim, gördüklerim bunu kapsamıyor. Üstelik tam bir aptal gibi ona pes etmemesi gerektiğini ima ettim."

Ellerimi saçlarıma geçirip öne doğru eğildim. "Hayatım boyunca hiç bu kadar dengemi kaybetmemiştim. Söylediklerim ve yaptıklarım daha önce hiç çelişmemişti... Birilerinin benim için savaşmasına değil, karşımda durmasına alışığım." Keyifsiz bir kahkaha attım. "Yasak olan her zaman daha caziptir zaten. Sana zarar vereceğini bile bile istersin. Bu yüzden hiçbir şeyden emin değilim artık."

"Sen değil misin bir kadın istediği her şeyi yapabilir ve bir erkekten çok daha iyisine sahip olabilir diyen? Bu konuda bana aksini söyleyemezsin. Sırf bilmediğin bir savaşa giriyorsun diye geri çekilecek bir kadın değilsin sen." Burnundan sert bir nefes verdi. "Tanrım... tıpkı küçük kızına öğüt veren bir ebeveyn gibi konuşuyorum ama haklı olduğumu biliyorsun. Onu istiyorsan harekete geç, Hera. Girdiğiniz diğer savaşların ka-

zananı kim olur bilmiyorum, artık hiçbir şeyi kestiremiyorum. Ancak aranızdaki bu savaşta mağlup olan bile diğerini kazanmış olacak. Bu şehir tek bir taht için artık fazla büyük..."

Yüzüne hayretle bakarak doğruldum.

"Felsefe okudun da haberim mi yok? Gerçekten bunları sen mi söylüyorsun? Şaşkınlık içindeyim."

Martin gözlerini devirip alayla güldü.

"Lütfen, ben dört dörtlük bir insanım." Yüzü tekrar ciddileşirken bana yandan bir bakış attı. "Bazen akışına bırakmak gerektiğini söylerdin bana. En azından sen de bazı şeyleri akışına bırakabilirsin. Nefretin en yakın arkadaşı, ona en uzak olan duygudur, *mi reina*."

"Sanırım haklısın, *guapo*. Bir tanrıça gibi hareket etmenin zamanı geldi."

Dudaklarımdan dökülen son kelimelerle birlikte hissettiğim katıksız güç, tüm damarlarıma sıvı bir elektrik akımı gibi yayılıp beni bambaşka bir farkındalıkla hayata döndürdü. İstesem de istemesem de baş düşmanım artık sadece nefretle baktığım adam değildi. Derinlerde bir yerde, o adam artık adım attığım her kapının arkasındaki kişiydi.

Bu kabullenişle derin bir nefes alıp tüm zihnimin boşalmasına, düşüncelerimin belirli bir noktaya odaklanmasına izin verdim. Akşamki sevkiyata sarışın bir belayı düşünerek gidemezdim.

Sabah ofise pimi çekilmiş bir el bombası gibi girdiğimde herkes kaçarak bir köşeye sindi. Sinirliydim çünkü dün yaşananları aklımdan çıkaramıyordum. Kızgındım çünkü Hera gibi bir kadına kafayı takacak kadar delirmiştim. Başım ağrıdan patlamak üzereydi çünkü işler iyice çığırından çıkmıştı ve Thomas

konusunu bugün çözüp Hera ile bir an önce konuşmam gerekiyordu. Dün yaşananlardan sonra beni çiğ çiğ yemesi an meselesiydi. Yine de ona gerçek yüzümü rahatça göstermiş olmak, içimi yoğun bir tatmin duygusuyla doldurmuştu. Tüm inadını kırana kadar onu zorlamaktan asla geri durmayacaktım.

Odama girip etrafa bakma gereği duymadan hızlıca barıma doğru ilerledim. Bir bardak viskinin karmaşık zihnimi az da olsa bulandırmasına duyduğum ihtiyaç, neredeyse bir açlığa dönüşmüştü.

Bardağı çaresizce doldurdum, aldığım birkaç büyük yudumdan sonra çok daha iyi hissediyordum.

"Viski için fazla erken değil mi? Gerçi o kehribar rengi sıvıyı çok sevdiğini bilecek kadar seni tanıdığımı söyleyebilirim."

Bu ses. Olamaz. Thomas'ı tam karşımda bulacağımı bilerek arkamı döndüm. Yüz yüze geldiğimizde sararmış bıyıklarının altındaki sarkık dudağı yana doğru kıvrıldı.

Lanet olsun. Siktir.

"Senin burada ne işin var? Buraya gelmenin ne kadar tehlikeli olduğunun farkında mısın? Bugün yanına uğrayacağımı sana söylemiştim," diyerek bardağımı sertçe barın üstüne bıraktım.

Thomas sanki dünyanın en normal ziyaretine gelmiş gibi şişman bedenini deri koltuklarımdan birine bıraktı.

"Beni oyaladığını ve artık plana sadık olmadığını biliyorum, Lucas. İşin kötü yanı şu ki, bu parlak zekânı kullanırken benim senden çok daha zeki bir adam olduğumu unutuyorsun. Bu arada, çok sevgili Hera nerede?" diyerek etrafına bakındı.

Daha fazla kendimi tutamadım. Yanına gidip yakasına yapışarak üzerine doğru eğildim. Yanlış yerde, yanlış bir zamanda ve en tehlikeli anımda canımı sıkmaya cüret ediyordu.

"Haddini aşıyorsun, Thomas. Hera seni burada görürse ve her şeyi öğrenirse olacakları düşünmüyor musun?"

Ellerimi sertçe itip ayağa kalktı. Kısa boylu bir adamdı, bakışlarımla buluşmak için benden birkaç adım uzaklaşıp yarısı kelleşmiş kafasını kaldırdı.

"Oyunların artık beni ilgilendirmiyor. Buraya tam da bunun için geldim. Hera her şeyi öğrenecek, böylece seni ortadan kaldırması için bir sebebi daha olacak. O seninle girdiği bu aptal savaşla meşgulken ben de onun açıklarını kovalayacağım." Dilini şaklatıp ölü bakışlarını odanın içerisinde gezdirdi. "Başınızda başka bir iş olduğunu da biliyorum. Bana gerek kalmadan siz zaten birbirinizi yok edeceksiniz ya da başınızdaki bela tarafından yok edileceksiniz."

Artık hiçbir sik umurumda değildi. Ona doğru yürürken silahımı ağzının içine sokup tek bir kurşunla işini bitirmenin hayalini kuruyordum. Ancak o sırada ofisin kapısı açıldı.

Hera.

Kapıdan içeri girip birkaç adım atarak ofisimin içinde ilerledi. İkimizle de arasına uygun bir mesafe bıraktığında soran bakışları önce bana, daha sonra Thomas'a kaydı. Karşısındaki adamı baştan aşağı süzerken kim olduğunu çözmek için beynindeki bilgi dosyalarını karıştırıyordu.

"Seni hatırlıyorum," dedi birden. "İki gün önce partideki maskeli adam sendin."

Biraz daha yaklaştı. Bugün giydiği elbise her zaman giydiklerine oranla daha kapalıydı, dikkatle baktığımda çok yorgun göründüğünü fark ettim. Kafamdaki soru ve korkulara yenileri eklenirken gerilen bedenim terliyordu.

"Hera, seninle odanda birkaç dakika konuşabilir miyiz?" diyerek telaşla öne doğru atıldım ama Hera yüzüme ters bir bakış atıp tekrar Thomas'a döndü.

"Kimsin sen?"

Bakışlarımla Thomas'ı uyarmak istedim. Susması için her şeyi yapmaya hazırdım çünkü bunun artık dönüşü olmadığını

biliyordum. Hera her şeyi benden değil de bu bok torbasından öğrenirse, çabalarımın boşa gideceği düşüncesi ödümü koparıyordu.

"Ah, sevgili Hera... Ben San Francisco Polis Departmanı müdürü, Thomas Lesley. Seninle tanışmak büyük şeref."

Hera'nın yüzü şokla buruşurken başını sert bir hareketle iki yana salladı. "Son hatırladığım kadarıyla o pozisyonda Henry vardı. Henry Wood."

"Her güçlü adam bir kamuflaja sahiptir, değil mi?" dedi Thomas. Odanın içerisinde ilerlerken etrafı inceliyordu. "Tıpkı senin de sadece bir milyoner kızı maskesi takman gibi." Duvardaki bir manzara tablosunun önünde durdu. "Bu arada, Henry benim sadık bir adamımdır."

Hera'nın bakışları birkaç kere ben ve Thomas arasında gidip geldi. Gözlerinin büyümesini, aydınlandığı o anı, dehşete kapılan yüzündeki nefretin giderek büyümesini izlerken nefesimi tuttum.

Hay sikeyim. Hay sikeyim. Hay sikeyim.

Thomas arkasını dönüp Hera'ya küçümseyici bir bakış attı. "Sevgili Hera. Lucas'ın seni ve tüm aileni, kısacası Allenları bana teslim edip San Francisco'yu tek elde tutmak istediğini biliyor muydun? O bana sizi getirecekti ve ben de ona bu şehirle birlikte departmanın desteğini verecektim."

Hayal kırıklığının her bir parçası yüzünden okunan Hera'ya doğru birkaç adım attığında resmen hırladım. "Tek bir adım daha atarsan, işe yaramaz kafanı bedeninden ayırırım."

Thomas tehdidimi eliyle geçiştirip tekrar ona baktı.

"Aranızda ne işler döndüğüne dair en ufak fikrim yok ama artık Lucas'ın da bu şehir için doğru adam olmadığını görüyorum."

Sarı dişlerini gösteren geniş bir gülümsemeyle konuşmaya devam etti.

"Görüyorsun ya, sana olan hisleri bu şehre olan sadakatinin

önüne geçiyor ve bir adamın en tehlikeli hali *âşık olduğu* halidir."

Hera, yırtıcı bir kuş gibi sakin adımlarla süzülerek Thomas'a doğru yürürken sıkılı dişlerinin arasından sert bir nefes verdi.

"Beni içeri mi atmak istiyorsun? Beni ve ailemi? Peki." Kollarını göğsünde bağlayıp çenesini kaldırdı. "Elinde tam olarak ne var, Thomas? Lucas benimle alakalı sana ne getirdi? Kanıtların nerede ve neden şimdiye kadar harekete geçmek yerine boş tehditler savurmayı tercih ettin?"

Thomas'ın yüzü dehşetle çarpılırken Hera'nın bakışları zaferle parladı.

"Sence bu durumda tehlikede olan kim? Sen misin? Yoksa biz miyiz? Söylesene, bu kadar işi yapıp sessizce köşeme çekildiğimde ve sen bunu bilmene rağmen hiçbir şey kanıtlayamadığında..." Thomas'a biraz daha yaklaşıp kulağına doğru eğildi. "Nasıl hissetmiştin ya da hissediyorsun?"

Thomas bir hışımla geri çekilip ağzının içinde bir şeyler geveledi. Yüzü sinirden kırmızının çeşitli tonlarıyla bütünleşirken hâlâ söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışıyordu. Bu bombok haline daha fazla bakmak ve ofisimde çöp torbası gibi dolandığını görmek istemiyordum. Hera'nın önüne geçip Thomas'ın kolundan tuttum ve onu kapıya doğru çekiştirdim. Şişman bedeni elimin altında debelenirken kafasına sıkmamak için gerçekten direndim.

Onu kapının dışına sürükleyip pis gömleğinin yakasını kavradım.

"Cevabını yeterince aldığını düşünüyorum. Aramızdaki anlaşma sona erdi. Artık oyunu benim kurallarıma göre oynayacağız."

Yakasını bıraktığımda yapabildiği kadar hızla toparlanıp üstünü başını düzeltti. Tek bir sözümle buradan sağ çıkamayacağını biliyordu. Polisliği ya da siyasi kimliği, benim çöplüğümde basit bir unvandan fazlası değildi.

"Bu iş burada bitmedi. Beni hafife almamanız gerektiğini unutma, Lucas. Koskoca bir polis departmanını yönettiğimi ve bu şehrin altın anahtarını elimde tutuğumu o aptal kafandan asla çıkarma."

Joe tam arkasında belirdiğinde kısa bir baş hareketiyle onu buradan çıkarmasını emrettim.

"Çok yakında tekrar görüşeceğiz, Thomas."

Joe onu yaka paça sürüklerken yüksek bir sesle kapıyı çarptım. Birazdan vereceğim savaş diğer hepsinden daha büyüktü. Hera'nın öfkesi, tıpkı adını aldığı tanrıçanın gazabı gibi durdurulamaz olacaktı. Avuçlarımın arasında tutmak istediğim bu şehrin göğü, onun gözlerinin mavisine boyanırken nasıl her şeyi riske atabilirdim?

"Demek departmanla çalışıyordun," derken sesine acı bir gülümseme dokundu. Ona doğru dönüp keskin bakışlarıyla buluştum.

"Ben de burada durmuş, ne tür kirli işlerin içinde olduğunu çözmekle uğraşıyordum. Oysa öyle emindim ki bir şeyler karıştırdığına..." Başını iki yana sallarken bukleleri etrafa doğru savruldu. "Kokain işini yapanın sen olduğunu bile düşünmüştüm. Tabii çok geçmeden bu kadar açık hamleler yapacak kadar acemi olmadığına karar verdim. En azından bu konuda haklı çıktım..."

Omuzları çökerken parmaklarım ona uzanmak için karıncalanmaya başlamıştı. O sikik herif gelmeseydi, şu an her şeyi benden duyuyor olacaktı. Yine aramızdaki bu savaşa bir duvar daha örülecekti ama hiçbiri şu anki kadar ulaşılmaz olmayacaktı. Ben onları yıkmak istedikçe her biri korkunç bir lanet gibi büyümeye devam ediyordu.

"Dün konuştuğumuz konuyu hatırlıyor musun?" diye sordu boş bakışlarını yüzümde gezdirirken. "Bu aramızdaki çekimin sadece cinsellikten ibaret olacağı konusunda anlaşmıştık. Tabii

sen aniden Martin'e parlayarak bu fikrin aslında kötü olduğuna karar verip bana sağlam bir konuşma yapana kadar."

Gözlerinde giderek büyüyen hayal kırıklığı buz gibi bakışlarını eriten bir alev topundan, depremin habercisi bir fırtınadan farksızdı. Ona doğru bir adım atmak istedim ancak elini kaldırıp beni durdurdu. Öfkenin ve nefretin, onca gücün ve kuvvetin altında yatan kadın, *kalbi olan kadın* karşımda duruyordu.

"Martin'le bu durumu konuştuğumuzda bana senin nasıl hissedebileceğini ve eğer bir şeyi istiyorsam peşinden gitmem gerektiğini çünkü benim zaten böyle bir kadın olduğumu söyledi. İstediklerimi almaktan asla çekinmemem gerektiğini söyledi. *Bu* savaşın kaybedeni, yine de bir diğerini kazanır dedi bana. Şartlar ne olursa olsun... Haklıydı."

Temkinli adımlarla bana doğru yaklaştı. Sadece birkaç saniye önce gördüğüm hayal kırıklığının yerini tekrar soğuk bakışlar almıştı. Maskesi kusursuz bir şekilde geri dönerken gözlerinden bir ölüm vaadi geçti.

"Fakat ben de haklıydım, Lucas. Bir kez daha gerçekle yüzleşmiş olmak aslında şaşırtmadı."

Boynumdaki damarlar gerginlikten patlamak üzereydi. Ona doğru yaklaştım, parmaklarım teniyle temas etmek için hâlâ karıncalanıyordu. "Haksızlık ediyorsun. Sen de beni bitirmek için gelmedin mi? Sen de baban istediği için, sahip olduklarımı elimden almak için bana tuzak kurmadın mı? Bu hikâyenin doğruları olmadığımızı ikimiz de biliyoruz."

"Haklısın," fısıltıdan farksız, ıssız bir ses tonuyla. "Bunu hiçbir zaman inkâr etmedim." Başını geriye atıp derin bir nefes aldıktan sonra arkasını döndü. "Sen ve ben bir düşmandan fazlası olamayız dediğimde anlatmak istediğim tam olarak buydu. Ne yaparsak yapalım sırlarımızın sonu gelmeyecek ve hiç bilmediğimiz bir oyunun parçası olurken sadece kendimizi yıpratacağız."

Dün söylediğim her şeyi bu kadar çabuk unuttuğunu ya da ciddiye dahi almadığını görmek tüm kanımın çekilmesine sebep olmuştu. Ona kaçarsan kovalarım demiştim ve o benim tehdidimi blöf zannetmişti.

"Bu yüzden mi az önce planladığımız her şeyi Thomas'a söylemek yerine sen de ben de sustuk? O sik kafalıya basit bir teklifte bulunsaydın eğer, departmanını önemsemeden sırf güç için yanında durmak isteyeceğini sen de biliyorsun. Ama yapmadın. Farkında olmadan beni ve bu ortaklığı savunurken gözünü dahi kırpmadın." Birkaç büyük adımla aramızdaki mesafeyi kapatıp tam arkasında durdum. Sırtı göğsüme değdiğinde saçının kokusu duyularımı işgal etti. Elimi yavaşça omzuna koyup onu sıkıca kavradım.

Hera dokunuşumdan sıyrılıp bana doğru döndü. Bir an sonra iki eliyle yakalarımı kavramıştı, beni arkamızdaki duvara doğru iterken gözlerindeki yangın giderek büyüyordu. Sırtım duvarla buluştuğunda tutuşu da sıkılaştı.

"Bunları düşünen sadece sen misin? Kafası karışık olan sadece sen misin? Dün aramızda geçen tüm o konuşmaların, binlerce yükü taşıyan her bir kelimenin ardından ne hale geldiğimi görmüyor musun? İçimi görmenden, yaralarıma dokunup onları acıtmandan ne kadar korktuğumu anlamıyor musun?"

Ellerini sıkıca tutup beni bırakmadan önce onu olduğu yere sabitledim. Burnum yanağının can alıcı kıvrımıyla temas ettiğinde ikimiz de kesik bir nefes aldık.

"Yaralarını acıtmamdan mı, yoksa onları sarmak istememden mi korkuyorsun? Hangisi, prenses?"

Yüzü öfkesinin tüm kırıntılarıyla çarpılırken bana gerekli cevabı çoktan vermişti. Yaralarını görüp onlara dokunmamdan ölesiye korkuyordu. İlginin, değer görmenin ve gerçekten sevilmenin ne demek olduğunu bilmeyen kadın, duyduğu bu açlıktan kaçıyordu.

Ellerini çekip benden kurtulurken kısa bir an tökezledi. Tekrar ona uzanmak istediğimde arkasını dönüp odanın ortasına kadar dimdik yürüdü. Aramıza istediği kadar mesafe koyduğuna ikna olunca omzunun üzerinden bana baktı. Altdudağının titrediğini gördüğümde akmak için direnen gözyaşlarıyla savaştığını anlamıştım.

"Bu kadar yeter," dedi boğazını temizleyerek. "Ben sana tuzak kurdum, sen de bana tuzak kurdun. İkimizin de ortak bir düşmanı var ve beraber çalışıyoruz. Hatta artık bu düşmanların sayısı iki."

Derin bir nefes aldıktan sonra aynı yoğunlukla geri verdi. Kapanan havanın gölgeleri odayı doldururken ani bir gök gürültüsü camların titremesine sebep oldu. Tüm bu yaşananlar sanki onun da canını sıkıyormuş gibi isyan ediyordu belki de.

Sessizliğin sağır edici baskınlığına daha fazla dayanamadım. "Ya Thomas'tan önce sana ben söyleseydim? Biz konuştuktan sonra buraya gelseydi? O zaman dün aldığın karardan, istediğin şeyin peşinden gitmekten yine de vazgeçer miydin?"

"Geçerdim," dedi hiç tereddüt etmeden. "Çünkü bugün olanlar bir şeyi daha iyi anlamama sebep oldu."

Tekrar bana doğru döndü, kollarını göğsünde bağlarken başı dikti.

"Senin için bu şehirden vazgeçmezdim. Vazgeçmeyeceğim. Thomas'ın karşısında sessiz kalışımın tek sebebi de buydu."

Yalanın kokusunu alırdım. Nerede görsem tanır ve hiç tereddütsüz ortaya çıkarırdım. Hera... profesyonel bir *yalancıydı*. Eğer bu aptalca sözleri bana değil de bir başkasına söylüyor olsaydı, karşısındaki kişinin hiç şansı kalmazdı. Ancak ben bakışlarının ardında için için yanan o kor ateşi, yalanlarının arkasına sakladığı kirli gerçekleri görecek kadar tanıyordum artık onu.

Ona doğru yavaşça yürümeye başladığımda geriye doğru birkaç adım attı. En sonunda kalçası çalışma masamın kenarı-

na dayanınca iki elini arkaya atıp sıkıca tutundu. Yüzüne doğru eğilirken gül notalarının baskın olduğu miski andıran baş döndürücü parfümünü içime çektim. Dudaklarımızın arasında birkaç santim kaldığında bakışları oraya doğru kaydı. Dilimi altdudağımda gezdirirken sertçe yutkunduğunu görmek tüm o yalanlarının açık bir ifşasından farksızdı.

Elimi yavaşça kaldırıp narin bir dokunuşla yanağında, boynunda ve kolunda gezdirdim. Aşağı doğru uzanıp aniden kalçasını avuçladığımda iniltisi dudaklarından bir çığlık gibi döküldü.

Evet, prenses. Bu sesi sadece benim için çıkaracaksın!

"Kendini de beni de istediğin kadar kandırmana izin vereceğim. Senin aksine, ben kararlarında tereddüt eden biri değilim. İkimiz de bu hikâyenin kötüleriyiz, Hera. Bize dair hiçbir şey peri masalını andırmayacak."

Dudaklarımı kulağına yaklaştırıp fısıldadım. "Dün sana söylediğim şeyler hâlâ geçerli. Kaçmaya kalkarsan, bu işin sonu ikimizden birinin ölümü olana kadar peşinden geleceğim. Fakat nasıl olsa sen bana geleceksin ve biz bu süreçte çözmemiz gereken iki meseleyle de ilgileneceğiz."

Göğsü aldığı derin nefeslere isyan edercesine şiddetle inip kalktı.

"Dün bana dokunmayacağını da söylemiştin," dedi tek kaşını kaldırarak.

Dudaklarıma yayılan çarpık gülümsemeyle hissettiğim tüm keyfi sesime yansıttım. "Bu da benim açığım olsun. Çiğnemekten hoşlanacağım bir kural diyebiliriz."

Tıpkı dünkü gibi ona hiç fırsat tanımadan geri çekilip kusursuz, iş insanı maskemi yüzüme taktım. Etrafından dolanıp masamın arkasına geçtim. Koltuğuma otururken bakışlarım bir saniye bile yüzünü terk etmemişti.

"Söyle bakalım, Hera Allen. Thomas meselesiyle ilgili aklına bir şeyler geliyor mu?"

Yüzü kısa bir şok dalgasıyla çarpılırken yaslandığı yerden doğruldu. Kısa bir tereddüt anından sonra bakışları tüm sinsiliğiyle kısıldı ve dolgun dudakları iki yana doğru kıvrıldı. Kısa ama sert adımlarının hedefi bendim. Karşıma dikilip koltuğumun üstünü tutarak bana doğru eğildiğinde kırmızı bukleleri yüzüme doğru döküldü. Kısa bir an gözlerimi kapatıp kokusunu tekrar içime çektim.

"Oyununu görüyorum, Lucas. Ancak çok önemli olan ve asla unutmaman gereken bir şey var..." Elini göğsüme koyup kaslarımı okşayarak aşağıya doğru indirdi, aletimi avuçladığında dudaklarımın arasından sert bir küfür kaçtı. "Sen bir erkeksin. Söz konusu irade olduğunda bu savaşı kazanamazsın."

Elinin altında her saniye sertleşirken hoyrat bakışlarına aynı şekilde karşılık verdim. "Haklısın." Hızlıca bileğini yakaladım ve onu taş gibi olan aletime daha çok bastırdım. "Fakat eğer istediğim tek şey bu olsaydı, çoktan gerçekleşmişti. Sonuçta daha dün bana bu teklifi yapan sendin."

Bileğini çekmek istediğinde tutuşumu sıkılaştırıp onu kişisel alanıma daha çok hapsettim. Ardından hiç çekinmeden diğer elimi kaldırarak göğsünün sol tarafına, kalbinin olduğu yere koydum.

"Ben bunu da istiyorum, Hera." Tuttuğum elini bacaklarımın arasından çekip aynı şekilde kendi kalbimin üzerine bastırdım. "Tıpkı senin de bunu istediğin gibi. Artık inkâr etmeyi, görmezden gelmeyi ve seni ofisimin içinde ilk gördüğüm andan beri içimde yanmaya başlayan ateşi saklamayacağım."

Uzun saniyeler boyunca bakıştık. Belki de dakikalarca. Bakışlarıyla benden nefret ettiğini söyledi, ben de ona aynı duygularla karşılık verdim. Bana kim olursam olayım bu şehri bırakmayacağını söylerken kaşlarını çattı, ben de ona sadece gülümsedim. Bana kalbini açmaktan korktuğunu ve belki de hiç yapamayacağını sessizlikle anlatırken gözleri bulutlandı,

ben de ona kolay olmayacağını söyledim. Ardından tek kelime etmeden doğruldu, çantasını ve ceketini alıp topuklarını zemine isyan edercesine vurarak ofisimi terk etti.

Arkasından kapanan kapının sesi bir süre kulaklarımda çınladı...

Ruh eşinizin gözlerine bir kez dikkatle bakmanız yeter onu tanımanız için demiş bir bilge. Zamanın, mekânın ya da kim olduğunun bir önemi olmazmış hiçbir zaman.

Rivayetlere inanan aptal bir adam değildim ama bu rivayete karşı başımı eğmekten başka şansım yoktu.

Yanlış zaman, yanlış kadın, yanlış adam.

Üç kusursuz *yanlış*.

Geriye kalan doğrular?

Sıfır.

BÖLÜM 15
YENİ PLANLAR

HERA

Eve adım attığım anda odama gidip üzerimdeki bu aptal elbiseyi çıkardım. Boğazlı şeyler giymekten nefret ederdim. Sırf o ukala sarışın, dünkü sevkiyattan boynuma hatıra kalan ip izini görmesin diye seçmiştim bu elbiseyi.

Aynanın karşısına geçip boynumu incelemeye başladım. Parmağım izin üzerinde dolaşırken yüzümü buruşturdum. Hâlâ biraz sızlıyordu ve iyileşmesi birkaç haftayı alacaktı.

Günün tüm yorgunluğu, yaşananların beynimin içinde bozuk bir plak gibi tekrar tekrar dönmesi yüzünden berbat bir haldeydim. Daha fazla ayakta durmaya katlanamadığımda yere çöküp sırtımı yatağımın kenarına yasladım.

Thomas meselesi yüzünden hâlâ öfkeliydim ama diğer yandan onu suçlayamıyordum. Bunu ve bize ait tüm imkânsızları bahane ederek kaçmaya çalışmanın bir anlamı olmadığını da biliyordum artık. Nereye gidersem gideyim, tıpkı söylediği gibi peşimden gelirdi.

Ben bunu da istiyorum, Hera...

Elimi göğsüme, kalbime dokunduğu yere götürüp gözlerimi kapattım. Geçmişin yaraları, babamın bıraktıkları, annemin izleri... Her birini kalbime kapatmıştım ve Lucas onun tamamına göz dikmişti. Yaralarıma dokunmak, izlerimi görmek, eksik parçalarımı tamamlamak istiyordu. Aynı zamanda elleri hâlâ şehrimin üzerindeydi. Bu zamana kadar hiç karşılık beklemeden sevdiğim tek şeye karşı hâlâ bir tehditti. O benim sahip olduğum en gerçek düşman, aynı zamanda hayatıma giren en *gerçek* adamdı.

Keşke yüklü bir miktarda para ya da o paranın yeteceği bir şeye göz dikseydi. Tereddüt etmeden ona istediğini verirdim. Ancak benden bekledikleri benim bile ellerimin arasında tutmaya alışık olduğum şeyler değildi. Bir insan sahip olduklarının ne işe yaradığını bilmeden nasıl teslim edebilirdi bir başkasına?

Üstelik bu adam baş düşmanıysa...

Sen de bunu istiyorsun...

Kalbini istiyor muydum? Evet. Peki ne içindi isteğim? Ellerimin arasına alıp un ufak etme dürtüsüyle doluydu göğsümün içi. Diğer yandan onu tamamen kendime saklayıp sonsuza dek bakmak, sadece ben görmek istiyordum.

Bir aptaldan farkı kalmayan bendim artık.

Martin ya da Cass, ikisi de beni böyle görse tanıyamazdı. Hatta annem, babam, kız kardeşim, yıllarca beni büyüten dadım... Hiçbiri bu yerde çökmüş, hisleri ve istekleri arasında savaş veren kadını tanıyamazdı.

Başımı çevirip aynadaki yansımama baktım. Tüm duvarlarım inmiş, maskelerim etrafa saçılmış, ruhum kendini hapsetmeyi bırakmıştı.

Gücüne, hırsına ve uğruna savaştığı şeylere tutunan Hera... Etrafta kimse kalmadığında paramparça bir ruha sahip yaralı bir genç kadından fazlası değildi. Adını aldığım tanrıça gibi çocukluğumdan bu yana içimdeki kadınla tekrar tanışmama sebep olan tek şey... bakışlarında şimşekler çakan bir adamdı.

~

Malikânenin önüne geldiğimizde Lucas da kendi arabasını tam yanımdaki yere park ediyordu. Evi bulmak konusunda sıkıntı yaşayacağını düşünmüştüm ancak Lucas hakkında pek çok şeyde yanıldığımı bazen unutuyordum.

İç çekip bakışlarımı malikâneye çevirdim. Yaşadığım duygusal çöküntünün, uzun zamandır görmediğim kadınla geçirdiğim saatlerin ardından daha da güçlenerek toparlanmış ve olmayı en çok sevdiğim diğer kadına, kişiliğimin en sağlam parçasına tekrar kavuşmuştum.

Yaraları kapatmakla da işim bitmişti artık. Aldığım izleri kimseden saklamaya niyetim yoktu. Dikiz aynama doğru dönüp tişörtümün açık yakasından rahatlıkla görünen ize baktım. Boynumu boydan boya kaplıyordu ve bugün, düne göre biraz daha kızarmıştı.

Derin bir iç çektikten sonra kollarımı uzun, dizlerimden aşağı kadar inen deri ceketimi üzerime geçirdim. Arabadan inip serin San Francisco akşamına adım atarken bu gecenin en ilginç *misafiri* bana doğru yürümeye başlamıştı bile.

"İyi akşamlar," dedi ona hiç yakışmayan kuru bir sesle.

"Hoş geldin." Ellerimi kotumun cebine sokarken ona doğru bir adım attım. Siyah, salaş bir gömlek giyiyordu ve ona eşlik eden kot pantolonu da koyu bir renkteydi. Üzerinde ceket yoktu, bana bu keskin havada üşümüyor olması hâlâ çok tuhaf geliyordu. Duruşu ve bakışları şirketteki halinden öyle uzaktı ki, daha çok dergi kapaklarındaki halini andırıyordu. Maskülen, serseri ve karizmatik.

Lanet olası...

"Bakışmaya devam mı edeceğiz?" dediğinde sesinde bir miktar eğlence vardı.

İstemeden gülümsedim. "Hayır. Aslında içeri girsek iyi olur, hava serin."

Beni şöyle bir baştan ayağa süzdü.

"*Matrix*'teki *Trinity*'yi andırıyorsun. Üzerindeki ceketle yani."

Kaşlarım şaşkınlıkla çatılırken güçlü bir kahkaha attım. Söylediği şeye gerçekten hazırlıksız yakalanmıştım.

"Sen şu an ciddi misin? Konumuz *Trinity* mi?"

Omuzlarını silkip bana biraz daha yaklaştı. Bedenlerimizin temas etmesi için birimizin hareket etmesi yeterdi artık.

"Yeterince ciddi konular, sorunlar ve güven problemleriyle uğraşıyoruz. Bazen konu değişikliği iyi gelebilir."

Bir elini kaldırıp buklelerimden birini parmağına doladı. Nefesimi tutup yüzüne baktım. Mavi gözleri akşamın karanlık ışığında siyaha bürünmüştü ve bu görüntü, onu tehlikeli bir serseri gibi gösteriyordu. Bir günah kadar tehlikeli... Yenmemesi gereken o yasak meyve kadar da leziz...

Geri çekilip bu etrafımızı saran baloncuğu patlatmak istedim ancak çenemi kavrayıp beni durdurdu. Yüzüne ters bir bakış atıp bu ani hamlesine karşı eline vurdum. Beni tamamen görmezden gelerek parmağını boynuma, ip izinin olduğu yere kaydırdı.

"Bu ne zaman oldu?" derken parmağını boydan boya izin üzerinde gezdiriyordu. Yaraya dokunduğu an canımın acımasını bekledim ama parmaklarının temas ettiği her nokta, bir uyuşturucu etkisi yaratır gibi karıncalanıyordu.

"Bugün farklı giyinmenin sebebi buydu, değil mi? Benim onu görmemem için..."

"Senin değil," dedim omuz silkerken. "Genel olarak şirkettekilerin görmemesi için. Senden saklayabileceğimi hiçbir zaman düşünmedim."

Öfkeli bakışları parmağıyla birlikte izin üzerinde dolaşırken kıpırdandım.

---

* *Lana* ve *Lilly Washowski* tarafından yazılıp yönetilen, ilk filmi 1999 yılında vizyona giren distopik bilimkurgu türündeki film serisidir. (e.n.)

"Bunu sana kim yaptı?" dedi kalın, tok ve az önceki eğlencesinden eser kalmayan sesiyle. Sert bir nefes dudaklarının arasından kaçıp yüzüme çarptı.

"Ufak bir arbede yaşandı, Lucas. Mühim değil. Bunları her zaman yaşıyorum. Kaç kez buna benzer, hatta çok daha kötü yaralarla baş ettiğim hakkında en ufak fikrin yok. O yüzden, benim için endişelenmeyi bırak."

İki kolumu birden sıkıca kavrayıp bana doğru eğildi. Yüzünde gördüğüm şey, bir acıma duygusundan çok ölüm vaat eden bir ifadeydi.

"Alışık olman umurumda değil. Bunca şeyi göğüslenip böyle şeylere maruz kalman canımı sıkıyor. Çok güçlü bir kadın olduğunu biliyorum, Hera ama içimdeki o hisse mâni olamıyorum. Bu başına geldiğinde orada olsaydım boynunda bir ip izi olan sen olmazdın." Başını biraz daha eğip alnını benimkine yasladı. "Hayatın boyunca kimseye ihtiyaç duymadığını biliyorum. Sırtını dayadığın kişinin Martin olduğunu da biliyorum. Şu lanet olası duvarlarını kolay kolay indirmeyeceğinin de farkındayım. İşin özü, sana dair her şeyi artık biliyorum."

Boynumdaki parmaklarını çekip dokunuşundan kurtularak malikâneye doğru yürümeye başladım. Sözlerinin bende bıraktığı etkiyi görmesini istemiyordum. İçime işlemeye başladığını, her bir sözüyle bir adım daha ilerlediğini bilmesine rağmen bunu ona göstermek istemiyordum. Canım yanarken dokunuşunun o acıyı alıp götürdüğünü görmesini istemiyordum.

"Bunlar neyi değiştirir ki?" Kendi kendime sorduğum soruyu duymuştu. Birkaç adımda bana yetişip yanımda yürümeye başladı.

"Bugün Thomas'ı öğrendikten sonra gidebilir, hatta beni orada öldürebilirdin. Bunu yapabileceğini ikimiz de biliyoruz." Sağ elimi yakalayıp havaya kaldırdı ve ceketimin kolunu sıyırdıktan sonra bilekliğimin altına bastırdı. Çakım aniden parmak-

larımın arasına doğru fırlamıştı. Ona ters bir bakış atıp çakıyı tekrar yerine yerleştirdim. "Beni bununla rahatlıkla deşebilirdin. Fakat yapmadın."

"Nedenini biliyorsun. İkimiz de bu şehri korumak istiyoruz ve karşımızda birden fazla düşman var, Lucas."

Alaycı bir kahkaha atarak kulağıma doğru eğildi. "Bana geldiğinde sana bu sözlerini tek tek hatırlatacağım, Hera ve hayatın boyunca da unutmaman için elimden geleni yapacağım."

Başımı çevirip yüzüne baktım. Dudaklarımın kenarı sinsi bir gülümsemenin esintileriyle kıvırıldığında bakışları kısıldı. Elimi kaldırıp yavaşça yüzüne dokundum, kirli sakallarında parmaklarımı gezdirdim. Göz kapakları titreşerek kapandığında hafifçe parmak uçlarımda yükselip kulağına yaklaştım.

"Hayatım boyunca hayatımda olacak kadar yaşarsan belki, sarışın." Bilekliğimi göğsüme bastırıp çakıyı tekrar çıkararak çenesinin altında gezdirdim. Soğuk metali teninde hissettiği anda gözleri açıldı. Bakışlarında bir meydan okuma vardı. Beni teşvik eden, kanımı kan dökme arzusuyla kaynatan bir meydan okumaydı.

Tek kaşını kaldırıp elimi çenesinin kenarına daha çok bastırdı. Çakı derisini hafifçe kestiğinde bir damla kan elime doğru aktı.

"Getirdiğin ya da getireceğin hiçbir beladan da senden de korkmuyorum."

"Boynunu şu an kesersem, sesin çıkmaz yani. Öyle mi?"

Sırıtarak sakince geri çekildi ve kapıya doğru yürümeye başladı. Çakıyı ceketime sürtüp temizledikten sonra yerine koydum.

"Güzel bir kadının kollarında öleceğim için pek umurumda olmaz. Ayrıca esas soru şu..." Durup zile basmak için uzandı. "Sende boynumu kesecek cesaret var mı?"

Her kelimesi zihnimde yankılanırken şaşkınlık dolu bir nefes verdim.

Tam cevap vermek üzere ağzımı açtığım sırada kapı aniden açıldı. Andrea ve beni büyüten, yıllardır çalışanımız ve artık bir nevi aile dostumuz olan Sophia kapıda dikiliyordu. Ellilerinde-

ki bir kadına göre oldukça fit ve bakımlıydı. Ayrıca aşk hayatı benimki de dahil tanıdığım çoğu kişiden daha hareketliydi. Küçüklüğümüzden beri onun sevgilileriyle yaşadığı maceraları dinler, eğlenir ve gülerdik.

"Hoş geldiniz." Beni kendine çekip sarıldığında zoraki bir gülücük sundum çünkü hiç havamda değildim. Ayrıca sarılmaktan hoşlanmadığımı çok iyi bilmesine rağmen her seferinde inatla kollarını etrafıma dolamaktan vazgeçmiyordu.

"Ah," dedi beni bırakıp bakışlarını sarışının üzerine dikerken. "Sen Lucas olmalısın." Lucas'ı olması gerekenden biraz fazla süzdüğünde onu kolundan tutup içeri doğru çektim.

"Sophia seni daha fazla göz hapsine almadan ve bir köşeye sıkıştırmadan içeri geçelim."

Lucas güldü. "Tatlı bir kadına benziyor."

"Öyledir ama erkekler söz konusu olduğunda tam bir çapkındır."

"Kıskançlık mı seziyorum, prenses?" Bana göz kırptığında kalbim aniden tekledi. Bu hissettiğim şeyin garipliğiyle derin bir nefes aldım.

"Sorularının cevabını daha uygun bir zamanda vereceğim. Buna kapıda sorduğun soru da dahil. Şimdi içeri geçelim, yoksa babam ikimizi de öldürecek."

Lucas başını öne doğru eğip elini uzattı. "Önden buyurun, leydim."

Yemek salonuna girdiğimizde olduğum yerde öylece kalıp kısa bir an etrafı inceledim. Anlaşılan bu dev malikânenin büyük ve ihtişamlı görüntüsü sadece dış mimarisiyle kalmıyordu, içerisi de en az dışı kadar gösterişliydi.

Büyük salonun her yeri lüks mobilyalar, pahalı ve orijinal olduğuna emin olduğum sanat eserleriyle doluydu. Salonun en büyük köşesi tamamen camdı ve yüzlerce ışıkla aydınlatılmış devasa bir bahçeye açılıyordu. Tam çaprazımda, hafif yüksek bir platformun üzerinde yer alan büyük masa, tıpkı diğer mobilyalar gibi altın varaklarla süslenmişti. Burası bana bin altı yüzlü yılların saraylarını hatırlatıyordu. Onlar kadar görkemli ama bir o kadar da ruhsuzdu.

Masaya doğru yürümeye başladığımızda Hera'nın annesiyle babası, hatta Martin'le yanındaki daha önce hiç görmediğim minyon kız ayağa kalktı. Stephen'la göz göze geldiğimizde bakışları bir süre üstümde dolandı, daha sonra birkaç adım öne çıkıp bana büyük bir ciddiyetle elini uzattı.

"Hoş geldin, Lucas. Bakıyorum da yalnızsın," dedi arkamdan gelen birinin olmadığına bir kez daha emin olduktan sonra.

Yanımda korumayla geleceğimi düşünmüş olması komikti. Yüksek tonda bir kahkaha atıp elini sıktım.

"Bana burada bir şey olmayacağını, buna cesaret edecek kadar hiçbirinizin aptal olmadığını biliyorum. Bu yüzden ihtiyaç duymadım."

"Her şeyden bu kadar emin olmamalısın," dedi Stephen. Hera'nınkiyle aynı tonda olan mavi gözleri tehdit parıltıları taşıyordu.

"Tek bir şeyden eminim ve o da yeterli." Bakışlarımı birkaç adım ötemde duran tanrıçaya çevirip gülümsedim.

Hera'nın gözleri şokla büyüyüp birkaç saniye sonra kısıldı. Babasına böyle bir şey söylediğim için sinirden kudurduğunun ve bir şey yapamadığı için kafayı yediğinin farkındaydım. İçten içe eğlenerek ona az önceki gibi göz kırptım.

"Bu çocuğu sevdim."

Sesin geldiği tarafa, masanın diğer ucunda duran kadına baktım. Hera'nın annesiydi. Ses tonu tıpkı Hera gibi güçlü ve

kendinden emindi. Hatta duruşları, soğuk bakışları ve yüz hatları bile neredeyse birebir aynıydı. Tek fark, Hera göz rengiyle kuzguni tondaki siyah saçlarını babasından almıştı.

Derin bir nefes alıp Stephen'ın yanından uzaklaştım, masanın diğer ucuna yürürken herkesin gözü üzerimdeydi. Hera'nın annesi elini uzattığında sıkmak yerine parmaklarını hafifçe tutup üzerine yumuşak bir öpücük bıraktım. "Sizinle tanışmak büyük şeref." Bayan Allen karşılık olarak kibarca gülümsedi.

Arkamı dönüp masadakilere göz attığımda herkesin tüm dikkati üzerimizdeydi. Sanki incelenmesi gereken, ne olduğu anlaşılmayan bir kadavraymışım gibi hepsinin bakışları şüpheyle doluydu.

"Böyle bakışacak mıyız? Eğer bunun için geldiysem akşamın pek verimli geçtiğini söyleyemeyeceğim," dedim sandalyelerden birine tutunup öne doğru eğilirken.

Hera boğazını temizledi, Martin omuz silkip umursamazca yerine oturdu.

"Bu arada, Cass'le hiç tanışmadınız. Cass, tıpkı Natalie gibi bilgisayarları seven bir arkadaşım ve aynı zamanda babamın asistanı."

Bakışlarımı minyon kıza çevirdim. Güzel bir genç kadındı ve yüzünde tatlı bir samimiyet vardı. Resmi bir takım elbise giymişti, tam bir asistan gibi görünüyordu. Bana başını öne doğru eğerek selam verdi.

"Merhaba, Lucas. Sonunda tanışabildik." Tatlı ifadesi hınzır bir muzipliğe dönüştü. "Hakkında çok şey duydum."

Kaşlarım şaşkınlıkla havalanırken imalı bakışlarımı Hera'nın yüzüne diktim. Muhtemelen şu an bu masadaki herkesi -elbette başta Cass olmak üzere- öldürmek ve bir an önce buradan çıkıp gitmek istiyordu. Birileri tarafından ifşa edilmek için fazla takıntılıydı. Bu kontrol manyağı haliyle bile bugüne kadar gördüğüm en kusurlu ama kusursuz kadındı.

"Artık herkes otursa nasıl olur?" dediğinde herkes büyük bir ciddiyetle sandalyesine yerleşti. Masanın etrafından dolanıp Hera'nın yanındaki boş sandalyeye doğru ilerlerken beni delip geçmek isteyen bakışlar tekrar üzerime üşüştü. Aslanların arasındaki bir sırtlan olduğumu düşünmeden edemedim.

"Bana şöyle bakmayı kesmezsen, seni tam burada öldüreceğim," dedi Hera. O kadar ıssız bir sesle söylemişti ki, neredeyse hayal ettiğimi düşünecektim.

"Beni öldürüyorsun zaten," dedim sesini taklit ederek.

Hera'nın mavi alevleri andıran gözleri kısa bir süreliğine bana odaklandı. O kısacık saniyeler içinde beni bakışlarıyla aciz kılmaktan, ona tapmak istememe sebep olmaktan başka bir şey yapmadı.

Hizmetlilerden biri önüme bir başlangıç tabağı bıraktığında hafifçe öksürdüm. Dikkatimi tekrar toplarken yirmili yaşlarının başlarında olduğunu düşündüğüm genç kıza gülümsedim. "Teşekkür ederim."

Yemek büyük bir sessizlik içinde, kimsenin tek kelime etmediği korkunç bir atmosferin altında geçti. Tabaklar gelip gitti, bardaklar dolup boşaldı ve benim dışımda herkes bu ürkütücü dakikaları rahatlıkla kucaklayıp yemeğinin keyfini çıkardı.

Ruhsuz.

Bu eve ve hissettirdiği duyguya verebileceğim tek isim buydu.

Yarım saatin ardından masadan tabaklar kaldırılmaya başlandı. Herkesin önünde sadece şarap kadehleri kaldığında Stephen boğazını temizleyip öne doğru eğildi. İki elini birleştirerek oturduğu yerde sırtını dikleştirdi. Kirpiklerinin altından bizi süzerken kafasından geçenleri merak ediyordum.

"Aslında seni buraya çağırma sebebim..." Sesi sessizliği bir bıçak gibi keserken rahatça arkama yaslanıp konuşmaya devam etmesini bekledim. Rahat tavrıma karşı bardağını kaldırıp şarabından bir yudum aldığı sırada yüzünü kırıştırmıştı. "Daha

doğrusu iki gün önceki sebebim, bu şehrin tek gerçek düşmanı hakkında görüşmekti. Ancak bu akşam öğrendiklerime göre işin rengi değişti."

Elbette departman meselesini öğrenmişti. Hera'nın bunu ondan saklama ihtimali yoktu. Sonuçta tüm bu yaşananların ucu Stephen'a daha çok dokunuyordu. Tehdit altında olan bir krallığı vardı ve bu sefer silahı tutan el bana ait değildi.

"Ben de tıpkı Hera gibi senin yeraltı dünyasındaki türlü işlerle uğraştığına çok emindim. Gerçi hâlâ bir şekilde öyle olduğunu düşünüyorum ama bu öğrendiklerim beni şaşırttı."

Gülerek öne eğildim, sağ dirseğimi masaya yaslarken bardağımdaki şarabı hafifçe sallamakla meşguldüm.

"Senin uğraştığın tarzda yeraltı işi yürütmüyorum, Allen. Daha doğrusu," diyerek biraz daha eğildim, şarabı koklayıp ufak bir yudum aldım. "Silah kaçakçılığı gibi yasal olmayan türden pis bir işim yok."

Stephen'ın gözleri neredeyse kapanacak kadar kısıldı, öfkesi dalga dalga etrafa yayılıyordu. Duyduğum hazzı saklamak gibi bir niyetim olmadığı için keyifle güldüm. Bu masadaki kimse aptal değildi ve bu gece herkes maskelerini bir kenara bırakacaktı.

Keyfimin arasına sızan Hera'nın, bacağıma attığı tekmeyle ona doğru döndüm. "Ne? Bir şeyleri kanıtlayamamış olmam bunun gerçekliğini değiştirmiyor. Bu yüzden bence hepimiz rol yapmayı bıraksak iyi olur. Sizi ele vermek isteseydim, bu saçma sapan olaylar başladıktan sonra elime geçen her fırsatı değerlendirirdim."

Stephen'ın keskin bakışlarının hedefi olurken Hera şarabını kafasına dikti. Odadaki gerginlik her geçen saniye artıyor, aramızdaki bu kelime oyunlarını sessizlik içinde dinleyen herkes oturduğu yere daha çok gömülüyordu. Babam yaşıyor olsaydı, bu sahne karşısında bir şampanya patlatıp hepimizle dalga geçmekten geri durmazdı.

"Tek kelime etmiyor olmam şansını zorlaman gerektiğini göstermez, Lucas. Nerede ve kimlerle olduğunu unutma," dedi Hera buz gibi bir sesle düşüncelerimin arasına girerek.

"Merak ettiğim de bu aslında." Stephen hemen arkasından ekledi. "Neden yapmadın? Benim aklıma tek bir neden geliyor."

Bakışları Hera'ya kaydığında masadaki derin sessizlik neredeyse çığlık atıyordu. Yaptığı imaya karşı herkes öylece donup kalırken Hera tuttuğu nefesini sertçe vererek ayağa kalktı. Sandalyesi uyguladığı güç yüzünden devrilmek üzereyken tek elimle tutup düşmesini engelledim.

"Bu kadar yeter. Olan oldu ve Lucas şu an bizimle çalışıyor. Her şeyin altında bir şey arayacaksanız bu işin içinden çıkamayız. Karşımızdakilere gerek kalmadan biz birbirimizi yiyip bitiririz ve o zaman geriye ne bir şehir ne de bir taht kalır."

Masadaki şarap şişesine uzanarak bardağını tekrar doldurup büyük bir yudum aldı. Oturmanın verdiği rahatsızlıkla ben de ayağa kalktım ve yarısı dolu bardağımı alıp salonun içerisinde temkinli adımlarla turlamaya başladım. Sanat eserlerinin önünde yürürken birkaç tanesini incelemek için durdum. Gözlerim meşhur bir *Caravaggio** tablosuna takıldığında konuşmaya başladım.

"Hera'ya katılıyorum, asıl konumuza odaklanmadan sadece imaların etrafında dönüp duruyoruz."

Ona doğru döndüğümde bana gözlerine ulaşmayan bir gülücük bahşetti.

"Bir planım var. Sizin de aklınıza yatacağına inanıyorum. Yani en azından bir çoğunuzun." Hera bardağını tekrar bitirip masaya bıraktı ve ellerini sandalyesine yasladı. "Polis departmanı şu an Thomas tarafından yönetiliyor ve artık Henry'nin

* İtalyan ressam *Michelangelo Merisi da Caravaggio*, barok sanat akımının ilk büyük sanatçısıdır. (e.n.)

bir göz boyama olduğunu da biliyoruz. Düşündüğüm şey şu, ya Thomas'ı ortadan kaldırıp yerine sonsuz güvenebileceğimiz bir adamı geçirirsek?"

Hera'nın bahsettiği kişinin kim olduğunu az çok tahmin edebiliyordum. Arabanın patladığı gün yaptığı telefon görüşmesinde, olayın üzerinin kapatılması gerektiğini söylemişti. Olay yerine bir grup ekiple gelip sokağı kapatan adam bildiğim kadarıyla Hera'nın departmandaki gözü kulağıydı. Ancak o bile Thomas'tan bihaberdi.

"Tahmin ettiğim kişiden mi bahsediyorsun?" diye sordum adamın ismini hatırlamaya çalışırken.

Hera sakince arkasını dönüp bakışlarımla buluştu.

"Evet. Thomas'ın yerine gelebilecek ve güvenebileceğimiz tek adam Drew."

Şarabımdan kalan son birkaç damlayı yudumlayıp başımı sallayarak göz kamaştırıcı tabloların yanından ayrıldım. Hera'nın karşısında durduğumda masaya kadehimi bırakmak için eğildim ve dünya kısa bir an durdu. Tehlikeli derecede yakınlaşmıştık...

"Kesinlikle katılıyorum."

Bakışları binlerce tehdit savuran birer ok gibi tenime saplanırken vücudundan yayılan şüphe dalgalarını hissedebiliyordum. Omuzlarımı silkip güldüm.

"Merak etme, prenses. Seni ele vermeyeceğim, bu işte benim de çıkarım var."

Dudaklarının arasından dökülen alaycı gülüşü kısa bir an sonra homurdanmaya dönüştü.

"Marifetinmiş gibi konuşuyorsun."

"İnan bana," dedim sanki aramızdaki binlerce altı dolu cümleye bir yenisini eklemiyormuşum gibi. "Marifetlerimi görmek istemezsin."

Bir süre sessizce bakıştık. Şu an bile aramızdaki cinsel gerilim patlamaya hazır bir bomba gibiydi.

Sessiz kavgamızı, Stephen'ın öksürüğü böldü.

"Hera, devam et lütfen. Ayrıca Lucas, nerede olduğunu unutmamanı tavsiye ederim."

Derin bir nefes alıp kollarımı göğsümde birleştirdim. Hera ve babası gerçekten birbirlerine benziyorlardı.

"Bu unutmamış halim."

Bazı şeylerin sürekli tekrar edilmesinden hiç hoşlanmazdım. Ya da ne yapacağımın söylenmesinden.

"Thomas'ı oyundan çekip yerine Drew'u geçireceğiz," dedi Hera, babasıyla olan atışmamızı tamamen görmezden gelerek.

Stephen arkasına yaslanıp elini çenesinde gezdirdi.

"Bunun için aklında bir şeyler var gibi gözüküyor."

Hera derin bir nefes alıp kısa bir an düşündü. "Hemen hemen."

"Dur tahmin edeyim." Kafasında kurduğu plana dair az çok bir fikrim vardı. Kolay ama bir o kadar zor ve dikkatle tasarlanması gereken bir plandı. "Benim Thomas'ı aramamı ve fikir değiştirdiğimi, seni ona teslim etmek için hazır olduğumu söylememi istiyorsun. Hatta belki de tüm ekibini. Ancak ona bunu kanıtlar nitelikte bir şey sunmamız gerektiğini düşünüyorsun, yanlış mıyım?"

Hera'nın gözleri büyürken ağzı birkaç sefer açılıp kapandı. Düşüncelerini görebildiğimi fark etmek pek işine gelmemişti.

"Aslında tam olarak doğrusun," dedi en sonunda.

"Aklını okumak yeni hobim."

Ona göz kırptığımda dudaklarını teğet geçen tebessümünü saklayamamıştı.

"Evet, genel hatlarıyla plan bu. Ancak düzgünce konuşmamız, detaylandırmamız ve bir kalıba oturtmamız gerekiyor ki başarabilelim. Thomas kolay bir adam değil, yemimiz sağlam olmalı."

Buna katılıyordum. Bunca zaman başka bir ismin ardına saklanmış ve şehri sinsice idare etmek için pek çok gizli hamlede bulunmuştu. Bunlardan biri de benimle yaptığı anlaşmaydı.

"O zaman planı detaylandırmak için bir an önce harekete geçmemiz iyi olacaktır."

Masadaki herkes onay mırıltıları çıkarırken kimsenin beni sorgulamaması rahatlamama sebep olmuştu. Planı oturtup bu boğucu evden ne kadar çabuk çıkarsam benim için o kadar iyi olacaktı.

Bu odanın içindeki herkesin aklında daima bir şüphe bırakacağımı ve bana asla tam anlamıyla güvenmeyeceklerini biliyordum. Fakat bu ortaklığın tek bir çıkarı vardı. Ne onlar beni saf dışı bırakacak konumdalardı ne de ben onları. İşler çığırından çıktıkça her şey daha tehlikeli bir boyuta ulaşmaya başlamıştı. Sanki anahtarı olan tüm kapılar bizi kendi sonumuza götürmek için açılmayı bekliyordu...

Akşamın geri kalan saatlerinde düzgün bir plan yapmayı başarmıştık. Aslında basitçe Hera'nın söylediği gibiydi. Thomas'ı arayıp fikrimi değiştirdiğimi söyleyecektim. Ardından ona Hera'nın ve en güvenilir adamlarının yakalanmış, bağlı hallerini gösteren bir video gönderecektim. Thomas'a onları tuttuğum deponun konumuyla birlikte Allen Gıda'ya ait tüm devir evraklarının sahte bir kopyasını bir dosya eki şeklinde yollayacaktım.

İhtiyacı olan kanıtların bir kısmını gördükten sonra yemi yutacaktı. Thomas'a gücün bir kısmını göstermek, o aptal domuzu harekete geçirmek için yeterliydi. Elbette tedbir almadan gelmeyecekti ama biz zaten bunun için çoktan hazırlıklı olacaktık. Drew'un rolü de bir nevi burada başlıyordu.

Böylece her şeyi düşünmüş, en ince detaya kadar oluşturmuştuk. Bunu salı günü Martin ve Natalie New York'a uçmadan önce halletmemiz gerekiyordu ve bugün günlerden cumaydı.

Plan konuşulduktan ve gerekli bilgi paylaşımları yapıldıktan sonra herkes kendi köşesine çekilmişti. Hera'nın babası, Bayan Allen ve Cass ile birlikte çalışma odasına geçtiğinde Martin ve ben salonda tek kalmıştık. Çünkü Hera yaklaşık on dakika önce hemen döneceğini söyleyerek salondan ayrılmıştı.

Bu aptal malikâneden gitmem gerektiğini biliyordum ancak önce Hera'yı bulmalıydım. Bu kadar uzun süre ortadan kaybolması normal değildi.

Tam çaprazımda oturan Martin, göz göze geldiğimizde öne eğildi. "Odasındadır. Bazen düşünmek için oraya saklanır. Eğer gitmek istiyorsan, ikinci kat soldan üçüncü kapı."

Yavaşça yerimden kalkarken Martin'i şüpheyle süzdüm. Bu hapishanenin içinde bana yardım edecek son insan bile değildi.

"Söylediklerini uzunca düşünme fırsatım oldu, Lucas... Haklıydın. Size karışmayacağım." Herhangi bir yalan belirtisi yakalamak için vücut dilini ve duruşundaki ufak detayları inceledim. Ancak kararlı bakışlarında hiç tereddüt yoktu.

"Doğru karar." Ateşkes ilan ettiğimizi göstermek için elimi uzattım. Güçlü bir şekilde tokalaştıktan sonra başını hafifçe eğerek beni onayladı.

Daha fazla oyalanmadan malikânenin geniş merdivenlerine doğru ilerledim. Yukarı çıktığımda evin kalanının da aynı göründüğünü fark ederek yüzümü buruşturdum. Bu kadar sanat düşkünü bir ailenin bu denli ruhsuz olması çelişki uyandırıyordu. Sanatın anahtarı duyguların dışavurumu değil miydi? Ya da belki de anlatmak istedikleri şey buydu. Var olan tüm o hislere tercüman olması için bu kadar sanat eseri seçmişlerdi. İki türlüsü de çarpık bir aile olduklarını değiştirmiyordu. Gerçi kimi yargılıyordum ki? Benim ailemi yansıtan şey gerilim romanlarının ürkütücü sayfaları olurdu.

Sola dönüp üçüncü kapıya geldiğimde hafifçe tıklattım. İçeriden ses gelmeyince bir süre daha bekleyip yavaşça kapı-

yı açtım. Hera'nın odası beklediğim gibiydi; grinin, siyahın ve kırmızının eşsiz uyumu bana onun hırçın ruhunu hatırlatıyordu.

Büyük bir odaydı. Kapıdan girdiğimde göze çarpan ilk şey, pencerelerin önünde duran devasa yuvarlak bir yataktı. Onun haricinde oda oldukça sadeydi ama kapının sağında kalan duvar, tamamen kitaplarla doluydu. Şaşkınlık içinde kitaplığa doğru ilerledim ve bir sürü romanın sıralı olduğu rafları incelemeye başladım. Hissettiklerimden artık neredeyse emindim, derin bir ruha sahip olmayan hiç kimse kitap okuyamazdı. Mantığıyla hareket eden bir kadın, bu sayfalarda parmaklarını gezdirirken hiçbir şey hissetmediğini iddia edemezdi.

Elimi kitaplardan bir tanesine atmak için uzandığım sırada Hera'nın çakısı yolumu kesti. Bakışlarım, neredeyse gözümü çıkarmak üzere olan çakıdan beni öldürmek için yemin eden gözlere doğru kaydı.

Tek kaşımı kaldırıp ona doğru döndüm.

"Burada ne işin var?" dedi çakıyı boğazıma doğru indirerek.

"Ben de aynısını sana sormak için gelmiştim. Nereye kayboldun?"

Elini tutup çakıyı boynumdan uzaklaştırdığımda Hera sırıttı.

"Beni çok mu özledin?"

"Evet dersem ne yapacaksın?"

Hera omuz silkip çakısını tekrar bilekliğine geçirdi. Bakışlarım vücudunda gezerken o da gözlerini benden ayırmıyordu. Tişörtünü çıkardığını ve karşımda sadece sporcu sutyeniyle durduğunu görmek aklımı kaçırmam için yeterliydi. Fakat benim gördüklerim bambaşkaydı.

Kaburgalarındaki morlukları, sol göğsünün biraz üstündeki kurşun yarası, karnının alt kısmına doğru uzanan bir dikiş izi... Kısacası gövdesinin pek çok yerine dağılmış ve dikkatle bakıldığında herkes tarafından görülebilecek yara izlerini inceledim. Daha bir gün önce aldığı yeni yara izine, boynundaki o lanet olası ip izine baktım tekrar.

Göğsü aldığı ağır nefeslerle inip kalkarken elimi uzatıp kırmızı buklelerinden birine dokundum. Sonra ne yaptığımı ve ne olacağını hiç düşünmeden onu kollarımın arasına çekip bedenini sarmaladım. Hera birkaç saniye öylece durdu. Kollarını kaldırdığında bana karşılık vereceğini düşünmüştüm ancak beni tüm gücüyle ittiğinde sırtım kitaplığa çarptı.

Arkasını dönüp odanın kapısını kapattıktan sonra, "Bana ait izleri görmen, bana acımana izin vereceğim anlamına gelmiyor, Lucas," dedi kısık ama sert bir tonda.

Yatağına ilerleyip tişörtünü almak için uzandığında ona yetişip elini sıkıca tuttum.

"Sana acıdığımı mı düşünüyorsun? Gerçekten aklından geçen bu mu?"

Tişörtü bir kenara fırlatıp kollarını sıkıca kavradığımda şaşırtıcı derecede tepkisizdi.

"Bundan çok uzağım, Hera. Yaralarına acımıyorum. Hissettiğim şey bu söylediğine çok uzak."

Yakamı iki eliyle kavrayıp beni sertçe sarstı. "Neden bana böyle bakıyorsun o zaman? Neden?" Vereceğim cevabın ilişkimizi nasıl bir boyuta taşıyacağından emin değildim ama bugün ben de yalan söylemeyecek ya da doğru zamanı beklemek için susmayacaktım.

"Bu yaraları almış olmandan ve sonra onları tek başına sarmış olmandan nefret ediyorum. Neden biliyor musun?"

Yüzüme bakmaya devam etti, tüm o dik duruşunun arkasında ufak bir çatlak açıldığını gördüğümde kararımı vermiştim. Bir saniye daha düşünmeden tişörtüme uzandım ve başımın üzerinden çekip çıkardım. Hera'nın kocaman açılmış gözleri gövdeme kayarken sert bir nefes aldı.

"Çünkü kabul etsen de etmesen de biz aynıyız. Aynı yaraların farklı türlerine sahibiz. Hem içeride hem de dışarıda, prenses."

HERA

Derin bir nefes alıp önce merakla beni inceleyen yüzüne, ardından tekrar gövdesine baktım. Mükemmel biçimli göğsüne gölge düşüren bir sürü yara izi vardı. Yine de bu, onu az önce olduğundan daha çirkin yapmamıştı. Lucas yaralarıyla çok daha güzel bir adamdı.

Parmaklarım göğsündeki kurşun yarasının, sağ kaburgasındaki kesik izinin, hatta teninin birkaç yerine dağılmış pek çok yanığın üzerinde gezindi. Bedenini ellerimle keşfederken hiç çekinmeden hepsini tek tek inceledim. Dokunuşlarımın altında vücudunun ürperdiğini ve nefesinin ağırlaştığını hissedebiliyordum. Bu beni içten içe ısıtırken gülümsemeden edemedim.

Elim en sonunda omzundaki bir bıçak izinde durduğunda onu hafifçe okşadım. Lucas'ın teni şimdi biraz daha sıcaktı.

"Bunun çok benzeri bende de var. Canın çok yanmış mıydı?"

İlk defa, bunca zamandır ilk defa aramızdaki duvarların hepsi görünmez olmuştu. Her biri yerin altına doğru çekilmiş, bizi birbirimize karşı tamamen savunmasız bırakmıştı. Şimdi ne o saklanıyordu ne ben. Odamda, yatağımın önünde öylece dikilirken ne bir geçmişimiz vardı ne de öngörülemeyen geleceğimiz.

Lucas elini kaldırıp boynumdaki ize dokunduğunda ürperdim. Ona baktıkça ne hissettiğini belirli bir açıdan anlayabiliyordum.

"Hiçbir şey, Hera, hiçbir lanet şey canımı bunun vücudunda olduğunu görmekten daha fazla yakamaz."

"Bunun gibi pek çok yaram var, sarışın. Onlar için yas tutmayı bırakalı çok oldu," dediğimde burnundan soluyarak çenesini sıktı.

"Onları taşımaya başladığında ben yoktum. Ancak bu..." derken parmağını boydan boya yaranın üzerinde gezdirdi. "Bu yarayı alırken ben hayatındaydım ve lanet olsun ki, sana bunu yaşatan orospu çocuğunu o iple boğamadım."

Binlerce duygunun hükmettiği o hoyrat bakışları benimkilere kilitlendiği anda yapacağım şeyin sonunu ya da başını düşünmedim.

İstediği şeyi almaktan çekinmeyen, sırf sahip olabilmek için peşini bırakmayan Hera'dan bahsetmişti Martin... O kadını artık dizginlemeyecektim. Yaşamak istediği bu can sıkıcı duyguları ona çok görmeyecektim. Onun için bir diğer Stephen Allen olmak yerine, hak ettiği değeri ona verecektim. Düşmemesi için onu tutmak yerine kalkmasına yardım edecektim.

Her zaman eksik hissederdim, ta ki karşımda duran bu adama kadar.

Kaçarsam kovalayacağını söyleyen, ölümünün ya da ölümümün sebebi olacağını bildiğim adama...

"Sen haklıydın. Bazen yaşamak için hissetmek gerekir," dedim ve iki elimi Lucas'ın boynuna dolayıp nefes almasına fırsat vermeden dudaklarımı onunkilere bastırdım.

Lucas bir inilti koparark kollarını belime doladı. Sert, sıcak bedeni benimkiyle bütünleşirken aramızda hiç boşluk bırakmadı. Dudakları dudaklarımın altında ağır ağır, sahip olduğumuz her bir yarayı iyileştirmek istercesine hareket ediyordu. Ellerimi saçlarının arasına daldırıp sertçe asıldığımda hiç beklemeden beni kucakladı ve ikimizi de yatağa devirdi.

Bedeni benimkine sürtünürken sertliğini kasıklarıma bastırdığında yüksek sesle inledim. Bacaklarım hızla beline dolandı, temasımız derinleşirken Lucas altdudağımı dişledi.

"Bu kapıdan çıktığımız an bu an yaşanmamış gibi davranmayacaksın, değil mi?" Isırdığı yeri yatıştırmak ister gibi diliyle hafifçe okşuyordu.

Gülerek kendimi ona daha çok bastırdım, belinin etrafındaki bacaklarım sıkılaşırken aleti, kıyafetlerimizin üzerinden bir kez daha klitorisime sertçe sürtündü.

"Sana bir tanrıya asla güvenemeyeceğini söylemiştim," dedim ona göz kırparak.

Lucas, dudaklarıma doğru bir kahkaha attı.

"Neyse ki, çok da inançlı bir adam değilim." Dudaklarının istilasına bu sefer dili de eşlik ediyordu. Büyük ellerinden biri sol göğsümü avuçladığında çığlık atmamak, tüm malikâneyi başımıza toplamamak için kendimle vermek zorunda kaldığım ufak çaplı savaş canımı sıkmıştı. Bu yanlış adamın her dokunuşu, bedenimde canlanan bir melodi gibiydi. En kuytu köşelerimde, damarlarımda, kalbimde, hatta beynimde yankılanıyordu. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Çok daha fazlasına...

Lucas aklımı okumuş gibi aniden ikimizi ters çevirdiğinde bu sefer ona tepeden bakıyordum. Aramızdaki hava biraz daha çatırdadı, tenim uğulduyordu sanki.

Sinsice gülerek belinden aşağı doğru kaydım. Kaya gibi sert aletinin üstüne oturup ellerimi göğsüne dayadığımda dudaklarını yaladı.

Lucas ellerini kalçalarıma koyup onları sıkıca avuçladı, beni kendine biraz daha bastırarak ıslaklığımı akılalmaz bir boyuta taşıdı.

"Sür beni, güzelim." Üç kelime. İtiraz etmeyeceğim tek emir.

Sırıtarak ona doğru eğildim, saçlarım göğsünün üzerine dağılırken boynunu hafifçe ısırıp emdim. Lucas inleyerek kalçalarımı daha çok sıktığında acı verici bir tempoda hareket etmeye başladım.

Lucas aniden doğrulup iki kolunu da etrafıma sardı. Bir elini saçlarımın arasından geçirip başımı geriye doğru eğdiğinde hareketlerim daha çok hızlandı. Dudakları çene hattım boyunca

ilerleyip boynumdaki yaranın tamamına öpücükler bırakırken temas ettiği her yer uyuşmaya başlamıştı.

Hayatım boyunca hiç hissetmediğim bu duygularda boğulmak, benim kaderimin bir parçasıydı artık. İlk kez bir adamın, öpücükleriyle beni hayatta tutabileceğini hissettim. Aramızda yaşanan onca oyun ve güvensizliğe rağmen bana taptığını, onca yarama rağmen beni gördüğünü hissettim. Lucas canımı yakacağını bildiğim her şeyin vücut bulmuş haliydi, aynı zamanda bana kendimi hatırlatan her şey yine onun ellerinin arasındaydı.

Öldürürken hayat veren, yakarken söndüren, parçalarken birleştiren ve en çok da nefret ederken muhtaç bırakan türdendi. Bana yaşadığımı ve bir kalbe sahip olduğumu hissettiren türden...

Hera ve Lucas türünden.

BÖLÜM 16

İKİSİ AYNI ŞEY DEĞİL

HERA

Ertesi sabah şirkete gitmek için hazırlanırken dün gece olanları düşünüyordum. Eğer orada, yıllardır uyumadığım eski yatağımda birbirimizin teninde kaybolurken durmasını söylemeseydim ne olurdu? Başımı iki yana salladım. Malikânede olduğumuzu o kadar geç hatırlamıştım ki, bu çok korkunçtu. Lucas etrafımdayken beynimle düşünme yetisini kaybetmeye başlamıştım.

Onu durdurduğumda, *"Sen durmasan ben duracaktım,"* demişti bana. Hoş, bu bana pek inandırıcı gelmemişti. Gülerek sebebini sorduğumda, *"Bana güvendiğini, tam anlamıyla kendini bırakmak için geldiğini hissedene kadar seninle sevişmeyeceğim,"* demişti.

Elleri her yerimde gezerken bu durumdan pek şikâyetçi değildi, yine de söylediklerine kafayı takmıştı. Lucas'ın oldukça ileri görüşlü, özgür fikirli bir adam olduğunu biliyordum. Diğer yandan hissettiği sahip olma dürtüsü ve aitlik duygusu en az centilmen tarafı kadar baskındı. Beni ona çeken şeylerden birisi de buydu.

Özgür hissederken ait olmak, dilediğin gibi korkusuzca yaşarken tek bir kişiye sahip olmak.

Saçlarımı tepemde topuz yapıp kızıl buklelerimi her zamanki gibi açık bıraktım. Bugün yine boğazlı, bordo bir elbise giyiyordum. Aslında kimse umurumda değildi ancak Lucas oraya baktıkça hem onun hem de benim canım yanıyordu. Kendim için değil, onun bana bakarken çektiği acı içindi bu kamuflaj.

Elbise kısa olsa da eteği, mini denilebilecek bir kalça seviyesinde değildi. Artık bu tarz elbiselerin içinde hareket etmeye alıştığım için fazla sorun etmemeye başlamıştım. Sonuçta bir tanrıça ne isterse o olur, kime isterse ona dönüşürdü.

Dün giydiğim uzun, deri ceketimi üstüme alıp siyah topuklularımı ayağıma geçirdikten sonra evden çıktım. Arabaya bindiğimde Martin elindeki telefona aptal gibi bakıp bir şeylere sırıtıyordu. Bunu fark ettiğimi anladığı an kafasını kaldırıp telefonu cebine attı.

"*Bon Dia, mi reina.* *"

"*Buenos días. Veo que estás de buen humor.***"

Onunla dalga geçmek her zaman sevdiğim hobilerimden olmuştu. Daha çok sinirlenmesi için kocaman sırıttım.

"Dün akşam sizin de öyleydi, hanımefendi."

Sırıtmam aniden soldu.

"Sen bizi mi dinledin?"

"Hayır, aşağıya indiğinizde nasıl göründüğünüzün farkında bile değildiniz. Annenle baban görmediği için şanslısın."

Tanrım...

Bu gerçekten utanç vericiydi.

"Bir şey yapmadık," dedim ona ters ters bakarken. En azından tam anlamıyla yapmamıştık.

"Yine de yapmış gibiydiniz."

* (İsp.) Günaydın, kraliçem. (e.n.)

** (İsp.) Günaydın. Bakıyorum da keyfin yerinde. (e.n.)

"*Cállate, Martín!*" Tüm aile üyelerimle aynı evdeyken bir adamla sevişecek halim yok. Seni parçalara ayırmadan önce sussan iyi edersin."

"Biliyorum. Yine de... asla asla deme," derken göz kırpıp kaşlarını oynattı.

Geri zekâlı.

"Şu arabayı bir an önce sürmezsen büyük sorun çıkaracağım."

Teslim olur gibi ellerini kaldırıp bana yavru köpek bakışı attı.

"*Lo siento, mi reina. Sí señor.*""

Martin bu konuyu ölüm tehditlerimin ardından kapattıktan sonra, tüm yol boyunca dünkü planın genel hatlarını ve kendi sevkiyatlarımızla ilgili yapılması gereken bazı kritik işleri konuşmuştuk.

Şirkete girmeden önce Martin'e birkaç saat içerisinde Nat'i de alıp buraya gelmesi gerektiğine dair bir talimat vermeyi ihmal etmemiştim. En azından Thomas konusunun bir an önce aradan çıkması gerekiyordu.

Şirkete girip Lucas'ın ofisinin önüne geldiğimde kapı hafif aralıktı, içeriden gülme sesleri geliyordu. *Elena mı buradaydı?* İçimi o nefret ettiğim kıskançlık duygusu kaplarken gözlerimin önü kararadı. Yumruklarımı öyle çok sıktım ki, tırnaklarımın etimi kestiğine yemin edebilirdim.

Kapıyı biraz daha aralayıp içeride ne olduğunu görmek için eğildim. Lucas masanın kenarına oturmuştu, sekreteri Laura'nın ona anlattığı bir şeye kahkahalarla gülüyordu.

Hiçbir zaman, hayatım boyunca bir adam yüzünden bu kadar sinirlendiğimi hatırlamıyordum. Ben normal bir kadın değildim. Benim zihnim ilkellikle doluydu ve Lucas şu an o duyguların sınırında, tıpkı bir ipin üzerindeki cambaz gibi geziyordu. Düşmesi an meselesiydi...

* (İsp.) Kapa çeneni, Martin. (e.n.)

** (İsp.) Özür dilerim, kraliçem. Emredersiniz. (e.n.)

Benim, dedim içimden. Dile getirmemiş olmam, bu gerçeği değiştirmiyordu. Tıpkı onun gibi ben de bu ilkelliğin esiriydim. Tıpkı onun gibi ben de kendimi dizginlemek için savaş veriyordum. Fakat aramızda bariz bir fark vardı. Ben bu hikâyedeki kötüydüm. Centilmenlikle veya saygı duymakla işim yoktu. Umurumda da değildi. Bu özelliklerin maskesini Lucas seve seve takabilirdi.

Kapıyı sertçe iterek içeriye girdim. O kadar şiddetle çarpmıştım ki, terasa açılan camlar titredi. Kollarımı göğsümde bağlayıp ikisine ters ters bakmaya başladığımda Laura ruhunu teslim etmek üzere gibi görünüyordu.

"Ben gitsem iyi olacak," diyerek direkt kapıya doğru yöneldi. Yanımdan geçerken aramıza mesafe koyduğunu fark ettiğimde gülmek istesem bile ciddiyetimi bozmadan kendimi tuttum.

"Gerçekten mi?" Lucas tek kaşını kaldırmış, istifini hiç bozmadan bana bakıyordu. Sakin tavrı ve kurnaz bakışları şu an bana hiç de cazip görünmüyordu.

Başımı yana yatırıp sinsice gülümsedim. "Ne gerçekten mi?"

"Ne olduğunu biliyorsun. Az önce yaptığın şeyi ben yapsaydım ne düşünürdün, merak ediyorum."

Ona doğru yavaş yavaş yürümeye başladım.

"Zaten yapmadın mı? Martin'e?"

Bakışları kısıldı, boynunda bir damarın attığını buradan bile görebiliyordum.

"İkisi aynı şey değil."

"Öyle mi?"

Aramızda birkaç adımlık mesafe kaldığında durdum. Lacivert takım elbisesinin içinde inanılmaz maskülen görünüyordu. Ceketin içine gömlek yerine beyaz bir tişört giymeyi tercih etmişti. Karın kaslarının bir günah kadar ağız sulandırıcı detaylarını belli eden bir tişörttü...

Lucas koltuğundan kalkıp kalan birkaç adımlık boşluğu kapattı ve bana tepeden bakmaya başladı. Başını hafifçe yana doğru eğdiğinde o çok kıskandığım sarı tutamlar alnına doğru düştü. Parmaklarım onlara dokunma hissiyle karıncalanırken kendimi tutabilmek adına birkaç kesik nefes aldım.

Diğer yandan, yapmak üzere olduğum şeyi beklemediğini biliyordum. Bilekliğimi masaya bastırıp çakıyı parmaklarımın arasına aldım ve Lucas daha ne olduğunu anlamadan onu arkamızdaki duvara yasladım.

Bakışlarından önce şaşkınlık, ardından tatminkâr bir kurnazlık geçti. Dudakları çarpık bir gülümsemeyle kıvrıldığında boştaki elimle yakasını kavradım.

Çakının tersini dün akşam çenesinde kestiğim yerde, sonra da emerek boynunda morluk oluşturduğum tarafta gezdirdim. Kirpiklerimi kaldırıp yüzüne baktığımda ne yapacağımı merak eden, sıradaki hamlem için bana meydan okuyan bir çift koyu mavi gözle karşılaştım.

Çakıyı işkence dolu bir yavaşlıkla aşağıya doğru sürterek indirdim. Göğsünde biraz oyalandıktan sonra karnına, oradan da hızla bacaklarının arasına götürdüm ve hayalarına doğru hiç tereddüt etmeden bastırdım.

Aniden irkildiğinde içimi kusursuz bir tatmin duygusu kapladı.

"Bunları kesip senin de sıklıkla söylediğin gibi *Golden Gate'ten sallandırmamı* istemiyorsan hareketlerine dikkat edeceksin, sarışın."

Lucas'ın şaşkınlığı bir sırıtışa dönüşürken beni hızla kucakladı ve masasına oturtup bacaklarımın arasına girdi.

Çakıyı tutan elimi tek eliyle tutarken diğer eliyle beline uzanıp silahını kavradı. Bunu yapacağını hissettiğim için ona rahatlıkla izin verdim. Silahını bacaklarıma sürterek can sıkıcı bir yavaşlıkla yukarı doğru götürdü. Tıpkı ona yaptığım gibi

namlunun ucunu kadınlığıma bastırdığında boğazımın gerisinden bir inilti koptu. Bedenimi esir alan ani titreme yüzünden tüylerim diken diken olmuştu. Dudakları boğazlı elbisenin üzerinden boynuma dokunduğunda gözlerimi kapattım. *Kahretsin.*

"Bir centilmen gibi davranmam, sen etrafımdayken mağara adamına dönüşmeyeceğim anlamına gelmiyor, prenses. Bunu sadece birkaç gün önce öğrenmiş olman gerekiyordu."

Çakıyı kendine biraz daha bastırdığında elimle ceketinin yakasını tutup onu kendime çektim. Evinin banyosunda yaptığı konuşma aklıma gelmişti.

"Ama sözümde duracağım. Sen bana her şeyinle gelene kadar..." Silahı tekrar beline takıp bacaklarımın arasını tamamen avuçladı. Dudaklarımı birbirine bastırdım, başım geriye doğru düşerken tüm kontrol ondaydı. "Seni becermeyeceğim," dedi yarım kalan cümlesini tamamlayarak.

Ona doğru uzanıp kolumu boynuna doladım. Söyleyeceklerimi anlamayacağını biliyordum, yine de duymasına ihtiyacım vardı.

"*Todos mis sentimientos son reales. Cuando solía mirarte, sólo veía un enemigo. El hombre que veo ahora está lejos de ser mi enemigo. Si me haces daño, no te sobreviviré. Si me haces daño, no me sobrevivirás. Pero sigo aquí porque no puedo irme ahora aunque quisiera.*"*

Bunları ona anladığı dilde söylemek için gereken cesareti toplamak vaktimi alacaktı. Fakat inanmadığım tek bir kelime bile etmemiştim ve bu değişmeyecekti.

Lucas başını iki yana sallarken geriye doğru bir adım attı.

"Bunu bana yapma. İspanyolca bilmediğim için ne kadar lanet okuduğum hakkında en ufak fikrin yok."

* (İsp.) Bütün hislerim gerçek. Sana baktığımda eskiden sadece bir düşman görüyordum. Şu an gördüğüm adam düşmanım olmaktan çok uzak. Eğer canımı yakarsan, senden sağ çıkamam. Eğer canımı yakarsan, benden sağ çıkamazsın. Yine de buradayım çünkü artık istesem de gidemem. (e.n.)

"Sorun değil, sarışın. Öğrenirsin."

Geriye doğru uzanıp masama bıraktığı çakıyı alarak bileklığime tekrar yerleştirdim. Masadan indiğim sırada kapı tıklatıldı ve görmek isteyeceğim son insan yüzünde aptal bir ifadeyle içeri girdi.

"Bölmüyorum ya?" dedi Sam.

Onu değerlendirmek için şöyle bir süzerek birkaç değerli dakikamı harcadım. Yorgun görünüyordu, iki gündür doğru düzgün bir uyku çekmediği açıktı. Bakışlarım üstündeki takım elbiseye kaydı, o da en az iki günlük gibi görünüyordu. Tiksintimin yüzüme yansımasına engel olamadım.

"Bölüyorsun desem geri gitmeyeceğine göre..." diyerek odama gitmek için yürümeye başladım. Odamın kapısına geldiğimde arkamı dönüp Sam'i öldürmemek için kendisiyle savaşan Lucas'a kısa bir bakış attım.

"Bana ihtiyacınız olursa, odamdayım."

Lucas hâlâ Sam'e bakarken beni başıyla onayladı. İçeri girip kapıyı arkamdan kapatırken kısa bir anlığına göz göze geldik.

Ona bakışlarımla sakin olmasını söyledim, Lucas da ona güvenmem gerektiğini.

LUCAS

Sam'in aniden gelip tıpkı bir salak gibi öylece dikilmesi mi, yoksa Hera'nın kulağıma fısıldadığı İspanyolca kelimeler mi daha çok canımı sıkmıştı emin değildim. Ayrıca aletim taş gibiydi ve her şeyi siktir edip tam şu anda Hera'nın içine girmemek için kendimle büyük bir savaş veriyordum.

Sabret, Lucas. Sabret.

Derin bir nefes alarak zihnimi boşalttıktan sonra tamamen Sam'e odaklandım.

"Seni görmek çok güzel, Sam. Günlerdir yoksun. Neyse ki işleri aksatmadın. New York evrakları hazır mı?"

New York kelimesi yüzünün gerilmesine sebep olunca gülümsedim.

"Evet. Ancak anlamadığım bir şey var."

Arkasını dönüp barıma doğru ilerleyerek hem kendine hem de bana birer bardak viski doldurdu. Sakindi, merakını dikkat çekmeden korumak istiyordu. Onun gibi beş para etmez piçlerin anlamadığı bir şey vardı, hiçbir kuzu aslanın dikkatini çektiğini saldırı anına kadar fark etmezdi. Sakince dolanır, kendi halinde takıldığını ve dikkat çekmediğini düşünürken kendini dev bir pençenin altında bulurdu.

"O arazi sana fazla verimsiz ve etkisiz gelmişti. Ne oldu da fikrin değişti?"

Benden başka her yere bakarken viskisinden bir yudum aldı. Yanına gidip bana uzattığı bardağı elinden alırken bir elimi de omzuna koyup hafifçe sıktım.

"İnsanların fikri değişebilir, Sam. Hiç beklemediğimiz durumlarda bulabiliriz kendimizi. Hiç yapmamamız gereken şeyleri yapıp dev bir hataya da düşebiliriz. Öyle değil mi?" Viskimden bir yudum alırken yüzünün kıpkırmızı kesilmesini izledim. "Benimki pek hata sayılmaz ama söylesene, sen hiç böyle bir hata yaptın mı?" dedim kısık, tehditkâr ve ıssız bir tonda.

Sam viskisini tek yudumda içtikten sonra ufak bir öksürük krizi eşliğinde omuzlarını silkerek arkasını döndü. "Hatalar ders alalım diye varlar. Hata yapmaktan korkmam."

Başımı iki yana sallarken göğsümü sarsan derin bir kahkaha attım.

"Her hata yapanın kendini avutma şeklidir. Ders almak isteyen doğrularından da ders alır, Sam. Sen zeki bir avukatsın, hatalar korkularını beslemesin."

Sam bir şey söylemek yerine tekrar bardağına viski doldur-

du. Birkaç dakika boyunca konuşmadığında masama gitmek için arkamı döndüm.

"Hera konusunda beni yetkiden çektiğin için neler olduğuna dair pek bir fikrim yok. Her şey istediğin gibi gidiyor mu?" diye sorduğu sırada duraksadım.

Ona dönüp bakmadım. Sesindeki imadan bile Hera ile bir ateşkes ilan ettiğimizi, savaşmaktan geri durmayacağımızı bildiğini anlamıştım. Zaten hiçbir zaman saklama gereği duymamıştık. Kapalı kapılar ardında değil, savaş meydanında bu şehri koruyacaktık.

"Sandığından daha da iyi gidiyor. Merak etme. Sen sadece işine bak, Sam."

Masama ulaşıp oturduğum sırada başını sallayarak bana zoraki bir şekilde gülümsedi. *Orospu çocuğu...*

"O zaman ben gidip son kez evrakları kontrol edeyim." Bardağı barın üzerine bırakıp kapıya giderken dönüp tekrar bakmadı.

"İyi olur," dediğimde odadan çıkmak üzereydi. Ofisimin kapısı kapandığında Hera hızla odasından çıktı. Topuklarını yere vurarak odanın içinde ilerledi ve yanıma gelip bardağımı elimden aldı. Kalan viskiyi tamamen içtiğinde viskinin yoğun acısı nedeniyle yüzünü buruşturdu.

"Onu öldürmemem için tek bir sebep söyle," dedi öksürürken.

"Söyleyemem çünkü ben de öldürmek istiyorum."

Hera bardağı masaya bırakırken derin bir nefes aldı. Kızıl buklelerini, sanki onlara söz geçirebilecekmiş gibi yüzünden geriye atıp elini alnına yasladı.

"Oraya gideceğimizi düşünerek her şeyi örtbas etmeye çalışacaklar," dedi sakinleştiğinde. "Alyssa ve James'e adresi önceden göndermemiz çok iyi oldu. Onlardan önce ne kadar delil varsa toplayacaklardır."

Başımı sallayıp ona doğru uzandım, parmaklarım bileğine dolanırken yapmak istediğim tek şey onu biraz daha sakinleştirmekti. Avucunun içini başparmağımla hafifçe okşadım.

"Çözeceğiz. Bana güven, prenses."

Bakışlarından hiç beklemediğim, görmek istemediğim bir tereddüt geçti. Güven kelimesi Hera'nın sözlüğünde benimkinden çok daha korkunç anlamlara sahipti. Aslında ikimiz de bu kelimeye aşina değildik...

"Natalie ve Martin geliyor," dedi konuyu değiştirerek. Israr etmek yerine onu kendi haline bırakmayı tercih ettim.

Bir dakika... Ne?

Elini bırakıp ayağa kalktım. "Natalie benden habersiz hareket etmez. Nereden çıktı bu?"

"Bu iş söz konusuysa edecek, Lucas," dedi elime tekrar uzanıp hafifçe sıkarken. Beni nasıl sakinleştireceğini çözmüştü. "Thomas'ı halletmemiz lazım, sorun çıkarmanı istemiyorum."

Bu kadın bana ne yapıyordu böyle?

"Yarın pazar," dedim herhangi bir itirazda bulunmadan. "Departmanda olmaz. Onu depoya çekmek çok daha rahat olacaktır. Bugün tam olarak ne yapacağımıza karar verelim."

Hera bir süre sadece yüzüme baktı. Ne düşündüğünü çözmenin imkânsız olduğu anlardan biriydi. Derin bir iç çekip bana doğru yaklaştı, sağ elimi tutup iki elinin arasına alırken tamamen başka biri gibiydi. Sanki görmemi istemediği ne varsa sunuyordu bana. Koruduğu sımsıkı kalkan aniden yok olmuştu.

"Zaman, Lucas. Bizim zamana ihtiyacımız var."

Söylemek istediği çok daha fazla şey olduğunu görebiliyordum erimiş buzulları andıran gözlerinden. Çatılan kaşlarına rağmen dudaklarından hiçbir şey dökülmedi. Kendi zihninin tutsağıydı ve bunun ne demek olduğunu en iyi bilen insanlardan biriydim.

Bugün İspanyolca konuştuğunda bana ne söyledin, prenses? Bu soruyu sessizce yuttum.

Elimi ellerinin arasından çektim, yüzüne dökülen buklelerinden birine parmağımı doladım. Ben bunu yapmayı ne kadar çok seviyorsam, o da yapmamdan bir o kadar hoşlanıyordu.

Kirpikleri titreşerek kapanırken derin bir nefes aldı. Ona bir adım daha yaklaştığımda istediğim tek şey dudaklarının tadına bakmaktı. İstediğim öpücüğü almak için eğildiğim sırada kapı hızla açıldı ve Natalie, Martin'le beraber içeri girdi.

Bu ikisinin bizi bölmek gibi öngörülemeyen bir yeteneği vardı. Fakat bu durum artık gerçekten, inanılmaz derecede canımı sıkıyordu.

İkisi de kapıda öylece durup bize bakarken Hera boğazını temizleyerek birkaç adım geri çekildi.

"Biz geldik ama gelmese miydik?" Natalie sırıttı.

Dişlerimi gıcırdattım. Tek bir gün, huzur içinde geçireceğim tek bir gün için bu kadar özlem duyacağımı hiç düşünmezdim.

Martin elini Natalie'nin sırtına koyup içeriye doğru yönlendirdiğinde dişlerim kırılmak üzereydi.

"Yapacak çok iş var," dedim odaklanmak için. "Yarın Thomas'ın işi bitecek."

Hera başını kaldırıp burnunu havaya dikti. Eğer bakışlarla insan öldürülebilseydi, bu işte kesinlikle profesyonel olurdu.

"Hangi depoyu kullanacaksınız?"

Sorumun ardından Hera ve Martin dönüp önce bana daha sonra birbirlerine baktılar. Hâlâ bu kadar çok şey biliyor olmamdan duydukları rahatsızlığı saklayamıyorlardı. Oysaki bir şeylerin varlığından emin olmak, daima zihne yerleşen ilk kanıt olurdu.

"Henüz kullanmadığımız bir depo. Buraya yakın," dedi Hera.

*Union Square**'da ara sokaklar elbette vardı ama depo görevi görebilecek yerler çok azdı. Gerçi bahsettiğimiz kişi Hera'ydı, olmayan bir ara sokağı bile yoktan var edebilirdi. Bu yüzden başka bir şey sormadan onu sessizce onayladım.

"Planın gerçekçi olması için biraz hırpalanmış gibi görünmemiz gerekiyor. Darp izi olmasa bile belki yırtık kıyafetler veya profesyonel bir makyajla birkaç morluk," dedi Hera düşünceli bir şekilde çenesini ovuştururken.

"Boynundaki iz taze, yeterli bir teşvik olacaktır." Sesim olmasını istediğimden daha duygusuz çıkmıştı ama o izi düşündükçe içimdeki saatli bomba harekete geçiyordu.

"Bana birkaç morluk ekleyebiliriz. Yırtık kıyafet ve hırpalanmış görüntü bizim için çocuk oyuncağı. Öyle değil mi, *mi reina?*" Martin ona göz kırptığında Hera kıkırdadı. Bu kıkırdama o kadar gerçek ve tasasızdı ki, boğazıma mide bulandırıcı bir yumru oturdu.

İkisinin gülüşmeleri, konuşmaları ve aralarındaki bağ beni bir anda hiç görmek istemediğim bir gerçekle yüzleştirmişti. Hera'nın yüzünde gördüğüm o tasasız ifade, bana bakarken belirenlerden çok farklıydı. O korktuğu duyguların bir başka biçimiyle, aşina olduğu halleriyle doluydu. *Güven, sevgi ve sadakat.* Bize dair eksik olan ne varsa oradaydı. Göğsüme derin bir ağrı saplanırken bakışlarımı terasıma doğru diktim.

Hera ile sahip olamadığımız her şeyi kıskanırken dönüştüğüm adamı tanımak çok zordu. Kendimden, ondan, hatta çok sevdiğim bu şehirden dahi nefret ettim. Yine de pes etmeye niyetim yoktu. Ben Lucas John Morrison, istediğim her şeyi alırdım. Dünyanın en zor kadını da olsa, onu kendi krallığıma hapsedip bana ait olması için her kuralı çiğneyecektim.

"Lucas? Hey, sana sesleniyorum."

* San Fransisco, Kaliforniya'da yer alan bir semt. Kalabalık bir ticari merkezdir. Birçok büyük otel ve mağaza, meydanın çevresindeki alanda toplanmıştır. Lüks butikler, restoranlar, gece mekânları ve galeriler alanı doldurur. (e.n.)

Hera'nın sesi düşüncelerimi böldüğünde kendimi toparlamam birkaç saniyemi aldı.

"Ne oldu?"

"Ne mi oldu?" Hera derin bir of çekip burun kemerini sıktığında kollarımı göğsümde bağlayıp derdinin ne olduğunu söylemesini bekledim.

"Çocuklar," dedi Nat ve Martin'e dönüp. "İzniniz olursa Lucas ile özel görüşmek istiyorum."

Natalie ve Martin herhangi bir şey söylemeden çabucak terasa doğru yürüdüler. Hera bana doğru yaklaşırken sert bakışlarını yüzüme dikti.

"Ne oluyor?"

"Ne mi oluyor? Bu işe odaklandığından emin misin? Lucas, eğer şüphelerin varsa bunu tek başıma da yapabilirim. Sürekli dalıp gideceksen ya da bu işe kendini tam anlamıyla vermeyeceksen şimdiden söyle."

Bakışlarım sertleşirken burnumdan soludum. Aklımdakinin gerçekten bu olduğunu mu düşünüyordu? Bu işe dair şüphe duyduğumu mu? Net olduğumu anlaması için daha ne yapmam gerekecekti?

"Bu yaşananlar arasında şüphe, en çok senin hissettiğin bir duygu gibi gözüküyor, Hera. Kafamın karıştığını, karışabileceğini düşünüyorsan fazlasıyla yanılıyorsun," dedim üzerine doğru yürüyüp onu duvarla aramda *bir kez* daha sıkıştırırken.

Yutkunup gözlerimin içine baktı. Tuttuğumun farkında bile olmadığım nefesimi verirken başımı ona doğru eğip kokusunu içime çektim.

"Yorgunum, Hera. Yorgunum ve beynim uğultularla dolu. Yine de uğraşıyorum. Tüm doğrularımı bir kenara atıp seninle seçtiğimiz yanlışlar için savaşıyorum. Benden daha fazla ne bekliyorsun, bilmiyorum." Elimin arkasıyla yanağını okşadım.

"Ama aramıza bir daha şüphe kelimesini sokarsan, olacaklardan kendimi sorumlu tutmayacağım."

Benimle alay eder gibi güldü. "Sanki bana bir şey yapabilecekmişsin gibi."

Başımı arkaya atıp derin bir kahkaha attım. Göğsüm şiddetle sarsılırken Hera'nın gerilimi daha çok artıyordu.

"Aklın hep birilerini pataklamak, parçalamak, öldürmek gibi şeylere gidiyor." Vücudunu baştan aşağı süzecek kadar geri çekildim. Kıvrımlı kalçalarını, ince belini, dolgun göğüslerini... "Kendimi sorumlu tutmayacağım şeyler sandığın şeyler değil, prenses. Eğer aramıza bir daha şüphe kelimesini sokarsan..." durdum ve ılık nefesimi dudaklarına doğru verdim. "Söylediğim her kelimeyi unutacak, seni ayakların ertesi gün yere basamayacak ve tek düşündüğün şey aletimin içine girişi olacak kadar sert becereceğim. Ve bunun tatlı tatlı sevişmekle uzaktan yakından alakası olmayacak."

Dudaklarına sert bir öpücük bıraktıktan sonra geri çekildim. Başka hiçbir şey söylemeden terasa doğru yürümeye başladım. Bu şimdilik ona yeterdi.

BÖLÜM 17
BAZI ŞEYLER DEĞİŞTİ

HERA

Ertesi gün, dünün tüm etkilerini orada bırakarak erkenden depoya geldik. Dün konuşulanlardan sonra Lucas gergindi. Gereksiz korumacılığı canımı sıksa da içten içe birinin benim için böyle çabalaması farklı hissettiriyordu. Onunla geçirdiğim her gün, yeni bir duygunun kapısı açılıyordu sanki.

Bu düşünce beni gülümsettiğinde göz göze geldik. Sandalyeleri ve ipleri ayarlamayı yeni bitirmişti. Üzerinde kot pantolon ile siyah bir tişört vardı. Tıpkı benim gibi böyle durumlarda tereihi rahatlıktan yanaydı. İş insanı görüntüsünü, o akıllara durgunluk veren takım elbiselerini ne kadar seversem seveyim bu hali bana daha gerçek hissettiriyordu.

Martin ve Natalie bir köşeye çekilmiş konuşurken Lucas yanıma geldi. Bakışlarım yakışıklı yüzündeki ince çizgilere kaydı. Uykusuz görünüyordu, gözlerinin altındaki morluklar tüm gece savaştığı derin düşüncelerin bir kanıtı gibiydi.

Elini kaldırıp boynumu hafifçe kavradı, başparmağı ip izinin üzerinde hafifçe gezindi. Bir takıntı haline getirdiği bu iz.

onun en karanlık tarafına meydan okuyordu sanki. Bakışları her seferinde daha uğursuz bir hal alıyordu.

"Tüm bunlar son bulmadan hiçbirimiz nefes alamayacağız." Kendisiyle mi, yoksa benimle mi konuştuğundan emin değildim.

"Az kaldı, Lucas. Thomas belasından kurtulduktan sonra her şey biraz daha netleşecek."

Bir süre öylece durup birbirimize baktık. Hatta öyle uzun bakıştık ki, dudağıyla burnunun arasında kalan minik bir ben olduğunu bile fark etmiştim.

"Bana ne zaman güveneceksin?"

Beklenmedik sorusuyla irkildim. Bu çok tehlikeli bir soruydu, cevabım olmasına rağmen beni tedirgin ediyordu.

"Seninle ilgili her konuda kendime güvendiğimde."

Lucas kısa bir an düşünür gibi oldu. Bakışları arkamdaki bir şeye odaklandıktan sonra tekrar bana döndü ve dudaklarını alnıma dokundurup derin bir öpücük bıraktı.

"Şu işi bir an önce bitirsek nasıl olur? Yani gözüme ya da dudağıma yapacağımız morluktan bahsediyorum," diye söylenerek yanımıza gelen kişi tabii ki Martin'di.

Lucas ona doğru dönüp ellerini ceplerine soktu. "Gerçek birer morluk istersen, her zaman buradayım. Sana yardım etmekten mutluluk duyarım."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırıp başımı öne eğdim.

"Ateşkes imzalamamış mıydık?" diye sordu Martin.

Lucas onu eliyle geçiştirip Nat'in yanına doğru yürürken sessizce homurdandı. "Rüyanda görürsün."

İkisi arasındaki bu saçma gerginlik canımı sıkıyor olsa bile eğlenmediğimi söyleyemezdim. Lucas'ın kendince sebepleri vardı, üstelik pek de haksız sayılmazdı. Martin'in benim hayatımdaki rolüne bir de kız kardeşinin flörtü rolü eklenmişti ve bu, Lucas gibi bir adam için yeterince tatsız bir durumdu.

"Eee..." dedim tüm dikkatleri üzerime çekerek. "Bizi bağlamayı düşünüyor musunuz?"

Bu durumdan hiç kimse memnun değildi ama yapılması gerekenler için harekete geçmeden çözüme ulaşmanın da mümkünatı yoktu. Üst üste yaşanan bunca şeyin bir tesadüf olmadığına inanıyordum hâlâ. Biri diğerini kovalarken hangi noktada patlak vereceğine dair en ufak fikrim yoktu.

Natalie ve Lucas oturduğumuz sandalyelere bizi sıkıca bağladıktan sonra bileklerimi oynatmayı denedim. Bu iplerden kurtulmak gerçekten zordu ancak çakının yardımıyla bunu yapmak benim için kolay olacaktı. Planın devamı da bu noktada başlıyordu.

Thomas adamlarıyla buraya ulaştıktan birkaç dakika sonra sokağın çeşitli yerlerine dağılmış Drew ve ekibi gelecekti. Titizlikle etraflarını kuşattığımızda planın büyük bir kısmı da tamamlanacaktı. Ek olarak binalara yerleştirdiğimiz tetikçiler her an hazır bekliyor olacaktı.

Lucas'ın kendi ekibi, benim adamlarımı yakalamış gibi silahlarıyla birlikte dışarıda duracaktı. Herkes planın en ince ayrıntısına sahipken sorun çıkma olasılığı çok düşüktü.

Bakışlarım depo girişinde adamlarına emir yağdıran Lucas'a kaydı. Emir verirken ve adamları ona tek kelime etmeden itaat ederken ortaya çıkan karanlık tarafı, benim yanımdayken gösterdiği yüzünden çok farklıydı. Kontrol manyağı görüntüsünün altında yatan adam kimsenin tahmin edemeyeceği kadar ürkütücüydü.

Lucas iki yönünü de dengeli kullandığı için bu konuda onu takdir etmem gerekiyordu.

"Herkes hazır. Siz de hazırsanız eğer hızlı bir şekilde videoyu çekip göndereceğim."

İfadesiz yüzü ve karanlık bakışları şu an o kadar baskındı ki, yaydığı enerjinin ne kadar ürkütücü olduğuna dair en ufak

bir fikri yoktu. Bu halini gördüğüm bir yer daha vardı. Davet sonrası araba patladığında ve yedi tane adamla dövüşmek zorunda kaldığımızda tanımıştım bu yüzünü. Kusursuz bir ölüm meleği gibi hareket etmiş, adamları tek tek indirirken soluğu kesilmemişti bile.

"Hazırız." Martin düşüncelerimin arasına sızdığında onu başımla onayladım. Baygın numarası yapıp çekilen bir fotoğrafa veya videoya ayak uydurmak bu planın en komik, aynı zamanda en basit kısmıydı.

Lucas videoyu çekip bizi yakaladığına ve bir an önce bulunduğumuz konuma gelmesi gerektiğine dair bir şeyler söyleyerek Thomas'a gönderdi. Birkaç dakika sonra Thomas'tan yola çıktığına dair bir mesaj gelmişti bile.

"Demek sevkiyatı buralarda yapıyorsunuz?"

Lucas dakikalar sonra konuşunca yüzüne baktım.

"Genelde, evet. Bunu zaten biliyorsun." Omuzlarımı silkmek istedim ama çok sıkı bağlanmıştım.

Lucas duyamadığım bir şeyler mırıldanarak deponun girişine gitti. Adamlarına birkaç talimat daha verdikten sonra geri döndü.

"Tahminime göre on dakika içerisinde burada olur."

"Benim yapmam gereken bir şey var mı?" Natalie'nin varlığını konuşana kadar unutmuştum. Bir hayalet gibi dolaşması bazen insanın içine tuhaf bir ürperti yayıyordu.

"Hayır, yok. Sen arka tarafa geç ve bekle. Ne olursa olsun oradan çıkma, Natalie. Anlaşıldı mı?"

Natalie bir an tereddüt edince Lucas ona taviz vermeyen bir bakış attı. Bu dakikadan sonra ağzından çıkan her şey Nat için bir emirden farksızdı. Arka odaya gitmeden önce Martin'e ve bana birazdan görüşeceğimizi söyleyerek veda eden Nat, Martin'in yanından geçerken ona tatlı tatlı gülümsemeyi ihmal etmemişti. Elbette bu durum sadece benim değil, Lucas'ın da gözünden kaçmamıştı.

Boş bakışları bir süre kız kardeşinin girdiği odanın kapısında takılıp kaldı, ardından tek kelime etmeden ve bize bir kez bile bakmadan deponun girişine doğru yürüdü.

Kendi kararlarım ve çıkmazlarımla öyle meşguldüm ki, Lucas'ınkileri fark etmek bir noktada göğsüme bir iğne gibi batmıştı. Büyük resme bakmak ayrı, onu görmek çok ayrıydı. Ve ben artık Lucas'ın büyük resmini en az kendiminki kadar net görüyordum.

Saatler gibi hissettiren on dakikanın ardından Lucas içeriye girdi.

"Başlıyoruz."

Başka bir şey söylemesine gerek yoktu. Herkes rolüne büründüğü sırada park edilen araba sesleri depoyu doldurdu.

Bu iş bittiğinde kendimi ödüllendireceğim.

Konuşmalar ve bazı emirler kulaklarıma dolarken önüme düşen buklelerin arasından girişe doğru kısa bir bakış attım. Lucas emin adımlarla bize doğru yürürken Thomas tıknaz, şişman bedeniyle ona yetişmeye çalışıyordu. Sanki onların sesiyle kendime geliyormuş gibi yaparak tıpkı bir sarhoş gibi başımı yana doğru yatırdım. Kirpiklerimin altından onlara bakarken Thomas'ın odaklanma sorunu yaşadığımı düşünmesi için birkaç sefer başımı iki yana salladım.

"Etkilendiğimi söylemeliyim, Lucas."

Lucas omuzlarını silkip yanımıza geldi ve Martin'in saçlarına sertçe asıldı. Öyle ki, Martin'in attığı çığlığın sahte olmadığına adım kadar emindim. *Pislik.* Bunu yapmasına aslında gerek yoktu ancak fırsatı değerlendireceğini tahmin etmeliydim.

"Fazla zor olmadı. Zaten birlikte çalıştığımızı düşünmelerini sağlamıştım, gerisi bir çorap söküğü gibi geldi." Boğazını temizleyip sesini biraz daha katılaştırdı. "Allenlar ve köpekleri bu şehre takmış durumda. Sokaklardan onları temizlemek elbette

zor olacaktı ama onların güvenini kazanmam gerekiyordu. Seni bile bu oyuna alet ettim. Fakat sonucunda biz kazanmış olduk."

Bu sözleri öyle bir profesyonellikle söylüyordu ki, hiçbir şey bilmesem ona inanırdım. Buz gibi bir ses, donuk bakışlar, ölüm vaat eden gözler... Hepsi silahının namlusuna doğru ilerleyen birer kurşun gibiydi.

"Aslında başta senden şüphelenmedim değil," dedi Thomas. "Bana bir tuzak kurabileceğinizi düşündüm. Ekibimle gelme sebebim buydu."

Etrafına bakındı. Şüphelerinin devam ettiğinin farkındaydım.

"Gördüğüm kadarıyla adamlarını da yakalamışsınız. Stephen'ın olanlardan haberi var mı?"

"Olacaktır," dedi Lucas umursamaz bir tavırla.

Bazı adamlarım olay çıkarır gibi hareketlendiğinde Lucas'ın adamlarından bir iki kişi onları birkaç darbeyle indirdi.

Thomas eğlenircesine etrafına baktıktan sonra güçlükle ayakta tuttuğu bedeniyle bana doğru yaklaştı. İki parmağıyla çenemi tutup kaldırdığında yüzüne tükürmemek için sertçe yutkundum.

"Ah, güzel Hera. Sonunun böyle olacağını bilmeliydin."

Hiçbir şey söylemeden, sanki kurtulmak istiyormuşum gibi çenemi parmaklarının arasından çektim. En büyük yeteneğim, bir yılanın sessizliğiyle hareket etmekti benim. Parmaklarımın arasındaki çakımın iplerle verdiği savaş neredeyse bitmek üzereydi ve bu lanet olası adam, bunu fark edemeyecek bir konumdaydı.

"Onu benim öldürmemi mi istersin, yoksa sen mi yapmak istersin, Lucas?"

Lucas bana doğru yaklaşıp elini omzuma koydu. "O tamamen bana ait." Sözleriyle birlikte dokunuşu tenimin altına işlerken içimde yanan ateşi bir volkana dönüştürüyordu. Patlamaya

öyle hazırdım ki, dokunduğum her yeri ve herkesi eritip yok etmek için can atıyordum.

Thomas, Martin'e doğru yöneldiği sırada çakıyla işim çoktan bitmişti. Ellerimdeki ip yere düşerken Lucas bir elini sandalyenin arkasına attı ve gövdeme bağlı düğümü tek bir hareketle çözdü.

Drew'un ve adamlarının arabası sokağa giriş yaptığında zamanlama kusursuzdu. Thomas sesleri fark edip arkasını döndüğünde olan biteni yavaş yavaş idrak eden yaşlı yüzü nefretle çarpıldı.

"Bu kadar kolay lokma olacağını bilseydim, seni çok daha önce bulurdum."

Thomas'ın herhangi bir şey söylemesine fırsat bırakmadan kafasının arkasına dirseğimi geçirdim. Şişman bedeni bir çuval gibi yere devrildiği sırada kapının önündeki sesler de çoğalmaya başlamıştı. Benim ve Lucas'ın içerideki ekibi depo girişinde sıralanırken göz ucuyla Martin'e baktım. Lucas onu da çoktan çözmüştü.

"Sandalyeye bağla," dedim Martin'e. "Onunla en son ilgileneceğim."

Martin başıyla onaylayıp Thomas'ın baygın bedenini çekiştirmeye başladı.

Lucas'ın yanımdaki varlığını hissettiğimde derin bir nefes aldım.

"İyi misin, Hera? Dışarı çıkmak zorunda değilsin. Adamların, Drew... hepimiz hazırız."

Yüzüne dik bir bakış attım. Ne istediğimi, ne yaptığımı ve en çok da kim olduğumu asla unutmasını istemiyordum.

"Bu senden çok benim meselem, Lucas. Karşımda duran herkesi ezmek, istediğim her şeye sahip olmak için yaşıyorum ben. Sana daha önce de söyledim, yaralarım kapanmayacak.

Eğer onların acısına kendimi bıraksaydım, bugün gördüğün kadın olarak karşında duruyor olmazdım."

Girişe doğru yürümeye başladığımda çakımı parmaklarımın arasında çevirirken diğer elimle silahımı belimden çıkardım.

"Olduğun kadına lafım yok, Hera. Ancak artık *yalnız* değilsin. Soluklanmak istediğinde durabilirsin. Bunu kabullenemediğini biliyorum ama yeni gerçeğimiz bu. Ben... baban ya da Martin'e benzemem. Sırf tek başına çok güçlüsün diye seni kurtların önüne gözüm kapalı atacak değilim. Bunu o güzel aklına yazsan, iyi edersin."

Yanımdan hızla geçip dışarı çıktı. Arkasından gözlerimi kısarak baktım. Bazen sinirimi öyle çok bozuyordu ki, o yakışıklı yüzünün ortasına bir delik açmak istiyordum.

Dışarı çıktığımızda bize neredeyse pek iş kalmamış gibi görünüyordu. Drew'un adamları çoktan herkesi indirmişti. Etrafı kolaçan ederken binalara yerleştirdiğimiz tetikçilerin konumlarını tekrar gözden geçirdim.

Drew'a doğru ilerlediğim sırada sokağa aniden dört tane *SUV* giriş yaptı. Arabaların plakalarına kısa bir bakış attım, hiçbiri bize ait değildi. Lucas'a baktım, başını iki yana sallayarak ona da ait olmadıklarını sözsüz bir şekilde dile getirdiğinde derin bir nefes aldım.

Siktir...

Arabaların hepsi park ederken bize ait araçların kapılarının arkasına geçip hızla siper aldık. Tetikçilerimin benden işaret beklediğini biliyordum. Araçlardan bir düzine insan inmeye başladığında delirmek üzereydim.

En öndeki *SUV*'den çok tanıdık bir yüzün inmesine hiç şaşırmamıştım. *Henry.* Thomas'ın adamı. Benim departmanın başında olduğunu düşündüğüm kişi. Nedense bu aptalın kendini riske atmayacağını, biz burada oyun oynarken bir köşede

oturup izleyeceğini düşünmüştüm. Thomas'a olan bağlılığı şaşırtıcıydı.

Henry arabadan inip kapının arkasından hepimize tek tek bakarken güldü. "İşin komik yanı..." dedi bir elini açık kapının camına yaslarken. "Thomas zeki bir adamdır. İşini şansa bırakmaz."

"Esas komik olan, sevgili Henry..." Yaptığı hareketi taklit edip cama doğru yaslandım. "Benim yaptığım işlerin şansla bir alakası olduğunu düşünmen." Lucas'ın sürücü tarafındaki kapının ardından gelen gülme sesi keyfimi biraz daha yerine getirmek için yeterliydi.

Elimi yukarı doğru kaldırıp parmaklarımı hafifçe kapattım. Dört tetikçim gerekli emri aldıktan sonra ortalığa artık sadece kaos hâkimdi. Henry'nin adamları tek tek yere yığılırken bir kısmı saklanmaya, bir kısmı ise korkusuz bir şekilde adamlarımıza saldırmaya devam ediyordu.

Gözün gözü görmediği bir ortamdı artık bu, eğer silahların susturucusu olmasaydı belki de San Francisco'nun en büyük güç savaşına şahit olabilirdi herkes. Gücün güçle çarpışması, her zaman büyük kayıplar vermeyi gerektirirdi.

Silahımı doğrultup görüş alanımdaki herkese seri bir şekilde sıkmaya başladığımda gözlerim Henry'yi aradı. Hâlâ o kapının arkasında olmadığına emindim ama nereye gittiğine dair en ufak fikrim yoktu. Bir tetikçim ya da adamlarımızdan biri tarafından öldürülmüş bile olabilirdi.

Kurşunumun bittiğini fark edip şarjörüme uzandım. Boşunu çıkarıp dolusunu silaha taktığım sırada sağ tarafımda hiç beklenmedik, ani bir acı hissettim. Kafamı çevirip önce belimin arkasındaki açılan yaraya, daha sonra onu yapan kişiye baktım.

Henry.

Demek buradaydı...

Dönüp yaralı bedenine, göğsündeki kurşun deliğinden oluk

oluk akan kana baktım. Bu haldeyken buraya nasıl gelmişti? Bunca adamın arasından sıyrılıp sürünerek karmaşadan mı yararlanmıştı?

Belimdeki acı giderek büyürken aynı zamanda şiddetle kan kaybetmeye başlamıştım. Yara derin değildi ama önemli bir damara denk gelmiş olma ihtimali çok yüksekti. Bir elimi yaraya bastırırken ölmek üzere olan Henry'e baktım. Çakımı parmaklarımın arasında çevirip yaşamın onları terk etmek üzere olduğu gözlerinden birine sapladım.

Onu son nefesine götüren şey artık bir kurşun değil, benim çakımdı.

Orospu çocuğu.

Acı dayanılmaz bir noktaya gelmeye başladığında ve adrenalin artık bedenimi terk ettiğinde elimi yaraya daha çok bastırdım. Kanamam şimdilik azdı ancak birazdan çoğalarak bilinç kaybı yaşamama sebep olacaktı.

Yere çöküp kapıya yaslanırken birkaç derin nefes aldım. Henry'nin ölü bedenine uzanırken acıyı görmezden gelip gömleğinin kenarını hızlıca yırttım. Kopardığım kumaş parçasını belime bağlarken gözlerimden yaşlar geliyordu.

Etrafımdaki sesler azalmaya başladığında kalan tüm gücümü kullanıp başımı kaldırmayı başardım. Bu piç kurusunun adamlarından geriye neredeyse kimse kalmamıştı.

Kalan son işimi halletmeden bayılamazdım. Sürünerek depoya doğru ilerlerken Lucas'ın nerede olduğunu göremiyordum. İçeri girdiğimde Martin hâlâ baygın olan Thomas'ın başındaydı. Beni yerde gördüğü anda adımı haykırarak yanıma geldi, kolunu sırtıma dolayıp bedenimi yavaşça kaldırdı.

"Lanet olsun!" Bakışları hızla vücuduma kaydı, belimdeki kandan ıslanmış gömleği gördüğü anda dudaklarından sayısız küfür döküldü. Ona yaranın çok derin olmadığını, normal bir kesiğe göre çok daha yavaş kan kaybettiğimi söyleyecek gü-

cüm yoktu. Bunun yerine kolunun altından çıkıp sarsak ama dengeli adımlarla Thomas'ın bağlı olduğu sandalyeye yürüdüm. Adrenalin tekrar devreye girerken beynim sinyali çoktan almıştı.

"Hera!" Elimi kaldırıp bana karışmaması için onu durdurdum. "Seni hemen eve götürmemiz lazım. Hemen!" Doktora gidemeyeceğimizi biliyordu. Bu tarz şeyleri genelde malikânenin mini hastanesinde hallediyorduk.

"Önce yapmam gereken bir şey var."

"Hay sikeyim! Hera, kan kaybediyorsun!"

Hiçbir şey söyleme gereği duymadan çakıyı parmaklarımın arasına kaydırdım. Henry'nin kanı hâlâ üzerindeydi. Dudaklarım çektiğim acıya rağmen ufak bir gülümsemeyle kıvrılırken Thomas'ın saçına asılıp boynunu gerdim ve boğazını boydan boya keserken yavaş yavaş kaybolan bilincimin son kırıntılarına tutundum.

Kanı yüzüme sıçradı, keyifli bir gülücük dudaklarıma yayıldığında daha fazla dayanamayarak kendimi yere bıraktım. Gözlerim hızla kapanırken son gördüğüm şey bana doğru koşan Lucas'tı.

Kucağımda Hera'nın baygın bedeni, ellerime bulaşan kanıyla arabamın arka koltuğunda otururken malikâneye çabucak ulaşmak için dualar ediyordum. Dualaların bir gücü varsa eğer, onlara en çok şimdi ihtiyacım vardı. Onu kanlar içinde yatarken gördüğüm anda dünyanın durduğunu, seslerin kaybolduğunu ve ne var ne yoksa yıkıma uğradığını hissetmiştim. Babam öldüğü zaman bile yaşamadığım korkunç bir deneyimdi bu.

"Natalie! Hızlan!" diye kükrediğimde Natalie sıçradı.

"Son hız gidiyorum, Lucas! Dikkatimi dağıtmayı kes!"

Hera'nın kanamasını durdurmak için baskı uygularken bir elimle yüzünü tutuyordum. Esmer teninin parlaklığı giderek soluyordu. Teni kan kaybından soğurken nabzı da yavaşlamaya başlamıştı. Eğer kesik çok daha derin olsaydı, orada ölebilirdi.

Derin bir nefes alıp yüzümü boynuna gömdüm. Soğuk tenini ısıtmak istercesine soluklarımı ona doğru üflüyordum.

"Eğer gidersen cehenneme kadar peşinden gelirim, prenses. Duyuyor musun? Benden kurtulamayacağını şimdiye kadar anlamış olman gerekiyordu."

Sesimi duyup duymadığını bilmiyordum. Benim gibi duyguların bize güç verebileceğine inanmayan bir adamı hayata döndüren kadın, şimdi benden o hayatı geri alamazdı.

Dudaklarımı boynundaki yarada gezdirdim. Uyandığında isterse benden nefret etmeye devam edebilirdi. Beni yolundan çekip bu kahrolası şehri istediği gibi yönetebilirdi. Yalnızca gözlerini açmasına ihtiyacım vardı. Dünyayı tüm çıplaklığıyla gören bu kadın, isterse onu tek bir kibritle yakabilirdi.

Malikânenin önüne geldiğimizde çoktan bir sağlık ekibi bizi bekliyordu. Araba durduğu anda hızla bir sedye getirdiler. Kapıyı açıp bir ölüden farksız bedenini ekip çalışanlarının kollarına bırakırken hiçbir şey yapamayacağımın farkındalığı bir tokat gibi yüzüme çarpmıştı.

Sedyeyi süren birkaç sağlık çalışanı hızla evin arkasına doğru ilerlemeye başladı. Orada ek bir bina olduğunu görmüştüm, anlaşılan bunun içindi.

Hera'nın peşinden gitmeden önce bakışlarım tıpkı bir bok çuvalı gibi öylece duran ve sadece sedyenin arkasından bakan babasına kaydı.

Stephen bana doğru döndüğünde hiç düşünmeden yüzüne sağlam bir yumruk attım. Güçlü ve yapılı bir adam olmasına rağ-

men düşmek üzereyken son anda dengesini bulmuştu. Yumruğun getirdiği şok ve öfkeyle bana bakarken yüzüne doğru bağırdım.

"Orospu çocuğunun tekisin, Allen!"

Bakışları öfkeyle dolarken herhangi bir şey yapmak yerine bana bakmaya devam etti. Onu şimdi öldürsem, hiçbir zaman pişmanlık duymayacağımı biliyordum.

"Görüyor musun? Kızını görüyor musun?" Elimle sedyenin gittiği tarafı işaret ettim. Bakışları o tarafa doğru kayarken omuzları çökmüştü.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp yakasına yapıştım. Kendime olan sinirimle ona olan öfkem aynı büyüklüğe sahipti. İkisi de bir kıyamet gibi içimde kopuyor; bu lanet günün yok olması, hatta silinip gitmesi için göğsümü yırtıyordu.

"Bunun bir sebebi de sensin! Ona doğru olanın bu olduğunu öğretip hiç düşünmeden bu bok çukuruna attığın için tüm bu yaşananlardaki en büyük suçlu sensin!"

Yüzüne tükürüp tuttuğum yakalarını sertçe bıraktım.

"Sen bir baba olmaya, özellikle de böyle bir kadının babası olmaya layık değilsin."

Boğazımın gerisinden acı bir kahkaha kaçtı.

"Kendi babamın acımasız bir adam olduğunu düşünürdüm. Seni gördükten sonra aslında çok daha huzurlu büyüdüğümü anladım." Ayaklarına doğru tekrar tükürüp midemi bulandıran yüzüne baktım. "Umarım en yakın zamanda geberip gidersin. Aldığın tek bir nefesi dahi hak etmiyorsun."

Hera'nın peşinden gitmeden önce son kez ona ve yüzü gözyaşlarıyla sırılsıklam olmuş annesine baktım. Bakışlarında yeşeren korkuyu, yaşadığı sessiz acıyı gördüğümde bütün gardım düştü. Bayan Allen bana doğru yaklaşıp bir elini koluma koydu. Bunu dengesini bulmak için yaptığını anlamıştım. Belki de aynı acıyı hissettiğimiz içindi. Bu yüzden herhangi bir şey

söylemeden koluma girmesine izin verdim ve beraber Hera'ya doğru yürümeye başladık.

~

Hera'nın olduğu odaya girmemiz yasaktı, bu yüzden kapının yanındaki duvara yaslanmış halde öylece bekliyorduk. Çaresizliği en çok hissettiren anlar bunlardı. Beklemek ve umut etmek birbirinin en samimi dostuydu anlaşılan.

Yerde oturup öylece kapıyı seyreden Bayan Allen'a baktım. Buzdan maskesinde artık birkaç tane delik açılmıştı ve aralarından gerçekliğin ağır yükü sızıyordu. Kızına sevgisini göstermeyen anne, şimdi kızı için tüm duvarlarını indirmişti. Onda, bana annemi hatırlatan çok fazla şey vardı.

Lanet olsun. Çarpık ailelerin eksik çocukları olarak büyümek böyle bir şey miydi?

Ellerimi saçlarımın arasından geçirip canım acıyana kadar çekiştirdim. Thomas'ı, Hera'nın hayatına karıştıran bendim. Benim önüme onu yem olarak atan kişi de babasıydı. Hiçbirimizin onu hak etmediğini biliyordum ama ben Stephen değildim. Sevmeyi de sevilmeyi de onunla öğrenecektim. Benim yeminim, ona dair en belirgin düşüncem buydu artık. Bu kadına gerçekten yaşadığını hissettirmeden ölmeyecektim.

Kapı aniden açıldığında doktorla göz göze geldik. Kapının aralığından gördüğüm tek şey yatağın ucuydu.

"Kızım ne durumda?"

Dönüp Charlotte'a, yani Bayan Allen'a baktım. Sesi titriyordu, kalkmak için yardıma ihtiyacı vardı. Uzanıp koluna girerek onu kaldırdım. Doktor bize gülümserken her şeyin yolunda olduğunu anlamıştım.

"İyi olacak. Kesik derin değil, böbreğe denk gelmemiş. Bazı kas ve doku yırtılmaları mevcut sadece. Önemli bir damarda patlama olduğu için çok fazla kan kaybetmiş, bilincini yitirmesinin sebebi bu. Kan takviyesini yaptık, şimdi tek yapmamız

gereken uyanmasını beklemek. Merak etmeyin, hiçbir hayati tehlikesi yok."

Kesiğin derin olmadığını bilmeme rağmen onu kaybetme düşüncesiyle savaşmış, suçlulukla beraber acı çekmiş ve bu acıdan nefret etmiştim.

"Onu görebilir miyim?" dedi Charlotte.

"Evet. Yarım saat içerisinde uyanacaktır. Dediğim gibi, kesik çok derin değil ancak kas ve dokulara zarar verdiği için çok fazla kan kaybetmesine sebep olmuş. Kendini toparlaması birkaç hafta alır. Gerekli ilaçları ve ağrı kesicileri göndereceğim. Hemşiresi de burada olacak. Herhangi bir durumda benimle o da, sizler de iletişime geçebilirsiniz."

Charlotte, teşekkürü andıran bir şeyler mırıldanarak odanın kapısına çekingen bir bakış attı. Doktor yanımızdan ayrıldıktan sonra Bayan Allen'ın yanına gidip koluna dokundum.

"İçeri girmelisiniz. Şu an bir *anne* ona en iyi gelecek şey. En azından bugünlük, annesi olmanıza ihtiyacı var."

Charlotte gözünden yağmur gibi inen yaşları silerken başını salladı.

"Onu her zaman çok sevdim," dedi buruk bir gülümsemeyle.

"Keşke bunu bana değil, ona söylemiş olsaydınız. Eksik kalmanın ne demek olduğunu çok iyi bilirim, Bayan Allen. Kimse kayıp bir çocuk olarak büyümek istemez."

Charlotte kapı koluna uzandı, içeri girmeden önce omzunun üzerinden puslu gözlerle bana baktı.

"Onu bırakma. Öleceğini bilsen bile."

Odanın içinde gözden kaybolup kapıyı arkasından kapatırken az önce oturduğu yere çöktüm. Sırtım soğuk duvarla buluştuğunda sessizliğimin ağırlığıyla ona cevap verdim. *Kaçarsa kovalayacağıma söz verdim, onu bırakmak bir yana tek bir adım öteye gitmesine bile izin vermeyeceğim.*

İnsan hayatının dönüm noktaları her zaman geleceğin öngörülemez tahminlerinden ibarettir. Benim dönüm noktam içeride yatan kadındı. Hayatıma hızla girmiş, bir fırtına gibi her şeyi oradan oraya savurmuş ve beni avuçlarının arasına almıştı. Üstelik yapmak istediği şeyin bu olduğunu bile bile ona izin vermiştim.

Başımı soğuk duvara dayadığım sırada, içinde bulunduğumuz küçük binanın kapısı yüksek sesle açıldı. Martin arkasında Nat ile içeri girdiğinde delirmiş gibi görünüyordu. Ne hissettiğini tahmin etmek zor değildi benim için... Hera herkesin hayatında büyük bir yere otururken kendi hayatını bir türlü hiçbir yere sığdıramamıştı.

Martin kapıya uzanmak üzereyken uzanıp kolunu yakaladım.

"Bayan Allen içeride."

"Umurumda değil." dediğinde bu sefer ayağa kalkıp önüne geçtim. O kalın kafası çalışmadığı zamanlarda bu adamın beynini patlatmak istiyordum.

Sıkılı dişlerinin arasından, "Bırak beni, Lucas," diye tısladı.

"Martin! O iyi, çok kan kaybetti ama hayati tehlikesi yok. Bırak, Charlotte en azından birkaç saatliğine annesi olsun. Ona izin ver."

Martin beni duvara doğru itip başını ellerinin arasına alarak yere çöktü.

"Onu koruyamadım. Sizi dinleyip orada kalmak yerine onu buraya getiren ben olmalıydım. Çocukluğumun en değerli parçasını kaybedersem, ben de kaybolurum."

Natalie yanına oturup ellerini tuttu.

"Senin suçun değildi."

Martin başını kaldırıp öfke, nefret ve daha pek çok duygunun yanan ateşiyle bana baktı. Beni suçluyordu, farkındaydım. Haksız olduğunu söylemek için her şeyimi verebilirdim ancak

değildi. Bu yüzden hiçbir şey söylemeden sadece yüzüne baktım.

"İçeride yatmasının sebeplerinden biri de sensin. Ona iyi gelmiyorsun, Morrison."

"Ona hiçbirimiz iyi gelmiyoruz." Sinirlenmemek için derin nefesler alırken yumruklarımı açıp kapattım. "Fakat bizi biz yapan hiçbir şeye isyan etmeyeceğim. Neden biliyor musun? Çünkü ben bencil bir adamım. O etrafımdayken dönüştüğüm adamı ve ben onun etrafındayken dönüştüğü kadını hiçbir şeye değişmeye niyetim yok. Bunu da o kalın kafana bir an önce soksan iyi edersin."

Nefes almaya ihtiyaç duyarak hızlı adımlarla kendimi dışarıya attım. Yoksa ya bir şeylere ya da kalın kafalı aptala zarar verecektim. Kışı tamamen kucaklayan havanın keskin soğuğu ciğerlerime dolduğunda başımı arkaya atıp usul usul soluklandım.

Zihnimdeki uğultuları susturmak için ihtiyacım olan tek şey onunla konuşmaktı ama önümüzdeki birkaç saat içerisinde bunun mümkün olmayacağını biliyordum. Bu yüzden bahçedeki büyük ağaçlardan birine doğru ilerleyip gövdesine yaslanarak oturdum. Herkes gittikten sonra, sadece ikimiz kaldığımızda görmeliydim onu.

Hayatım boyunca uğruna yemin ettiğim ne varsa gözden geçirirken aradan kaç saatin geçtiğine dair en ufak fikrim yoktu. Joe'dan gelen mesajlara dahi bakmamıştım, ki hepsi de önemli meselelerdi.

Küçük, beyaz binanın kapısı açıldı. Bakışlarımı o tarafa doğru çevirip ağacın gövdesinden destek alarak ayağa kalktım. Martin, yanında Nat ile birlikte bana doğru yürümeye başladığında şimdi çok daha sakin görünüyordu.

"O nasıl?"

Soruma karşı ikisi de gülümsedi. İyi olacağını bilmekle

buna kendi gözlerinizle şahit olmak iki farklı şeydi. Kimse hissetmek istediği şeyi sadece bilmekle yetinmezdi.

"Seni sordu," dedi Martin ensesini hafifçe kaşırken. "Onu beklediğini söyledim ve seni çağırmamı istedi. Başına açtığın işten dolayı kıçını tekmeleyemediği için sinirli olduğunu da iletmemi istedi."

İkimiz de birbirimize bir süre baktıktan sonra iki büyük aptal gibi gülmeye başladık. Hera'nın bu haldeyken bile sinir küpü olup hâlâ birilerinin kıçını tekmelemek istemesi inanılmazdı.

"Her zamanki Hera."

Martin başını salladı. "Kesinlikle öyle."

Derin bir nefes alıp Martin'in omzunu hafifçe sıktım ve içeriye doğru giderken Nat'e göz kulak olmasını söyledim. Kız kardeşimle olan ilişkisine karşı pek olumlu duygular beslemiyor olabilirdim ama onu canı pahasına koruyacağına da emindim.

Hera'nın kapısına geldiğimde elim bir süre havada asılı kaldı. Yapmam gereken çok basitti ama ben korkuyordum. Tepki vermesinden değil, tepkisiz kalmasından ve aramıza tekrar duvarlar örmesinden korkuyordum.

Derin bir nefes alıp tüm cesaretimi toplayarak içeri girdim. Odanın bu kadar ferah olması, malikânenin o boğucu görüntüsünden sonra şaşırtıcıydı. İçeride sadece bazı gerekli tıbbi malzemeler ve birkaç makine vardı. Ne olduklarını bilmiyordum.

Gözlerim Hera'nın yattığı yatağa doğru kaydı. Güzel tanrıçam, hafif oturur pozisyonda sağ tarafındaki camdan dışarıyı seyrediyordu.

"Kıçımı tekmelemek istediğine dair bir haber aldım," dedim ona doğru yaklaşırken. "Ancak bunun için biraz beklemen gerekecek, prenses."

Başını çevirip bana baktığında yüzümdeki tebessüm anında silindi. Esmer teninin solgunluğu, gözlerinin altındaki morluk-

lar ve bakışlarındaki boşluk mideme bir balyoz gibi inerken adımlarım aksadı.

"Beni bilirsin," dedi pürüzlü bir sesle. "Her türlü bir yolunu bulurum, sarışın."

Tenine dokunma ihtiyacıyla karıncalanan ellerime daha fazla işkence etmeden yatağın yanındaki sandalyeye oturdum ve ona doğru uzandım. Parmaklarım yüzüne değdiğinde başını avucumun içine doğru yaslayıp gözlerini kapattı. Bugüne kadar onu en savunmasız gördüğüm an buydu belki de. Bu güzel, korkusuz ve güçlü kadının sevilmeye, tapılmaya ihtiyacı vardı.

"Bunu tek bir bakışınla bile yapabilirsin, hareket etmene bile gerek yok."

Hera'nın dudakları hafifçe kıvrıldı. Parmağım yanağını okşarken iç çekip gözlerimin içine baktı.

Ölümüm olacaksın, Hera.

"Özür dilerim. Bugün burada yatıyorsan, bir diğer suçlusu da benim."

Hera başını şiddetle iki yana salladı. Yanağındaki elimi iki eliyle sıkıca tutup parmaklarımı sıktı.

"Ben o şirkete gelmeseydim, başıma bunlar gelmezdi. Bir şeyler için birilerini suçlamak, en başa dönüp her şeyin temeline inmekten farksız, sarışın. Bizi buraya getiren kendi hatalarımız. Hatalara duyduğumuz zaaf hatta. Bizim normal insanlar olmadığımızı unutuyor gibisin. Bir daha asla özür dileme çünkü ben olsam dilemezdim. Sana karşı tamamen kayıtsız olacağımdan değil, bize dair her şeyi olduğu gibi kabul ettiğim için."

Bu kadının beni şaşırtmayacağı tek bir gün olacak mıydı? Hiç kimse yaralarıyla bu kadar kusursuz görünemezdi. Göğsümün ortasında büyüyen tüm o duyguların, benim için tek bir anlamı vardı ve o da bu kadının bakışlarında saklıydı.

"Şimdi, bugün yaşanan onca şeyden sonra sanırım tek bir isteğim var," dedi az öncekinden biraz daha net ve canlı bir sesle.

"Ne istersen, prenses."

"Öp beni, sarışın. Öp ki gerçek olduğumuzu bileyim."

"Gerçeğiz, Hera. Ve sana bunu her gün, her saat, her dakika kanıtlayacağım. Benden bıksan dahi bunu unutmaman için rüyalarına bile musallat olacağım."

Son kelimelerim dudaklarının üzerinde son buldu ve onu, tıpkı benden istediği gibi bize dair her şeye inandıracak kusursuz bir öpücükle esir aldım.

BÖLÜM 18
ÖLÜM BİZDEN KORKSUN

HERA

Yaralanmamın üzerinden iki gün geçmişti, bugün günlerden salıydı. Öğleden sonra Martin ve Nat'in New York için yola çıkması gerekiyordu. İyileşme sürecimde gitmek istemediklerini söylemelerine rağmen bu işin beklemeyeceğini, bir an önce elimize geçen her şeyi kullanmamız gerektiğini söylemiştim. Zaten bıçak çok derine girmediği için ağrılarım yok denecek kadar azdı ve malikânenin içinde rahatça yürüyebiliyordum. Sadece kanama olmaması için fazla zorlamamam, kendimi yormamam gerekiyordu. Bu yüzden yola çıkmamaları için tek bir neden dahi yoktu, zaten olsa bile kabul edecek değildim.

Lucas, malikânedeki ofisimde oturduğumuz sırada kendi işlerini halletmek için bazı görüşmeler yaparken ben de Alyssa'dan haber bekliyordum. Jetin iniş pistindeki tüm güvenlik önlemlerinin sağlandığından emin olmadan yola çıkmalarına izin veremezdim.

Telefonum çalıp ekranda Alyssa'nın ismi belirdiğinde hiç beklemeden cevapladım.

"Alyssa, son durum nedir?"

"Hera..." Sesi gergindi. "Bilmeniz gereken önemli bir şey var."

Oturduğum yerden hızla kalktım. Ani hareketimle dikişlerime giren sancı yüzümü buruşturmama sebep olmuştu. Lucas birkaç büyük adımda yanıma gelip kolunu etrafıma doladı.

"Seni dinliyorum."

Alyssa hattın diğer ucunda sıkıntıyla iç çekti. Bu sırada telefonu masaya bırakıp sesini hoparlöre aldım. "Bize konuştuğumuz gün gönderdiğin adrese, James kendi ekibinden birilerini yollamıştı. Ekibin söylediğine göre evin bir odası tamamen senin ve Lucas'ın fotoğraflarıyla doluymuş. Diğer odaların hepsinin sıradan bir yaşam alanından farksız olduğunu söylediler." Durup nefesini verdi. "Hepsinin fotoğrafları elimizde var. Ayrıca evin sahibi İtalyan restoranı işleten genç bir kadın. James'in adamı evde kimin yaşadığını sorduğunda kısa boylu, kumral bir adamın aylar önce evi kiraladığını söylemiş. Sam'in fotoğrafını gördüğünde de o olduğunu onaylamış. Ayda bir ya da iki defa gelip gittiğini de öğrendik kadından."

Kendi kendime başımı salladım. Lucas'ın merak dolu bakışları beni delip geçerken tekrar sandalyeme oturmam için yardım etti. Geçip karşıma oturduğunda ona gülümsedim.

"Güzel, o zaman bulduğunuz her şeyin veri tabanını Nat rahatlıkla araştırabilir. Sam oraya bizim geleceğimizi düşünüyor, açık verip harekete geçmesi için mükemmel bir fırsat yakaladık."

"Hera, sorun da burada. Sizinkilerin gelmesinin artık pek bir önemi olduğunu düşünmüyorum çünkü ev bugün yanmış... Üstelik bu sabah. Elimizdeki tek şey artık günler önce edindiğimiz bilgilerin olduğu dosya. Öğrendiğimize göre ev sahibi kadın da öldürülmüş. Yani sanırım aradığınız açığa çok daha erken ulaştınız. Sizin bugün geleceğinizi düşündükleri için taze bir hoş geldin sürprizi yapmak istediklerini de söyleyebiliriz..." dedi trajikomik bir kahkahayla birlikte.

Alyssa'nın ağzından çıkan her kelimenin ardından, kısa bir şaşkınlık anının içine hapsoldum. Bakışlarım tekrar Lucas'ınkileri bulduğunda beynindeki çarkların döndüğünü görebiliyordum.

"Her şey için teşekkür ederim, Alyssa. Lütfen James'e selamlarımı ilet."

"Her zaman, Hera. Lütfen dikkatli olun. Ne zaman istersen yardıma hazırız."

Telefonun kesildiğini belirten o ses odayı doldurduğunda, Lucas ile bir süre sadece bakıştık. Sessizlik içinde o kadar kelime söyledik ki birbirimize, bu saatten sonra hiçbir şeyin geri dönüşü olmayacağını biliyorduk. Ben ona artık harekete geçmemiz gerektiğini söyledim, o da kısık bakışlarıyla bana katıldığını. Ben ona şimdi yapmamız gerektiğini söyledim, o da bana haklı olduğumu. Kelimelere gerek yoktu bu yüzden. Buradan sonra hiçbir şeyin dönüşü olmayacağını ikimiz de çok iyi biliyorduk.

1 hafta sonra...

Hera'nın arkadaşıyla yaptığımız konuşmadan sonra tüm haftayı plan yaparak geçirmiştik. Martin ve Joe, Sam'i yakalamış; sevkiyat depolarından birinde konuşması için bir hafta boyunca işkence etmişti. Ancak pislik herifin ağzını bıçak açmıyordu.

Depoya kapatıldığı gün o sik kafalıyı konuşturmak için kendim gitmek istediğimde Hera bana engel olmuş, eğer onsuz gidersem beni çıplak elleriyle boğmakla tehdit etmişti. Diğer yandan yarası henüz iki günlükken onu böyle bir şeyin içine atmamın imkânı yoktu. Ben de eğer beklemeyi kabul etmezse, onu çıplak elle boğmaktan çekinmeyeceğimi söyleyerek tehdit

etmiştim. Pes edip inatlaşmayı bıraktığında bir ateşkes ilan etmiştik, böylece bir hafta boyunca konuşturma görevini Martin ve Joe devralmıştı.

Bu sabah erkenden tüm şirket işlerini halledip Hera'nın pansumanını da yaptıktan sonra hızlıca yola koyulmuştuk. Yarım saatlik bir yolculuğun ardından arabadan inip karşımızdaki eski binaya baktık.

Birlikte binanın girişindeki adamlarımıza selam verip beklemeden içeriye adım attık. Hayatım boyunca çok fazla pisliğin içinde bulunmuş, birçoğuyla da iş yapmak zorunda kalmıştım ancak burası hepsini ikiye katlayacak bir seviyedeydi. Etraftaki kir, pas ve pisliğin ağır kokusu küflenen duvarlarla birlikte deponun ölümcül bir yere dönüşmesine sebep oluyordu. Zemindeki fare pisliklerini saymıyordum bile.

"Burada daha önce hiç sevkiyat yaptınız mı?"

Hera etrafı incelerken başını iki yana salladı. Yüzü aldığı koku yüzünden buruşurken sessizce güldüm.

"En eski depolarımızdan biri ama burayı daha önce hiç kullanmadık."

Girişin biraz ilerisindeki demir kapı açıldı ve Martin dışarı çıkıp bizi başıyla selamladı.

"Todo es como usted desea, mi reina.*"

"*Gracias, guapo.***"

Gözlerimi devirmekten kendimi alamadım. Bu aptal dili öğrenmek için kaç ay uğraşmam gerekiyorsa, şu işler biter bitmez bunu yapacaktım.

"Ortak bir dile ne dersiniz?" Tek kaşımı kaldırıp ikisine şöyle bir bakış attım.

Hera bana yalancı bir tatlılıkla gülümsedi. "Alışkanlık."

Onu şöyle bir süzerken aslan yelesini andıran kıvırcık saçlarına, her zamanki siyah deri ceketine ve yakasından göğüsle-

* (İsp.) Her şey istediğin gibi oldu, kraliçem. (e.n.)

** (İsp.) Teşekkürler, yakışıklı. (e.n.)

rinin bir kısmını görebildiğim tişörtüne baktım. Bir hafta önce yaralanan bir kadından çok uzaktı bu görüntüsü.

Yüzüne doğru eğilip aynı sahte tatlılıkla gülümsedim. "Alışkanlıklar değişir, prenses. Senin yeni alışkanlığın da benim."

Deponun kapısına uzandığımda arkamdan söylendi.

"Sen gerçekten ukala bir piçsin."

Evinin spor salonunda yaptığımız antrenmanın hatıraları zihnime üşüştüğünde sırıttım. O zamandan bu yana değişen şeyleri düşündüğümde şaşkınlığım hâlâ beni ele geçiriyordu. Bu şehirden söküp atmak istediğim kadını artık kalbimden bile söküp atamazdım.

"Sen de gerçekten ağzı bozuk bir cadısın."

Gülerek kapıyı açtım, girişteki küf kokusunun çok daha yoğun bir hali burnumu sızlattı.

Sam, artık paslanmaktan rengi dahi yok olmuş bir sandalyede oturuyordu. Elleri önündeki masaya düz duracak şekilde kelepçelenmişti. Yarı baygın yarı uyanık gibi görüyordu, bir haftadır önüne konan neredeyse hiçbir şeyi yemediğine emindim.

Masaya yaklaşıp karşısında duran iki sandalyeden birini çekip oturdum. Yakından daha berbat görünüyordu. Takım elbisesi pislikten renk değiştirmiş, aldığı darbelerden dolayı giydiği beyaz gömlek kırmızıya dönmüştü. Hera tam arkamda belirip elini omzuma koyduğunda sırtımı dikleştirdim.

"Tahminimden daha çok hırpalanmış."

"Martin'in canı sıkılmış anlaşılan," dedi Hera eğlenen bir tonda.

"Evet, konuşmadığı için günlerim çok sıkıcı geçiyordu. Joe ile dönüşümlü olarak can sıkıntımızı atmış olabiliriz."

Başımı çevirip kapıdaki Martin'e baktım.

"İstiyorsan artık gidebilirsin. Nat'in yanında olman benim için önemli."

Martin gülümsemesini saklamak için başını eğdi.

Hayır, sırf kardeşime iyi geldiği için varlığına alışmayı kesinlikle düşünmüyordum.

"Hera isterse elbette giderim," dedi yine de onay almak için.

Hera başını salladı. "İki adamımızı bana bırak. Kapıda nöbet tutsunlar. Sen çıkabilirsin, Martin."

Martin başka bir şey söylemeden arkasını dönüp uzaklaştı. Giderken hâlâ bir aptal gibi gülüyordu.

Kapı arkasından kapandıktan sonra Sam'i bir süre daha inceledik. Masanın üzerinde duran bir kova suya kısa bir bakış attığımda Hera başını salladı.

"Bu zevki sana bırakıyorum, sarışın."

Benim için gerçekten de bir zevk olacağını çok iyi biliyordu. Üzerimdeki kot ceketi çıkarıp kenara fırlattım. Parmaklarımı çıtlattıktan sonra boyun kaslarımı esnettim. Suya uzanıp Sam'in yüzüne çarptığımda gözleri hızla açıldı. Yarı uykulu hali onu terk ederken öksürmeye başladı. Ciğerlerinin sürtünme sesini neredeyse duyabiliyordum. Ağzında toplanan kanı yere doğru tükürüp derin bir nefes aldı. Görüşü odağını kazanırken sağ gözü şiştiği için açılmayı reddediyordu. En sonunda bizi fark edip oturduğu yerden kalkabilecekmiş gibi öne doğru atılmaya kalktı.

"İkinizi de öldüreceğim." Sesi de en az görüntüsü kadar berbattı.

Hera'yla birbirimize baktık, ikimiz de kahkahalarla gülerken Sam küfürler yağdırmaya devam ediyordu.

"Bizi öldürecekmiş, Lucas. Duydun mu?"

Kahkahalarımın arasında başımı salladım. "Bırakalım da hayal kursun, güzelim. Ölüm korkumuz yok, Sam. Ölüm bizden korksun."

"Güzelim mi?" dedi ikimizin arasında bakışları gidip gelirken.

Ona doğru eğildim. "Bir sorun mu var?"

Başını iki yana sallarken kıkırdadı. Ciğerleri daha fazla ses çıkarmasına engel oluyordu.

"Patron buna sevinecek." Bu kelimeleri öyle büyük bir inançla söylemişti ki odadaki havanın pisliği sanki biraz daha yoğunlaşmış, iğrenç bir gerginliğe dönüşmüştü.

Kaşlarımı çattım. Sinirlerim elektrik telleri gibi gerilirken söylediği şeyin altındaki anlam tüylerimi diken diken etti. Hera'nın omzumdaki eli biraz daha sıkılaşırken onu sakinleştirmek için parmaklarına dokundum.

"Ne demek buna sevinecek?" dedim sıktığım dişlerimin arasından.

Sam pis pis güldüğünde daha fazla kendimi tutamayarak çenesine yumruk attım. Darbenin ağırlığıyla başı arkaya savrulurken bir kez daha kan tükürdü.

"Yumrukların hiçbir işe yaramadığını o iki pislik size söylemedi mi?"

Sakinleşmek için derin bir nefes aldım. "Sana acıyorum, biliyor musun? Çok daha fazlası olabilecekken bir hiçe dönüşmen biraz trajikomik. Bunca zaman arkamdan iş çevirdiğini fark etmemek benim hatam, kabul ediyorum. Ancak bunun gerçekten elinde patlamayacağını düşünmen ise senin aptallığın. Üstelik ölümüne üzülecek hiç kimse yokken."

Sam tekrar küfretmeye başladığında başımı çevirip dakikalardır sessizlik içinde olan Hera'ya baktım. Tüm dikkatiyle Sam'e odaklanmıştı, yüzündeki boş ifadeden ne düşündüğünü okumak imkânsızdı. Birden sandalyesini yere düşürecek kadar seri bir hareketle ayağa kalktı. Bilekliğini masaya sertçe vurup çakısını ellerinin arasına aldıktan sonra hiç düşünmeden Sam'e doğru eğildi ve sağ elinin serçeparmağını tek bir darbeyle kesti.

Sam acıyla bağırırken ve kesilen parmağı yere savrulup işe yaramaz bir et parçasına dönüşürken derin bir kahkaha attım.

İşte benim kadınım.

"Gördüğüm kadarıyla ellerinde dokuz parmağın daha var, Sam," dedi Hera kanıyla bulanmış eline bakarken. "Konuşmak ister misin, yoksa ben tek tek hepsini uzuvlarından ayırayım mı? Bahsettiğin diğer iki refakatçın işin sadece fragmanıydı. Bu zevki başka kimseye bırakamazdım."

Yanına gidip boğazını tuttu, tırnaklarını etine geçirirken yüzüne doğru eğildi.

"Üstelik parmakların dışında kesilmeye uygun birçok uzvun da var."

Etraf kana bulanmaya devam ederken Hera dönüp bana baktı.

"Hayalarını kesme işini sen halledersin diye düşünüyorum. Bu aktiviteden ne kadar zevk aldığını bildiğim için hiç karışmayacağım, söz."

Gülerek yerimden kalktım. Masanın altındaki kovada duran bezlerden birini alıp Sam'in kesilen eline sardım. Kan kaybından ölmesi şu an hiçbir işimize yaramazdı.

Bok herif küfürler savurup tükürükler saçarken acıdan kendini kaybetmek üzereydi.

"Kan kaybından ölmeni istemeyiz." Hera'yla göz göze geldik. "Henüz." Gülümsedim. "Öyle değil mi, prenses?"

Hera'nın yüzü bir anlığınaa buruşurken boğazını temizledi. "Ah, kesinlikle. Hem sana haberlerim var, Sam!"

Yarasının acıdığını anladığımda ona doğru uzanmamak için kendimi tuttum. Şu an sırası değildi ve bunu ikimiz de biliyorduk.

Hera hızlıca toparlandı, deri ceketini çıkarıp benimkinin üzerine fırlattı. Ellerini masaya dayayıp öne doğru eğildiğinde Sam'in gözleri dekoltesinden tatlı bir manzara sunan göğüslerine kaydı. Beynimin içinde şimşekler çakarken Sam'in kafasını tutup geriye doğru eğdim.

"Gözlerini yerinde tutsan iyi edersin."

Pis bakışlarını tekrar Hera'ya çevirdi. "Manzara güzel olmasaymış."

Sikerler.

Ensesine dirseğimi öyle şiddetli geçirdim ki, neredeyse boynu kırılacaktı.

"Lucas!"

Hera başını iki yana sallayarak bana keskin bir bakış attı.

"Şu an sırası mı?"

"İnan bana, güzelim. Hem de tam sırası."

Sam aldığı darbenin acısıyla inlemeye devam ederken ben de tekrar eski yerime geçtim. Eline sardığım beze baskı uygulayıp kanamayı yavaşlatmaya çalışıyordum.

"Bu aptalca kararları alırken bu duruma geleceğini hiç düşünmemen gerçekten üzücü."

Omuzlarını silkti. "Arkandan çevirdiğim işler sayesinde, daha doğrusu patronum sayesinde kendine göre bir kadın buldun. Bana teşekkür etmelisin."

Bunu ikinci kez söylüyordu.

Hera sert bir nefes verip çakısını parmaklarının arasında çevirdi.

"Tek bir soru soracağız, Sam. Klişe aksiyon filmlerinde, polisiyelerde ve gerilimlerde bu soruyla fazlasıyla karşılaşmışsındır."

Sam anlamayarak yüzümüze baktı. Gözlerimi devirdim.

"Kimin için çalışıyorsun?" dedim doğrudan yüzüne bakarken.

Sam boş bakışlarını ikimizin arasında gezdirdi.

"Gerçekten söyleyeceğimi mi düşünüyorsunuz?"

Hera elime uzanıp bezi çekti ve kesik parmağından görünen kemiğe şöyle bir baktı. Kanama tekrar başladığında bezi geri kapatıp çakısını üzerine bastırdı.

"Kalan dokuz parmağını, işe yaramaz sikini ve daha birçok uzvunu kaybetmek istemiyorsan, evet."

Sam söylediklerini reddeder gibi başını iki yana salladı.

"Benim için geleceklerdir."

Sabrımın sınırındaydım ve gerçekten kendimi kaybetme-

mek için tüm irademi kullanıyordum. "Sam, son şansın," dedim ciddiyetimi vurgulayarak.

"Umurumda bile değil."

Hera bir saniye daha beklemeden çakısını kaldırıp Sam'in iki parmağını daha kesti. Yüzükparmağıyla ortaparmağı şimdi diğerinin yanına doğru uçmuş, tıpkı onun gibi basit birer et parçasına dönüşmüştü.

Kanaması o kadar yoğundu ki, neredeyse her yerimiz kırmızıya boyanmıştı. Yan gözle Hera'ya baktım. Yüzüne ve ellerine sıçrayan kanla hem kusursuz hem de cehennemden fırlayıp gelmiş bir ölüm meleği gibi görünüyordu.

"Bana öyle bakmayı kes, hiç sırası değil," dedi bakışlarımın yoğunluğunu hissederek.

Dudaklarımı yalayıp sıyırttım. "Olabilir. Ama sen gel de gözlerime söz geçir."

Sam'in çığlıkları arasında yaptığımız bu konuşmaya ve içinde bulunduğumuz duruma rağmen olağanüstü derecede rahattık. Sadece bu absürd durum bile ikimizin de istediğimiz an ne kadar ruhsuz olabileceğini gösteriyordu.

Biz *yanlış* insanlar, hatta kitaplardaki o kötü karakterlerden olabilirdik. Ancak kötülük de tıpkı güzellik gibi göreceliydi, ona hangi gözle baktığınıza ve bunu normal karşılamanızı sağlayacak ne yaşadığınıza göre değişirdi.

Hera, sağ elinde hiç parmak bırakmadığında Sam artık bayılmak üzereydi. Yeni bir bez alıp eline bastırdım.

Çenesini kavradım. "Konuş artık, sikik herif."

"Söylersem yaşayacak mıyım?"

"Aptal ömrünün sonuna geldin, Sam. Ya işkence çekerek öleceksin ya da işe yaramaz beynine sıkılan tek bir kurşunla. Seçim tamamen sana ait. Sence seni kurtarmak istese, şimdiye kadar bunu yapmaz mıydı? Bir haftadır yoksun. Onu çok iyi

tanıdığına göre az çok başına ne geldiğini fark etmemiş midir? Onun için aptal bir oyuncaktan fazlası değilsin."

Sam bir süre daha bekledi. Nefesleri ağırlaşırken bilinci neredeyse kapanmak üzereydi. Acıya dayanamadığı için ölmeyi dilediğini biliyordum. Sam gibi adamlar cesaretini boş lafların arkasına saklardı. Fakat kararını verdiğini ve konuşacağını anladığımda ona doğru eğildim.

"Adı Y..."

Sam'in cümlesi bir patlama sesiyle bölünürken altımızdaki zemin sarsıldı. Düşmek üzereyken Hera'yı yakaladım ve kendimi ona siper edip bekledim. Patlama bulunduğumuz kısma ulaşmadığına göre girişe yakın bir yerde gerçekleşmişti.

Dönüp bilincini kaybeden Sam'e baktım. Ardından hiç beklemeden kapıya doğru ilerleyip patlamadan toza dumana bulanmış deponun girişine doğru koşmaya başladık.

"Sam'in yanına dön," dedi bana bağırarak.

"Yaralısın, Hera! Seni yalnız bırakacağımı düşünüyorsan kafayı yemişsin demektir. Ayrıca Sam bağlı!"

"Lanet olası, yürü o zaman!"

Ön duvarlar ve binaya girişi sağlayan garaj kapısı tamamen parçalanmıştı. Her yer toz duman içindeydi, bir şeyleri ya da birilerini görmek neredeyse imkânsızdı.

Biraz daha ilerleyip havanın daha temiz olduğu kısma doğru yürürken ilerideki hareketliliği görünce durduk. Tozlar yavaş yavaş kaybolurken içeriye en az benim kadar uzun, siyahi bir adam girdi. Arkasında dört kişi daha vardı ve siyahi adam, yanında bir kadını sürüklüyordu. Önümüzdeki toz bulutundan dolayı öksürüklerle bedenimiz sarsılırken Hera, ben ve diğer iki adamımız silahlarımıza uzandık. Hera'yı arkama alırken yarasının olduğu tarafa baktım. Herhangi bir kanama yoktu ama bu olmayacağı anlamına da gelmiyordu.

Siyahi adam yaklaştıkça yanındaki kadının yüzü biraz daha

netleşti. Onu kesinlikle bir yerden tanıyordum. Hatta... Hera da tanıyordu. Hem de benden çok daha iyi tanıdığına emindim.

Sophia. Yıllardır Allenların yanında çalışan, Hera'yı ve kız kardeşini büyüten, aynı zamanda ailenin en sadık dostlarından biriydi bu kadın. Allenların malikânesine gittiğimde Hera'ya sıkıca sarılmış, kapıdaki samimi tavırlarıyla dikkatimi çekmişti. Tatlı, eğlenceli biri olduğunu düşünüyordum. *Düşünmüştüm.*

Tahmin ettiğim tepkisini görmek için omzumun üzerinden Hera'ya baktım. Kocaman açılmış gözleri Sophia'ya öyle odaklanmıştı ki, yaşadığı şoku ve hissettiği o lanet olası duyguyu iliklerime kadar hissediyordum. Beyninin içinde yanan ikaz ışıklarını, karşısındaki manzaranın onda bıraktığı etkiyi net bir gerçeklikle görebiliyordum.

İhanet.

Hera'nın bakışları yavaşça bana doğru döndü. Gözlerindeki kırgınlık parıltısı nefrete, hatta kine dönüşürken kendini kaybetmemesi, en azından ortamı idare edebileceğimiz kadar kendine hâkim olması için sessiz bir dua ettim.

Lanet olsun. Allenlardan bilgi sızdıran ve son zamanlarda yaşanan birçok olaya sebep olan kişilerden biri de bu kadındı. Hera'nın didik didik aradığı kişi oydu. Kadının bakışlarından, duruşundan ve suratındaki suçluluk ifadesinden her şey açık bir kitap gibi okunuyordu.

Casus Sophia'ydı ve tıpkı Sam gibi ortak düşmanımıza çalışıyordu.

BÖLÜM 19
AÇIĞA ÇIKAN SIRLAR

HERA

Başımı öne doğru eğdim. Ellerim, az önce neredeyse öldürmek üzere olduğum adamın kanıyla kaplıydı.

Kan.

Kendimi bildim bileli, her şeyden daha çok samimi olduğum o kelime. Bana kırmızının gücünü, yüceliğini ve ne kadar ürkütücü olabileceğini hatırlatan kelime.

Kan dökmek. Belki de yaptığım en iyi şey.

Kan bağı. Bizi ailemize bağlayan en gerçek şey.

Güven. Bizi ipin ucunda yürüten en korkunç şey.

İhanet. Güven kelimesinin beş para etmediğini kanıtlayan en acı verici şey.

Gözlerimin önünde yanan kırmızı ışıklar o kadar baskındı ki, neredeyse ellerimdeki kan kadar kırmızıya boyanmıştı.

Etrafımdaki çatışma seslerinin durduğunu ve beni arkaya doğru sürükleyen Lucas'ı fark ettiğimde az önce gelen adamlardan çoğunun ölmüş olduğunu idrak ettim. Geriye sadece siyahi adamla o kadın, yani Sophia kalmıştı.

Ne kadar süredir böyle donup kalmış haldeydim?

Zaman algıma ne olmuştu?

Gözlerimi kırpıştırıp etrafı daha net görmeye başladım.

Lucas tam karşımda duruyordu. Bakışlarındaki korku ve tedirginlik sadece benim içindi. Söylediği şeyin ne olduğunu anlamak için dudaklarına baktım. "Her şey yoluna girecek" diyordu bana. Hayır. Girmeyecekti.

Hiçbir şey yoluna girmeyecekti.

Yüzümü buruşturup başımı inkârla iki yana salladım.

"Hera..." Sesi tekrar kulaklarıma doldu.

Bana yaklaşmak istediğinde elimi kaldırıp onu durdurdum.

Elimi kaldırdım. "Dur, lütfen. Lucas..."

Başını iki yana sallayıp kollarımı kavradı. "Beni itme."

Yalvaran bakışlarına sakin bir kararlılıkla karşılık verdim.

"Şimdi değil. Şu an değil. Lucas... Nefes alıp kendimi dinlemeye ihtiyacım var."

Adamlarıma döndüm. "Onları içerideki pisliğin yanına bağlayın. Ayrıca Martin'e de haber verin. Hemen gelsin."

Harabeye dönmüş deponun çıkışına doğru yürüdüm. Lucas'ın elini tekrar kolumda hissedince ani bir öfkeyle ona döndüm. Kolunu çevirip sırtına doğru kıvırdığımda Lucas hiçbir güç gösterisinde bulunmadı.

"Sana şu an değil dedim, Lucas. Bırak yalnız kalayım."

"Benimle yalnız kal, prenses. Sessizliğine bile razıyım."

Kolunu bırakıp birkaç adım uzaklaştım. Lanet olası, ısrarla peşimden geleceğini biliyordum. Kaçarsan kovalarım demişti sonuçta. Ne durumda olduğumun, neyden kaçtığımın pek bir önemi yoktu onun için.

Kapının önüne çıkıp caddeye doğru yürürken sakin adımlarının peşimden geldiğini hissettim. Sokağın ilerisinde dar bir köşe bulduğumda temiz havayı ciğerlerime çekerek kaldırıma oturdum. Lucas birkaç adım ötemde durup arkasındaki duvara yaslandı.

Uzun dakikalar, belki de saatler boyunca orada oturdum. İhanetin en kötülerinden birini tatmak, bende hiç kapanmayacak bir yara daha açmıştı. Beni öz ailemden çok sevdiğini düşündüğüm kadının bir hiç olduğunu, onun gözünde ihanet edilebilecek kadar kimsesiz olduğumu öğrenmek tarifsiz bir acının göğsümün ortasında kök salmasına sebep olmuştu.

Neden sorusu zihnimin içinde binlerce kez yanıp sönerken boğazıma oturan yumru biraz daha büyüdü.

Ancak olan olmuştu. Yaşadığım hayatın içindeki en öngörülebilir duyguydu aslında ihanet. Onunla çok fazla tanışamamış olmam ise tamamen benim şansımdı.

Güneş yavaş yavaş yerini karanlığa bırakırken oturduğum kaldırımdan kalktım. Lucas aynı sessiz adımlarla beni takip ederken hiç acele etmeden yürümeye başladım.

Depoya geldiğimizde yaşadığım duygu çöküntüsü neredeyse tamamen yok olmuştu. Artık aklımdaki soruları sormaya ve intikam için bağıran tüm hücrelerime istediklerini vermeye hazırdım.

Martin geldiğimi görüp bana doğru yaklaştı. İki eliyle kollarımı tuttuğunda temasından uzaklaşmak için geriye doğru bir adım attım. Bakışlarım odanın içinde dolaşırken kaşlarım çatıldı.

"Sam nerede?"

Martin tedirgin bakışlarla beni süzdü.

"Malikâneye gönderdim. Geldiğimde kan kaybından ölmek üzereydi. Ölüyken işimize yaramaz."

Gözlerim saatler önce Sam'in bağlı olduğu yerdeki Sophia ve siyahi adama kaydı. İkisi de baygındı, başlarına gelecekler-den habersiz çektikleri son uykuydu belki de bu.

"Onları uyandırın," dedim tok bir sesle.

Adamlarım onlara yaklaşırken sessizlik içinde beni izleyen Lucas'ın yanına gittim. Bakışları benden bir saniye bile ayrılmadı.

"Küs müyüz?"

Dudaklarında tatlı bir tebessüm oluştu. Küsmemişti, artık ifadesinden ne hissettiğini anlayabilecek kadar onu tanıyordum. Rahatlayarak derin bir nefes aldım. Bu kadar dikenime ve o dikenleri her defasında ona batırmama rağmen çekip gider diye ödüm kopuyordu. Buna asla dayanamazdım.

Bana doğru uzattığı elini tutup ona yaklaştım. Kollarımı beline doladığımda başımın tepesine bir öpücük kondurdu.

"Ben böyleyim, Lucas. Ne yaparsan yap, değişmeyeceğim."

Hafifçe geri çekilip iki eliyle yüzümü kavradı.

"Sana defalarca söyledim. Değişmeni istemiyorum. Fakat sen de beni değiştiremezsin, prenses. Kaçarsan seni kovalarım. Durursan beklerim. Yanarsan seninle yanarım. Ölürsen ölür, yaşarsan yaşarım. Korunmaya ihtiyacın yok ama ben seni daima koruyacağım."

Uğradığım ihanet, hissettiğim acı, kaybolan çocukluğum ve Sophia'nın küçükken beni sakinleştirmek için söylediği şarkıların kulaklarımdaki uğultusu... Hepsi beynimin ücra bir köşesine doğru geriledi.

Kollarımı Lucas'ın beline daha sıkı doladım. Başımı göğsüne yaslarken sadece birkaç dakikalığına tüm bu yaşananları zihnimden sildim.

Martin'in öksürüğü beni gerçekliğe çağırdığında derin bir nefes alıp arkamı döndüm.

"Uyanıyorlar," dedi Martin yanıma yaklaşırken.

"Her şey için teşekkür ederim."

Güldü, uzanıp saçımı yüzümden çektikten sonra omzumu sıktı.

"Bana teşekkür etmeyi kes. Şimdi iznin olursa gidiyorum."

Martin başını kaldırıp Lucas'a baktı. "Nat hâlâ malikânede, hiç endişen olmasın."

"Mesajını gördüm, biliyorum." Lucas'ın sesi gergindi. Ken-

dini tuttuğunu, en azından benim için denediğini biliyordum. "Teşekkürler," dedi kibarca.

Martin başını salladı ve gitmek için yanımızdan ayrıldı.

Dönüp Sophia'ya baktım. Gözlerini benden kaçırmadan önce bana o klişe bakışı atmıştı. *Pişmanlık.*

Onca duygu arasında en nefret ettiğim duyguydu pişmanlık. Çünkü bir şeyi yapıyorsan, bilinçli yapardın. Sonrasında duyulan pişmanlık, aslında hiçbir zaman gerçek değildi. Bir yanılsama kadar yüzeyseldi.

Pişmanlık, duyguların en sahtekârı, gerçeğe en uzak olanıydı.

Sophia benden çocukluğumun bir kısmını, ailemizin dostluğunu, herkese vermediğim ama ona bahşettiğim bir parça sevgiyi çalmıştı.

Yanına doğru ilerleyip tam karşısında durdum. Dudaklarımdan dökülmek üzere olan sorunun ne olduğunu biliyordu.

"Neden?"

"Mecburdum."

"Bu bir cevap değil."

Kendimi tutmaya çalışarak çenemi acıtacak kadar dişlerimi sıktım. Lucas hemen arkama gelip elini sırtıma koydu. Varlığından güç alacağımı biliyordu.

Nefret dolu gözlerle bize bakan adama doğru döndüm.

"Soruyu sen cevaplamak ister misin?"

Omuzlarını silkti. "Ona sorduğun soruların cevapları bende yok. Bana soracaklarının cevaplarını da sana vereceğimi sanıyorsan büyük hata ediyorsun," dedi yan yan gülerken.

O dakikadan sora Lucas'ın hareket ettiğini hissettim. Hemen ardından gördüğüm şey adamın yüzüne indirdiği yumruktu ve çıkan sesin şiddetinden anladığım kadarıyla galiba burnunu kırmıştı.

Tekrar Sophia'ya döndüm.

"Neden?"

"Beni öldürecek misin, Hera?"

Yumruğumu masaya indirdiğim anda Sophie sıçradı. Beni aptal yerine koyduğunu mu düşünüyordu gerçekten?

"Adımı. O. Lanet. Ağzına. Alma. Ya konuşmaya başlarsın ya da Tanrı şahidim olsun ki, her bir parçanı San Francisco'nun çeşitli yerlerine gömerim."

Doğrulup kollarımı göğsümde bağladım.

"Neden?"

Sophia bir süre öylece yüzüme baktı. Ancak konuşacağını biliyordum. Ölüm herkesi korkuturdu. Tüm insanlığın, fani yaşantının ve cesareti olmayan korkakların en büyük kâbusuydu ölüm.

"Bir kızım var."

Kaşlarımı çattım. *Ne?*

Başını kaldırıp tekrar bana baktı. "Bir kızım var ve onların elinde."

Güldüm. "Ne yani, buna inanmamı mı bekliyorsun? Yüzündeki aptal pişmanlık maskesini tanıyacak kadar çok yalancı gördüm, Sophia."

"Hiçbir şey beklemiyorum ama böyle."

Sabrımın sınırı gerçekten buraya kadardı. Masaya yaklaşıp yüzüne sert bir tokat attım. Başı sola doğru savruldu, soluk teni kırmızının en açık tonuna bürünürken bakışları sertleşti. *Bingo.*

Masanın arkasına geçerek saçlarını elime doladığım sırada bakışlarım sinirini adamdan çıkaran Lucas'a kaydı. Birini ölümüne dövmek tam anlamıyla böyle bir şeydi.

"Sen bu yola girdiğinde, sevgili Sophia... ben bu yollardaki milyonuncu turumu atıyordum." Başını biraz daha eğip kulağına fısıldadım. "Yalanı yakalamak benim için hiç zor değil. O yüzden, bu basit hikâyeyi bir kenara bırakıp bana gerçekleri anlatırsan, ölümünü canını hiç acıtmadan gerçekleştireceğim. Söz veriyorum."

Tekrar karşısına geçtim, sandalyeyi çekip oturduğumda bana nefretle bakmaya devam etti.

"Dinliyorum."

Dudakları pis bir gülümsemeyle kıvrılırken gözlerimi kıstım.

"Bana geldiklerinde yakaladığım fırsatı tepmek yanlış olurdu," dedi sakin bir ses tonuyla.

Bu da ne demekti?

"Yıllarca, senin ve ailenin kendini beğenmiş tavırlarıyla boğuştum."

Başımı iki yana sallayarak güldüm. "İçimizdeki en kendini beğenmiş insan sendin, Sophia. Seni hiçbir zaman aile dışından biri gibi görmedik. Başka nedenlere ihtiyacın var."

"Sizin gibi insanlarla yaşarken öyle davranmak zorundaydım." Dilini şaklattı. "Babanın ve annenin oyuncağı olmaktan da bıkmıştım. Onca serveti, ünü ve rahatlığı hiçbir zaman hak etmediler. Senin ailen, kötü insanlardan ibaret."

Çakımı çıkarıp parmaklarımın arasında döndürdüm.

"Ve bize ihanet ederek sen de kötüler kervanına katılmış oldun. Söylesene, eline ne geçti? Tam olarak çıkarın neydi?"

Sophia sırıttı. "Elime sizi devirdikten sonra sahip olduğunuz her şeyin yarısı geçecekti."

"Derdin para mıydı? Tonlarcasını bizden kazanmana rağmen sadakatini satmanın, ihanetinin sebebi bu muydu gerçekten? Sahip olmadığın tam olarak neydi, Sophia?" Başımı iki yana salladım. "Buradaki kimse salak değil, tam olarak ne istedin ya da..." Aniden durdum. Zihnime üşüşen bu akılalmaz düşünceyle birlikte derin bir nefes aldım. "Kimi istedin?"

Yaptığım imayla birlikte gözleri büyüdü. *Bingo.* Yüzünden geçen her bir duygu kırıntısını incelerken aklıma tek bir sebep geliyordu. Şaşırtıcı olmayan ve aslında içten içe bildiğim bir sebep.

"Babam, değil mi? Ona sahip olmak istedin. Para, pul, servet hiçbiri umurunda değildi." Sandalyede arkama yaslandım.

"Fakat dur tahmin edeyim. Çabaların hiçbir işe yaramadı. Annem olamayacağını anladığında da ayağına gelen bu fırsatı sırf intikam almak için tepmedin."

Yüzü nefretle çarpılıp bakışları ansızın kopan fırtınalara döndü. Aldığı nefesler şimdi daha derin, daha yoğundu. Kelepçeli ellerinin titrediğini fark ettiğimde parmaklarını sıktı.

"Anneni defalarca babanın gözünden düşürmeye çalıştım. Hatta öyle bir oyun oynadım ki... neredeyse anneni, babanın onu aldattığına bile inandıracaktım. Ancak olmadı. Aptal babanın gözü ondan başkasını hiçbir zaman görmedi."

"Annem zeki bir kadındır. Böyle oyunlara gelmez."

Daha fazla oturmak istemediğim için ayağa kalkıp birkaç saniye düşündüm. Bu işin arkasındaki pislik, etrafımdaki insanların zaaflarını kullanıyordu.

"İçeri girerken yaptığın pişman rolüne, bunları yapmak zorunda bırakılmış kadın rolüne fazla sadıktın, Sophia. Fikrini sadece tehditlerim mi değiştirdi?"

Bakışları yanındaki adama döndü. Adamın yüzü yediği dayaktan dolayı tanınmaz hale gelmişti ve Lucas şimdi yerdeki sulardan biriyle ellerini yıkıyordu. Bu haliyle Hades'in derin çukurlarından çıkmış bir iblisi hatta belki de bizzat ölüm tanrısının kendisini anımsatıyordu.

Sophia iç çektiğinde tekrar ona baktım. "Bu salakların sizinle yapacakları çatışmadan sağ çıkamayacaklarını tahmin edemedim. Az kişiydiniz ve biz sayıca üstündük. Senin şaşkınlığından yararlanmak istedik ama olmadı." Dönüp Lucas'a baktı. "Kendin gibi zeki bir pislik bulmuşsun."

"Laflarına dikkat et, yaşlı kadın," dedi Lucas ondan tarafa bakmadan.

"Bizi nasıl buldunuz?" diyerek tekrar esas konuya döndüm.

Adam dayaktan canı çıkmış olmasına rağmen başını iki yana sallayarak panik içinde kıpırdandı. Sophia'nın konuşma-

ması için gösterdiği çaba inanılmazdı. Dişlerimi sıkıp ona doğru döndüm ve çakıyı sol elinin üzerine sapladım.

Acı haykırışıyla kulaklarım büyük bir ziyafet çekiyordu şimdi.

Hımm, en sevdiğim ses.

"Rahat durmazsan, bir dahaki sefere hedefim gözün olacak!"

Lucas uzanıp çakıyı elinin üzerinden çekti ve kendi tişörtüne silmeye başladı.

"Oyuncağımla oynama, prenses. Gerisini ben hallederim."

Gözlerimi devirip tekrar Sophia'ya odaklandım. Alacağım cevaplar vardı ve o da hepsini tek tek verecekti.

"Soruyu tekrarlamamı ister misin, Sophia?"

Sophia pes ederek başın iki yana salladı.

"Nasıl olsa öleceğim, değil mi? Konuşsam da konuşmasam da." Son cümleyi daha çok kendine söylüyor gibiydi.

Ona cevap vermediğimde derin bir nefes alıp yüzüme baktı.

"Çip," dedi. "Takip çipiyle. O salak Sam'in eninde sonunda konuşacağını biliyorlardı."

Kaşlarım hızla çatılırken beynim bir anda kısa devre yaptı.

"Ne? Sam'in üzerinde öyle bir cihaz yoktu."

Sophia'nın dudakları acı-tatlı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Çok zekisin ama bazen detayları kaçırıyorsun, kızım."

"Konuş!"

"Çip Sam'de değil. Senin üzerinde."

Ne? Sinirlerim iyice bozulurken derinden gelen bir kahkaha attım.

Ne saçmalıyordu?

"Üstümde çip olsa bilirdim, lanet olası!" Tıslarken sesim beklediğimden sert çıkmıştı. Lucas dövmekten bayılttığı adamı bırakıp yanıma geldi. Bakışlarında görmekten hiç hoşlanmadığım bir şüphe vardı. Masadan aldığı bezle elini silip tekrar bana baktı.

"Tahmin ettiğim şeyse eğer..." dedi sakin ama kontrollü bir sesle. "Bu kadar hesapsız hareket etmiş olamayız..."

Yara bere içinde kalan eliyle telefonuma uzandı. Kaşlarımı çatıp yüzüne baktım. *Hayır.*

Lucas telefonun arka kapağını sertçe söküp içine baktı. Minik, hap kadar küçük bir cihazı içinden çekip aldığında nefesim ciğerlerime takıldı.

Nasıl?

"Malikâneye geldiğinde telefonunu sık sık yemek masasında bırakman ne kadar kötü," dedi Sophia aklımı okuyarak.

Başımı iki yana salladım. Yıllardır bana annemden daha yakın olan kadın, şimdi hayatımı kaydırmak için ant içmişti. Kendi evimde, kendi güvenli alanımdaki düşmanı görememiştim. Tıpkı bir aptal gibi... Tıpkı olmaktan korktuğum zayıf bir insan gibi...

Güven kelimesini kaçıncı defa sorguluyordum?

Kelimenin kendisine bile artık güvenmezken...

Bakışlarım Lucas'ın yakışıklı yüzüne kaydı.

O da yapar mıydı?

Gözlerimiz kenetlendiğinde ne düşündüğümü anlamıştı. Bana yine sessiz kelimeleriyle yapmayacağını söyledi.

Güvenini asla sarsmayacağım, Hera.

Çünkü biliyordu ki, en çok ondan gelen darbeyle parçalara dağılırdım. Biliyordu ki, bana bunu yaşatırsa içimde kalan son insanlık kırıntılarını da kaybederdim.

En büyük korkumu kimse görmeden maskemi tekrar taktım.

"Madem bu zamana kadar gittiğim her yeri biliyordunuz, neden harekete geçmek yerine beklediniz? Bunca kayıp ne için verildi?"

Sophia omuzlarını silkti. Boş bakışlarında bu sefer yalan yoktu.

"Bunun bilgisine ben sahip değilim."

İki elimi masaya dayayıp öne doğru eğildim. Yaram bir kez daha zonkladığında onu görmezden gelmek artık daha kolaydı. Ruhumdaki yaranın acısıyla kıyas bile kabul etmezdi.

"Kim o, Sophia?"

"Bunu da bilmiyorum. Şu yanımda duran, dövmekten tanınmaz hale getirdiğiniz adam ve Sam'den başkasını tanımıyorum."

Bu da bir yalan değildi. Köpeği oldukları kişi her kimse o kadar kurnaz biriydi ki, kimliğini bilen kişi sayısı yok denecek kadar azdı. Kimlik meselesinin ne kadar önemli olduğunu yaptığım işten dolayı çok iyi biliyordum. Bu tarz bir durumu elbette şansa bırakmayacaktı.

Kaçınılmaz bir kabullenişle başımı salladım.

"Söylemek istediğin başka bir şey var mı, Sophia?"

Sophia cevap vermeden önce Lucas minik çipi kotunun cebine atıp yanıma geldi.

"Hayır. Bildiğim her şeyi anlattım."

"Son bir sözün var mı?" dedim tepkisini ölçerken.

Başını onaylarcasına salladığında gözlerine bakmaya devam ettim. Bir zamanlar değer verdiğim kadın, şimdi tamamen yabancı biriydi. Hatıralarım ve çocukluğum onunla birlikte ölecekti.

"Kaybedeceksin, kızım. O çok zeki... Zehir gibi çalışan o zekân sana bu sefer çare bulamayacak."

"Öyle mi dersin?" dedi Lucas benim yerime konuşarak.

"Esas ne zaman kaybedersin, biliyor musun, Sophia?"

Sophia soruma karşı bana dümdüz bir ifadeyle baktı.

"Öldüğün zaman," dedim ve silahımı belimden çekip kafasına ateş ettim. Başı arkaya doğru savrulurken alnındaki delikten kanlar akmaya başladı. Bu görüntüyü olması gerekenden çok daha uzun bir süre seyrettim.

Gördüğüm bir ölümden ilk defa keyif almamıştım ancak

üzülmemiştim de. Canım yanmamıştı ama mutlu da olmamıştım. Boşluk hissi göğsümün ortasına yerleşirken hiçbir duygunun tadını alamadım. Artık tamamen kimsesiz kalışımın tadını neredeyse ağzımda bile hissediyordum. Bu yeni farkındalık, benden çok büyük bir parça alıp götürürken onun sesini duydum.

"Hera... İyi misin, güzelim?"

Lucas'ın bakışları üzerimde, sesi kulaklarımdaydı. Fakat ben, gözlerimi Sophia'nın cansız bedeninden ayıramıyordum.

"Bu işin arkasındaki kişiyi tıpkı böyle görmeden iyi olmayacağım, Lucas."

Lucas beni kendine çekip iki eliyle yüzümü tuttu.

"Çözeceğiz, prenses. Hepsini önünde diz çöktüreceğim ve sen beyinlerini dağıtırken arkama yaslanıp keyifle izleyeceğim."

İçimden çığlık atmak, uğradığım ihaneti bağırarak göğsümden söküp atmak gelse de... ona gülümsedim. Zayıflık göstermenin vakti değildi ve ben, Lucas bana böyle bakarken tepkisiz kalacak kadar güçlü değildim. Böyle berbat bir durumun içinde olsak bile tüm yaşananlara rağmen biz Lucas ve Hera'ydık. İhanetin duvarları güvensizlikle sıvanırken onları benden uzak tutmaya çalışan tek adam, karşımda duran bir çift okyanus mavisi gözden başkası değildi.

Sophia'nın yanındaki adamı öldürmek yerine işimize yarayacağını düşünerek tıpkı Sam gibi malikâneye getirmiştik. İkisinden alacağımız bilgilerin bizi sonuca götürme olasılığı çok yüksekti. Diğer yandan adamın bir an önce kendine gelmesi gerekiyordu. Tüm sinirimi, hıncımı, hatta Hera'nın hissettiği ihanet duygusunu bile ondan çıkarmıştım. Tanrıçamın öfkesi,

benimkiyle bir bütün haline geldiğinde önüme geçebilecek hiçbir güç yoktu.

Adamın yüzü gerçekten tanınmaz haldeydi.

Peki pişman mıydım? *Asla.*

Malikânenin geniş, barok tarzında süslenmiş salonunda oturuyorduk. Herkes buradaydı. Çip meselesinin çözülmesi, takip noktalarının bulunabilmesi için Natalie ve Cass'in araştırmalarına ihtiyacımız vardı.

"Çipin nereden takip edildiğini bulabilir miyiz?" dedi Cass, Natalie ile bilgisayarın başında bir şeylere bakarken.

"O konuda çok umutluyum ancak biraz vakit alabilir."

"Tam olarak ne kadar bir süreden bahsediyoruz?" dedi Hera oturduğu yerde rahatsızlıkla kıpırdanırken. Yarasının pansumana ihtiyacı vardı ve o kadar inatçıydı ki, geldiğimiz anda herkesi burada toplamıştı.

"Emin değilim. Onun için özel bir programa ihtiyacım var ve esas önemli olan şey, o programı bulmak."

"Nasıl bir programdan bahsediyoruz, Nat?" dedim yanına gidip elimi omzuna koyarken. Bakışlarım bilgisayara kaydı, bir sürü kodun ekranda gidip geldiğini izlerken resmen başım döndü.

"Departmanın ve ajanların kullandığı türden. Bizim kaçak kullandığımız programların orijinal yazılımlarına sahipler ve öyle bir program kullanırsak çok daha iyi, net ve hızlı bir sonuç alabiliriz."

Martin tek parlak fikir ondan çıkmış gibi oturduğu yerden Hera'yı omzuyla dürttü.

"Bulmak zor olmayacak. Öyle değil mi, *mi reina?*"

Gözlerimi devirip dişlerimi gıcırdattığım sırada Hera bana sessiz olmam için ters bir bakış attı.

"Evet," dedi ayağa kalkıp yanıma gelirken. Kolumu omzunun etrafına sararak onu kendime doğru çektiğimde itiraz etmedi.

"Drew!" dedi Cass oturduğu yerden hızla kalkarak. "Drew, değil mi? Bize program konusunda yardımcı olacaktır."

"Çok zekisin, Cassandra."

"Benimle uğraşmayı kes, Martinez."

"En büyük hobimden vaz mı geçeyim? Asla."

Cass koltuktan bir yastık alıp Martin'e fırlattığında Hera kollarımın arasından sıyrıldı.

"*Dios Mio!* Kesin şunu!"

Hera'nın eline uzanıp onu tekrar yanıma çektim, yoksa ya Martin'i ya da Cass'i öldürecekti.

"Program bana ne zaman ulaşır?" dedi Natalie başını bilgisayarından hiç kaldırmadan.

"Birkaç gün içerisinde elimizde olur." Cevaplayan kişi Stephen'dı. Odadaki varlığını bir anlığına unutmuştum. Keşke varlığına dair her şeyi unutabilseydim. "Drew'un hızlıca halledeceğine eminim."

Bu adamdan nefret etmek artık benim için yeni bir hobi gibiydi. Son zamanlarda Hera ile aralarını düzeltmeye çalıştıklarını ve Hera'nın ona bir nevi ikinci bir şans verdiğini biliyordum. Ancak geçmişte yaptıklarının değişmeyecek olması, başını gövdesinden ayırmam için her zaman geçerli bir sebep olarak kalacaktı. Bazı insanlar asla değişmezdi.

Hera derin bir nefes alıp araya girdi. "Kesinlikle. Ben hemen telefon edeceğim. Siz de elimizde ne var ne yok hepsini tam olarak toparlayın. Adamlarından haber alamadıklarında yeni bir planla geleceklerdir. Fakat çip meselesini öğrendiğimizi bilmemeleri için onu çalışır tutmaya devam edeceğiz. Malikânedeyken her biriniz onu sırayla hareket ettirse bile bir süre yeterli olacaktır. Her şeyi bildiklerine göre yaramdan da haberleri vardır. O yüzden burada uzun süre kaldığımın da farkında olduklarını düşünüyorum."

Herkes mırıldanarak Hera'yı onayladı.

"Madem öyle," dedim Hera'nın elini tutup onu salonun geniş kapısına doğru çekerken. "Drew'dan haber gelene kadar beklemek zorundayız. Nat, sen yine de elinden geleni yapmaya devam et. En ufak gelişme bile çok işimize yarayabilir."

Nat kısa saçlarının yüzünün etrafına dağılmasına sebep olan tatlı bir hareketle başını salladı.

Bu noktadan sonra yapılacak tek şey beklemekti. Sam ve yanındaki adam konuşana ya da çiple alakalı her şey ortaya çıkana kadar yapabileceğimiz pek fazla şey yoktu. Tedbirli olmak, birkaç günlük zaman dilimi içerisinde dikkat çekmemek en doğrusuydu.

Ve benim de aklımda bir şey vardı.

Hera'nın odasına girdiğimizde onu yatağa oturtup üzerindeki kanlı tişörtü çıkardım. Yüzümüzü ve ellerimizi temizlememize rağmen kıyafetlerimiz tamamen kanla kaplıydı. Natalie benim için birkaç parça kıyafet getirmişti, bu akşamki planımı gerçekleştirmek için bu boğucu yerden çıkmadan önce duş alıp üzerimi değiştirmem gerekiyordu.

Hera, yarasındaki bandajı açtığım sırada dikkatle yüzümü incelerken dudaklarımda beliren sırıtmaya engel olamadım.

"Umarım gördüklerini beğenmişsindir, prenses," dedim hırıltılı bir sesle.

Hera parmaklarını kirli sakallarımın üzerinde gezdirdi. "Tahmin bile edemezsin."

Yarasına pansuman yaparken kanamadığı için rahatlamıştım. Dikişleri artık kabuk bağlamıştı, iyileşme süreci başlamıştı.

"Neye ihtiyacımız var, biliyor musun?" diye sordum yarasının üzerini tekrar kapatırken.

"Neye?" Hera tırnaklarını çeneme batırıp yüzümü kendine doğru çevirdi.

Buzul bakışları çok tanıdık bir ateşle yanıyordu.

"Önce sıcak bir duşa," dedim boynuna yumuşak bir öpücük

kondururken. "Sonra da sadece bize ait bir geceye. Bedenlerimizin birbirine karıştığı, içindeyken dünyayı unutmak istediğim, tadına bakarken başka hiçbir şeyin bu kadar lezzetli olmadığından emin olacağım bir geceye."

Yanına oturup onu kucağıma çektiğimde kollarını boynuma doladı.

"Bu konuda bir planın var gibi görünüyor, sarışın."

Yüzünü ellerimin arasına alıp dudaklarına ikimizin de dünyasını sarsan bir öpücük bıraktım.

"Otellerimden birine gidiyoruz, odamız hazır. Günün geri kalanında konuştuğumuz tek şeyin ikimiz olmasını istiyorum, prenses. İzin ver sana bu gece tüm varlığımla tapayım. Söz veriyorum, kalbinde taşıdığın ne kadar acı varsa hepsini silip yok edeceğim. Sana ait ne varsa benim yapacağım ve sen prenses, bunu seve seve kabul edeceksin."

Bakışları hoyrat bir meydan okumayla kısıldığında çenesini havaya dikti.

"Çok iddialısın. Ancak ben laf değil, icraat görmek isterim," dedi ve kucağımdan kalkıp elini uzattı.

Lanet olası kadın. Gerçekten sonum olacaktı.

BÖLÜM 20
AŞK VE ŞEHVET

HERA

Malikânede yediğimiz yemeğin ardından Lucas ile birlikte bize ait olmayan arabalardan birine binip otelinin yolunu tutmuştuk. Otelin çevresinde alınan güvenlik önlemleri en yüksek seviyedeydi ve çipin malikânede olması bize zaman kazandırmak için yeterliydi.

"Dans sözünü unutmadın umarım," dedim Lucas çıplak sırtımı parmaklarıyla okşarken. Otelin barındaydık ve ben hayatımda giydiğim en seksi elbiseyle Lucas'ın yanında oturuyor, parmaklarının tenimde bıraktığı sarhoş edici his eşliğinde şarap içiyordum.

Sırtı açık elbisemin rengi kırmızıydı. İnce askıları omuzlarımdan göğsüme doğru inen dökümlü yakasını çerçeveliyordu. Elbise ayaklarıma kadar inerken sol bacağımı tamamen açıkta bırakan yırtmacı da neredeyse kavalkemiğime uzanıyordu.

Lucas'ın saçlarıma olan takıntısını bildiğim için onları doğal haline bırakmıştım. Hafif bir göz makyajıyla kırmızı rujun uyumunu birleştirdiğimde istediğim görüntüyü elde etmem zor olmamıştı.

Seksi ama sade. Çarpıcı ama gizemli...

"Unutmadım," dedi Lucas. Dudakları kulağımın altına minik bir öpücük kondurmakla meşguldü.

Simsiyah takım elbisesinin içinde bir yunan tanrısı gibi görünüyordu. Saçları geriye doğru taranmıştı ve o çok sevdiğim sarı tutam bu sefer yerinde duruyordu.

Ayağa kalkıp bana elini uzattığında itiraz etmeden tuttum.

Barın çevresindeki tabureler tamamen dolu olmasına rağmen pistteki insan sayısı şaşırtıcı derecede azdı. Çalan sakin müziğin tınısı tenimi okşarken Lucas'ın kolları belime, benimkiler de onun boynuna dolandı.

"Bu elbiseyi üzerinden çıkarıp atmaktan başka istediğim bir şey yok." diye mırıldandı altdudağımı dişlerinin arasına alıp çekiştirmeden önce.

Hislerimi kontrol edemiyordum. Ne düşünüyorsam, aklımdan ne geçiyorsa her birini dile getirme ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordum. Fakat içimdeki korku aniden kendini gösterdiğinde bu kusurlu kusursuz adamın kolları arasında irkildim.

Kelimeleri bir araya getirip neler hissettiğimi tamamen anlatabilsem bile yetecek miydi? Hissettiklerim, onu yanımda tutmam için yeterli olacak mıydı? Bana ihanet etmeye kalkarsa, tıpkı Sophia'ya yaptığım gibi onun da hayatını bedeninden söküp alabilecek miydim? Buna gücüm olur muydu? Peki ya sonra... Kendimi kurtarmaya gücüm yeter miydi?

Başımı kaldırıp yüzüne baktım.

Aşk, dedi içimdeki ses. *Aşktan ölürken sevdiğini ancak aşkınla öldürebilirsin. Sanıyor musun ki, ne bileğindeki çakı ne de o çok güvendiğin silahın işe yarayabilir? Yaramaz, Hera. Bu savaşta kalbinden başka hiçbir silah işine yaramaz.*

Gözlerim bu yıkıcı hisle yanarken Lucas'ın kollarının arasından hızla çıkıp barın çıkışına doğru koştum. İnsan kalabalığının arasından rahatlıkla sıyrılırken adrenalin damarlarımı resmen yakıyordu.

Ondan kaçıyordum ve tıpkı söz verdiği gibi beni kovalamasını istiyordum. Ona karşı ördüğüm bütün duvarları tamamen yıkmasını istiyordum. Bana söz verdiği gibi her şeyi unutturmasını, geriye biz kalana kadar zihnimden hepsini silmesini istiyordum. Benimle tatlı tatlı değil, içindeki tüm o ilkel duygularla sevişmesini istiyordum.

Asansöre binip düğmeye bastığım sırada Lucas elbette bana yetişmişti. Ancak asansörün kapıları ondan çok daha hızlı davranarak kapandı.

Odamızın olduğu kata geldiğimde dudaklarıma tehlikeli bir gülümseme yayıldı. Nerede olduğunu bilmesem de varlığını her bir hücremde hissederek sakin adımlarla koridorun en ucundaki kapıya doğru yürümeye başladım.

Attığım her adımı duyduğunun, avına yaklaşan bir aslan gibi sessizce doğru zamanı beklediğinin farkındaydım. İlk defa kaçmaktan korkmamıştım. Kovalanmanın bu kadar lezzetli olacağını da hiç düşünmemiştim.

En sonunda kapının önüne ulaştığımda bir el sıkıca boynumun etrafına dolandı. Kapı arkamızdan şiddetle açıldı ve beni öyle bir güçle içeriye doğru itti ki, aldığım kesik nefes ciğerlerimi yaktı.

Sırtım odanın soğuk duvarıyla temas ettiğinde Lucas'ın ılık nefesi yüzüme çarptı.

"Kaçtın," dedi beni tüm bedeniyle, sahip olduğu gücün her zerresiyle sıkıştırırken.

"Evet, kaçtım."

"Kaçarsan peşinden geleceğimi, seni cehennemin yedi kat dibine bile gitsen kovalayacağımı söylemiştim."

Onu onaylayarak başımı salladım. Lucas'ın parmakları bir diğer zaafına, saçlarıma doğru uzandı. Beni duvardan uzaklaştırıp boynumu geriye doğru eğerken odanın içinde ilerlemeye başladı.

"Beni test mi ediyordun?"

Ceketinin yakalarına uzanıp tıpkı boynuma yaptığı gibi onu sıkıca kavradım.

"Öyleyse ne yapacaksın?"

Yüzüne ürkütücü bir gülümseme yayıldı. "Şansını fazla zorluyorsun, prenses. Yaralısın ve ben tüm gece nazik olmak için çok uğraştım. Bizi o kaçınılmaz sona sürüklersen, canın yanacak."

"Günah," dedim. "Sana baktığımda gördüğüm şey günah, Lucas."

Kaşları şaşkınlıkla havalanırken bakışları karardı. "Ne?"

Boynumdaki tutuşunun gevşediğini hissettiğimde elinden kurtuldum ve onu yatağa oturtup üzerine çıktım. Kolları etrafıma dolanırken ne söyleyeceğimi merakla bekleyen gözlerine baktım.

"Bu konuşmayı böyle planlamamıştım ama zaten planlarım artık eskisi gibi işe yaramıyor." Kalan tüm cesaret kırıntılarımı toplarken derin bir nefes aldım.

Bakışları yoğun bir tatmin duygusuyla dolarken bir eli tekrar saçlarımın arasına dolandığında iki elimle yüzünü kavradım.

"Lucas, sen benim hayatım boyunca işlediğim en büyük günahsın. İşlemekten hiç pişmanlık duymadığım, beni yok edeceğine emin olduğum ve eninde sonunda cehennemin en derin çukurunda yanmama sebep olacağını bildiğim o kusursuz günahsın. Ve tüm o yanlışlarımın içinde en sevdiğim, severken bile nefret ettiğimsin."

Dudaklarımı alnına dayadım. Kalçamdaki eli belime doğru uzanarak beni sıkıca sardı. Minyon bir kadın olmamama rağmen kucağında neredeyse kayboluyordum.

Bakışlarımı tekrar yüzüne çevirirken bir elini alıp kalbimin üstüne koydum.

"Bu cümleleri kurmak için kendimle çok fazla savaş ver-

dim. Korkularım da bu yüzden. Ben sana kalbimi verdikten sonra bana ihanet edersen..." Başımı iki yana sallarken derin bir nefes aldım. "Eğer gidersen..." Sertçe yutkundum. Kelime boğazımda düğümlenirken son bir nefes daha aldım. "Yaşayamam." Bu kelimeler, en büyük günahıma verdiğim en günahkâr itiraflardan ibaretti benim için.

Lucas sanki senelerdir tuttuğu nefesi verir gibi soluklandı. Bedeni altımda gevşerken gözleri daha önce hiç görmediğim parlak bir mavi tonuna büründü.

"Eğer gidersem, prenses... Ya ölmüşümdür ya da beni kendi ellerinle öldürmüşsündür." Dudakları dudaklarıma değdi. "Hayatını, hayatımın üstüne koyacağım, Hera. Bir elim daima sırtında, adımlarım seninle olacak. Ne karşında duracağım ne de arkanda. Son nefesimi verene kadar yanında olacağım."

Dudakları önce çeneme, ardından boynuma doğru kayarken engelleyemediğim bir damla yaş gözümden süzüldü.

"Aynı zamanda yatağında, baktığın her yerde ve en çok da," dedi eli kalbimin üzerine doğru uzanırken. "Kalbinde olacağım."

Eli enseme doğru kaydı, alnı benimkine değerken aldığımız her nefes ortaktı.

"Seni seviyorum, Hera Allen. Seni damarlarımda akan kandan, uğruna karşına dikildiğim şehirden, varlığımı gerçek kılan her şeyden daha çok seviyorum."

Dudaklarını, çenesini, burnunu ve yanağını öptüm.

"Seni seviyorum, Lucas John Morrison. Onun için birbirimizin karşısında durduğumuz bu şehri seninle paylaşacak kadar çok seviyorum."

Bakışları tutkunun esiri olurken gözleri arzuyla parladı. Beni kaldırıp hızla yatağa yatırdı ve sadece birkaç salise sonra tüm ağırlığıyla üzerimdeydi.

"Ve şimdi, prenses... Seni aklın başından gidene kadar be-

cereceğim. O kadar derine gireceğim ki, attığın her adımda beni içinde hissedeceksin."

Elimi ensesine atıp bacaklarımı beline doladım ve onu tüm gücümle ters çevirirken acıyan yaramı görmezden gelerek kasıklarının üzerine oturdum. Lucas vakit kaybetmeden doğrulup kollarını belime doladı.

"Kim bilir, belki de ben seni aklın başından gidene kadar beceririm, sarışın."

LUCAS

Aşkın küçümseyici, basit ya da bir insanı zayıf kılan tüm o gereksiz duygulardan ibaret olduğunu düşünen bendim. *Bizdik.* Kollarımın arasında, kucağımdaki kadın bana aksini kanıtlayana kadar da buna körü körüne inanmıştım.

Dudaklarımı, boynundan çenesine doğru sürterken Hera iki kolunu birden boynuma doladı ve başını bana daha çok alan açabilmek adına yana yatardı.

Bana her şeyini sun...

"Hiçbir şeyi aceleye getirmeyeceğim. Sen kollarımda dağılıp paramparça olana kadar seni becereceğim." Dudaklarım onunkilerin üzerinde durdu.

"Biz her şeyi unutana dek seninle sevişeceğim, Morrison."

Bunca zaman bunu beklemiş olmanın verdiği şiddetli bir hazla Hera'nın yüzüne baktım. Nefes alışverişleri ağırlaşmıştı, göğsü derin derin inip kalkıyordu.

Bakışlarım elbisesinin dökümlü yakasından taşan dolgun göğüslerine kaydığında nefesini tuttu. Uzanıp tüm gece boyunca benimle alay eden kumaş parçasını kavradım ve sertçe asılarak elbiseyi ikiye ayırdım.

Hera gür bir kahkaha attı. Bakışlarım karşımda çırılçıplak duran memelerine kaydı. Hayal ettiğimden çok daha güzellerdi.

Daha dolgun, daha baştan çıkarıcı ve daha esmer. Altını kıskandıracak kadar da parlak...

Dudaklarımı yalayarak öne doğru eğildim ve bu lanet olası kadın ofisime girdiği ilk günden beri yapmak istediğim şeye teslim olup sol memesini ağzıma aldım. Hera şiddetle inleyerek kendini bana doğru itti, saçlarımı sıkıca kavrayıp çekiştirmeye başladı.

Kahrolası. Başım dönüyordu ve bu sarhoşluğun tek sebebi bana işkence eden teninin tadıydı.

Sertleşen meme ucunu çekiştirip dişlerimin arasına aldım. Hera çığlık attığında ısırdığım yeri dilimle yatıştırdım ve tadını biraz daha fazla alabilmek için emmeye başladım.

Hera, artık kulaklarıma bir müzik gibi gelen iniltileriyle kalçalarını hareket ettirdi. Kendini sikime bastırdığında boğazımdan kopup giden ilkel sese engel olamadım.

"Lanet olası adam, oyalanmayı bırak!" dedi başımı sertçe çekip tadına doyamadığım yerden beni ayırırken.

"Aceleye getirmeyeceğimi birkaç dakika önce söylemiştim." Bakışlarımla birlikte dilim de sağ memesini buldu.

"Acaba diyorum," dedi aldığı kesik nefeslerin arasından. "Verdiğin söze sadık kalsan ve sevişmek yerine beni *becersen*, ikimiz de daha mutlu olmaz mıyız?"

Bu kadar aceleci olmasından aldığım keyifle derin bir kahkaha attım. Başım geriye doğru düştüğünde Hera bunu fırsat bilerek beni yatağa devirdi ve tek elini boynumun etrafına sardı. Parmağının altında atan nabzımı okşadığında bir sonraki hamlesini bekledim.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Alev alev yanan buz mavisi gözleri tıpkı bir cam gibi parlıyordu.

"Hayır, sevgilim. Sadece seninle sevişmeye çalışıyorum."

Bileğini hızla yatak başlığına vurup çakısını çıkardı ve ben daha ne olduğunu anlayamadan çeneme ince, ufak bir kesik attı.

"Beni gerçekten öldürmeyi mi planlıyorsun?" Kalçalarını kavrayıp onu erekte olmaktan canımı yakacak seviyeye gelen aletime doğru bastırdım. "Bunu ben seni becerdikten sonra yaparsan daha mutlu bir adam olarak ölebilirim."

Ellerimi belinden yukarı doğru kaydırıp bedeninin kıvrımlarını ezberlemeye çalıştım. Dikişlerine dokunmadan ve canını yakmadan bu işi bitirmek biraz zor olacaktı.

Hera başını iki yana salladı ve pis pis sırıtarak üzerime doğru eğildi. Dudakları boğazımdan çeneme attığı kesiğe doğru kayarken orayı boydan boya yaladı.

Siktir.

"Hımm, leziz."

Gerçekten. Ölümüm. Olacaktı.

"Hera, tehlikeli sularda yüzüyorsun."

"Az önce sen o sulara hiç çekinmeden dalıyordun, sarışın."

Doğrulup iki eliyle gömleğimi tutup tıpkı elbisesine yaptığım gibi gömleğimi parçaladı. Elleri telaşla gövdemde dolaşmaya başladığında başımı geriye atarak gözlerimi kapattım ve kendimi dokunuşunun verdiği hazzın kollarına bıraktım.

Hera seviştiğim ilk kadın değildi. Fakat bana ilk kez bir kadın tarafından dokunulmuşum gibi hissettiriyordu.

"Bunu sen de hissediyor musun?" Parmakları kemerime indiğinde söylediklerim onu durdurdu.

"Neyi?

Kirpiklerimin arasından merakla beni inceleyen gözlerine baktım.

"İlkmiş gibi?"

Dudakları iki yana doğru kıvrıldı. Kasıklarımın üstüne bir öpücük bırakıp hemen arkasından yaladığında sağ elimi saçlarına götürerek yumruğuma doladım.

"Öyle değil mi zaten? İlk kez hissetmiyor muyuz?"

Haklıydı. İlk kez hissediyorduk. Hissederek sevişmeyi ilk kez deneyimliyorduk.

Dudakları kasıklarıma işkence etmeye devam ederken derin, gür bir sesle inledim. Hera kemerimi çözüp pantolonumu aşağıya doğru çekiştirdi. Ona yardım ederek kalçamı havaya kaldırdığımda *boxer*'ımla beraber pantolonumu tamamen indirip yere doğru fırlattı.

Aletim özgürlüğüne kavuşmuş, dimdik ve hazır bir şekilde aramızda duruyordu. Hera yüzüne yayılan utanmaz, arsız bir gülümsemeyle önce gözlerime, ardından tekrar aletime baktığında tüm bedenim bir elektrik akımına kapılmış gibiydi. Kelimenin tam anlamıyla titredim.

"Hera," dedim sıkılı dişlerimin arasından. "Sınırlarımı zorluyorsun."

"Her zaman zorluyorum, alış artık."

Bacaklarımın üzerinden kalkıp yatağa oturdu. Bana bakıp göz kırptığında neredeyse aklımı kaybetmek üzereydim. Hera, hiç acele etmeden sağ parmaklarını aletimin etrafına sardı ve ağır, işkenceden farksız yumuşak bir tempoda elini hareket ettirmeye başladı.

"Çok büyüksün. Büyük şeyleri ne kadar sevdiğime dair en ufak fikrin yok."

Daha fazla ne kadar dayanabileceğime dair bir fikrim de yoktu. Bu eşsiz ve kusursuz anı dilediği gibi kullanması için gerçekten kendimi tutuyordum. Ona istediğini vermek, hissetmek istediğim tek tatmin duygusuydu.

"Siktir! Hera..."

"Görüyorsun değil mi, Lucas? Sana bunu hissettiren sadece benim." Gözlerindeki zafer parıltısı ve sesini ele geçiren sahiplenme dürtüsü, sanki mümkünmüş gibi daha çok sertleşmeme sebep oldu.

Ben herhangi bir şey söylemeye fırsat bulamadan eğilip

uzunluğumu tamamen ağzına aldı. Aletimin ucu boğazının gerisine dayandığında gözlerim arkaya doğru kaydı ve resmen kükredim. Kanıma karışan haz, şiddetle damarlarımda atan tutku ve boğazının sıcaklığı tüm bedenimi ele geçirmişti.

Elimi uzatıp saçlarını tekrar kavradım, başını aletime daha çok bastırırken kalçalarımı oynatarak ağzını becermeye başladım.

Hera dili ve dişleriyle bana sataşırken diğer yandan eliyle bana destek oluyordu. Kaç dakika geçmişti, emin değildim. Ancak ilk boşalmak istediğim yer ağzı değil, bacaklarının arasıydı. Saçlarına sertçe asılıp onu aletimden uzaklaştırdım.

"Bacaklarının arası, boşalacağım ilk yer olacak sevgilim," dedim aklımdakileri dile getirerek.

Dilini çıkarıp dudaklarını yaladıktan sonra altdudağını ısırdı. Doğrularak onu kucakladım ve hiç vakit kaybetmeden altıma aldım. Hera'nın elbisesini kalçalarından çekip çıkardığımda bakışlarım baldırına yerleştirdiği silaha kaydı.

Derin bir kahkaha atıp karnının üzerine öpücük bıraktım.

"İnanılmazsın."

"Ne olacağı belli olmaz, sarışın."

Silahı baldırındaki yerinden aldım ve namlunun ucunu yavaşça teninde gezdirdim. İki elini tek elimle kavrayıp başının üstünde birleştirdiğimde silahın namlusu çenesinin altına dayanmıştı.

Tek kaşı havaya kalkarken gözleriyle bana meydan okudu.

"Sana yemin ediyorum, Hera... Bu vücudu benden başkası bu şekilde görür, tadına benden başkası bakarsa... Onu Amerika'daki tüm sokak köpeklerini beslemeye yetecek kadar çok parçaya ayırırım. Anlıyor musun? Her şeye saygı duyabilirim ama sen, tamamen bana aitsin. Bana verdiğin bir şeyi artık bir başkasına veremezsin."

Hera sözlerimle birlikte kocaman sırıttı. Dudakları kulakla-

rına varacak kadar derin bir gülümsemeydi bu. Bakışlarım kısılırken aletimi bacaklarının arasına bastırdığımda gözleri arkaya doğru kaydı ve boğazından bir inleme koptu.

"Ben ciddiyim, prenses."

"Bu bir tehdit mi?" Sesi titriyordu, gözleri kapalıydı.

"Evet."

"Biz bu hikâyenin kötüleriyiz, Lucas. Hiçbir şeye saygı duymak zorunda değiliz. Eğer daha azı olsaydın, aletini bacaklarımın arasına sokmana izin vermezdim. En önemlisi de..." Sol elini parmaklarımın arasından kurtartıp çenemdeki kesiğe götürdü ve başparmağını üstünde gezdirdi. "Göğsümde kan pompalamaktan başka bir işe yaramadığını düşündüğüm şeyi sana vermezdim."

Söyledikleri içime bir ok gibi saplandı. Kanım daha çok kaynarken bedenim dev bir alev topuna dönüştü. "Beni mahvediyorsun. Sana yemin ederim yıkımım olacaksın, Hera."

Dudaklarımız şiddetli bir çarpışmayla birleşirken dilim onunkine dolanarak tüm ağzını talan etti. Sağ elimi aşağıya doğru kaydırıp lezzetli kıvrımlarında gezdirmeye başladım, parmaklarım dikişinin üzerine geldiğinde hafifçe titredi. İstediğim yere, bacaklarının arasındaki kişisel cehennemime ulaştığımda yavaşladım. Parmağım klitorisiyle temas ettiği an Hera öpüşmemizi yarıda keserek başını yastıklara gömdü.

"Tanrım, evet!" sesi aldığı hazla boğuklaşırken inledi.

"Sen ağzıma boşalana kadar seni dilimle becereceğim." Kulağına fısıldadığım sözlerin ardından bedeni havalandı, kendini elime doğru bastırırken boynuma doladığı kolundan destek alıyordu.

Parmağım klitorisini yavaş yavaş okşarken dudaklarım boynunda ve memelerinin kusursuz kıvrımlarında dolaştı. Meme uçlarını sayısız defa ısırıp emdim. Hera tepki olarak saçlarımı çekiştirip altımda kıvranarak kendini bana doğru bastırdı.

Elimi ıslak sıcaklığına sürttüğümde gözlerimi kapatıp tenine doğru soludum.

"Siktir, siktir. Çok ıslaksın, Hera."

İki parmağım kolayca içine kayarken Hera'nın attığı çığlık aletimin acıyla zonklamasına sebep oldu. Kadınlığının duvarları parmaklarımın etrafını bir mengene gibi sararken verdiği her tepki, dudaklarından kaçan her inleme yeni bir bağımlılıktı benim için.

Dudaklarımla, karnından kasıklarına doğru ıslak bir yol çizdim. En sonunda burnumu kadınlığına sürttüğümde Hera arka arkaya birkaç küfür savurdu. Hiç beklemeden, bunca zaman tadına bakmanın nasıl olacağını düşünerek geçirdiğim onca güne hak ettiği ödülünü vererek ağzımı klitorisine dayadım. Hiçbir şey bana bundan daha fazla zevk veremezdi. Dilimin ucundaki bu eşsiz tadın yerini tutacak tek bir lanet şey dahi yoktu.

Baskıyı artırıp onu sertçe emerken Hera saçlarımı çekiştirip beni kendine daha çok bastırdı. Kontrolden çıktığını, orgazmın doruklarına yaklaştığını biliyordum. Bedeni altımda titriyor, kadınlığının duvarları parmaklarımın etrafında sıkışıyordu.

"Lucas!"

Adımı haykırış şekli direkt aletimde yankılandı, kontrol edemediği vücudu ellerimin altında şiddetle titremeye başladı.

"Tüm yüzüme boşal, prenses. Bırak kendini..."

İçinden çıkardığım parmaklarımı yüzüne yaklaştırarak ağzına alması için dudaklarına dokundum. Hera iki parmağımı ağzına alıp emerken ben de onu dilimle becermeye devam ettim.

Kasılmaları giderek arttı, en sonunda çığlık atarak hazla yükselen bedenini çarşafların üzerine bırakıp şiddetle boşaldı. Akan tüm sıvının tadını alırken dilimle tamamını yaladım.

Lanet olsun... Kesinlikle ölüyordum. Ya da belki de çoktan ölmüştüm.

Bu düşünceye gülerek karnına öpücükler bıraktım. Dudak-

larım teninde iz bırakmak istercesine her bir noktasında gezinirken Hera şiddetli orgazmının ardından soluklarını düzene sokmaya çalışıyordu. Teni o kadar parlaktı ki, her seferinde beni bir altın madeni bulmuşum gibi kendimden geçiriyordu.

"Bu kadar mıydı? Tek bir orgazm yeterli olmayacaktır," dedi dakikalar sonra tek kaşını kaldırıp bana meydan okuyarak.

"Ah, güzelim. Saymayı bir süre sonra bırakacaksın."

Yarasına dokunmadan onu kolayca kaldırdım, ters çevirerek yüzüstü yatırdım. Bedenimle üzerini örterken elimin tersini sırtının kusursuz hatlarında gezdirdim. Dokunuşum bir tüy kadar hafifti ama Hera'nın bedeninde bıraktığı etki bir yıkımdan farksızdı.

"Söyle bakalım, prenses. Becerilmeyi ne kadar istiyorsun?" Doğruldum ve tek elimi karnının altından geçirip kalçasını yukarı kaldırdım. Bir elimle başını yastığa geri bastırıp diğeriyle iki elini birden arkasında birleştirdiğimde kalkmak için direndi.

"Benim kurallarıma göre oynayacağız ve sen itaat edeceksin."

"Seni orospu çocuğu, buna izin vereceğimi düşü-"

Cümlesini yarım bırakmasına sebep olacak kadar şiddetli bir hareketle içine girdim. Hera elleriyle çarşafı kavrarken boğuk bir çığlık attı.

Lanet. Olsun. Kesinlikle. Ölmüştüm.

Vajinası sıkıydı. Hatta öyle sıkıydı ki, geri çekilip tekrar yüklendiğimde neredeyse beni içine hapsedecekti. Bir süre öylece durup bu hissin keyfini çıkardım. Kadınlığının duvarları benim için açılıp genişlerken başımı arkaya yatırdım ve bu hissin varlığımın her bir zerresini ele geçirmesine izin verdim.

"Öyle sıkısın ki... lanet olsun!"

Dayanamayacağımı hissettiğim bir noktadan sonra içine sertçe girip çıkmaya başladım. O anda tüm dünya kararıp geride kaldı. Sadece biz, bize ait bu an ve yaşadığımız bu eşsiz

zevkin tadı vardı. Her darbe, bir diğerini kovalarken Hera daha çok ıslanıyordu. Öyle ki, artık inlemeleri odanın her bir yanında yankılanıyordu. Darbelerime direnmek yerine tırnaklarını çarşafa geçirip kendini tamamen bana teslim etti.

Hızımı artırmak için bir elimi yatağın başlığına dayadım, diğerini bacaklarının arasına uzatıp klitorisini çimdiklediğimde Hera çığlık attı.

Bedensel zevkin boyutlarından çıkıp ruhani bir dünyaya geçmiştik sanki. Onu öperek iniltilerini yutma ihtiyacım beni çıldırtıyordu artık. Daha fazla dayanamayarak elimi yüzüne attım ve başını sertçe çevirip dudaklarını esir aldım.

Bir süre sonra odadaki tek ses tenin tene çarpmasından, inlemelerden ve homurtulardan ibaretti.

İkimiz de sınıra her saniye biraz daha yaklaşırken Hera'yı kaldırıp sırtını göğsüme yasladım. Ağzımı ensesine dayadığımda Hera tek kolunu arkaya atıp elini saçlarımın arasında geçirdi ve boynunu yana yatırdı.

"Sen." Sert bir darbe. "Sadece." Bir tane daha. "Bana aitsin."

Hera kollarımın arasından çıkıp beni yatağa ittirdi, aynı hızla üzerime çıkarak aletime oturduğunda başımı yastıklara gömdüm. Bu pozisyonun derinliği çok başka bir boyuta sahipti. Aletim, içindeki en kuytu köşelere temas ederken ikimiz de inledik.

Hera üzerimde hareket etmeye başladığında ellerimi memelerine götürüp ikisini birden avuçladım. Başı geriye doğru savruldu. Siyah bukleleri sırtına doğru yayılsa da bana işkence eden o iki kızıl tutam yüzünün etrafına düştü.

Kısa bir an sonra başını öne doğru eğerek kirpiklerinin altından bana baktı.

"Sen." Beni içinden çıkaracak kadar yükselip tekrar sertçe oturdu. "Sadece." Bir kez daha. "Bana aitsin."

Son kez kendini bıraktığında ikimiz de kaybolduk ve hazzın

doruklarına tutunurken hızla içine boşaldım. "Bu şehir bizim," dedim nefes nefese.

Bir süre soluklanarak kollarımın arasında gevşedi. Bedeninin sıcaklığı ve kalp atışlarının düzensiz ritmi benimkine eşlik ediyordu. Sonrasında söyledikleri, bugüne kadar ağzından çıkan en güzel kelimelerdi.

"Dünya bizim, sarışın." Hera titreyerek kendini tamamen bıraktı.

Orgazmın sarhoş edici etkileri ikimizi de esir alırken kollarımı Hera'nın sırtına dolayıp onu sıkıca sarmaladım. Ellerim saçlarında, sırtının pürüzsüz hatlarında aylak aylak dolaştı. Kaç dakika orada öylece yattığımıza, hazzın kolları arasında bu durumun gerçekliğini sindirip uzandığımıza dair hiçbir fikrim yoktu.

Hera başını kaldırıp yüzüme bakarken esmer teni seks sonrası daha da canlı görünüyordu. Buz mavisi gözlerinin parlaklığı, dudaklarının öpülmekten hırpalanmış görüntüsü her şeyin gerçek olduğunu kanıtlar nitelikteydi.

Zihnimin içine sızıp düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, "Sen de aynı görünüyorsun. Biliyorsun, değil mi?" dedi ukala bir gülümsemeyle.

"Nasıl göründüğüm değil umurumda olan, sadece sensin."

"Egonu tatmin etmek için söylemiyorum ama hayatımın en iyi seksini yaşadığımı belirtmek isterim."

Sırıttım. Hatta öyle çok sırıttım ki yanaklarım acıdı.

Hera gözlerini devirdi. "Ukala piçin tekisin."

Kahkaha atarak kolumu beline doladım ve onu yavaşça yatırıp yüzüne bakmak için yan döndüm. Kim seks sonrası bu kadar kusursuz görünürdü ki? Aletim tekrar sertleşirken sert bir nefes aldım.

"Hangi erkeğin, yatakta harika olduğunu duyduktan sonra egosu okşanmaz ki?"

Kısa bir an bana öylece baktıktan sonra dudaklarını çenem-

de gezdirip yüzümü okşadı. Birbirimizi gözlerimizle içtiğimiz, konuşmadan geçirdiğimiz pek çok an yaşamıştık ama hiçbiri bunun kadar gerçek ya da doğru hissettirmemişti.

"Bana artık bu kırmızı buklelerin ne tür bir anlam taşıdığını söyleyecek misin?"

Hera bir süre daha sessiz kalırken bakışları bir anlığına uzaklaştı. Ardından sol elini uzatıp yanağıma hafifçe dokundu ve derin bir iç çekip sırtüstü uzandı.

"Kan," dedi bakışlarını tavana dikerken. "Kan anlamına geliyorlar. Bize hayat veren o kırmızı sıvının korkulacak bir şey olmadığını, içeriden ya da dışarıdan kanamanın doğal bir şey olduğunu hatırlatıyorlar." Dudaklarına tatlı bir tebessüm yayıldı. "Henüz küçük bir çocukken ilk kez kolum kanadığında korkudan ölmüştüm. Tabii bunu belli etmek yerine ölmeyi tercih ederdim. O zaman bile bu korku, beni istediğimi almaktan alıkoyamamıştı. İstediğim şey ise..." Duraksayıp sesli bir şekilde güldü. "Bir köpekti. Onu öyle çok istemiştim ki, hayvan beni ısırdığında korkudan ölmeme ve akan kan yüzünden başımın dönmesine rağmen pes etmedim."

Hera başını çevirip onu izleyen bakışlarıma karşılık verdi. "Ve o bana alışana kadar kendimi kanattım. Sonra da saçlarımın önünü boyamaya karar verdim. Böylece gözümün önüne düşen her kırmızı bukle, bana bunu hatırlatacaktı. Kanamanın doğal olduğunu ve eğer bir şeyi çok istiyorsam, kanamaktan korkmamam gerektiğini hatırlatacaktı."

"Sana söz veriyorum, prenses," dedim ona doğru eğilerek kolumu etrafına sararken. Hera yüzüme dokunup alnını benimkine yasladığında burnuna yumuşak bir öpücük bıraktım. "Bir daha asla kanamana izin vermeyeceğim."

Aramızdan sözsüz bir yemin geçip gitti.

İkimizi esir alan bir lanet gibiydi bu yemin.

Daha fazla konuşmanın bir anlamı olmayacağını bilerek bacaklarının arasına yerleştim ve bu sefer onunla tatlı tatlı, kalbimi avuçlarının içine bıraktığımı kanıtlarcasına seviştim.

BÖLÜM 21
KİMSİN SEN?

HERA

İki gün sonra...

"Çipi alabilir miyim?"

Başımı sallayıp çipi Drew'a uzattım. Nat kendi bilgisayarının başındaydı ve Drew da yanında getirdiği bilgisayardaki birkaç programla uğraşıyordu. Martin ise bugün akşam gerçekleşecek sevkiyat için ayarlamalar yapmakla meşguldü.

Lucas'ın nerede olduğunu görmek için etrafıma bakındım. Malikânenin geniş bahçesinde durmuş, mitolojik heykelleri incelerken viskisini yudumluyordu. Batan güneşin ışıkları altında saçları sapsarı görünüyor, önüne düşen o mükemmel tutamlar rüzgârla birlikte savruluyordu.

Koyu gri gömleğinin kollarını yukarı kadar sıyırmıştı. Bu havalarda hiç üşümüyor olmasına hâlâ anlam veremiyordum. Gerçi onun kadar iri bir bedene sahip olsaydım, muhtemelen kutuplarda bikiniyle bile güneşlenebilirdim.

Düşüncelerim beraber geçirdiğimiz gecenin anılarına doğru savruldu. Tenimde gezinen dudaklarını, parmaklarının vücudu-

mun her köşesini keşfederken nasıl sahiplenici izler bıraktığını anımsadım... O geceye dair her şey kusursuzdu. Tıpkı bizim gibi çarpık ve bir o kadar da mükemmeldi. Nefretin aşkla arasındaki o çizgiyi kaybettiği, bedenlerimizin bir olduğu en kutsal anlardan biriydi.

"Sanırım bir şey buldum."

Drew'un sesiyle birlikte ona doğru döndüm, geniş yemek masasına doğru ilerlerken Lucas içeriye girdi. Adımları bana yetiştiğinde viski bardağını masanın üzerine bıraktı.

"Neler oluyor? Bir şey mi buldun?"

Drew başını sallarken rengi atmış gibi görünüyor, Natalie boş boş ekrana bakıyordu.

"Artık söyleyecek misiniz?"

Bakışlarım ikisi arasında gidip geldi. Lucas masanın etrafından dolanarak kız kardeşinin yanına gitti. Omzuna dokunduğunda Natalie başını kaldırıp ağabeyine baktı.

"Artık konuşacak mısınız?" Sinirlenmeye başlamıştım ve bu sessizliğin ardından gelecek hiçbir şey iyi olmazdı.

Natalie boğazını temizleyerek oturduğu yerden kalktı ve Lucas'a döndü.

"Çipin en çok takip edildiği konum Türkiye'de. Türkiye, İstanbul."

O saniyeden sonra salona bir ölüm sessizliği hâkim oldu. Hepimiz öylece durup birbirimize bakıyorduk. Çünkü herkesin aklına gelen isim aynıydı. Lucas'ın annesi. *Olivia.*

Lucas masadan uzaklaşırken adımları aksadı. Gözlerini birkaç kez kırpıştırdığında hızla yanına gidip koluna girdim.

"Bu imkânsız," derken başını iki yana sallıyordu. Hissettiği duygunun ne olduğunu birkaç gün önce bizzat tatmıştım. İhanetin tadını hâlâ alabiliyordum üstelik.

Drew'a döndüm.

"Ne zamandır?" diye sorduğumda Drew ekrana bakarak birkaç şeyi daha inceledi.

"Görünüşe göre yaklaşık üç aydır."

Bu da demek oluyordu ki, işe girdiğimden beri takip ediliyordum ve Sophia en başından beri bu işin içindeydi.

Lanet olsun...

Fakat Olivia'nın böyle bir şey yapmış olması... Bu bana nedense asla doğru hissettirmiyordu. Kocasının yasını tutan ve oğlunu incitmemek için uzaklaşan bir kadın, ne ara bunların planını yapmıştı? Oğluna neden ihanet etsindi? Ondan hiçbir çıkarı yokken böyle bir şey yapması mümkün olabilir miydi?

Elbette en yakınımızdaki insanları çoğu zaman tanıyamıyorduk. Kimin ne yapacağını, ne zaman size sırtını döneceğini ya da elindeki görünmez bıçağı ne zaman sırtınıza saplayacağını bilemiyordunuz. İhanet öngörülemediği kadar yüzsüzdü de. Sizinle alay etmekten asla geri durmazdı.

Başımı kaldırıp Lucas'a baktım. Çatık kaşlarına eşlik eden şüpheci gözleriyle sadece bilgisayara bakıyordu. Yaşadığı kısa şokun ardından onun da aklında şüpheler vardı ve bu durum ona da tuhaf gelmeye başlamıştı.

"Lucas, bir plana ihtiyacımız var," dedim dikkatini bana vermesi için.

Sırtını dikleştirerek yüzüme baktı.

"Şimdilik hiçbir şey yapmayacağız. Bizim hamlemizi bekliyorlar. Karşıdaki gerçekten annem dahi olsa, hamle sırası bizde."

Natalie kendini tekrar sandalyesine bıraktı.

"Hiçbir şey yapmadan nasıl bir hamle yapabiliriz ki?"

Lucas'ın beyninde dönen çarkların aynısı benim zihnimin içinde de dönerken ne yapmak istediğini çok iyi biliyordum.

"Öncelikle Sam'i konuşturacağız. Sonra da şu diğer adamı. Gerekli bilgileri onlardan alamazsak eğer, çipteki konumun peşine düşebiliriz."

Lucas telefonunu çıkarıp bir numara tuşladı. "Doktoru arıyorum. O salak herifi uyandırsın ve diğerini de yanına getirsin. Siz akşamki sevkiyattan dönene kadar kendi yöntemlerimle konuşturmayı deneyeceğim. Artık kaybedecek vaktimiz yok."

Haklıydı. Tek bir saniye daha kaybedersek bu bizi hiç istemediğimiz bir sona doğru itecekti. Şimdi hamlelerimizi çok daha hesaplı yapmamız, bu çıkmazı çözmek için dikkatle plan kurmamız gerekiyordu.

Drew'a döndüm. "Gerçekten teşekkürler, Drew. Bu kadar hızlı bulabilmemiz senin sayende."

Drew ayağa kalkıp bilgisayarını kolunun altına sıkıştırırken çipi tekrar bana uzattı. Bakışlarıyla bana teşekküre ihtiyacı olmadığını söylüyordu.

"Bu işte daima beraberdik, Hera."

"Evet, haklısın."

Adımlarını kapıya doğru yönlendirdi.

"Herhangi bir şey olursa beni ararsın. Şimdi departmana dönmem lazım."

Artık işlerin başında olduğu için onu eskisi kadar çok göremiyordum ama ne zaman ihtiyacım olsa tereddütsüz yardım ediyordu.

"Akşamki sevkiyat için evraklar hazır, değil mi?"

Başını sallayıp göz kırptı. "Her şeyi Martin'e teslim ettim. Herhangi bir sorun olursa ne yapacağını biliyorsun."

"*Sí.*"*

Drew herkese veda ederek kapıdan çıktıktan sadece beş dakika sonra Martin bir fırtına gibi eserek içeriye girdi.

"Martin, iyi misin?"

"Tanrım... Sevkiyatla alakalı problem var. Lucas'ın inşaatındaki depoda araç bekliyor. Normal saatinden çok daha erken geldi. Onlara akşama kadar beklemelerini söyledim ancak kabul etmediler."

* (İsp.) Evet. (e.n.)

Bakışlarını dışarıya çevirip gökyüzüne baktı.

"Hava yarım saat içerisinde kararacak. Oraya gidersek, yine karanlığın avantajına sahip olacağız. Dertlerinin ne olduğunu bilmiyorum ama sensiz çözmeme imkân yok."

Geniş koltuklardan birinin üzerinde duran ceketime ve kar maskeme uzandım. "O zaman beklemenin de pek anlamı yok. Adamlarımıza iki araba hazırlamalarını söyle, bizimle gelmeleri için en az on kişi istiyorum. Ne olur ne olmaz."

Martin hızla başını sallayıp koşar adım kapıdan çıktığında Lucas'a döndüm.

"Gitmem gerekiyor."

Lucas başını iki yana salladı. "Bu durum hiç içime sinmiyor, Hera. Ya bir tuzaksa? Ya sana bir şey olursa?"

Ellerini tutup onu kendime doğru çektim. Gerginliğinin azalmayacağını ve sürekli kafasının içinde kurmaya devam edeceğini biliyordum ama önemli değildi. Rahat nefes alabildiğimiz pek fazla gün yoktu çünkü. Her saat, her dakika, hatta her saniyemiz bunları düşünerek geçiyordu son iki aydır.

Kolumu yukarı kaldırarak ona bileğimi gösterdim. Dün sabah, çakı bilekliğime bir takip çipi ve saat başı güncellenen bir ses kayıt cihazı eklemiştik. Hiçbir işimizi şansa bırakmamamız gerektiğini bilerek yapmıştık bunu ve ne olursa olsun bir noktada bize faydası olacaktı.

Lucas'ın bakışları bilekliğe kaydığında derin bir nefes aldı. Ardından alnını benimkine yaslayıp burnuma bir öpücük bıraktı. Bunun yetmeyeceğini bildiğim için kollarımı boynuna doladım ve dudaklarımızın birkaç dakika boyunca tutkuyla dans etmesine izin verdim.

"Dikkatli ol, prenses," derken alnımdan öptü. "Seni seviyorum."

"Olacağım, sarışın." Yanağına bir öpücük bıraktım. "Ben de seni seviyorum."

Ardından ona sıkıca sarıldım ve Martin'i bulup bir an önce sevkiyat deposuna gitmek için kapıdan koşar adım çıktım.

Evin bodrumunda, Sam'i tuttukları odaya doğru ilerledim. Bodrum katı, evin kalan yerlerine göre oldukça sade döşenmişti. Geniş bir girişi vardı, koyu kahverengi koltuk takımıyla sıradan bir otelin lobisini andırıyordu.

Merdivenin solunda kalan iki oda vardı. Sam'in olduğu odaya girdiğimde girişteki resmi görüntünün tamamen bir göz boyama olduğunu anlamıştım. Burası bir zindandan farksızdı. Kaşlarım havaya kalkarken gözüm odadaki az ama etkili eşyalarda dolandı. Birkaç adet sandalye, minik bir masa, bir takım işkence aletleri ve duvarlarda asılı zincirler...

İki gün önce dövmekten neredeyse öldürmek üzere olduğum siyahi adam ve Sam, tam karşımdaki duvara yan yana zincirlenmişti. Onların bu berbat görüntüsüyle dudaklarımdan derin bir kahkaha döküldü.

"İnanılmaz," dedim hem içeride gördüklerimin hem de bu iki geri zekâlının mide bulandıran hallerinin şaşkınlığıyla. Burada sadece birkaç gün daha geçirseler muhtemelen o işkence aletlerine hiç gerek kalmazdı.

Arkamı dönüp sandalyelerden birini aldım, önüme doğru çekerek sandalyeye ters bir şekilde oturdum. Belimden silahımı çektikten sonra iki elimi sandalyenin başlığına koyarak sırtımı dikleştirdim. Silahı parmaklarımın arasında çevirirken ikisinin de yüzü öfkeyle çarpıldı.

"Hera olsa bu işe çakısıyla girişirdi," dedim daha çok kendimle konuşarak.

Kafamı çevirip küçük masada duran işkence aletlerine kısa bir bakış attım. "Gerçi onun çakısına benzer birkaç şeyimiz var."

Keyfimi yerine getiren bir haz duygusu kulaklarımda uğuldarken sırıttım.

"Ama ben daha çok silah adamıyım. Pek ıskaladığım da söylenemez. Bu yüzden sorularıma istekli bir şekilde cevap vermek yerine direnmeyi seçerseniz, buradan yapacağım birkaç atışla herhangi bir parmağınızı ya da birkaç uzvunuzu koparabilirim."

Sam'e döndüm. Bakışları içi boş ölüm tehditleriyle doluydu. Ne hoş... Hislerimiz karşılıklıydı. Sadece benimkilerin içi boş değildi.

"Gerçi sen zaten bayağı bir parmak kaybettin. Öyle değil mi, Sam?" Güldüm ve sanki o anı hatırlıyormuşum gibi elimi şöyle bir salladım. "Hera sağ olsun."

"Neden ölmeme izin vermediniz?" dediğinde neredeyse kendi tükürüğümde boğulacaktım.

"Bu kadar salak olamazsın, Samuel Johnson. Bize bir isim vermek üzereydin. Neden ölmene izin verelim?"

Omuzlarını silkti.

"Şartlar o zaman onu gerektirmişti."

"Demek öyle... Peki şimdi ne değişti?" diye sordum silahımı işaretparmağımda çevirirken.

Siyahi adamla bakıştılar. Adamın yüzü hâlâ tanınmaz haldeydi ve sanırım bazı estetik ameliyatlara ihtiyacı olacaktı... Tabii buradan çıkma şansına sahip olabilseydi.

Sandalyeye tutunarak geriye doğru eğildim, gerginlikten kasılan sırt kaslarımı esnettim.

"Her şeyi bir kenara bırakalım. Gerçekten buradan sağ çıkabileceğinize inandığınız bir senaryo mu var?"

Siyahi adamın kurnaz bakışları benimkileri buldu.

"Belki de vardır."

"Üzerindeki çiplerden bahsediyorsan hepsi bulundu."

Gözleri büyüdüğünde gerçekten buna güvendiklerini anlamak beni bir miktar hayal kırıklığına uğrattı. Sadece bu sebepten bile annemin böyle bir işin arkasında olmadığını görebili-

yordum. Bizde kimse kimseyi geride bırakmaz ya da bu şekilde ölüme gönderirken gözden çıkarmazdı. Karşımızdaki kişi her kimse, bizi çok güzel yemliyordu. Daha doğrusu öyle yaptığını düşünüyordu.

"Bu oyunu daha ne kadar oynayacağız?"

Sam başını arkasındaki duvara yasladı.

"Nedenini hiç merak ediyor musun? Sana neden ihanet ettiğimi?"

Söylediklerini düşünür gibi gözlerimi kıstım. Yüzünde çözemediğim, mide bulandıran bir ifade vardı.

"Bir süre ettim ama artık etmiyorum," dedim sakin bir sesle.

"Neden?"

"Çünkü ne söylersen söyle, bu gerçek değişmeyecek ve vereceğin hiçbir sebep ölümüne engel olmayacak."

Söylediklerimi çoktan kabullenmiş gibi başını salladı. "Bu cevabı vereceğini biliyordum. Fakat nedenini yine de söyleyeceğim."

Kollarımı tekrar sandalyeye yaslayıp silahımı sağ elime aldım.

"Aslında her şey..."

Kelimeleri, çalan telefonumla yarıda kesildi. Kotumun cebine uzanıp telefonu çıkardım, arayan Hera'ydı. Alnım endişeyle kırışırken sevkiyatla alakalı ufak bir sorun çıkmış olmasını diledim. Ardından titreyen parmağımla telefonu açtım.

Lütfen korktuğum şey olmasın.

Lütfen, lütfen, lütfen.

"Hera?"

Sesim de tıpkı elim gibi titrerken derin bir nefes aldım. Başta birtakım cızırtı ve boğuk konuşma sesleri geldi. Kalbim göğsümü şiddetle dövmeye başladığında sandalyeyi devirerek ayağa kalktım.

"Hera, neler oluyor? Tanrı aşkına! Bana cevap ver. İyi misin?"

Arkadaki sesler birkaç saniye içerisinde duruldu.

"Lucas, merhaba."

Olduğum yerde donup kaldım çünkü konuşan Hera değildi. Başka bir kadın sesiydi bu, tınısında bana bir şekilde tanıdık gelen bir şeyler vardı. Panik tüm ağırlığıyla bedenimi sarmalarken sakinleşmek için derin nefesler aldım.

"Kimsin sen?" Paniğim sesime yansırken dengemi bulmak için duvara tutundum.

"Cık cık cık... Çok fazla soru soruyorsun, Lucas. Önce bir sohbet mi etseydik?" Gür bir kahkaha attığında yumruklarımı sıktım.

"Kimsin sen!" diye bağırarak tekrarladığımda sesim kendi kulaklarımı bile sağır edecek kadar yüksek çıkmıştı. Boğazım şiddetle acırken sertçe yutkundum. "Yemin ediyorum, ellerimden kurtulmak için yalvaracaksın. Hera'ya ne yaptın?"

"Ben, Lucas..." Kısık bir nefes aldı hattın diğer ucunda. "Korkulu rüyalarından biriyim. Sevdiğin kadının, bu şehrin, hatta sahip olduğun her şeyin gerçek sahibiyim."

Ne? Kafamın içinde dönen binlerce düşünce, yaşadığım panik ve korku o kadar birbirine girmişti ki, kelimelerini idrak edemiyordum.

"Ben o dilini gelip sökmeden önce bana adını söyle, seni lanet orospu!"

Gür bir kahkaha attığında telefonu kulağımdan biraz uzaklaştırıp gözlerimi kapattım. Onu öldürecektim. Tanrı şahidim olsun ki, her bir parçasıyla ziyafet çekecektim.

"Sen hatırladığım kadarıyla böyle küfürbaz değildin. John seni böyle büyütmedi... Oysaki tanıştığımızda senin ne kadar centilmen bir genç adam olarak büyüdüğünü söylediğini hatırlıyorum. Yoksa yanılıyor muyum, Lucas?"

Babamın adını duyduğum anda nefesimi tuttum. Kanım buz keserken boğazıma büyük bir yumru oturdu. Babamı bu kadar

iyi tanıyan ve benden, hayatımdaki her şeyden ve herkesten nefret eden tek bir kişi vardı. Ama o ölmüştü... Ölmüştü evet ama bedeni Rusya'nın o kirli sokaklarında asla bulunamamıştı. Arkasında bıraktığı nottan başka hiçbir şey kalmamıştı ondan geriye.

"Sessizliğe gömüldüğüne göre sanırım kim olduğumu çoktan anladın. Sana bulunduğumuz yerin konumunu atıyorum. Bir an önce gelsen, iyi edersin. Hera ve ben seni görmeyi büyük bir heyecanla bekliyoruz."

Telefonu kapattı, hemen ardından ekranda Hera'dan gelen bir mesaj belirdi. Bir saniye bile oyalanmadan konumu açtım. Malikâneye yirmi dakika kadar uzaklıktaydı bu otel.

Aceleyle kapıdan çıkmak üzereyken aniden durdum. Bir saniye daha tereddüt etmeden silahımı kaldırdım ve karşımdaki iki aptalın kafasına sıkarak hayatlarına son verdim.

Kapıdan hızla çıkarken adımlarımda tereddüt yoktu. Yıkımın, parçalara ayrılmanın ve kaybetme korkusunun tadıydı bu. Hiçbir şey beni bu kahrolası çaresizlik duygusuyla baş başa bırakmamıştı daha önce. Hiç kimse için bu kadar korkmamış, hiçbir kadın için bütün dünyayı yakıp yok etmek istememiştim.

Arabama doğru ilerlediğim sırada malikânenin ön kapısı açıldı ve Natalie koşarak yanıma geldi.

"Lucas, bunu dinlemen lazım. Bir an ön..." Tableti elime tutuşturduğunda onu alıp arabanın koltuğuna fırlattım.

"O yaşıyor," dedim kırık dökük halimi hiç saklamadan yüzüne bakarken. "Natalie, o yaşıyor ve Hera elinde."

Natalie başını sallarken kollarımı tuttu. "Oraya git ve *onları* kurtar. Tanrı aşkına, Lucas... Ekibi arkandan göndereceğim. Sana yetişeceklerdir. Bilgisayarım senin telefonunla bağlı, sistemlerine girmeyi başardığım an bunu anlayacaksın. Ve lütfen giderken sana verdiğim şeyi dinle. Yoksa bir kurtuluşumuz olmayacak."

BÖLÜM 22

SÜRPRİZ!

LUCAS

Arabanın camından giren soğuk hava etrafımda bir girdap oluştururken düşüncelerim de zihnimi talan ediyordu. Hera'nın tek bir saç teline zarar gelmesi ihtimali bile varlığımın en mutlak felaketi demekti. İlkel bir duyguydu belki de bu ama bana hükmeden ne varsa zaten ilkellikten ibaretti.

Böyle bir şeyin olmasına izin vermeyeceğim. Onu benden almasına izin vermeyeceğim.

Hera gibi bir kadını yakalamak, tutsak etmek kolay değildi. Eğer bugün yanında gitseydim, belki de bunların hiçbiri yaşanmazdı. Ama o kadın... Eğer tahminimde yanılmıyorsam -ki yanılmadığıma neredeyse emindim- bunu yapabilecek hırsa, kine ve elbette yıllarca büyüttüğü o katıksız nefrete sahipti.

Yulia.

Natalie'nin annesi. Babamın metresi. Hayatım boyunca nefret ettiğim kadın. Benden yavaş yavaş, acı verici yıllar boyunca babamın sevgisini çalan kadın. Annemi babam için bir hiçe çeviren, babamın karaktersizliğini gözlerimin önüne seren kadın.

John Morrison'dan geriye ne kaldıysa, hepsi şimdi benimdi. Ve o bana, benim olan her şeyin sahibi olduğunu söylemişti.

Direksiyonu konumun gösterdiği sokağa doğru kırdım. Bu lüks otelde daha önce birkaç davete katılmıştım, ayrıca sahibi arazisini benden satın almıştı. Güzel anılarımın olduğu bir yeri böyle hatırlayacak olmak ancak benim gibi bir adamın kaderi olurdu zaten.

Arabayı park edip kısa bir süreliğine gözlerimi yumdum. Sakinleşmeye, kontrollü hareket etmeye ihtiyacım vardı. Çünkü fevri herhangi bir hareketim Hera'nın, hatta hepimizin zararına olabilirdi. Ona gelebilecek her zarar, uğruna herkesi öldürmeye yemin ettiğim bu şehri yerle bir etmek demekti.

Kendi ekibime kamufle olmalarını, dikkat çekmeden buraya gelmelerini söylemiştim. Eğer sokağa girdikleri fark edilirse, daha büyük problemlerle karşılaşmamız mümkündü.

Arabadan inip otelin kapısına doğru ilerledim. Silahım belimdeydi ama elbette alacaklarını biliyordum. İçeri adım attığım anda siyahi, uzun boylu, iri bir adam beni karşıladı. Giydiği takım elbise en az birkaç günlük görünüyordu ve bu pis görüntüsünün altında en az kıyafetleri kadar iğrenç bir adam yattığına emindim.

"Biz de tam seni bekliyorduk."

Suratını dağıtmamak için dişlerimi sıktım.

Sakin kal, Lucas. Hera için sakin ol.

"Beni ona bir an önce götürmezsen, cehennemde seni bekleyen zebanilerle buluşacaksın."

Boş gözlerle yüzüme bakıp beni sertçe asansöre doğru yönlendirdiğinde kendime hâkim olmak için tüm irademi kullandım.

"Tehditlerini kendine sakla. Başına iş açabilirler."

Orospu çocuğu.

Asansör bizi otelin en üst katına getirdi. Kapılar açıldığında uzun bir koridorda yürümeye başladık. Tahmin ettiğim gibi

süit odalardan birine gidiyorduk. Bakışlarımı koridorun köşelerinde gezdirdim. Burada en az dört kamera vardı. Her birinin Nat'in işine büyük ölçüde yarayacağını düşünüyordum. Yangın merdiveninin küçük tabelasına baktım, sol taraf açılan koridoru gösteriyordu. *Güzel.*

Tam karşımızdaki çift kapılı odaya yaklaştığımızda adam beni durdurdu.

Dönüp yüzüne bakarken kollarımı göğsümde bağladım.

"Silahın."

Tabii ki. Bir şey söylemeden silahı belimden çekip adama verdim. Lanet olası bir bilekliğe ve kadınım gibi bir çakıya sahip olmadığım için kendime küfrettiğim nadir anlardan birini yaşıyordum.

Natalie'nin yavaş yavaş otelin sistemine sızmaya başladığını az çok tahmin edebiliyordum. Doğru zamanın geldiğini anlaması için gerekli tüm donanıma sahipti. Eğer ona yeterince zaman kazandırırsam, bizi buradan çıkarmam kolay olacaktı. En azından öyle olmasını umuyordum.

Çift kapılı odanın önüne geldiğimizde iki kar maskeli adam aynı anda uzanıp kapıyı açtılar. Süitin büyük girişinde yürürken adamlar tam arkamdaydı. Adımlarımı hızlandırıp sol köşeye doğru döndüm ve işte, karşımdaydı.

Hera.

Elleri oturduğu sandalyenin kolçaklarına bağlanmıştı. Bacakları da aynı şekilde sandalyenin ayaklarına sıkıca sabitlenmişti. Bakışlarımız buluştuğunda bütün korkum, onu hayatta görmenin verdiği rahatlama ve karman çorman bir dolu hissin göğsüme hücum etmesiyle kaybolup gitti.

Tek bir saniye daha beklemeden Hera'ya doğru ilerlerken köşeden birinin çıktığını gördüm. Kim olduğunu anlamam için o kahrolası suratına bakmama gerek yoktu, yine de başımı ona doğru çevirdim. *Yulia.*

Dünyadaki bütün iğrençliğin ve kinin vücut bulmuş hali gibiydi. Dik duruşuna, zafer dolu gülümsemesine ve henüz hiçbir şey belli değilken kazanmış gibi takındığı bu bencil tavrına karşı kaşlarımı çattım.

Sakin adımlarla yanımdan geçerken uzanıp boynunu kırabilirdim. Buradan sağ çıkabileceğimizi bilseydim, bunu kesinlikle yapardım.

Oturduğu sandalyeye yaklaşıp elini omzuna koyduğunda Hera ona soğuk, o çok iyi bildiğim ölümcül bakışını attı. Şimdi oradan kalksa, neler yapabileceğini bu odadaki herkes çok iyi biliyordu.

"Hoş geldin, Lucas," dedi Yulia sigaranın aşındırdığı o iğrenç sesiyle.

Onlara doğru yürümeye devam ettim ancak arkamdaki adamlar aramızda kalan son on adımı atamadan beni durdurdular.

"Keyfin çok kaçmış gibi görünüyor? Eskiden de huysuzdun," derken yaşlılıktan buruşan elini kaldırıp tırnaklarını inceledi.

Kaşlarımı çatıp dişlerimi sıktım. Odaya tekrar göz atarken Hera'nın hiçbir adamını, özellikle Martin'i burada görememiş olmanın tedirginliği üzerime çullandı. Ölmüşler miydi? Tanrım...

"Boşuna etrafa bakma, burada değiller. Nerede olduklarını öğrenmek de sevgilini kurtarmak da tamamen sana bağlı."

Gözlerim tekrar Hera'yı buldu. Bakışlarında çözemediğim bazı şeyler vardı. Bazı anlam veremediğim duygular ve sessiz konuşmalarımıza eklenen yeni kelimeler. Ama hiçbiri tanıdık değildi. Hiçbiri daha önce konuşulmamıştı.

Sertçe yutkunup tekrar Yulia'ya döndüm.

"Ne istiyorsun? Bunca yıl kendini ölü olarak gösterdin. Ancak şimdi karşımdasın. Aylardır peşimde olmanın sebebi ne?"

Yulia omuzlarını silkti ve siyah, uzun elbisesinin eteğiyle oynadı. Yüzü bana Nat'i o kadar hatırlatıyordu ki, bunun rahatsızlığıyla canım yanıyordu. Kardeşimin böyle bir kadına benzemesinden nefret ediyordum. Diğer yandan karakterleri iki uç nokta gibiydi. Natalie hayat dolu zeki bir kadınken annesi çıkarcı bir fahişeden fazlası değildi.

"Öncelikle, oturmaz mısın?"

Etrafa tekrar göz gezdirdim. Süitin lüks mobilyalarında hiç kullanılmamış olmanın verdiği bir düzen vardı. Buraya muhtemelen Hera'yı kaçırdıklarında gelmişlerdi. Öncesi yoktu ve tahminime göre sonrası da olmayacaktı.

"Böyle iyiyim," dedim tepkisini beklerken.

Yulia yalnızca başını salladığında içeriye tekrar göz attım. Odada beni getiren iki adam ve kapıdakiler de dahil toplam altı kişi vardı. Eğer Hera bağlı olmasaydı, onları beraber rahatlıkla etkisiz hale getirebilirdik. Bunu tek başıma da yapabilirdim ancak Hera'nın hayatını riske atmam söz konusu dahi değildi.

Bakışlarım tekrar ona kaydı. Hiçbir fiziksel hasara uğramamıştı. Sadece saçları hengameden çıktığını belli edercesine dağılmıştı.

"Ne kadar da aynısınız..." dedi sanki bir anıya gönderme yapar gibi. "Neyse, o zaman ben oturacağım." Hera'nın tam çaprazında duran koltuğa oturup rahatça arkasına yaslandı.

"Ne istiyorsun, Yulia?" Çenem gerilirken sıkılı dişlerimin arasından resmen tıslamıştım. Ellerim bir şeyleri parçalama ve kadınımı kucaklama isteğiyle sürekli karıncalanıyordu.

"Benden aldıklarını istiyorum," dedi basitçe.

Histerik bir kahkaha attım. Söylediği şey o kadar anlamsızdı ki, otuz senelik hayatımın tek bir gününde bile bu kadar saçma bir şey duymamıştım. Her şeyimi benden alan oydu oysaki.

"Sen benden aldıklarını ne zaman vereceksin?" dediğimde aniden gerildi.

"Ben senden hiçbir şey almadım, çocuk. Baban beni seçerken gayet gönüllüydü."

Başımı aşağı yukarı salladım. "Evet, öyleydi. Fakat onu bana karşı dolduran, annemden nefret etmesini sağlayan da sendin."

Yaptıklarından aldığı keyfi gösterircesine geniş bir sırıtışla başını yana eğdi. "Bu konuda biraz etkim olmuş olabilir, haklısın." İç çekip kolunu koltuğun arkasına doğru attı. "Söylesene, kızım nasıl?"

Yumruklarımı sıktım. Kendimi öyle zor tutuyordum ki, öfkem kırmızının tüm tonlarıyla gözümü boyarken her bir hücrem harekete geçmek için tetikte bekliyordu.

"Natalie senin kızın değil. Onu doğurmuş olman, üstünde hak iddia edeceğin anlamına gelmiyor. Senden nefret ettiğini biliyorsun, değil mi?"

Natalie annesini hiçbir zaman sevmemişti. Ondan dayak yediğini ve asla sevgi görmediğini biliyordum. Annesinin ölüm haberini aldığında beni aramıştı ve sesinde duyduğum tek duygu, buruk bir hüzne karışan rahatlama olmuştu. Annesinin ölümünü duyduğunda rahatlayacak kadar nefret ediyordu ondan.

"Bir hak iddia etmiyorum, sadece sormak istedim. Neyse," dedi tekrar doğrularak. "Sanırım lafı daha fazla uzatmanın anlamı yok, değil mi?" Sakin adımlarla yürüyerek tekrar Hera'nın yanına doğru ilerledi. Eli bu sefer omzunu bulduğunda Hera gözlerini kapatıp çenesini sıktı.

"İsteklerim çok basit. Bana çok sevdiğin bu şehri, sahip olduğun her şeyi vereceksin. John'un zamansız ölümü yüzünden bu konuda onu henüz tam anlamıyla ikna edememiştim. Lanet servetinin her bir kuruşu bana ait. Bunca yıl koşup geldiği ve sığındığı tek kadın bendim. Ne seni ne de anneni istedi. Geriye kalan azıcık şefkatini bile ondan söküp almak üzereyken maalesef beni bırakıp gitti."

Dönüp Hera'ya baktı. "Eğer söylediklerimi tek tek yerine getirmezsen... olacaklardan sorumlu değilim," dedi dudaklarına yayılan pis bir gülümsemeyle.

"Sen, beni tehdit mi ediyorsun?"

Seni kendi ellerimle öldüreceğim ve bu sefer ölü kaldığından emin olacağım.

"Basitçe, evet."

Başımı salladım. Bize zaman kazandıracak, onu oyalayacak bir şeylere ihtiyacım vardı. "Bunları elde edince ne olacak? İçin soğuyacak mı? Aradığın şey zenginlik değilmiş gibi görünüyor, Yulia." Etrafıma şöyle bir bakış attım. "Biraz daha açık olmak ister misin?"

"Hiçbir şey beni, babanın bana vermeyi reddettiği bu servet kadar tatmin edemez."

Bingo.

"Onu ikna etmek üzere değil miydin? Bu kadar meyilli bir adam neden seni reddetsin ki?" Başımı iki yana sallayıp ona doğru tehlikeli bir adım attım. "Babamın sevgisine sahiptin. Her şeye sahiptin, Yulia. Hâlâ öylesin. Bana ait olanlarla derdin ne?"

Kollarını iki yana doğru açarak gür bir kahkaha attı.

"Sorun da bu ya! Babanın sevgisi ya da bana verdikleri hiçbir zaman yetmedi! Sahip olduğu her şey, basit bir çöpü bile benim olmalıydı." Yüzü tiksinti dolu bir ifadeye büründü. "Fakat görüyorsun, onu ne kadar manipüle edersem edeyim, bir şekilde sana kıyamadı. Bize ait olacağına dair söz verdiği her şeyi senden alıp bana vermek için hiçbir şey yapmadı."

Gözlerimi kapatıp başımı geriye yatırdım ve bu saçmalığın sadece bir kâbus olmasını diledim.

"Her şeyimi sana verirsem, için soğuyacak mı? Hera'yı ve beni rahat bırakacak mısın?"

Bakışlarım sevdiğim kadına doğru kaydı. İfadesiz yüzü beni ölesiye korkutuyordu. Ona ne demişti? Onu tüm bu zaman boyunca susturan şey neydi?

"Hera'nın sahip olduklarını da istiyorum."

"Onunla bir derdin yok!" dedim odayı inleten bir kükremeyle.

Bana doğru yaklaşıp iki eliyle yakamı tuttuğunda bileğini yakalamak için uzandım ancak adamları iki kolumu birden tutarak beni geriye doğru çekti.

"Onu seviyorsun, çocuk. Onu sevmen için her şeyi yaptım. Başardım da. Hera'nın sahip olduklarını sen de bir zamanlar istiyordun. Thomas'ın seninle aniden anlaşma yapmaya sıcak bakması, bunca yıl savaş verdiğin Allenların birden silahlarını açıkça çekmesi sana hiç tuhaf gelmedi mi? Hepsi benim isteğimle oldu... Sam, Thomas, Sophia ve daha nicesi..." Seyrekleşen siyah saçlarını geriye doğru itti. "Kısacası, bunca zaman savaşını verdiğin ve istediğin her şey bana ait olacak. Karşılığında sana sadece Hera'yı vereceğim ve bu şehirden uzaklaşmanız için ne gerekiyorsa yapıp size yeterli parayı sağlayacağım. Ardından sizi rahat bırakacağım."

Aklı olan herkes yalan söylediğini, biz ona elimizdeki her şeyi versek bile bizi öldürmeye kalkışacağını bilirdi.

"Bunca oyun bu yüzden miydi? Karşıma çıkmaya cesaret edemeyip bizi bir kukla gibi oynatmanın sebebi bu muydu?"

İç çekerek birkaç adım geriledi ve kendi etrafında bir tur dönerken omuz silkti. "Aslına bakarsan, hayır. Amacım sizi tamamen ortadan kaldırmaktı ama sanırım bir konuda yanıldım."

Kollarını göğsünde bağlarken ağırlığını bir ayağından diğerine verdi.

"İkinizin bir arada bambaşka bir boyut kazanacağınızı, bunca hamlemi rahatlıkla bertaraf edeceğinizi tahmin edemedim. Halbuki çok sağlam bir araştırma yapmıştım. Herkesin bir kusuru vardır, değil mi? Seni çok iyi tanımama rağmen Hera'yı tam olarak tanıyamadım. Zekâsına karşı bir hayranlığım oluşmadı değil."

Hera yerinde kıpırdanıp ona bilmiş bir bakış attığında bu yaşadığımız bombok duruma rağmen içimden gülmek geldi. Her durumda ukala tavrını sergileyecek bir şey buluyordu. Ona daha çok âşık olmama sebep olacak o tavrı...

Bakışlarım yüzünden bileklerine kaydığında onları rahatlıkla oynatabildiğini gördüm. İpleri neredeyse kopmak üzereydi. Bunu nasıl yaptığına dair en ufak fikrim yoktu ama sonuçta o bir tanrıçaydı.

Tekrar Yulia'ya döndüğüm sırada ışıklar aniden kapandı ve oda bir ölüm karanlığına büründü. Telefonumun cebimde titrediğini hissettiğimde bunun Nat'in işi olduğunu anlamıştım.

Odayı önce ani bir sessizlik, hemen ardından yoğun bir patırtı kapladı. Kendimi yere atıp Hera'nın oturduğu sandalyenin arkasına doğru yuvarlandım. Şehrin uzak ışıkları ve ayın parlaklığı odayı hafifçe aydınlatmaya başladığında görüşüm yavaşça yerine geldi. Karanlığa bakmak başka, onun içinde yaşamak çok başka bir şeydi. Bizim tecrübelerimizin tamamı da neredeyse o karanlıkla yaşamaktan ibaretti.

Sessizlik kulaklarımı sağır ederken saniyeler saatler gibi geçmeye başlamıştı. Bunca kişinin nefes alışverişini dinleyerek kimin nerede olduğunu anlamak için gözlerimi kapattım ve sadece nefes seslerine odaklandım. Hera ise tamamen kıpırtısızdı. Birkaç saniye sonra yumuşak halıya değen adım seslerine dikkat kesildim.

Adamlardan biri saklandığım yere doğru hareketlendiğinde sırtımı Hera'nın oturduğu sandalyeye yasladım. Tam köşeye geldiğinde durdu, saniyelere sıkışmış fırsatı değerlendirerek dirseğimi diz boşluğuna geçirdim. Ani darbemle adam olduğu yere yığıldı. Düşüşünden yararlanarak uzanıp silahını belinden aldım. Silahın namlusuna dokunduğumda bir susturucu olmadığını fark ettim ama *sikerler*. Buradan çıkmalıydık. Ölü ya da diri.

Odadaki hareketlenme çoğaldı, adamlar olduğum tarafa gelirken yerdeki adamın kafasına sıktım. Hera'nın sandalyeden ani kalkışıyla birlikte o tarafa doğru döndüm. Ay ışığının ince huzmelerinin arasından, karşısındaki adamın üzerine atladığını gördüğümde sırıttım.

Hera'nın yarattığı boşluktan faydalanarak sandalyeyi siper aldım ve görüş açımda olan adamlara tek tek ateş etmeye başladım. Nişancı gözümün keskinliği sayesinde karanlığın derinliğine rağmen ıskalamıyordum, şu an en büyük avantajımız buydu.

Hera diğer adamı döverek bayıltıp silahını aldı, kafasına sıktığında odada yankılanan son ses onun silahından gelmişti. İçeriye tekrar bir sessizlik çöktü. Siper aldığım sandalyeyi bir kenara fırlatarak bakışlarımı hızla etrafta gezdirdim. Yulia'yı bulabileceğim her yere kısaca bakmama rağmen lanet olası kadın hiçbir yerde görünmüyordu.

Hera derin bir nefes alıp başıyla kapıyı işaret etti.

Kaçmıştı. Hay sikeyim.

Daha fazla beklemeden aramızdaki boşluğu kapatıp onu kollarımın arasına aldım. Ellerim vücudunun her yanında gezerken bir zarar görüp görmediğini anlamaya çalışıyordum. Hera telaşlı ellerimi tutup yüzüme baktı. Gözlerindeki derin keder ruhuma işlerken yanağını okşadım. Onu huzursuz eden başka bir şey daha vardı...

"Ben iyiyim. Yaram da kanamadı, iyiyim."

Her şeyin yoluna gireceğini söylemeyi çok istiyordum ama bu cümle artık inandırıcılığını yitiriyor gibiydi. O pisliğin öldüğünü görmeden hiçbirimiz huzur bulamayacaktık.

"Gitmemiz gerek," dedi Hera. Düzene giren soluklarının ardından kollarımın arasından çıktı. Onu bırakmaya hazır değildim ancak haklıydı, daha fazla burada duramazdık.

"Martin'i bulmamız gerekiyor. Nerede olduğunu bilmiyorum," dedi telaşla etrafına bakarken.

Kapıya doğru ilerlediğimiz sırada kendi adamlarımın koşarak bize doğru yaklaştığını gördüm. Tam o sırada otelin ışıkları bizi tekrar aydınlattı.

Yulia bu kadar çabuk mu pes etmişti? Otelde bizi bekleyen bir ordu olmayışı tuhaf bir şüphe tohumu ekmişti içime.

"Dışarıda birileriyle karşılaştınız mı?" Soruyu direkt Joe'ya yöneltmiştim.

"Hayır, efendim. Biz girerken otel tamamen boştu. İçeride hiç müşteriyle de karşılaşmadık."

Kaşlarımı çatıp başımı iki yana salladım. Bu çok anlamsızdı ve adamlarıma yakalanmadan çıkmış olması neredeyse imkânsızdı.

"Hera!" Martin kapıdan içeriye doğru koşarak girip Hera'yı kucakladı. Onlar birbirine sıkıca sarılırken görmek istemediğim bu manzaraya bakmamak için başımı çevirdim.

"Bayan Allen'ın adamları diğer odadaydı," diye devam etti Joe. "Dediğiniz gibi her yere bakarak geldik. Onlar da bu kattalardı ve birkaçı maalesef ölmüş. Sadece üç kişi hayattaydı."

Hera ve Martin birbirlerinden ayrıldığında elimi kadınımın beline dolayıp onu kendime doğru çektim. Martin bana ters bir bakış atarken telefonunu çıkardı.

"Doktorların malikâneye gelmesi için bir arama yapacağım."

"Nat'e oradan ayrılmaması gerektiğini söyle. Buraya gelmesini istemiyorum."

"Ben şimdi yola çıkıyorum, halletmem gereken birkaç şey var," dedi Martin kapıya yönelirken. "Sen ve Hera malikâneye gittiğinizde haber verirsiniz."

Başımı sallasam da halletmesi gereken, bu durumdan daha önemli neyin olabileceğini düşünmeden edememiştim. Tüm bu olanlar anlam veremediğim bir tür boşluğa açılıyordu ancak bildiklerim, yapılması gerekenin önüne geçmeyecekti.

"Bana her şeyi anlatman gerekiyor, Hera. Neler olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Anlatacağım," dedi elimi kavrayıp asansöre doğru beni çekiştirirken. "Önce buradan çıkalım."

Asansördeki yolculuğumuz boyunca kollarımın arasından hiç çıkmamıştı. Hera gibi bir kadın, birine ne kadar âşık olursa olsun böyle bir olayın ardından bu kadar sakin kalmazdı. Ona dair bildiğim her şey, bugün gördüklerimle o kadar çelişiyordu ki... Yine de bizi düşünmek, tüm bu yaşananların en acı-tatlı tarafıydı.

İki kayıp insan, tek bir ruhken farklı bedenlerde nefes alabilirdi. Ne olursa olsun yine birbirlerini bulur, tüm kaderlerini baştan yazabilirlerdi. Ölümümün ellerinden olacağını bilsem bile ben onu yine de bulurdum. Bin defa daha ölsem bile hiç pes etmeden yine peşine düşerdim.

Göğsüm bu yoğun hisle patlayacak gibi olduğunda eğilip Hera'nın saçlarından öptüm. Sırtımdaki eli biraz daha sıkılaşırken asansörün kapısı açıldı ve bizi bekleyen adamlarımızla birlikte çıkışa doğru hızla yürümeye başladık.

Döner kapılar biz çıkarken gıcırdayarak hareket etti, otelin arka tarafında kalan garaja adım attığımız anda ise Hera kollarımın arasından sıyrılıp benden birkaç adım uzaklaştı. Geride bıraktığı boşluk hissine karşı kaşlarımı çattım. Bakışlarım yorgunluktan solmuş kusursuz yüz hatlarını buldu. Bana yine o bilinmeyen kelimelerle bakarken gözünden süzülen bir damla yaşı elinin tersiyle sertçe sildi. Neler olduğunu sormak için ona doğru uzandım. Fakat ben daha onu tutamadan patlayan silahların sesiyle hızla yere çöktüm. Hera koşar adım benden uzaklaşmaya devam ediyordu, beynimin içinde ikaz ışıkları yanmaya başlamıştı.

Adamlarımın üzerine bir yağmur gibi yağan kurşunlar beni teğet geçerken başımı ellerimin arasına alarak olan biteni gör-

meye çalışıyordum. Dakikalar süren saldırının ardından sesler duruldu ve garajın tamamına sağır edici bir sessizlik çökmeden önce birkaç arabanın alarmı öttü.

Yerden kalkıp etrafıma bakmaya başladım. Adamlarımın neredeyse hepsi ölmüştü. Hera ortalarda görünmüyordu ve panik duygusu tekrar hücum ederken derin bir nefes aldım. Onu bulmam lazımdı. Neden kaçmıştı?

Sonra birden garajın tavanından yere uzanan dev kolonların arkasından kar maskeli adamlar çıkmaya başladı. Her biri silahlıydı ve sayıları çok fazlaydı. Bana doğru yaklaştıkları sırada ellerimi kaldırıp geri geri yürüdüm. Eğer kapıların olduğu tarafa denk gelebilirsem, kurtulup Hera'yı bulma şansım olurdu.

Tabii eğer gerçekten kaybolmuş olsaydı.

Karşımda duran yaklaşık yirmi kişilik silahlı adamın arkasından çıkıp önlerine geçen kişi ondan başkası değildi. Kendi silahı da parmaklarının arasındaydı. Ruhsuz, kanı çekilmiş bakışları beni bulduğunda göğsüme bir ağrı saplandı. Olan biten her şeyi, bu görüntünün ne anlama geldiğini yavaş yavaş idrak ederken başımı iki yana salladım.

Hayır.

Bir alkış sesi garajın içinde yankılandığında kim olduğunu görmek için gözlerimle etrafı taradım. Yulia, sakin adımlarla garajın diğer köşesinden çıktı. Hera'nın yanına giderken zafer çığlıkları atan bakışları bir saniye bile üzerimden ayrılmamıştı. Sevdiğim kadının yanında durup elini omzuna koydu.

"Lucas... Tam bir aptalsın. Sana ait her şeyi alacağımı söylemiştim. Ve bu sadece bir başlangıç," dedi Hera'yı eliyle öne doğru ittirirken.

"Görüyorsun, ihanetin hiçbir zaman net bir silueti yoktur. Bürünmek istediği kişiyi kendi seçer ve o kişi daima sonumuz olur."

Söyleyeceğim hiçbir şey yoktu.

Ancak emin olduğum, çok da iyi bildiğim bir şey vardı.

Sevdiğim kadın silahını yavaş yavaş bana doğru kaldırırken ve namlusunun tek hedefi olduğumu bilirken bundan daha çok emindim artık.

Bakışlarımız buluştuğunda şimdi gözlerinde gördüğüm her kelimenin anlamını biliyordum.

Beni affet.

Seni seviyorum.

Başımı hafifçe, sadece onun fark edebileceği bir hareketle eğdiğimde Hera diğer eliyle bileğini kavradı. Sonrasında duyduğum tek ses ateşlenen silah, hissettiğim tek şey ise kurşunun darbesiyle geriye doğru savruluşumdu.

HERA

Ona, *"Beni affet,"* demiştim.

Ona, *"Seni seviyorum,"* demiştim.

Her bir kelime, birkaç saniyelik bir bakışmanın içine gömülmüştü ve o beni anlamıştı. Zaten beni her zaman anlardı.

Göğse sıkılan kurşun hem tehlikeli hem ölümcüldür. Ancak isabet ettiği yer hepsinden daha önemlidir. Kurşunun tam olarak nereyi delip geçeceğini ve bırakacağı hasarın ne kadar büyük olacağını bilerek ateşlemiştim silahımı. Sevdiğim adamı vururken ölmeyeceğinden emin olmak içindi bu son çırpınışlarım.

"Tebrik ederim, Hera. Ben de sözümü tutacağım. Bu şehri sana vereceğim," dedi Yulia.

Lucas geriye doğru savrulup büyük bir patırtıyla yere düştüğünde öylece donup kalmıştım ama sanırım hareket etmeli, kaçmalı ya da ona doğru koşmalıydım. Yulia arabasına doğru yürüdüğü sırada, garajdan ani bir patlama sesi duyuldu. Adamlarımın birçoğu garajın içine doğru koşarken Martin başların-

daydı ve hepsine yüksek sesle emirler yağdırıyordu. Biraz daha erken gelemez miydi sanki?

Tüm bu kaosun içinde, hiçbir şeyi umursamadan Lucas'a gitmek için öne doğru atıldım. Ancak tıpkı onunkine benzer bir kurşun göğsümü aynı yerden delip geçtiğinde ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı ve adımlarım birbirine karıştı.

Kimin kurşunuydu bu?

Elimi göğsüme doğru götürüp parmaklarımı yaranın üzerine bastırırken dizlerimin üzerine çöktüm.

Bir daha asla kanamana izin vermeyeceğim.

Oysa şimdi ikimiz de kanıyorduk.

O benim, ben bir başkasının kurşunuyla.

Ölüm böyle bir şey miydi? Soğuk bir zeminde uzanırken kayıp giden zihnimin tüm anılarını canlandıran şey ölümün ta kendisi miydi?

Titriyordum ama soğuk ilk defa beni korkutmuyordu.

Çünkü eğer o gittiyse, benim de kalmamın pek bir önemi yoktu.

Her şey geriye doğru kayıp göğsümdeki acı tüm bedenimde patlarken gözlerim yavaşça kararmaya başladı.

"Seni aptal kadın!" dedi tanıdık bir ses.

Natalie miydi?

Kalan gücümün kıyısında oyalanırken kapanmakta ısrarcı olan gözlerimi araladım. Evet, kesinlikle oydu.

"Lucas, ona git..." Sesimi duyup duymadığından emin değildim. Boğazım inanılmaz derecede kurumuştu.

"O iyi, lanet olası! Lucas iyi."

Ölüme bu kadar yakınken hiçbir yalanın çetelesini tutmaya niyetim yoktu. Gözlerimi son kez araladım, başım yana doğru düştüğünde biri koşarak bana yaklaşıyordu.

Uzun boy, iri bir vücut, sarı saçlar.

"Hera!"

Duymaktan asla bıkmayacağım, beni ele geçiren o ses.

Halüsinasyon muydu bu? Yoksa çoktan ölmüş müydüm?

Eğer ölüyorsam, görmek isteyeceğim son yüz zaten ona aitti. Ben cehennemde yanarken o acıyı azaltacak tek şey, onun uğruna ölmüş olmanın vereceği huzur olurdu.

Kesinlikle halüsinasyondu bu.

Çünkü onu vurmuştum.

Beni şu an kollarının arasına alan her kimse, o olamazdı.

Bana, "Bunu bana tekrar yaşatamazsın!" diye bağırıyor da olamazdı.

Kokusunu da alıyor olamazdım. Onca kan kokusunun arasında ve zorla tutunmaya çalıştığım hayatımın kıyılarından bunu hissediyor olamazdım.

Bakışlarım kararırken ve güçlü kollar cansız bedenimi taşırken kayıp gittiğimi hissettim. Karanlık beni kollarına hapsederken ölüm meleği de yanındaydı. Benim duyduğum son ses ise yine ona aitti.

"Seninle kapanmamış bir hesabımız var, prenses. Hiçbir yere gidemezsin. Cehennemin yedinci katına da insen, seni oradan çekip alacağım."

Lucas John Morrison, yıkımın olacağını söylüyordun.

Haklıymışsın.

DEVAM EDECEK...

TEŞEKKÜRLER

Bu tarz yazılara nasıl başlanır hiç bilmiyorum. Ancak ilk teşekkürümü kime edeceğimi biliyorum. Bence her yazarın ilk teşekkürü kendine ait olmalıdır diyerek bu mutluluğu yaşamalıyım. Bir şeyleri başarmış olmanın verdiği haklı gururla kendime sonsuz teşekkür etmek istiyorum. Sonuçta her şeyin ilk adımı inanmak ve o güveni kazanmakla başlar. Hem Hera da böyle yapmaz mıydı? Kabul edelim sadece kendine bile teşekkür edebilirdi...

Anne, sen benim bu hayattaki en büyük destekçimsin dememe gerek var mı bilmiyorum. Sen zaten kendini, bendeki yerini herkesten iyi biliyorsun. İlk teşekkürüm kendime olsa da içlerinde en büyüğü sana. Seni çok seviyorum.

Canım okurlarım. Gümüş Taht'ı en başından beri takip eden bir sürü güzel insansınız. Bugün bebeğimizi elimizde tutuyorsak, bunun çok büyük bir sebebi de sizsiniz. İyi ki varsınız. Binlerce kez, sonsuz teşekkürler.

Derya'm. Kahrımı, çilemi ve tüm manyaklıklarımı çeken o insan. Teşekkürlerin en güzeli sana. Bir elin daima sırtımda olmasa ne yapardım bilmiyorum. İyi ki sen. Hep sen. Daima sen. Aşksın sen.

Elif'im... Gümüş Taht'ın biricik koruması. Benim çılgın, deli kızım. Bu başarı aynı zamanda senin. Hera'na ve hiç belli

etmesen de onu çok sevdiğini bildiğim Lucas'ına sahip çıktığın için teşekkür ederim. Çünkü biz daima seninle güzeliz. Sensiz bu hikâyenin tadı olmazdı.

Rana'm. Miniğim mi demeliydim? Tepki videon gözlerimin önünden hiç gitmiyor. O kadar güzel sevdin ki bu kitabı, her yorumun kalbime işledi. Her şey için teşekkür ederim, daha yolumuz uzun.

Betül'üm ve İloş'um. Size ne diyebilirim ki? Bu hikâyenin aklıma ilk düştüğü gün de oradaydınız bugün de yanımdasınız. Siz benim diğer yarımsınız... Binlerce kez teşekkür ederim.

Ve diğer tüm dostlarım... Sibel'im, Gizo'm, Mihri'm, Hilal'im, İrem'im (Biricik son okumam, tepkilerine aşığım), çay zorbam (o kendini bilir)... ve adını sayamadığım nice bebeklerim. İyi ki varsınız! Yanımda olduğunuzu daima hissettirdiğiniz için teşekkür ederim.

Elbette kapağımı yaparken ayrı ayrı delirttiğim canım dostum, biricik çizerim Aslı ve canımın içi grafikerim Zelal... Siz olmasanız bu kapaklar böyle şahane olmazdı. Sonsuz teşekkürler.

Son olarak biricik editörüme tam bir *fangirl* gibi kitabı okuduğu, sevdiği, emek verdiği için teşekkür ederim. Elif hanım, uykusuz gecelerimize değdi! Şimdi keyif zamanı!

İkinci kitapta görüşmek üzere...

YAZAR HAKKINDA

Buşra Balçık, 5 Ağustos 1993 doğumlu tam bir aslan burcudur. Yazmaya, okumaya, çizmeye, hatta sanatın her alanına çocukluğundan beri büyük bir hayranlık duymaktadır. Sanat Tarihi okumasındaki en büyük sebeplerden biri de budur. Şu an ise yayıncılık sektöründe aktif bir şekilde çalışmaktadır.

Kaleme aldığı ikinci eseri Gümüş Taht ile sizleri daha karanlık ve tutku dolu bir dünyanın içine çekeceği için fazlasıyla heyecan duyuyor!

@deppworth